

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Filled all the empty spaces in my nerdy heart. . . . I couldn't put it down."—*USA Today* bestselling author Ruby Dixon

LOVE AND OTHER CONSPIRACIES

They want
to believe.

MALLORY
MARLOWE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LOVE AND OTHER CONSPIRACIES

Mallory Marlowe

Berkley Romance
New York

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House
LLC penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 Mallory Marlowe tarafından

İlk Görüşte Aşk'tan alıntıdır telif hakkı © 2024 Mallory Marlowe'a aittir

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini

sağlıyorsunuz. BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari

markalarıdır. Kongre Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

İsimler: Marlowe, Mallory, yazar.

Başlık: Aşk ve diğer komplolar / Mallory Marlowe.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2024.

Tanımlayıcılar: LCCN 2023051463 (basılı) | LCCN 2023051464 (e-kitap) | ISBN 9780593640081 (ticari cilt) | ISBN 9780593640098 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3613.A76638 L68 2024 (baskı) | LCC PS3613.A76638 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20231214

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023051463> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023051464> Ebook

ISBN9780593640098 adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı Vikki Chu

Kitap tasarımı Shannon Nicole Plunkett, e-kitap için uyarlayan Molly Jeszke

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0_147905003_c0_r0

İthaf Yazarın
Notu

- [Bölüm 1](#)
- [Bölüm 2](#)
- [Bölüm 3](#)
- [Bölüm 4](#)
- [Bölüm 5](#)
- [Bölüm 6](#)
- [Bölüm 7](#)
- [Bölüm 8](#)
- [Bölüm 9](#)
- [Bölüm 10](#)
- [Bölüm 11](#)
- [Bölüm 12](#)
- [Bölüm 13](#)
- [Bölüm 14](#)
- [Bölüm 15](#)
- [Bölüm 16](#)
- [Bölüm 17](#)
- [Bölüm 18](#)
- [Bölüm 19](#)
- [Bölüm 20](#)
- [Bölüm 21](#)
- [Bölüm 22](#)
- [Bölüm 23](#)
- [Bölüm 24](#)
- [Bölüm 25](#)
- [Bölüm 26](#)
- [Sonsöz](#)

Teşekkür
Love at First Sighting'den alıntı
Yazar Hakkında

NQ@KKSGDADKHDUDQR

• \$87+25Q6 127(•

Aşk ve Diğer Komplolar mizah, komiklikler ve sonsuza dek mutlu olma garantisi içeren bir romantik komedidir. Bununla birlikte, aşağıdaki temaları ve içeriği de içerir: geçmişteki zehirli bir ilişkinin üstesinden gelmek, eski bir partner tarafından işyerinde taciz, ebeveynlerden birinin ölümcül bir hastalıktan ölmesi, hasta bir aile üyesine bakmaktan bahsedilmesi, depresyon tartışmaları, eğlence amaçlı alkol ve marihuana kullanımı, cinsel içerik ve dil. Bu konulara karşı hassas olabilecek kişiler için lütfen dikkatli okuyunuz.

os Angeles inananların şehridir. İster doğru zamanda doğru yapımcının masasında bekleyip o büyük çıkışı yakalayacağınıza, ister 405'te mucizevi *bir* şekilde trafik olmayacağına inanın, herkesin inandığı *bir şey* vardır tüm varlıklarını.

Skroll'da çalışan neredeyse herkes, şirketin garanti ettiği on beş dakikalık internet şöhretine sahip olma şansına inanarak buraya geldi. Onlar için ofiste sıradan bir gün olduğu açık. Stajyerler yemek eşliğinde sohbet ediyor ve video ekibinin bir üyesi bembeyaz, açık konseptli ofiste kaykay yapıyor.

Peki ya ben? Kovulmak üzere olduğuma tüm kalbimle inanıyorum.

&DQ Z HXV

Çok az cümle kalbime "Sohbet edebilir miyiz?" cümlesi kadar korku salıyor. Bir eşten ya da ebeveynden geldiğinde iyi değil ve patronumdan geldiğinde daha da az eğlenceli. Chloe bir "patron" olmaktan çok, bazen bana zam teklif eden ve Skroll bir başka yeniden yapılanmaya giderken adımı organizasyon şemalarına koyan havalı ve yaşlı bir arkadaş gibi. İçki içmek için yapımcılara katılıyor ve her zaman mavi saçıma iltifat ediyor, ne zaman rötuş yaptığımı ya da tonunu denediğimi fark ediyor.

Ama Chloe'nin beni kovma yetkisi *de* var.

Bugün, eğer yapsaydı beni şaşırtmazdı. İşe alındığım bir buçuk ay boyunca üretim yapmak yerine angarya işlerle uğraştıktan sonra, harcanabilirim.

"Sizce 'NoraLicks' veya 'LicksWithNora' hashtag'i bu adamlardan daha fazla satar mı?"

İş arkadaşım ve yeni ev arkadaşım Nora'ya cevap vermek için titreyen ellerimden ve çalkalanan midemden kendimi çekiyorum. Klavyesine tereddütle dokunuyor, hashtag'leri birkaç kez yazıp siliyor. Onun ekranına bakıyorum. Y kuşağı start-up kültürü olan Vahşi Batı'da, kedileri yalamak için sahte kauçuk dillere nasıl sponsor olacağıma ve bunları nasıl pazarlayacağıma karar *vermek* ciddi bir şekilde düşünmemi gerektiriyor. Ama şu anda beynim bozuk bir plak gibi: "Sohbet edebilir miyiz?", "Şimdi masanı toplama zamanı" ve "Perakende tecrüben var mı?"

"Ah... Bu kadar tetikleyici bir soru olduğunu düşünmemiştim," diyor yüzümü gördükten sonra. "Hallie, her şey yolunda mı?" Nora'nın ekranında, diğer iş arkadaşlarımızdan Amita'yla birlikte, dişlerinin arasına yalama aletleri sıkıştırılmış bir yavru kedi ordusu tarafından sıkıştırıldıkları küçük bir resim beliriyor. Bence bu kediler her şeyden çok gergin görünüyorlar ama en azından Nora'nın *yapacak* bir işi var. Diğer kadrolu yapımcılar ve katkıda bulunanlar dokuzdan beşe tıklama tuzağı videoları hazırlayıp eğlenceli listelerini yazarken, ben son bir buçuk ayımı video istatistiklerini ve çevrimiçi trafik raporlarını kaydederek geçirdim çünkü yapmam gereken tek şey buydu. Bu benim maaş derecem ve yapımcı unvanımın çok altında,

ancak Skroll'un en çok merak edilen videolarından birini hazırlama planlarım şovları raydan çıktı, maaş bordrolarına pamuk ipliğiyle bağlı olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. "Chloe benimle konuşmak istiyor."

"...Oh." Nora alt dudaklarını ısırtıyor ve gergin bir alışkanlıkla parmaklarını bileğindeki çiçekli mürekkebin üzerinde gezdiriyor. Kollarının üstündeki ve altındaki ilginç dövmeleri kucaklıyor ve sürekli olarak koyu kahverengi saçlarını cesur ve parlak renklerle süslüyor. Onu hiç iş kıyafetleri giyerken görmedim; her zaman modaya uygun crop toplar, yüksek belli şortlar, eğlenceli tulumlar ve aşırı dramatik ayakkabılar giyiyor. Nora'nın kendisi olmaktan korkan hiçbir yanı yok.

Bu arada, son zamanlarda, her parçam yumuşatıcı ile yıkanması gereken bir giysi gibi hissediyor. "Belki senin için başka bir program bulmuştur."

"Şüpheli."

Nora şüphelerimi reddetmiyor çünkü haklı olduğumu biliyor. Onun yerine, ben kararımı verene kadar sessizce oturuyoruz.

<HS &RP LQJ

İkinci ünlem işareti biraz abartılı oldu ama suçu titreyen ellerime atıyorum.

Ayağa kalkıyorum ve önümdeki yüksek teknoloji ofise bakıyorum. Bu ofis bana evim gibi geliyor ve bunun nedeni sadece burada geçirdiğim korkunç zaman değil.

Hayır, *harcandı*.

Sekiz yıl önce Skroll, listeler ve kişilik testleriyle dolu bir popüler kültür haber sitesinden biraz daha fazlasıydı. Şimdi ise tek bir viral video ile rastgele Y kuşağını internet süperstarlığına fırlatabilen bir multimedya holdingi.

Skroll'a kendi şöhretim için değil, perde arkasında tüm ipleri elinde tutan kişi olmak için geldim. Üretmek istiyordum ve Skroll son birkaç yılını gece geç saatlere kadar süren çekimlerle, video ekibinin mesai sonrası taze yemek bulma telaşıyla ve fikirlerimizi tartışırken çılgın langirt oyunlarıyla doldurdu. Şimdi günlerimi ofiste zaman öldürerek geçiriyorum, çünkü bir kişi benim yeterince önemli olmadığıma karar verdi.

Geçtiğimiz dört yıl boyunca, ofis asistanlığından -kahve dağıtımı ve ofis için atıştırmalık siparişi- yardımcı yapımcılığa ve nihayetinde gerçek, parlak bir yapımcılığa kadar video ekibinin basamaklarını tırmandım. Skroll video içeriğine ve daha uzun süreli dizilere adım atmaya başladığında, küçük, ilginç bir film stüdyosu gibi çalışıyordu. Beyin fırtınası yaptım ve geliştirdim, programları organize ettim, stüdyolarımızı ve ekipmanlarımızı ayırttım ve herkesin zamanında gelmesini sağladım. Yetenekleri dijital spot ışıklarının altına çıkaran pek çok videoyu yönettim. Ve bu işte çok iyiydim.

Beyaz masaların ve pahalı ergonomik sandalyelerin arasından geçerek Doge konferans salonunun yanındaki Chloe'nin ofisine gidiyorum. Kapıyı iki kez çaldıktan sonra içeri girmem için bağılıyor ve ben de yalpalayarak içeri giriyorum. Çalışma alanı her zaman mikrodalga yemeklerin Nag Champa'nın hafif kokusuyla tatlandırılmış beş yıldızlı mutfak gibi kokmasını sağlamayı başarıyor. Kaktüs şeklindeki nemlendiricisi üflüyor ve ben sakinleştirici lavanta kokusunu alıyorum.

Ama sakın hissetmiyorum.

Ellerim titriyor, göğüslerim terliyor ve strese bağlı göz seğirmesi yaşıyorum.

Daha iyi bir duruş sağladığında ısrar ettiği kurbağa taburesi şeklindeki sandalyelerinden birine oturuyorum. Yine de çöküyorum. Ben ona yumuşak bir el sallarken o ekranı döndürerek önümden çekiliyor. "Merhaba."

"Selam, Hal. Müsait olmana sevindim. Konuşmamız gereken bir şey var..."

İfadesini okuyamıyorum. Gitmeme izin mi veriyor? Tuvalete gittiğim her ana kadar günümün her dakikasını kaydetmek zorunda kalacağım bir PIP'ye mi alınıyorum?

"Elbette, nedir?"

"Yani, senin şovun..."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bilmediğim bir program mı var? Çünkü..."

Dudağının kenarını çiğniyor. "Evet... tartışmak istediğim kısım buydu."

"Tamam," diyorum.

"Skroll Dizi Programında tam gaz ilerliyoruz ve Kevin departman fonlarımızın önemli bir kısmını dizi bütçelerine aktarıyor ve mevcut tüm dizilerimizde personel istihdam ediliyor."

"Yani, bırakılıyor muyum?"

Chloe beni rahatlatmayan bir nefes çekiyor. "Ben de bundan kaçınmaya çalışıyorum. Sen çok iyi bir yapımcısın Hallie ve seni kaybetmek istemiyorum. Ama eğer senin için yapacak bir şeyim yoksa? İşten çıkarmalar başlarsa seni tutmamı haklı çıkarmak zor olur. Program için bir şov *hazırlamana* ihtiyacım var."

Skroll Dizi Programı, web dizileri için pilot sezon gibiydi. Her yıl, yapımcılar ve kamera önündeki yetenekler programlarını sunar, bir pilot bölüm kaydeder ve eğer şirket tarafından beğenilirse deneme amaçlı bir ilk sezon yayınlanırdı. Seçilen programlara yetersiz bir bütçe ve ofiste küçük bir yapımcı ve asistan çetesi verilir ve yıldızları en yüksek içerik etkileşimini kazanma umuduyla dijital spot ışığına fırlatılırdı. Skroll hayranları, favori programlarının daha yüksek bütçelerle, daha yüksek tanıtımlarla ve eğer program *gerçekten* iyi giderse ticari ürünlerle dolu ikinci bir sezona kavuşması umuduyla, dinsel olarak izliyor ve fandom kavgalarına (tam Beğen, Yorum Yap, Abone Ol) katılıyorlardı.

Bu yıl benim baş yapımcı olarak ilk yarışmam olacaktı. Ekip için programları, bölüm fikirlerini, estetik ve görselleri hazırlamıştım. *Noobie Brothers*, bir grup acemi masaüstü oyuncusunun bir oyun kampanyası boyunca beceriksizce yollarını bulmalarını konu alacaktı. Sahne arkasındaki her ipi ben çekiyordum ve kamerada hiç görünmesem bile bu zaferi kendim için talep ediyordum. Benim için önemli olan ilgi değildi.

Ekrandaki elebaşı Cade Browning bir gece viral oldu ve henüz tedavi edilemedi. Göğsüne ağda yaptırdığı tek bir aptalca video onu Skroll'un tıklama tuzağı haline getirdi. Nedeni çok açık. Tam bir Amerikan Çocuğu'nun mükemmel bir kokteyli

bir tutam kenar ile. Sarı saçlar, mavi gözler ve baş döndürücü bir gülümseme. Bir anda kişilik değiştirebiliyor - bir an hesaplı ve kasıtlı, bir an kendini beğenmiş ve çekici.

Herkes buna kandı; ben bile.

Tek başıma yaptığım ilk kısa filmin viral olmasından birkaç gün sonra Cade bir şahin gibi üzerime çullandığında bunun olacağını tahmin etmeliydim. Yine de yirmi iki yaşında, okuldan yeni mezun olmuş, basamakları tırmanmaya kararlı biriyseniz ve ofis yakışıklısı size ilgi göstermeye başladıysa, siz de ona ilgi gösterirsiniz.

Yirmi iki yaşındaysanız ve söz konusu gönül avcısı size ne kadar zeki olduğunuzu söyler, sizinle flört eder ve birlikte yatağa atlamayı önerirse, yaparsınız.

Yirmi beş yaşına geldiğinizde ve artık eskisi gibi sevimli bir taze et olmadığınızda, bir program üretmek yerine tüm gün trafik raporlarını kaydedersiniz.

İki ay önce bir şovum ve en az altı aylık garantili bir rolüm *vardı*. Sonra Cade ölümcül darbeyi indirdi. Bir şişe şarap ve en sevdiğim yemeklerle geçireceğim rahat bir gecenin beni artık programda istemediğini yumuşatacağını düşündü ama ben ilişkimizi bu yüzden bitirdikten sonra hiç vakit kaybetmeden ekibe beni karaladı.

Seninle çalışmak zor. Sadece

göze çarpıyorsun.

Bu şovda gerçek özü olan insanlara ihtiyacım var. Önemli insanlara.

Şimdi şamandıram olmadan akıntıya kapılmış bir yapımcıyım.

Kalemim kucağımdan düşüp Chloe'nin masasının altına yuvarlanıyor. "Ben mi? Gösteri mi?"

"Evet. Bu henüz kamuoyu tarafından bilinmiyor, o yüzden bir şey söylemeyin. Eric yolun aşağısındaki Denny's'de kamuya açık alanda uygunsuzluktan tutuklandı, bu yüzden şovuna devam edemeyeceğiz."

Utanc verici. Dünyanın gerçekten ihtiyacı olan şey, bir fuckboy'un belirli nesneleri havaya uçurmak için kaç blunt gerektiğini hesapladığı bir web dizisiydi. *Keşler* için *MythBusters* gibi bir şeydi.

"...Bu da Seri Program'da henüz doldurmadığımız bir boş yer bırakıyor."

Benim olup olmadığını düşünmek için bile durmuyorum. Benim *olacak*. Başından beri üzerinde benim adımın ve yaratıcı dokunuşumun olduğu bir yer vardı. Kendi şovumu yarattıysam, sadece benim olanı geri almakla kalmayacağım, aynı zamanda Cade'e karşı yan yana yarışacağım. Bunu yaparsam onu yenebilirim. Onu yenmek *zorundayım*.

"Zamanımız kısıtlı, Hal. Hafta sonuna kadar bana bir fikir getir ve eğer beğenirsek, kurul için bir pilot bölüm hazırlamak için acele etmen gerekecek. Seni sezon için seçersek, Eric'in prodüksiyon bütçesini alacaksın ve ilk sezonunu üretmek için stüdyolarımızı tam olarak kullanacaksın."

Bu da bir konsept oluşturmak, doğru yetenekleri bulmak ve onları benim yarım yamalak fikrime katılmaya ikna etmek için fazla zaman bırakmıyor.

Kahretsin. Bir deste yapmam gerekecek.

Haftanın geri kalanında yatağıma veda edebilirim. Ama şovumu Cade'in kışına sokup strep testinde görünecek kadar ileri götürme şansı için mi? Ondan intikam almak ve Skroll'a meta verileri kaydetmekten çok daha fazla işe yaradığımı kanıtlamak için (gerçi bu konuda da iyi olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor) mümkün olduğunca uzun süre uyumaktan vazgeçeceğim.

Kalbim hızlanıyor, ellerim terlemeye ve titremeye başlıyor. "Kendine bir anlaşma buldun. Cuma günü. O zaman senin için bir gösteri hazırlayacağım."

"İşte duymak istediğim şey bu!"

Göster. Cade'i yenmek. Kazanmak. Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Chloe'nin ofisinden sersemlemiş bir halde çıktım, beynim çok hızlı çalışan bir hamster tekerleği gibiydi. Chloe'nin teklifini kabul etmeyi düşünmemiştim bile. Sadece *yaptım*. Şimdi devamını getirmeliyim.

Masama döndüğümde Beyin Aster'i direksiyondan fırlamıştı. Monitörümün arkasına geçiyorum. "İyi misin?" Nora soruyor. Önce başparmağını kaldırıyor, sonra indiriyor.

Ben de ona şöyle böyle diyorum. "İyiyim ama bir gösteri fikrine ihtiyacım var."

İşte o zaman Chloe'nin ofisinde yerden kalemimi almadığımı fark ettim. Lanet olsun. O kalemi severdim. "Bir gösteri fikri mi?" diye bağırıyor. "*Gerçekten* mi?"

"Evet. Cumaya kadar-"

Nora hemen söner. "Şey...kahretsin."

"Bir yolunu bulacağım," diyorum ama ikna olmuyorum. Nereden başlayacağımı

bilmiyorum. "Ne yapmalıyız biliyor musun?"

"Ne?"

"Kafayı bulup *Ajan Cody Banks*'i izlemeliyiz. Frankie Muniz gerçekten yaratıcılığımı ortaya çıkarıyor."

Kafayı bulup *Ajan Cody Banks*'i izliyoruz. Birkaç saat ve yarım şişe beş dolarlık şaraptan sonra, Nora yattığında, internet cehenneminin derinliklerindeyim.

Podcast dinledim, vlog izledim, Instagram'da karizmatik influencer avına çıktım. Sadece kısa filmimiz için ara verdim. Güneşin altındaki her türlü medyayı tüketmiş gibi hissediyorum, ancak sürekli büyüyen TV programı önerileri listemde hala bir çentik açmadım.

Alkolün etkisi aniden üzerime çökerken bir çubuk dolusu erişteyi höpürdeterek ağzıma atıyorum. Bilgisayarımdaki saat iki kez yanıp sönüyor.

Sabah bunu hissedeceğim ama akşamdan kalma olmak için zamanım yok. Kulaklığımı kulağımdan çıkarıyorum ve önümdeki televizyonun gece yarısı çılgınlığına dönüştüğünü fark ediyorum. Yaklaşmakta olan yetişkin bezi reklamlarına bir saat uzaklıktayım.

Program reklam arasından dönerken ekrana odaklanıyorum.

Kozmik Komplolar.

Evet, gece yarısı çöp televizyonuna denk geldim. Animasyon gezegenler ekranda dönüyor ve büyük kafalı uzaylılar dengesiz bowling lobutları gibi ileri doğru sallanıyor.

"Dünya üzerindeki neredeyse her kıtada maymun benzeri yaratıkların görüldüğü rapor edilmiştir," diyor aşırı dramatik bir anlatıcı. "Himalaya Yeti'sinden Florida Kokarca Maymunu'na ve tüm canavarların en ünlüsü olan Koca Ayak'a kadar dünyanın dört bir yanındaki kültürler, ormanda gizlenen açıklayamadıkları bir şeyin hikayelerini anlatırlar..."

Oh, Tanrım.

"Antik çizimlerde, insanlarla iç içe geçmiş büyük, kıllı yaratıklar görürsünüz." Gösteri iri yarı bir İngiliz'e kesiliyor. "Ayak izlerine bakarsanız, bizimkilerden çok da farklı olmadıklarını görürsünüz. Kocaayak'a sandığımızdan daha yakın olabilir miyiz? Hatta Koca Ayak başka bir gezegenden gelen bir uzaylı olabilir mi?"

"Bu ne lan?" diye mırıldandım ramenime doğru. Yine de aynı anda, insanların bu tür programları nasıl dindarca izlediklerini anlıyorum. Kanalı değiştirmek için hiçbir dürtü hissetmiyorum. Kocaayak gerçek değil, uzaylılar da öyle, ama bunu nasıl haklı çıkaracaklarını bilmek zorundayım.

Sonra ekranda Kocaayak hakkında fikir beyan edemeyecek kadar seksi *bir* adam beliriyor. Genç, muhtemelen yirmili yaşlarının sonunda, yüzünün önüne düşen dağınık, siyah saçları; keskin, kirli sakallı bir çene hattı ve kare şeklinde siyah gözlükleri var. Parlak yeşil gözleri heyecan ve taklit edilemeyecek analitik bir ciddiyetle parlıyor.

"Kocaayak hakkında düşündüğümüzde," diye başlıyor, şimdiye kadar duyduğum en yumuşak, en seksi sesle. Berrak bir bariton, aynı anda hem yatıştırıcı hem de hükmedici. Adam, bir resim çizmesine yardımcı olmak için dramatik el hareketleriyle dolu. "Kendimizden çok da farklı olmayan etten kemikten bir yaratık düşünüyoruz. Uzaylıları düşündüğümüzde aklımıza Griler ya da küçük yeşil adamlar geliyor. Bunlar çok farklı görseller. Ancak Koca Ayak'ın başka bir yerden gelmiş olabileceği ya da bu dünyaya özgü olmadığı fikri akla şu soruyu getiriyor: Maymunlarda olduğu gibi Kocaayak'la da genetik bağlarımız varsa, bu bizi ne yapar?"

Erişteler ağzımdan düşüyor. Bir fasulye filizinde boğuluyorum. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam, Kocaayak'ın bir uzaylı olduğunu ve fiilen *bizim* de uzaylı olduğumuzu söyledi. Ve ben büyülenmiş durumdayım. Klibi geri sarıyorum ve ekranda adamın adını ve unvanını görüyorum.

+<' (1 +\$5*529(
+267 7+(287 7+(5(

Google'a "The Out There" yazıyorum ve beni bir web sitesine yönlendiriyor. Doksanlardan kalma bir HTML korku şovu bekliyordum ama keskin, profesyonel ve işlevsel. Aktif bir Subreddit'e, birkaç haber makalesine ve tıklamaya korktuğum "Critter Spottings" adlı bir sekmeye bağlantı veriyor. *The Out There*'in uzun soluklu bir kriptid ve komplo teorileri podcast'i olduğunu ve birçok genç kızdan oluşan endişe verici derecede büyük bir hayran kitlesine sahip olduğunu öğreniyorum.

Tumblr etiketine hızlıca bir göz attığımda çiçekli taçlar giymiş baygın sunucularının düzenlenmiş fotoğraflarıyla dolu olduğunu görüyorum. Hayden'ın web sitesinin altındaki vesikalık fotoğrafına bakınca, neden bu kadar ilgi gördüğü anlaşılıyor.

Dikkat. Küçük, loş bir kayıt stüdyosunda bir mikrofonun arkasında oturuyor, anlatımın ortasında. Çoğunlukla mikrofon arkasında var olan biri için, kamera karşısında manyetik bir coşku ve tutkuya sahip.

Skroll'un ihtiyacı olan şey bu.
Skroll'un seksi bir canavar avcısına ihtiyacı var.

7+(287 7+(5(
(3 S(QFRXQWHUVZLWK WKH0 HQLQ %ODFNT

2QWKLVLZ HHNRVHSLVRGH RI7KH2XW7KHUH+D\GHQGLJVLQWR V\ VWHULRXVKLVWRU\ RIWKH IDEOHG 0
HQLQ%ODFN +HEUHDNVGRZQWKH P\WKVDQG UXPRUVOXUNLQJ LQWKH VKDGRZVDQGWDONVZLWKDQRQ\P
RXVWLSVWHUZKRKDGDUHFHQWUXQLQZLWKVXLWHGVDERWHXUV

+\$<'(1
6R\RXPHDQWRWHOOPHWKHSHUVRQZKRKDDMHGRXZDVQRW:LOO6P LWK"

>5(' \$&7('@
1R,FDQFRQILUPWKDWWKH PDQLQTXHVWLRQZDVQRWWKH VWDURI DQ\PDMRUILOP IUDQFKLVH

+\$<'(1
,ILJXUHGP

>5(' \$&7('@
1RUWKH VWDURI DPLQRUILOP IUDQFKLVH

+\$<'(1
3HUIHFWWKDWZ DVP\QH\WVWLVWLRQ:KHQHYHVRPHRQHVVHVVRPHWKLQJP\VWHULRXV,OLNHWRP
DNHVXUHQHLWKHUD
\$OLVWDFWRUQRUD&OLVWDFWRUZ D\WKH Q\ZNGWKH HQLQ%ODFNDUHDOOHJHGRYHUHQWDI\W
WHQGWRDSSHUIROORZLQDOLHQRUBZMLKWLQJVLQDQHIRUWWRNHSLWQHVVHTXLHW7KH\RIWHQUHO\
RQLQWLP LGDWLRQWHFKQLTXHV EXWLQDIHZFDVHVWKHRYHGRQH WKLQJ VWKDWDUH DOLWWOHZ
VKDOOZHVD\2XW7KHUH':KDWZDV\RXU
H\SHULHQFH >5('\$&7('@

>5(' \$&7('@
ZDGLLYIQKPHRQHQLKWKZKHQMDZGLVZLWKORWVRIOLJKWVLQWKHVNIO\LQIDRYHPHU,KDQGMYHMHQDQ
WKLQJOLNH LWSLWUW\WKRXJKW\WUJKW\DYHHHQDSODQHJRLQGRZQVRZDVHDGWR FDOOIRUKHOS \$XOOHG RY
DQGVWDUWHGVWNLQJSLFWXUHV,GLGQRWJHWPDQJRRGRQHVEWWDIHZRIWKHPZHUHJRRGHQRXJ
KWR SXWXS RQWKH
)DFHERRN

+\$<'(1
<RXFDQK\WUW\DFHERRN1RQH HGIRUTWKH U

>5(' \$&7('@
7KHSLFWXUHVJ RWDNDHQ GRZQTXLFNO\ DQGWKH QH\WGD\WKLVP DQVKRZVXS DWP\KRXVH'UHVHGLQ
DVXLWWLH KDWXVSHQGHUV

+\$<'(1
\$VLGHIURPWKHFORWKLQJZKDWGLGKHORRNOLNH'7KHUHDUHVVRPHWKHRLHVWKDWWKH0HQLQ
%ODFNDUH DFWXDOO\ DOLHQVWKHP VHOYHV7KHUHRDYHEHQGHVFULSWLRQVP HQWLRQLQJ JORZ

LQJHHVDQGSDOH VNLZLWK QRKDLUDQGHDWLHWKDWORRNDOP RVWSDLQWHG RQ:DVWKDW\RXUH[
SHULHQFH WRR"

>5(' \$&7('@

IRKHGLGQRWORRNOLNH DQDOLHQ +HORRNHGOLNH DPQ9HU\FOHDQ EXWDQGRUPDOORRNLOJ +HWROG PH
WR GHOHWH WLFWXUHVIURP PSKRQHDQGWR QHYHUWDONDERXWZ KDW,VZDIDLQ\$WLUW\HXVHGHFDXVH,
NQH>ZWHQ\VRG VHHVRPHWKLQJ JRRG\RXNQRZ"7KHQKHNH\$WVKRZ LQJXS2XWVLGH P\KRXVHDWZRUN
0ZLHNH\$WZ RQGULQJZKWKLVRWKHUP DQZDVVWDQGLQJ RXWVLGH RXUKRXVHDOOWKH WLP H\$VNLQIRUP
H,KQVNRZKRZWR H[SODLQ LWWR KHUHQGLWUHDOO\ KDUPHGRXUPDUUDH,WKLQNVKH V XVSHFWHG ,Z
DVKDYLQIDQDIDL

+\${'(1
+P P \ HDK LI , H[SODLQHG WKDWWR P \ K\ SRWKHWFDOZ LIH , Z RXOGQRWUHDOO\ EDQNRQ
KHUEHOLHYLQJ PHLWKHU ,WRVOLNH
-DNHIURP6WDWH)DUPVLWXDWLRQ EXWZLWK DOLHQV KXK"6HHZKHQ,JRWRYMLWLRFWKH DOOHJ HG0HQ
LQ%ODFN ,WKLQNDFFLGHQWDOO\ VFDUHGKLPDZD\

>5(' \$&7('@
7KHQFRQVLGHURXUVHOI YHU\HUOXFN\ P\ULHQG

>7+(2877+(5(7+(0(086,&@

+\${'(1
+LJX\VZHOFRP HWR DQRWKHUHSLVRGH RI7KH2XW7KHUH \$IHZTXLFNXSGDWHVEHIRUH ZH
HWVWDUWHGP
, GLG DOLWWOH P RUH UHMDUKRQ WQV UHQ1 LJ KWFUDZ OHUVLJ KWLQJ , J RWDWLS DEWDWZHN EXW,
KDYHQRWEHHQ DE WR WXUQ XS DQ RWKHUH\ HZ LWQHVVHVRUUFHQWVLJ KWLQJ V VR
XQIRUWXQDWHO\ WKLWUDLOJRHFVROG RQZ,ZLOONHHS DQ HRQ LWDQG LI DQ RQH HOVH KDVDQ
RWKHULQIR WR UHSRUWP\ RXNQRZZKHUWR VHQGLW

7KHUH LVDQ HMDQWRQ RQ ODVWZ HHNRV) ORULGD0 DQ KHDGOLQH DQG LWRVZ LOGPKHUH
LWLVDVDUHIUHVKHU TQ%LWWHU+2\$
%DWWOH)ORULGD0DQ&ODLP V%LJIRRW3XW8QVDQFWLRQH /DZQ)ODP LQJRVLQ+LV<DUGU7KH+2\$
OREEHG VRPKHIW\ ILQHVDWWKLV) ORULGD0 DQEXWODZ \HUVDUHQRZLQYROYHG DIWHUDWZ HOYH
IRRWVNHOWRQ GHFRUDWLRQ IURP+RPH

'HSRWDSSHDUHG LQWKH PDQRV\ DUGRYHUQJW+LVGHHQVHLVWKDWDWILYH IRXUDQGDKXQGUHGDQG
ILIW\ SRXQGVKHRV QRWDWDOOFDSDEOH RIFDUULQIRUFQVWUXFWLQJ WKH VNHOHWRQ KLPVHOI 6R
QDWXUDOO\ WKHRQO\ RWKHURSWLRQ LV%LJIRRW%XGLGILQGVHYHUDOUHFHQWXS\$WLFNVLQ
6DVTXDWFK MLKWLQJ VLQIRUWKHUQ)ORULGD VR,UHDOO\ FDQRWUXOH LWRXW,ROOGR WKH
UHVSRQVLEOH WKLQJ DQGNHHSXSZLWK WKLVRU\ DQGNHHS\RXDOOXSGDWHG

2QWKDWQRWH WKLZ HHNRVHSLVRGH LVVSRQVRUHG E%HDW%XGVKHDGSKRQH\$WVKDWJ RZ
KHUH\RXGR,VSHQGDORWRI WLP HRQWKH SKRQHPDNLQJWKLVSRGFDVWKDSSHQDQGDYLDQD%OXHWRRWK
KHDGVHWWKDWOHWP HGRP\MRE ZKLOH RQWJRPD\$VWKDWSRVVLEOH &QVHOLQNLQ RXUVKRZ
ELRDQGXVHWKH SURP RFRGH2877+(5(IRUWZ HQW\ SHUFHQWRII
\RXURUGHU6RQRZWKDWWKDWRV2

XW7KHUHPOHWRVJ HWLQWR MRVD\RXVDZVRP
HWKLQJ\RXFRXOGQRWH[SODLQZ

Bir başka Kozmik Komplo'da Hayden Hargrove da Los Angeles'ta yaşıyor.

Şehrin hangi bölgesini evi olarak gördüğünü açıklamıyor, ancak Hollywood'da buluşmayı teklif ettiğimde itiraz etmiyor. Los Angeles'ın harikası, her mahallenin kendine has bir kişiliğe sahip olması. Silver Lake hipsterlar içindir. Santa Monica, lisedeki popüler çocukların yaşadığı yerdir. Century City'de kimsenin *yaşadığından* emin değilim. Sadece ofis binaları ve gösterişli çeşmeler olduğundan eminim.

Hangi mahallenin yerel Kocaayak avcılarına daha uygun olduğundan emin değilim.

Skroll ofisleri Hollywood'da olmasına rağmen, burada mümkün olduğunca az zaman geçirmeye çalışıyorum. Burası alışveriş merkezleri, Hollywood için fazla lüks barlar ve korkunç hediyelik eşya dükkanlarıyla dolu bir mahalle. Kaldırımlar San Andreas Fayı üzerinden geçmiş gibi görünüyor ve turistlere pahalı fotoğraflar satan kirli süper kahraman kostümlü insanlarla dolu.

Hollywood, Los Angeles'ta yaşamak için gerekli bir kötülük.

Aynı zamanda doğal olarak uzaylı temalı bir pop-up bara sahip olabilecek tek yer. "Dünyalı, sana bir şey ikram edebilir miyim?"

Başında folyo şapkası ve antenleri olan barmen önümde duruyor. Yapışkan menüye bakıyorum. Tüm kokteyllerin uzay temalı isimleri var ve içkilerin *içinde* ne olduğunu araştırmak için başlıklar beni çok şaşırtıyor. Panikliyorum ve Space Oddity adında bir şey sipariş ediyorum.

Bir sonraki dişçi randevumda azar ışıtmeme neden olabilecek neon mavisi bir içecek alıyorum ama tadı, on yedi dolar ödediğim için o kadar da kızmamamı sağlayacak kadar güzel. Arkamı dönüp kalabalığı gözden geçiriyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Çarşamba gecesi uzaylı temalı bir barda çok fazla insan yok, ama hiçbiri Hayden gibi görünmüyor.

Ona mavi saçlı kızı aramasını söyledim.

Uzaylıların gerçek olduğuna inanmasam bile, ısıtılı duvarları ve havada süzülen UFO cep telefonlarıyla böyle bir yere uyum sağlayabilirim.

"Aman Tanrım, sen *o* adamsın!" diyor fedai arkamdan. Nedense kiminle konuştuğunu zaten biliyordum gibi hissediyorum. "Kız arkadaşım ve ben geçen yıl CON-Spiracy'de senin paneline gitmiştik, uzaylı otopsileriyle ilgili olana... Gerçek dışıydı."

"Ah, teşekkür ederim. Kimliğimi geri alabilir miyim lütfen?"

Yirmi dört saatten kısa bir süre önce, aynı ipeksi ve ürkütücü sesin bir gece yarısı belgeselinde konuk olarak saçma sapan komplo teorileri ortaya attığını duymuştum. Adamın podcast işine girmesine şaşmamalı. Kim onu dinleyerek saatler geçirmek istemez ki? Aslında, günümü onu dinleyerek geçiriyordum.

The Out There benim gibi canavarlara, uzaylılara ya da hayaletlere inanmayan biri için şaşırtıcı derecede ilgi çekici. Yapımcı beynim hayalet avı programlarının saçmalık olduğunu *biliyor* ve eğer uzaylılar gerçekse, nasıl oluyor da henüz temas kurmadılar ya da hepimizi öldürmediler? Ancak Hayden bilgiyi net bir şekilde sunuyor ve en tuhaf teorileri bile normalmiş gibi hissettiriyor.

Hayden bana *keşke* inansaydım dedirtiyor.

Her nasılsa, sesi şahsen daha da güzel.

"Hallie?"

Arkamı döndüğümde, onun şahsen de daha *çekici* olduğunu fark ediyorum. Hayden sırık gibi ama kaslı yapısıyla üzerimde yükseliyor, iyi oturtulmuş ekose düğmeli bir gömleğin altında gizleniyor. Yanaklarında ve çenesinde birkaç günlük

tüyler var, kestane rengi saçları televizyondakinden daha uzun. Şubat ayının erken soğuşu gözlük çerçevelerinin altında yanaklarını pembeleştiriyor ve rüzgârla savruluyor. Bu adam hayatını uzaylı avlayarak geçirmek için fazla yakışıklı. Ama benim iyiliğim için, bunu yapmasından memnunum.

"Um." Bir e-posta taslağı hazırlamak ve bir toplantı planlamak kolaydı, ama şimdi kelimelerimi kaybetmiş hissediyorum. Belki de hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamlardan biri olduğu için, ama aynı zamanda ikimizin ne gibi bir ortak noktası olabileceğini bilmediğimi de fark ediyorum. Kesinlikle ortak uzaylı sevgisi değil.

Hayden'ın gözleri benimkileri tutuyor. Belki de barda yanlış mavi saçlı kıızı seçip seçmediğini merak ediyordur. Zümrüt rengi bakışları tenimi ısıtıyor, tıpkı bir UFO lazer ışını tarafından vurulmanın nasıl bir his olduğunu hayal ettiğim gibi. O da aynı şekilde etkilenmiş görünüyor ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Evet. Selam. Ben Hallie. Bu seni Hayden yapar." "Kesinlikle öyle. Tanıştığımıza memnun oldum." Yanımdaki koltuğa kaydı. "Sana bir içki getireyim mi?"

Hayden ellerini yeleğinin ceplerine sokuyor ve menüyü inceliyor. REI takviminin seksi versiyonundaki Bay Ekim'e benziyor, ki böyle bir takvimin varlığına inanmıyorum ama birden olması gerektiğini düşündüm. Koyu mürekkep sol ön kolundan aşağı uzanıyor, bir çizgi-sanat geyiği, boynuzları iskelet ağaçlarına uzanıyor. Gözleri birbirinden çok uzak ya da ağzı biraz fazla açık gibi. Bu geyikte beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlayamıyorum, çünkü güvenli bir mesafede durdukları sürece onlarla genellikle nötr bir ilişkim var. Ayrıca bileğinin dış tarafında küçük bir UFO dövmesi var. "Elbette. UFO yakıttı her neyse."

"Umarım bu içkiler yüzünden kaçırılıp araştırılmayız," diye şaka yapıyorum. Hayden omuz silkiyor, yüzü asık. "Bilim için ilginç olurdu."

Bilim adına bile olsa, araştırılmaktan kaçınmak istiyorum. Bu adamın sapkınlıkları hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. "Tamam..."

Barmen geri döndüğünde, karanlıkta parlayacakmış gibi görünen içkisini sipariş ediyorum - Tanrı bilir neyin neon yeşili karışımı. İçeceğin içinde yüzen küçük plastik bir uzaylı var, tek büyük buz küpüne mekanik bir boğa gibi biniyor.

"Hey." Kaşlarımı çattım. "*Benimki* bir uzaylıyla birlikte gelmedi."

İçkisinden bir yudum aldıktan sonra Hayden bana döndü. "Teklifin hakkında konuşmak istemiştin. Ama konuşmadan önce..."

Olamaz.

Hayden yaklaşıp ve bir omzunun üzerinden gizlice bakar. "Sana gizli bilgi vermem için beni kandırmaya çalışmıyorsun."

Onun temkinli tavrı benim de omzumun üzerinden bakmama neden oluyor. "Elinizde gizli bilgi mi var?"

Hayden'ın gözleri ileri geri kayıyor, devam edip etmemeyi tartışıyor. Sonra omuzları ve elleri teslimiyetle kalkıyor.

"Tanıdığım biri var."

"Sen misin?"

"Kimin sizi karaborsa Kocaayak görüntüleri için dolandırmaya çalıştığını asla bilemezsiniz."

"Görünüşe göre banka bilgilerinizi isteyen yabancı prenslerle birkaç kötü karşılaşma yaşamışsınız." Bu bir komplo sayılır mı? Bilmiyorum, ama dudaklarının kenarındaki gülümseme *belki de* bu komplo teorisyeninin komik kemiğine dokunduğumu gösteriyor.

Hayden içkisinden bir yudum daha alırken gülüyor. "Hey, bu ciddi bir iş. Yaşlı insanlar buna her zaman kanar. Bir komplo olabilir."

Ha, bingo.

"Neyse ki paranızı almaya çalışan hain bir kraliyet mensubuna benzemiyorum... En azından ben öyle düşünmüyorum." "Hayır," diyor. Sözcük keskin ve bana yönelttiği sert bakışlar onu sıcak bir bıçak gibi dağlıyor.

"Hayır, sanmıyorsun."

Hayden'ın sözlerinin tonunda ve bana attığı delici bakışta boğulmakla meşgul olduğum için başka bir espri bulamıyorum ve içkimden bir yudum alıyorum. Bütün günümü bu adamın ne kadar zor bir satıcı olabileceğini ya da canlı komplo teorisyeni kişiliğinin bir rol olup olmadığını merak ederek geçirdim. Şimdi öyle olmadığını tahmin ediyorum ama Hayden'da insani ve ayakları yere basan bir şeyler var ve bu da bana burada bir şeyler yapabileceğimiz konusunda güven veriyor.

Hayden boğazını temizliyor. "Yani, gösteri..."

"Doğru. Skroll her yıl, kurum içi yaratıcılarımızın bir web dizisinin bir sezonunu sunup ürettikleri Dizi Programını yapıyor. Genellikle yaklaşık on program oluyor. En popüler dizi ikinci sezon için seçiliyor ve beraberinde her şey geliyor.

Skroll, izlenme oranına, etkileşime ve sosyal medyadaki yankılara göre değerlendirme yapıyor... Yaratıcıların dizileri sayesinde bir milyon yeni takipçi kazandıklarını gördüm. Bütün bir kariyeri değiştirebilir.

"Bir boş yerimiz var ve patronum benden çok başarılı olacağını düşündüğüm bir dizi bulmamı istiyor. Açıkçası, *The Out There*'in zaten büyük bir takipçisi var, ancak bunu bir web dizisine uyarlarsak daha da büyük olabilir. Podcast'te zaten işe yarayan pek çok şey var ama onu daha görsel hale getirebiliriz. *Cosmic Conspiracies*'de harikaydın. Bazı bölümler için gerçek hayalet avları ya da Mothguy-"

Hayden'in omuzları "hayalet avı" dediğimde sanki ulaşılması zor bir kaşıntıyı kaşımışım gibi hevesle kalkıyor ve sonra sönüyor. "Mothman."

"Doğru. Mothman avları. Bence canavar pazarı henüz kullanılmamış olabilir-

" "Yani, henüz Kocaayak'ı bulamadıysak tabii *ki*."

"Tabii ki," diyorum, ama hâlâ gizemler olduğu için gerçekten canı sıkılıyor. "Yapacak çok iş var. Önümüzdeki birkaç ay boyunca birlikte çalışacağız; sen sezon boyunca Skroll için serbest çalışan bir yüklenici olacaksın, ben de senin yapımcın olacağım. Bizimle birlikte çalışan yarı zamanlı prodüksiyon personelimiz ve ilk sezonumuz için mütevazı bir bütçemiz olacak, böylece yerinde yapılacak çekimler için seyahat ve konaklama masraflarını karşılayabileceğiz. Dizi üzerinde tam yaratıcı kontrole sahip olacaksın. Bakın, uzaylılar, kriptidler ya da hayaletler gibi şeylerin hiçbirine inanmıyorum ama *The Out There*'i gerçekten çok sevdim ve bu platformu kullanırsak *harika* bir internet kişiliği olabileceğinizi düşünüyorum."

Hayden sessiz, içkisini yudumluyor ve söylediklerimi düşünüyor. Yasal tartışmalar daha sonra yapılabilir ama tek istediğim en azından buna bir şans vermesi. Bu şovun ne kadar başarılı olabileceğini görürse, altın değerinde oluruz. Ama ondan podcast kariyerinden uzaklaşıp bunu başka bir şeye dönüştürmesini istiyorum. Bu kolay bir istek değil.

Sonunda içkisini bıraktı.

"Yani, bunların hiçbirine gerçekten inanmıyor musun?"

Birdenbire, *Kozmik Komplolar*'da keşfettiğim küfürbaz komplo teorisyeni geri döndü. Gözleri sorular ve teorilerle parlıyor. Skroll'un ihtiyacı olan şey bu. Saf, dizginlenemez bir tutku, uzaylılar için olsa bile.

"Affedersiniz?"

Parmakları saçlarını karıştırıyor, göz bebekleri sönmüş.

"Hiçbirine mi? Uzaylılara, Koca Ayak'a, hayaletlere ya da ne bileyim... Denver havaalanına inanmıyor musun?" "Denver havaalanı mı? Ne... Hiç gitmedim ama sanırım inanıyorum. Var olduğunu biliyorum-"

"*Belli* ki öyle bir yer var," diye araya giriyor Hayden. "*Bir şey* için gizli bir üs. İlluminati hakkında çok fazla konuşmayı sevmiyorum çünkü sorunlular ama havaalanının büyüklüğü hakkında pek çok sorum var. Sığınaklar. Duvar resmi. *At*."

Görüntüler beynimde yanıp sönüyor ve hiçbirisi birbirine bağlanmıyor, ama ben bağlanmalarını istiyorum. Umutsuzca. "Doğru," diye kabul ediyorum. "Ah, hayır. Bunların hiçbirine inanmıyorum."

Hayden gözlüklerinin altından burnunun köprüsünü ovuşturuyor. "Bunu yutmak çok zor." "Kocaayak'ın bir uzaylı olabileceğini duymak da öyle-"

Ellerini bara vuruyor. Bardaklarımız şingirdiyor. Buz küpünü süren uzaylı yüzeyin altına batıyor. "Akıllara durgunluk veriyor, değil mi?" Sonunda komplocu bir ruh keşfetmiş gibi bakıyor bana, tüm tuhafliklarını kendi tuhafliklarıyla tamamlayacak birini.

Alt dudakımı çiğniyorum. "Kullanacağım kelime bu olmazdı."

Sönüyor. Parmakları bardağının kenarına vururken, arkasındaki televizyon ekranı çölün ortasında ellerini ovuşturan kötü animasyonlu uzaylılarla aydınlanıyor. Başka bir şeye bakmak zor. Uzaylılardan birinin üzerinde bir konuşma balonu belirir: "ayyy lmao."

"Ama bu tür şeylere inanıp inanmadığımdan bağımsız olarak, yetenekli olduğunu ve Skroll'un izleyicilerinin senden gerçekten hoşlanacağını düşünüyorum."

"*The Out There* şimdiye kadar sadece bir podcast oldu," diye başlıyor. "Nasıl yapılacağını bildiğim şey bu. Ben... Ben aktör değilim, Hallie. *Cosmic Conspiracies*'in bir avuç bölümünün oyunculuk sayılacağından şüpheliyim. Hayranlarım bunu bir podcast olarak biliyor. Ya uyarlandığını görmek *istemezlerse*?"

"Dürüst olmak gerekirse, dinleyicilerinizin ya da herhangi birinin size daha fazla bakmakla ilgili bir sorunu olacağını sanmıyorum."

Yardım edin.

Yüzüm kızarıyor -muhtemelen korkunç bir domates kırmızısı- ama Hayden'in kaşları kalkıyor ve parmaklarını kirli çenesinde gezdiriyor. Dudaklarının köşesinde bir gülümseme yakalıyorum, ağzının bir tarafını ısırırken kirli yanaklarının altında bir gamze belirliyor. Kahretsin, birden Bermuda Şeytan Üçgeni'nin gerçek olmasını *umuyorum*. Bir kıza iyilik yapıp beni içine çekmesi için harika bir zaman olurdu. İlgisini mi çekti, şok mu oldu, yoksa ne kadar yakışıklı olduğunun *farkında* mı anlayamıyorum.

Öyle olmalı. Tabii her aynanın çift yönlü bir ayna olduğuna dair güçlü komploları olanlardan biri değilse.

İçkimden uzun bir yudum alıp boğazımı temizliyorum. "Ve eğer bu başarılı olursa, bir podcast'ten çok daha fazla para kazandıracaktır. Daha fazla TV programına çıkabilirsin - sadece gecenin bir yarısı yayınlanmayan programlara."

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım bir tekrarını yakaladınız."

"Elbette. Sendikasyonu kim sevmez ki? Bu iyi bir teşhir. Bir düşünün: eğer başarılı olursanız, *Kozmik Komplolar'ın müdavimi* olabilirsiniz. Hatta televizyonda kendi şovunu bile yapabilirsin. Hem de daha iyi grafiklerle!"

İçkisini bitirir, dalgın ve sessizdir.

"Bunu düşünmem gerek Hallie. Podcast'in sezonları arasında ara veriyorum, yani şu anda zamanım var, ama..." "Bunu ikinci bir yerde düşünebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Kaşları çatıldı. Yani, anlıyorum. İlk buluşmada iyi yanıt vereceğim türden bir soru değil. "Ha?" "İçkini bitirdiysen benimle gel."

Hayden bardağını temkinli bir şekilde yere bırakıyor ve ben hesabı kapatırken plastik uzaylıyı alttan kurtarıyor. Uzaylı temalı alkolden daha çok sevebileceği başka bir numaram var.

"*Hayalet turuna* mı çıkıyoruz?"

"Aynen öyle. Hollywood'un perili boklarla dolu olduğunu duydum, ha?"

Hayden'in botları yanımda sürtünüyor ve ellerini ceplerinin derinliklerine gömüyor. "Şovunda oynamam için bana kur mu yapmaya çalışıyorsun?"

"İşe yarıyor mu? Kur yapıyor musun?"

"Bunu düşüneceğimi söyledim." Sesi kısık ama yumuşak bir kahkaha atıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Tur büfesine ulaştığımızda duraklıyoruz. Durduğumuzda gözlerimiz kilitlendi. Beynimin, polisiye dizilerdeki sorgulamaları çok izlemiş olan kısmına ulaşıyorum. Gözlerimi kısıyorum. "Bunu daha hızlı düşünmeni istiyorum. Cuma sabahına kadar elimde bir şeyler olmalı. Bir sunum taslağı, bölüm planları, bir *şeyler*."

"Bunu düşünüyorum-"

Tur rehberi - Gary adında cıvıl cıvıl, orta yaşlı bir adam - araya giriyor ve bizi Çin Tiyatrosu'nun mağaramsı arka koridorlarından cenaze arabasına benzeyen ama aslında cenaze arabasına benzemeyen şatafatlı, üstsüz bir minibüse götürüyor.

Eşleşen *Hayalet Maceraları* tişörtleri giyen bir çift arka koltuğa geçti. Diğer iki çift ortaya geçip Hayden ve beni ön sıraya bıraktı. En küçük sıraya. Neyse ki *ben* küçüğüm ama Hayden değil. İçine çekilmek üzere olduğum yakınlık şimdiden gözümü korkuttu.

"Önce bayanlar" diyor.

Minibüse atladım, o da arkamdan tırmanırken cama kadar kaydım. Uzun bacakları yolcu koltuğunun arkasına ve sürücü ile Gary'nin arasına yerleştirilmiş uç kovaasına zor sığıyor. O kendini yeniden ayarlarken dizlerimiz ince, desenli taytıma sürtünüyor. Minibüsün kendisi plastik ve sigara dumanı gibi kokuyor ama Hayden amber ve viski ile eski kitap kokuyor.

Dokunuş sırtıma bir ürperti gönderiyor. Birinden etkilenmeyeli uzun zaman oldu ve geçmişte bunu o kadar nadir yaşadım ki erkekleri çeşitli nötr tonlarda boya örnekleri olarak görmeye başladım. Hayden'a baktığımda, sıcak şarap ve sonbahar yaprakları gibi derin orman yeşilleri ve sıcak kahverengiler görüyorum. Renk, uzun zamandır ilk kez.

Hayden'da ilgimi çeken bir şeyler var ve bu sadece hayatıma girdiği garip yol yüzünden değil. Bu ya kullanılmamış bir azgınlık ya da yeniden bir şeyler hissetmeyi öğrenme konusunda doğru yolda olduğumu hissetmek olabilir. Aynı zamanda yeni bir şeyden korkma ve profesyonel mesafemi koruma sınırıyla birlikte geliyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak bacağına çeker. Ellerini tekrar yeleğinin ceplerine sokuyor ve dudağını ısırtıyor. Pencereden dışarı bakıyor ve caddenin karşısındaki Baja Fresh'e hayranlık duyuyormuş gibi yapıyor. Gary bizimle birlikte minibüse biniyor ve yolcu koltuğuna oturup teneke mikrofonuna birkaç kez vuruyor.

"Merhaba, hortlaklar, kızlar ve diğer ruhani dostlar. Tinsel Town'ın karanlık tarafının en iyi turu olan Haunted Hollywood'a hoş geldiniz. Benim adım Gary ve şehirdeki kötü şöhretli perili yerleri ziyaret ederken sizin mahzen bekçiniz olacağım. Kemerlerinizi bağlayın ve lütfen çılgılık atmayın."

Tur otobüsü kalkıyor ve Grauman's Chinese Theatre'ın tarihini, yerli hayaletler Fritz ve Annabelle'i ve Marilyn Monroe'nun Roosevelt Hotel'in koridorlarında nasıl dolaştığını anlatıyor. Hayden dikkatle dinliyor, ben de aynı dikkatle *onu* izliyorum. Belli ki bunların hepsini zaten biliyor. Hayalet turumla ona kur yapmak buraya kadarmış.

Hollywood Tepeleri'ne doğru ilerleyerek Hollywood Tabelası'na ışıklı bir bakış atıyoruz. Arkamızdaki turistler sürekli fotoğraf çekiyor ama ben her gün Skroll ofislerinden Hollywood Tabelası'na bakıyorum.

"Hollywood'u bir çağrı gibi yönetiyor olsa da, tabelanın tüyler ürpertici bir geçmişi var. Başlangıçta Hollywoodland konut geliştirme projesi için bir reklam olarak inşa edilmişti." Gary'nin anlatımının altında uğursuz bir müzik çalıyor. "1929 yılında, genç bir aktris-"

"1932 yılıydı."

Hayden'a dönüyorum. Gary kaşlarını çattı. "Neydi o?"

Önce üzerindeki ilgiden dolayı gergin olabileceğini düşündüm ama sonra Hayden'ın gergin olmadığını fark ettim. Hayal kırıklığına uğramış. Yani, bunu nasıl bilemeyiz? Tam bir aptalız.

"1932 yılıydı. Peg Entwistle 1932'de H'den atladı, 1929'da değil. Şimdi yürüyüşçüler onun 1930'lardaki kıyafetleriyle parka dadanan hayaletini görüyor."

"Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?" Gary dürtüyor.

"Ölümünden bir gün sonra bir rol teklifi aldığı da sadece bir efsane. Bu hiçbir zaman kanıtlanmadı."

Gary, Hayden'a ateşli bir bakış fırlatıyor. "Bu adam turun sonunda bahşiş alacak sanırım."

Otobüs bizi Griffith Park'ın derinliklerine götürürken Hayden gözlüklerinin altından burnunun köprüsünü ovuşturuyor. Gary turistlere yıllar boyunca parkta ortaya çıkan rastgele ceset parçaları hakkında aşırı dramatik bir hikaye anlatırken kendi kendine homurdanıyor. Gary bu gizemli ceset parçalarının Gece Avcısı'na ait olduğunu iddia ediyor, Hayden ise nefesinin altından yumuşak bir "hayır" tıslıyor.

Bu adamın işimin yarısını benim yerime yapacağını zaten biliyorum. Tuhaf bilgilerle dolu ateşli bir insan ansiklopedisi.

Griffith Park'taki Eski Hayvanat Bahçesi'nin ve yıldızların defnedildiği Hollywood Forever Mezarlığı'nın yanından geçerek tepelere doğru ilerliyoruz. Turumuzu tamamlarken minibüs bizi Benedict Kanyonu'na götürüyor, trafikte sıkışık kalmış yolcuların yanından geçerek Vadi'ye doğru ilerliyoruz.

Zavallı enayiler.

"Bu tepeler her ne kadar pastoral görünse de, tarihin en korkunç cinayetlerinden birine ev sahipliği yapmıştır. Ağustos 1969'da tarikat lideri Charles Manson ve müritleri aktris Sharon Tate ve dört arkadaşını öldürdü. Manson'ın emri 'yapabildiğiniz kadar korkunç yapın' şeklindeydi. Ve öyle de yaptılar! Dünya, ön kapıda kanla yazılmış 'domuz' yazısı ve o sırada sekiz buçuk aylık hamile olan Tate'in ölüm haberiyle dehşete düştü. Ev, Los Angeles'ın dört bir yanındaki emlakçılar için zor bir satış olmaya devam ediyor. Nedenini hayal bile edemiyorum."

"Ev artık orada bile değil," diye araya giriyor Hayden. "1994 yılında yıkıldı." "Hâlâ orada, evlat. 10050 Cielo Drive. Google'a gir."

Hayden gözlüklerini çıkarıp kucağına bırakıyor. Yüzündeki yılların izi anında siliniyor. Burnunun köprüsünde çerçevelerden geriye kalan küçük girintileri fark ediyorum. Hayden'ın gözlüklerini çıkarmasının bir kovboyun düello öncesi silahını kurmasına benzediğini fark etmeden önce tuhaf bir şekilde çekici olan yüz hatlarına odaklanamıyorum.

Hayden, Charles Manson'ın üzerine atlamak üzere.

Dehşete mi düştüm yoksa çok mu eğlendim bilemiyorum.

Hayden avuçlarının tabanını gözlerine bastırıyor. "Hayır, öyle değil. Ev yıkıldı. Şimdi David Oman Evi cinayetlerin işlendiği yere en yakın yer. Yüz elli metre uzakta. Artık hayaletlerin çoğu orada gerçekleşiyor. Cinayet kurbanlarının görüntüleri evde ve bölgede görülmüştür. Los Angeles'taki en iyi belgelenmiş paranormal yerlerden biri. Google'a girin."

Aman Tanrım. Aman Tanrım, hayır.

Hayden hayalet turundan hoşlanmamakla kalmıyor, Los Angeles'taki tüm hayalet turlarından da yasaklanmak üzereyiz. Bulduğum ilk etkinlik bu olursa benimle herhangi bir sıfatla çalışmak isteyeceğinden şüpheliyim. Yine de, bu biletlerle kazıklanıp kazıklanmadığımı merak etmeye başladım. Gary gittiğimiz yerlerin hiçbirini hakkında en ufak bir şey bilmiyor.

"Bu turun senaryosunu *sen* mi yazdın evlat?"

"Belli ki değil," diye yanıtlıyor. Sesi Boston aksanına kayıyor. Sıcak olmaması gerekirdi ama öyle. "Ama yapabilirdim. Yapsaydım, en azından gerçeklere uygun olurdu. En azından insanlar paralarının karşılığını almış olurlardı."

"Kime güveneceksiniz?" Gary minibüsün geri kalanına poz veriyor. "Bana mı, bir profesyonele mi, yoksa aptal bir Y kuşağına mı?" Boğazımı temizliyorum. "Ah... ahmak bin yıllık."

Hayden yanımda kahkahasını bastırıyor. Gülümsemesi parlak ama gizli bir sır gibi ve bakışları benimkine ulaştığında, bu sırrı öğrenmiş gibi hissediyorum. Arkamızda oturan yaşlı kadın da düşüncelere dalıyor, sonra o da ahmak Y kuşağının yanında yer alacağını kabul ediyor. Gary mikrofonunu bırakıyor ve emniyet kemerini bağlıyor.

Sessizlik içinde tiyatroya geri dönüyoruz, Gary ara sıra The Viper Room ve The Comedy Store gibi yerleri işaret ediyor ve tarihlerini açıklıyor. Hayden bu sefer sessiz kalıyor ama bir yanım konuşmasını istiyor. En azından bilgi verirse paramın karşılığını biraz almış olurum.

Gary'ye aldırmadan bahşiş veriyoruz ve otoparka ulaşana kadar çoktan ölmüş yıldızların isimlerinin üzerinden

sessizce geçiyoruz. "Buraya park ettim."

Başını sallıyor. "Köşeyi dönünceyim. Bu gece için teşekkürler.

Bu..." "Bu bir tür felaketti."

Omuzları yükseliyor ve sessiz bir kahkaha attığında utancım azalıyor. "Ben öyle demezdim."

"Gerçekten mi?"

"Hayır, Gary'nin hayalet ile ele geçirilme arasındaki farkı bilmemesi senin suçun değil." "Ben de bilmiyorum."

Her şeyi bilen biri gibi karşılık vermek yerine gülümsüyor. "Öğrenmek için zaman var."

Hayden Gary'ye aynı lütfu göstermemişti. Bir sessizlik daha. Bir şekilde bu komplo teorisyeninin yerel inançsızla güvenmesini mi sağlamıştım?

"Peki, gösteri hakkında ne düşünüyorsun?" Sonunda sordum.

Hayden sertleşir ama yavaşça başını sallır. "Hallie, bu zorlayıcı bir teklif, ama bırak da üzerinde biraz düşüneyim-"

"Unutmayın, bunu Cuma sabahına kadar patronuma sunmam gerekiyor. Eğer hayırsa, hemen öğrenmem gerek. Ama...

Umarım hayır *değildir*."

"Biliyorum. Seni fazla bekletmeyeceğim, söz veriyorum. Bu yeni bir şey ve henüz sandığınız kişi olup olmadığını bilmiyorum. En azından kamera önünde."

"Mikrofonun arkasındaki kişinin kamera önünde çok farklı olacağını mı düşünüyorsunuz?" Anahtarlarını avucunun içinde gergin bir titremeyle şingırdatıyor.

"Yardıma ihtiyacım olabilir."

Gülümsüyorum. "Ben de bunun için buradayım."

Hayden cevap vermek yerine yeleğinin cebine uzanıyor ve bana doğru bir şey fırlatıyor. El-göz koordinasyonum bozuluyor ve attığı şeyi yakalamak için el yordamıyla ilerliyorum. İçkisinden çıkan küçük bir uzaylı. "Yakında konuşuruz, Hallie."

e-postalarımın çalma sesine Pavlovvari bir tepki veriyorum, bu yüzden gece geç saatlere kadar çalışmama rağmen, çaldığında ne yazık ki uyanık oluyorum.

Dizüstü bilgisayarım hala yatağımın üzerinde açık, ekranımda yarı etli bir güverte ve gelen kutumda iki yeni e-posta var. Bath & Body Works'te bir mum indirimi daha var ve görünüşe göre Chaz8762o06@6mail.biz adlı birinden gelen şüpheli bir bağlantıya tıklayarak belimden üç santim kesebilirim. Ama Hayden'dan henüz bir e-posta yok.

Ondan çok şey istediğimi biliyorum ama çoğu insan için bu tür bir platforma sahip olma fırsatı hiç de akıllıca olmazdı. Ama Hayden için Kocaayak'ın, uzaylıların ve Mothboy'un varlığının da bir anlamı yok. O notu kaçırmışım.

Saat sabah sekiz buçuğu gösteriyor. Nora, en yakın arkadaşı Jamie'nin bir çekime hazırlanmasına yardım etmek için ofise erken gitti. Skroll çalışma saatleri ve politikaları konusunda hızlı ve gevşek davranıyor olabilir ama üzerinde kaymakta olduğum ince buzda geç kalmamın bana bir faydası olmayacak. Yataktan fırlıyorum, çekmecelerimi karıştırıp kıyafet arıyorum ve bütün gecemi dizüstü bilgisayarımın başında ateşli bir adamdan gelecek e-postayı bekleyerek geçirdiğimi gizleyecek kadar makyaj yapıyorum.

Birkaç aydır Nora'nın dairesinde yaşıyorum ve hala buranın *benim* odam olmasına tam olarak alışamadım. Bu kadar uzun süre paylaştıktan sonra, مکانı kullanmak ve içinde istediğim gibi yaşamak hala garip. Son oda arkadaşı Burning Man'den sonra ruhunu aramak için Los Angeles'tan ayrıldıktan sonra, Nora Jamie ile yeni bir yer bulmaya bir ya da iki hafta uzaklıktaydı, ben iki ay önce gelip kalacak bir yer istemeden önce. O zaman elimde sadece lekeli bir rimel, eşyalarımın oluşun tek bir spor çantası ve Cade gibi birinin hayatımı daha fazla kontrol etmesine izin vermeyeceğime dair bir kararlılık vardı.

Kapıdan çıkarken bir granola bar almak için mutfağa giriyorum ki oturma odasının diğer tarafından arkama bir şey vuruyor.

Lizzie.

Nora ile yaşamanın çoğu şeyine alışıyorum ama onun korkunç sakallı ejderhası Lizzie (Kertenkele'nin kısaltılmışı) Borden'a asla alışamayacağım. Televizyon izlerken Lizzie'nin bana bakmasını sevmiyorum ve özellikle de onu bulamadığım zamanların yarısını sevmiyorum - kaçtığı ve yatağımın bir yere düşeceği korkusunu besliyor.

Doğayı sevmiyorum. Vahşi yaşamla aram iyi değildir.

Çantanın yanına gidip kapalı olduğundan emin oluyorum. Lizzie ve ben göz göze geldik. Yavaşça göz kırpmıyor.

"Güle güle," diye tıslıyorum. Lizzie teraryumun dibinde yeni bulduğu bir üzüme dalyor.

İşe gidip gelirken telefonum bir e-posta ile geliyor ve neredeyse Mulholland Drive'dan sapıyordum. E-posta göndermenin ve araba kullanmanın kötü bir fikir olduğunu biliyorum ama telefonumda Hayden'ın adının belirmesi midemi bulandırıyor. Bunun ibuprofenli kahvaltımın beni ısırmak için geri dönmesi olmadığından yüzde doksan eminim.

) 5 2 0 +D\GHQ+DUJURYH

68 %-(&7 5 H 5 H 5 H 5 H 7 KH 2 XW7 KHUHP : HE 6 HULHV,QTXLU\IURP 6 N U R O O

6RUU\IRUWKH ODWH UHSO\ EXW\RYH GRQHPRUHWKLQNLQJ DQG,ZRXOG OLNH WR WDNH \RXXSRQ WKLVS URMHFW, WKLQ

7KH2XW7KHUHKDVURRPWR JURZDQG,RP HDJHUWR VHHZKDWLGHV\RXKDYHIRUWKH VHULHV

,RYH DWWDFKHG P\GRFXPHQW\XVHWR SLWFK WR VSRQVRUV)HHOIUHHWR XVHWKH P
DWHULDOVDV\RXVHHILWDQG NHHS PHXS GDWHG

Kenara çekiyorum, derin bir nefes alıyorum ve yola geri dönmeden önce rahatlamış bir çığlık atıyorum. Spotify'da gezinip "yas bitch" başlıklı bir çalma listesi buluyorum ve açıyorum. Beynim sunumum için potansiyel slayt fikirleriyle dolup taşıyor. Eğer bugün bütün gün deli gibi çalışırsam, yarın sabah için bir sunum hazırlayabilirim. Chloe Cuma öğleden sonraları bize izin vermeyi seviyor ve bunu çoğunlukla erkek arkadaşıyla çölde *bir şeyler* yapmak için erkenden Joshua Tree'ye gitmek için yapıyor.

Masama ulaştığımda Skroll ofisleri hâlâ sessizdi; sadece kahve makinesindeki sabah telaşı ve birinin ofis yazıcısına küfretmesi vardı. Nora ve Jamie, Jamie'nin video düzenleme yazılımındaki bir sorunu giderirken komşu masanın üzerinde toplanmışlar. Çoğumuz yan yana masaların olduğu büyük bir odada oturuyoruz ve ekranlarımız her zaman diğerlerininkini net bir şekilde görüyor. Özellikle de birinin görevi Google'da kendisini izleme listesine aldırarak şeyler aramak olduğunda bu durum daha da garip bir hal alıyordu.

Acaba "Dışarıdakiler" beni bir listeye koyduracak mı? Acaba Hayden *zaten* listede mi?

Bu seyahat etme kabiliyetimizi değiştirecek mi? Bunu bütçeye dahil etmedim.

"Günaydın, Hal," diyor Nora. Jamie kahvesini yudumlarırken el sallıyor. Nora 1.80 boyunda ve incecik olsa da, giysileri ve tavırları modaya uygun, bağcıkları çözülmüş spor ayakkabılar ya da gömleğin üst kısmındaki çözülmüş düğmeler gibidir. Bu arada Jamie Santos bir korse gibi bağlanmış. Utangaçtır ve gittiği her yerde onu uysal kılan sıcak bir yakınlığı vardır. Ayrıca haksız yere yakışıklı. Koyu dalgalı saçları ve altın sarısı teniyle, belgeselci anne babasıyla birlikte dünyanın öbür ucunda büyümüş bir İngiliz ve tüm stajyerler ona abayı yakmış durumda. Her gün ofise düğmeli önlükler ve bazen kravatlarla gelen biri ama İngiliz aksanı ve hazırlık okulu geçmişiyle karakterine pek de aykırı değil.

Yine de bir şekilde, o ve Nora ayrılmazlar.

Jamie evimizin demirbaşdır, bazen Nora'yı aşırı sıkıcı film maratonlarına maruz bırakır ya da işten sonra paket servisle *Jeopardy!* Hoş, göze batmayan ve arkasını toplayan biri ama en canlı renklerini Nora'ya sakladığını hissediyorum.

"Dün gece eve geç mi geldin? Ateşli bir randevu mu?" Jamie muffin'in üst kısmının son parçasını kaparken Nora koltuğunu geri alır ve bir muffin'i mideye indirir. Gözlerini devirerek ondan çekip alıyor. Jamie başka bir soygun girişimi yerine, bakışlarını Nora'nın üzerinde sevgi dolu bir yarım gülümsemeyle bırakıyor.

Bakışım kendi adına konuşmalı. Sıcak mı? Evet. Randevu? Asla olmaz. Hayden dünyanın en iyi adamı olsa bile, "randevu" hâlâ "vergi" ya da "sosyal haklar açık kaydı" gibi korkutucu bir kelime. Henüz hiçbirini kullanacak yaşta olduğumu sanmıyorum.

"Hayır, dizisinde çalışabileceğim biriyle görüşüyordum."

"Anlatsana," diye iter Nora.

Google'da *The Out There*'i arattım ve Hayden'ın bakımlı web sitesini buldum. İçeriği bu kadar saçma olan biri için, kendini tamamen yasal göstermek için iyi para harcıyor. İkisinin gezinmesine izin veriyorum. Nora, Hayden'ın vesikalık fotoğrafının ve biyografisinin yer aldığı "Hakkında" sayfasına tıklıyor. Parmaklarım ceketimin cebindeki küçük plastik uzaylının etrafında kıvrılırken yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor.

"Şey," diye soluk soluğa kalıyor. "Kahretsin, bu adam çok yakışıklı. Ve dün gece onunla içki mi içtin?"

Bir içki ve ardından gecenin geri kalanında saçma sapan bir hayalet tur rehberiyle tartıştı.

"Evet. Hoş biri. Komplolar ve canavarlar bana göre değil ama onda beni etkileyen bir şey var." "Yüzü mü?"

"Nora."

"Yararsız, biliyorum, ama yanıldığımı söyle. Eğer bu dizi tutarsa, Jamie ve ben gelip üzerinde çalışmana yardım ederiz."

Skroll katılımcıları olarak Jamie ve Nora, haftalık listelerini ve düşünce yazılarını yazarken gerektiğinde programlara da katılabilirler. Geçen hafta Nora, cildinizi mora boyamak için kaç tane banyo bombası kullanmanız gerektiğine dair sürükleyici bir yazı yazdı ve bu yazı hala ortak küvetimizde duruyor. Bu arada Jamie, çoğunlukla GIF'ler aracılığıyla eleştiriler sunan bir site için fazla zeki film eleştirileri yazıyor. Sanırım serbest çalışarak elde edemeyeceği dostluk ve sağlık sigortası için burada kalıyor.

"Yani kendime oy veremeyecek miyim?" Jamie alay ediyor. "Kendimi çok özel hissediyorum."

Nora kalçasını kontrol etmek için sandalyesini döndürür. Adam darbeyi savuşturur ve Nora altından kıpırdamadan önce dirseğini başının üstüne yaslar.

"Doldurayım mı?" diye soruyor.

"Lütfen." Jamie iki kupayı da alıp gitti ve Nora bana döndü. "Gerçekten böyle mi görünüyor?"

Karım zil çalıyor. Dün gece Hayden'la tur minibüsüne sıkıştığımızı ve dizlerimizin birbirine sürtündüğünü düşünüyorum. Ne kadar güzel koktuğunu ve hayaletler ve kriptolar hakkında heyecanlandığında gözlerindeki parlak yeşilliği düşünüyorum. Onun yanıdayken fiziksel olarak nasıl hissettiğimi biliyordum -saf, dizginlenemez bir çekim- ama sonrasında çelişkili düşüncelerimle baş başa kaldım.

Bu kadar yakın çalışacağım biriyle çıkmak görgüsüzlük olur. Duygularımın ve yükümün profesyonel ilişkimize ağırlık yapmasına izin vermek yanlış olur.

Ayrıca, tekrar aşık olabileceğime inandığımdan emin değilim.

"Evet, öyle ama bunun konuyla ilgisi yok. Aradığımdan emin değilim..."

Beynimin karanlık ve bulanık köşeleri sonsuza kadar yalnız kalmayacağımı biliyor ama bazen kendimi buna ikna etmek zor oluyor. Bazen yalnız olmanın ne kadar kolay olacağını düşünüyorum. Bir daha asla birinin güzel sözlerine kanamam. Zor yoldan öğrendim ki, kırmızı bayraklar çabuk kuma benzer - neye bakacağınızı bilmiyorsanız gözden kaçırmanız kolaydır, dibe battığınızda kendinizi çekip çıkarmanız çok zordur.

"Anladım." Bunun üzerinde daha fazla durmasına gerek yok. Bu konuşmayı birçok kez yaptık. "Bak, şu anda senden çok iyi bir sunum yazmaya ve kendini bu programa sokmaya odaklanmanı istiyorum. Kendine inan."

Nora, "Kaotik Biseksüel" çıkartmasının yanında, üzerinde "Kendine İnan" yazan ve uzayda şarap içen bir kedi olan bir mıknaatısı dosya dolabına yapıştırıyor.

Sözlerine takıldım kaldım. "Tamam. Eğer Seri Program'a gireceksem, harika bir deste hazırlamalıyım."

Ertesi sabah harika bir sunum hazırlamıştım. Görseller keskin ve Hayden'ın bana verdiği slaytları onun bölümlerinden örneklerle destekledim - özellikle komik klipler, ilgi çekici hikaye anlatma anları ve canlı yayın karizmasını gösteren her şey. Kafamın içinde kendi sesimden çok Hayden'ın sesini duymaya başladım. Bitmiş ürünü ona gönderiyorum, ancak Chloe beni Üzgün Keanu konferans odasına çağırana kadar bir yanıt alamıyorum.

Onun ve Skroll'un CEO'su Kevin'ın ellerinde not defterleriyle içeride oturup sunumumu didik didik etmeye hazırlandıklarını biliyorum ama ben bunun üzerinde çalışmıştım. Neden bahsettiğimi biliyorum. İyi bir fikrim olduğunu biliyorum. Yıllar önce istediğim şey buydu - rastgele eylemleri eterden çekip çıkarmak ve onları spot ışığına getirmek.

Kendime bir değer olduğumu hatırlatıyorum. Skroll'da üzerinde çalıştığım videolar düzenli olarak viral hit oldu ve para, izleyici ve ilgi getirdi. Cade yeteneğimi ve fikirlerimi bir sebepten ötürü kullandı çünkü ne kadar iyi olduğumu *biliyordu*. Bu noktaya gelmemi sağlayan şey bile benim sıkı çalışmamdı. Burada değerliyim ve *The Out There*'i birinciliğe taşıırken de değerli olacağım. Olmam gerek.

Ancak bu, Skroll'un son iki aydır bir mayın tarlası gibi hissettiği gerçeğini değiştirmiyor. Cade'in çekim gücü çok kuvvetli ve Skroll onun yörüngesinde dönüyor ve kendime kaç kez hayatıma devam edeceğimi söylesem de onun varlığından ve neredeyse herkesi parmağında oynatmasından her zaman korkacağım.

Jurassic Park'ta dalgalanan bir bardak su gibi yaklaştığını hissediyorum. Onu hemen görmeden, pahalı kolonya ve naneli sakızın havaya sinmiş sativa notaları içeren tanıdık kokusunu alabiliyorum ve yanından geçtiği herkese alçak sesle ve dumanlı bir şekilde "merhaba" dediğini biliyorum. Bir zamanlar beni büyülemiş ve umutsuzca bir şeyler ifade etmek istediğimde kendimi özel hissettirmişti. Onun için hissettiklerimi bu kadar seyrek hissettiğimde, bunun normal olmadığını nereden bilebilirdim ki?

Dizüstü bilgisayarımı göğsüme daha yakın tutuyorum, benim için bir kurşun yemeye hazırım. Desenli taytım, jean şortum ve kazağım bana zayıf bir zırh gibi geliyor. Şu anda kaçacak hiçbir yer yok. Yolunda durdu ve iğrenç bir gülümsemeyle bana döndü. Hemen bugün benimle ilgili yanlış olan her şeyi düşünüyorum.

Saçım yağlı mı görünüyor?

Kapatıcım gözlerimde kırışarak ne kadar yorgun olduğumu

mu gösteriyor? Cade'in fark edeceği kadar kilo mu aldım?

Kalçalarımda çimdikleyebileceği ve hırpalayabileceği kadar var mı?

Sarmalı durdurmaya çalışıyorum ve bunun yerine kendimle ilgili sevdiğim her şey hakkında beyin fırtınası yapıyorum. Eğlenceli saçlarımı ve vücudumu seviyorum. Sıra dışı tarzımı seviyorum ve çok iyi bir yapımcı olduğumu biliyorum. Ama Cade karşımda dururken, kendi onaylamalarımı hiçbirine inanmıyorum. Ölçemediğim her yeri düşünmek zorunda

kalıyorum.

"Chloe ve Kevin ile buluşacak mısın?" Cade cevabı çok iyi bildiği halde soruyor. "Hayır, Sad Keanu'nun önünde sebepsiz yere dolanıyorum."

"Eric'in yerini sana teklif ettiler, değil mi?"

"Şovumu sunuyorum."

"Gerçekten mi?" Cade gülerek çenesini ovuşturuyor ama gülüşünün ardında mavi gözlerinin korkuyla çelikleştiğini izliyorum. Cade, videolarının ve şovlarının arkasındaki becerinin ve inceliğin *ben* olduğumu herkes kadar iyi biliyor. Eğer tek başıma yarışacaksam, onun canına okuyacağım.

Onun kışını tekmelemeliyim.

"Bu kadar şaşırmış görünme," diye karşılık verdim. "Bir şovum var ve çok iyi olacak." "Hallie," diye iç geçirdi, "gerçekten böyle bir şeye hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Sesi "öyle olmadığını biliyorsun" ve "bana karşı yarışmak istediğinden emin misin?" diyor. Skroll'da yüzeyden destek gibi görünen şeyin, alttan alta güvenimin yavaş yavaş azalması olduğunu öğrenmem çok uzun sürdü. Onu terk ettiğim gecedan beri, onu dinlememe gerek olmadığına karar verdim. Sözlerini kafamın içinde tekrar tekrar duyduğumda ona inanmama gerek yok. *Çalışması zor biriyim. Öne çıkmıyorum. Bir önemim yok.* İyileşmek için elimden geleni yaparken bile her kelimeyi kaburgalarımın arasında hançer gibi hissediyorum. Allık pembe polyester kazak şeklinde aptal, boktan bir zırh.

Ama yine de kafamın içinde kendi olumlamlarımı okuyorum. Bir gün onlara inanacağım. "I..."

Ben kekelerken kaşları çatılıyor. Onunla yüzleşmek bu kadar zor olmamalı. Daha önce bir kez yaptım ama hâlâ bedelini ödüyorum. Bu bedeli bir süre daha ödeyeceğim. Benden önce birlikte olduğu kız, başka bir Skroll yapımcısı olan Sam, onu terk etmeden önce bir yıl boyunca yanında kalmış. Sam'in adını çamura buladıktan sonra dijital medyada iş bulması imkansızdı. Bunu öğrendiğimde, pençeleri çoktan derine inmişti ve uğruna çalıştığım her şeyi kaybetmeye dayanamıyordum.

Ne tür bir insanın insanları incitmekten zevk aldığını merak ediyorum - belki de kahvesini tamamen siyah içen ve kelimenin tam anlamıyla hiç çorap giymeyen aynı tür bir insan. "Kelimelerini kullan, bebeğim."

"Kameraya çıkmayacağım. Sunuculuk yapması için kendi seksi beyaz adamımı buldum ve kazanacağım." Cade'in dudakları bir başka küçümseyici gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Çok olgunca-"

Üzgün Keanu'nun kapısı ardına kadar açılıyor ve Chloe kapının girişinde duruyor. Cade ve benim aramda bakışıyor. Kevin Cade'in meşhur sanatsal aletini emerken, Chloe ona sadece tahammül ediyor. Chloe daha fazla söz sahibi olsaydı, Cade'in bir işi olacağını sanmıyorum.

"Hallie, senin için hazırız. Cade, yardım edebilir miyim?"

Cade'in gözleri Skroll'u parmağında oynatmak için kullandığı sahte şefkatle parlıyor. Chloe'ye gülümsüyor ama gözleri bana bir hatırlatma görevi görüyor. *Kendi başına fazla parlama.* Çok kötü, Cade. Çok kötü. "Hayır, sadece Hallie'ye iyi şanslar diliyorum, hepsi bu. Onun sunumuyla gerçek bir ziyafet çekeceksiniz."

Cade kolumu güven verici bir şekilde okşuyor ve içimdeki her şeyi bir kenara bırakmak zorunda kalıyorum. "Tamam. Peki, hoşça kal."

Beni konferans odasına çekti ve yönetim kurulu masasının diğer ucunda Kevin ile birlikte oturdu. Kevin Chadwick "CEO" unvanından hoşlanmıyor ve bunun yerine "Şampiyon" olarak anılmayı tercih ediyor ki bence bu daha da kötü. Gözleri dolar işaretleriyle dolu, 1.80 boyunda, tatlı dilli bir adam. Skroll her zaman bir erkekler kulübü olmuştur ve bir yanımda benim gibi bir kızın söyleyeceklerini dikkate alıp almayacağından endişeleniyor, bu yüzden elime geçen bu şansla öne çıkmalı ve ona gözlerini kaçıramayacağı bir şey getirmeliyim.

"Selam, Champ. Merhaba Chloe." Bilgisayarımı slaytlarımı sunmak için hazırladım ve birkaç derin nefes aldım, keşke Nora'nın elektronik sigara kalemini daha önce alsaydım. En azından daha az terlemiş olurum ve en kötü senaryoları düşünmeye geri dönmezdim.

Kendine inan. Uzay şarap kedisini hayal kırıklığına uğratmayın. Hayden'ın Kocaayak'a inandığı gibi kendine inan.

Bu düşünceye gülümsediğime inanamıyorum ama açılış slaytına tekrar baktığımda, köşede benim için daha iyi bir şey olduğuna inanabiliyorum.

"Bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Size bu teklifi sunduğum için gerçekten heyecanlıyım çünkü bu dizinin Skroll ailesine harika bir katkı sağlayacağını *biliyorum*. Şu anda, gerçek suç çılgınlığının ardından, insanlar bilinmeyen ve açıklanamayan şeylere her zamankinden daha fazla ilgi duyuyor. Ama biraz daha derine inmeye ne dersiniz? Biraz

daha...*dışarıya*?"

Ben desteme başlarken ikisi de başını kaldırdı.

"*The Out There*, her bölümde yeni bir gizem veya canavarı ele alan, kökenlerini araştıran ve teorileri ortaya koyan uzun soluklu bir komplo teorileri podcast'idir. Sunuculuğunu, Dizi Programı için harika bir kamera önü yeteneği olacağını düşündüğüm Hayden Hargrove yapıyor. Hayden sadece podcast için harika bir sese sahip değil, aynı zamanda onu *Cosmic*'in bir bölümünde keşfettim.

Conspiracies, ve kamera karşısında da çok ilgili, tutkulu bir duruşu var. Her bölüm, ünlü vakalardan gerçek ses dosyaları, uzmanlarla yapılan röportajlar ve diğer materyallerle desteklenen bir hikaye gibi çerçevelenmiş."

Hayden'ın haftalık dinleyicilerinden bazı belirsiz finansal detaylara ve sponsorluk bilgilerine kadar bana sağladığı bazı istatistikleri gözden geçirdim. Sponsorlarının uzaylı avlayan tuhaf organizasyonlar olmasını bekliyordum, ki öyle de, ama çoğu normal: Bluetooth kulaklıklar, ses düzenleme programları, gözlük üreticileri. Hem Kevin hem de Chloe etkilendi.

"*The Out There*'in bir web dizisine uyarlanması ciddi bir potansiyel olduğunu düşünüyorum. Dinleme deneyimini, gerçek video görüntüleri, derin araştırma dalışları ve yüz yüze paranormal avlar da dahil olmak üzere bir izleme deneyimine yükseltebiliriz. Programın eğlenceli ama ilgi çekici tonuna bir örnek olarak, dinlemeniz için birkaç klibim var."

Onlara bölümlerden birkaç hızlı klip izletiyorum - biri Koca Ayak hakkında; bir diğeri Hayden'ın paranormal bir medyumla oradaki deneyimleri üzerine röportaj yaptığı perili bir hastane hakkında; ve bir diğeri Denver havaalanı hakkında. Hayden bahsettiği için orayı kendim araştırdım. Çok zorlama şeyler öğrendim ama bölümdeki bazı kısımları dinlemek çok keyifliydi.

"Yeni bir tür soruşturma programı yaratabiliriz - TV'deki aşırı dramatik sahnelenmiş programlar gibi değil, daha geniş bir izleyici kitlesi için eğlenceli ve erişilebilir bir şey-"

"Hallie, seni bir komplo teorisyeni olarak düşünmemiştim," diye takılıyor Kevin. "Değilim. Aslında oldukça büyük bir şüpheliyim."

"Peki bunu bize neden getirdin?"

"Çünkü bence Hayden büyük bir yetenek ve kelimelerle arası çok iyi ve benim gibi birini podcast'ini saatlerce dinlemeye ikna edebiliyorsa, bence pek çok izleyicimizi de dinlemeye ikna edebilir. Söylediklerine inansanız da inanmasanız da eğlenceli. *Cosmic Conspiracies*'in neden on yedi sezonu olduğunu sanıyorsunuz?"

"O da seksi," diye fısıldıyor Chloe, notlar alıyor.

"Hargrove..." Kevin düşünür. "Bu ismi nereden biliyorum?" "*The Out There*'i mi dinliyordun?" Dalga geçiyorum.

Bu onu küçük bir kıkırdamaya itiyor. Kevin'ı daha önce hiç kıkırdatmamıştım. Aynen öyle.

"Peki... ne diyorsun?" diye sordum.

Dakikalar sonra, Üzgün Keanu'dan çıkıp Başarılı Çocuk'a dalıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Hayden'ın numarasını aramak için oyalanıyorum ama bunun yerine telefonu yere bırakıp ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Bir kez daha deodorant sürmem gerekecek ama mutfaktaki biralardan birini içmeye gideceğim. Gördüğüm herkese "şerefe!" demek istiyorum.

Kendimi sakinleştiriyorum ve Hayden'ın cevap vermesini bekliyorum. "Alo?"

"Hey, Hayden. Ben Hallie... bilirsin, Skroll'dan."

Hattın diğer ucunda usulca gülüyor ve ben kendimi bir su birikintisi gibi hissediyorum. "Merhaba, patronuna desteyi sundun mu?" "Sundum."

"Ve?"

"İçerideyiz," diyorum, sersemliğimi gizlemeye çalışarak.

"Gerçekten mi?"

"Sesin şok olmuş gibi geliyor."

"Böyle ana akım bir şirketin Mothman hakkındaki şovumu almak istemesine şaşırdım" diyor. Sesinde bir şaşkınlık hissi var, ta ki boğazını temizleyip kendini toparlayana kadar. "Yani, vay be... bu harika. Peki, bir sonraki adımımız ne olacak?"

"Önümüzdeki hafta sonuna kadar bir pilot bölüm istiyorlar. Biraz sıkışık bir durum ama oyuna geç katılıyoruz. Eski bölümlerinizi birini yeniden kullanabiliriz, böylece sıfırdan araştırma yapmak zorunda kalmayız. Çalışmaya başlamak için bir zaman ayarlayabiliriz."

Bir an sessiz kaldı. "Evet, yapacak çok işimiz var. Yarın ne yapacaksın?" "Hiçbir şey."

"Güzel. Seni hızlandırmamız lazım."

Ne demek istediğini sormadan telefonu kapattı.

Ayden Los Angeles'ta yaşıyor olabilir ama *şehir merkezinde* oturuyor.

Los Angeles ne kadar büyük olursa olsun, şehir merkezi başka bir eyalette olabilir. Bana New York'taki evimi anımsatıyor, şirin bodegalar ve her köşede bitmek bilmeyen güzel yemekler hariç. Bunun yerine, tanımlanamayan çok sayıda ofis binası, LA otoyollarına bakan lüks İtalyan villalarına benzeyen apartmanlar ve niş restoran ve barlar var.

Köşeyi dönüp Hayden'ın misafir otoparkına park ediyorum. Binası Art Deco mimarisi üzerine yazılmış bir tarih kitabından fırlamış gibi. *Kapıcı* ve altın kaplama döner kapıları olan girişin önünde dekoratif bir kayan yazı asılı. Bir apartmandan çok üst düzey bir otele benziyor. Benim apartmanımın iki katlı sıva canavarından çok daha iyi. İçerisi açık tuğlaları ve estetik bir şekilde yerleştirilmiş borularıyla endüstriyel-şık. Duvarlarda düz ekranlar var, bebekler için sanatsal duyuşal videolara benzeyen şeyler oynuyorlar. On ikinci kata çıkmak için asansör beklerken büyülenmiş bir şekilde onları izliyorum.

Koridoru köşedeki daireye kadar takip ediyorum, kapıyı çalmadan önce tereddüt ediyorum. Artık gerçek. Yapacak işlerimiz var ve ikimizin de kariyeri buna bağlı. En azından her şey başarısız olursa Hayden podcast yayıncılığına geri dönebilir. Yaşadığı apartman tipine bakılırsa, kriptidler ve canavarlar hakkında konuşarak iyi iş çıkarıyor.

Ben ise... İşsiz kalacağım. Cade'i haklı çıkarmış olacağım. Benim bir önemim yok. Kendi başıma yeterince özel değildim.

Sonunda kapıyı çaldım ve kapı açıldı. Bugün Hayden'ın üzerinde "Batı Virginia Eyaleti Kriptozoloji Bölümü" yazan ve Mothdude olduğunu *düşündüğüm* koyu gri bir tişört vardı. Google'da biraz araştırma yaptıktan sonra, artık birkaç önemli kriptosu başarıyla tanımlayabiliyorum. Koca Ayak kolay, Loch Ness Canavarı da öyle. Diğerleri üzerinde hâlâ çalışıyorum.

Tişört, ön kolundaki garip geyik dövmesinin sanat eserinin sonu olmadığını gösteriyor. Mürekkep, kolunun üst kısmındaki devasa bir parçaya kadar uzanıyor. Dalgalar, bir gemi ve... dokunaçlar mı var? Bunlar pazusunun ve omzunun etrafını sarıyor ve diğer küçük dükkan tipi dövmeler pazusunun iç kısmını ön koluna kadar boyuyor.

Fiddlesticks.

Güzel pazuları var.

"Hey, içeri gel," diye davet ediyor Hayden. İçeri giriyorum ve ceketimi çıkarıyorum. Hemen alıyor ve gerçek bir portmantoya asıyor. *Benim* portmantom bile yok.

Hayden'ın dairesinin, içinde bulunduğum diğer yirmili yaşlardaki erkek daireleri gibi olmasını bekliyordum - karmakarışık, dağınık, mobilya ve dekor konusunda üzücü girişimleri olan - ama öyle değil. Hayden'ın dairesi çok *aydınlık*. Kocaman pencereler arka duvarı kaplıyor. Gözlerim çatıdaki bardan çatıdaki havuza, oradan da parlayan reklam panolarına sıçırıyor. Eski bir depo gibi görünüyor, içi boşaltılmış ve modaya uygun bir çatı katına dönüştürülmüş. Açık konsept oturma odası ve mutfakta açık tuğla duvarlar ve daha fazla endüstriyel giriş ve boru var.

Ayrıca nasıl dekore edileceğini de biliyor. Duvarlar pahalı görümlü sanat eserleriyle süslenmiş, sehpanın üzerinde dekoratif toplar ve kokulu çam kozalaklarından oluşan bir sepet ve düz ekranın yanındaki arka duvar boyunca geniş bir gömme kitaplık var. Bu adam da kim?

Güzel kokuyor, iyi giyiniyor ve nemlendirici kullanıyor

gibi görünüyor. Bahse girerim bir karyola bile vardır.

"İyi buldun mu?"

"Evet." Sıcak tarçın ve deri ciltli kitapların kokusunu içime çekiyorum. "Şehir merkezine pek sık gelmem ama burası güzel." "Burası evim."

"Ve bunu sadece podcast'inizden mi karşılıyorsunuz?"

Bu tam bir kelime kusuğu, ancak Los Angeles'ın avantajı, insanların kiralarını sormanın aslında görgüsüzlük olmaması. Her zaman yüksektir ve biz bu konuda her zaman üzgünüz.

"Ünite babama aitti ama artık benim. Yani, bir bakıma, ama tam olarak değil."

"Doğru..." Sözümü kesiyorum. Hayden ellerini ceplerine sokuyor ve sessizlik içinde oyalanıyoruz. Eğer birlikte çalışacaksak, arkadaşça davranmalıyız. Birbirimize güvenmeliyiz. Ona en iyi yolu gösterdiğime inanmalı ve ben de onun yarattığı içeriğin ikimize de para kazandıracağına inanmalıyım. Şimdiye kadar iyi adamlara asla güvenmemeyi öğrendim. Arkadaş canlısı olmak bir kıyafetten başka bir şey olmayabilir.

Yine de Hayden'da farklı bir şeyler hissediyorum. Sınırları korumak için onunla halka açık bir yerde buluşmayı düşündüm ama evinde bir kayıt stüdyosu kurduğundan bahsettiğinde, iyi donanımlı olmadığını iddia etmek zordu. Yine de onunla yalnız kalma fikri midemi bulandırmaya devam ediyor. Garip havadan sudan konuşmalardan, yeni bir arkadaşla ilk oyun buluşmasının rahatsız edici hissinden ve göğsümde bıraktığı karıncalanma hissinden korkuyorum. E-postaları ve telefon görüşmeleri bile kalbimin beni korkutacak şekilde çarpmasına neden oluyor. Bu beni en çok korkutuyor çünkü onu kontrol edemiyorum.

Bir erkeğin evinde en son Cade'den ayrıldığım gece kalmıştım ve o da pek iyi

gitmemişti. "Sana içecek bir şey getireyim mi?"

"Sadece su yeterli," diyorum.

Brita filtresinden bir bardak su dolduruyor ve bardağı bana uzatıyor. Bardağın yanında "51. Bölge'nin Malıdır" yazıyor. Buzdolabının üzerine yapıştırılmış eşyaları not ediyorum: garip bir yaratığın görüldüğüne dair bir gazete kupürü, uzaylı şeklinde bir şişe açacağı ve üzerinde "Dark Web Guy" yazan yapışkan bir not. Bir yudum alırken kıllı bir şey bacağıma sürtünüyor. Bir çığlıkla geri sıçradım ve aşağı baktım. İyi beslenmiş gri bir kedi kocaman sarı gözbebekleriyle bana bakıyor ve miyavlıyor, ama sesi daha çok çöp öğütücüsündeki kuduz bir rakuna benziyor.

"Merhaba," diye

kediyi yatıştırıyorum.

"Bu Cthulhu."

Adını duyunca Cthulhu ters dönüyor ve bir daha ayağa kalkamayacağından endişeleniyorum. Eğer öyleyse, onu tekrar mı çevirmeliyim? Onu kaldırmalı mıyım? Teoride kedileri severim ama pratikte *her yerim* çizik içinde kalıyor. Kedinin yanına çömeliyorum ve karnını okşuyorum. Jestimi kabul ediyor.

"Lovecraftvari bir canavar gibi *davranmıyor*."

"Hayır." Hayden gülüyor. "Onun deniz canavarı günleri çoktan geride kaldı. Değil mi dostum?"

Cthulhu başarıyla takla atıyor ve Hayden'a doğru paytak paytak yürüyor, Hayden'ın kot pantolonuna sürtünüyor ve kısa bir kedi ağacının üzerine sıçırıyor. Daha yükseğe zıplayabileceğini sanmıyorum.

"Hayden kediyi bir ödül maması atarak, "Başlamadan önce sana bazı temel bilgileri anlatmanın iyi bir fikir olacağını düşünüyorum," dedi.

"Temel bilgiler mi?"

Başını sallayıp oturma odasına doğru ilerliyor. Ben de onu takip edip pürüzsüz deri kanepesine oturuyorum. Benimle oturmak yerine düz ekranı açıyor ve önünde duruyor. Sonra elindeki tıklayıcıyı fark ediyorum.

Olamaz.

Elinde tıkkırtı olan bir adamdan iyi bir şey çıkmaz.

Beni içeri davet eden sert ve gergin adam, ellerini birbirine sürterken bir ceket gibi üzerinden kayıyor.

"Eğer birlikte bir gösteri yapacaksak, benim seviyemde olmalısın. Bak, ben de bir deste yapabilirim." Göz kırıyor. Bu adamın kişiliği sadece kriptidlerden bahsederken mi ortaya çıkıyor?

"Hiçbir şey beni senin seviyene çıkaramaz, Hayden."

"Seni not almaya teşvik ediyorum." Hayden başının yanındaki küçük not defterini ve kalemi kaldırıyor ama ben çantama uzanıp kendiminkini çıkararak karşılık veriyorum. Hazırlıklı geldim ve o da çok memnun oldu.

Televizyon boş bir slaytla aydınlanır. Hayden uzaktan kumandasındaki bir düğmeye basar ve bir başlık açılır.

Birdenbire, salak canavar tişörtü üzerine iyi giyilmiş bir üniforma gibi oturdu ve birkaç gün önce televizyonda gördüğüm adam oldu. Hevesli, tutkulu ve garip şeyler söylemeye hazır. Bu dünyanın en garip üniversite dersi gibi.

Kelimeleri defterime yazıyorum ve utanç duyuyorum.

"Hazırım," diyorum ama hazır olduğumdan emin değilim. İşin püf noktalarını öğrenmeye, Kuzey Amerika'nın yerel kriptidlerini tanımlamaya istekliyim ama bir gün tüm bunlara inanacağıma dair derin bir korkum var. Belki bir gün ben de uzaylı tişörtlü kız olurum.

Boğazını temizliyor ve bir sonraki slayta geçiyor. "Merriam-Webster'a göre, 'kriptid, Koca Ayak veya Loch Ness Canavarı gibi var olduğu *iddia edilen* ancak varlığı asla *kanıtlanamayan* bir hayvandır-' "

"Çünkü onlar sahte-" diye mırıldanıyorum not defterime.

"*Değiller!*" diye karşı çıkıyor, sanki derste not tutarken yakalamış gibi tıklayıcıyı bana doğrultuyor. "Şimdi, 'yaygın inanışın aksine, kriptidler doğaüstü, efsanevi ya da o kadar da tuhaf olmak *zorunda* değiller - her ne kadar birçok popüler yaratık efsaneleri büyüdükçe bu özellikleri kazansa da. Bu arada bunların hepsini alıntılıyorum; bunları ben yazmadım."

"Oh iyi," diye mırıldandım. "Endişelenmiştim."

Yine de, Hayden'ı reddetmeme rağmen, bu konulara girdiğinde sahip olduğu özgüvene şaşıyorum. Tanımı kendisi yazmamış olsa bile, ezberden söyleyecek kadar iyi biliyor. Uzaylı kafalı Vitruvius adamı çiziminin önünde elindeki tıklayıcıyla vurgulu bir şekilde el sallayan bu adamdan endişe verici bir şekilde tahrik oluyorum.

Fanılammın üst düğmelerini açıyorum.

"Devam edecek olursak, en popüler kriptidlerden bazıları Koca Ayak, Loch Ness Canavarı, Mothman, El Chupacabra, Yeti ve Jersey Şeytanı'dır. Kriptidler dünyanın her yerinden gelir ve tüm kültürlerin kendi gizemli yaratıkları vardır."

Her ne kadar kulağa tuhaf gelse de Hayden'ın konuşmasını dinlemeyi seviyorum. Sesi rahatlatıcı ve kollarını sallayarak slaytlardaki farklı figürleri işaret etmesini izlemekten keyif alıyorum. Bir lazer pointer çıkardı. Işığı ekrandaki korkunç Jersey Şeytanı çiziminin etrafında döndürüyor.

"Bak, *toynaklar*." Lazer işaretleyiciyle daireler çiziyor. "*At kafası, kanatlar, boynuzlar*. Açıkça görülüyor ki bu sıradan bir at *değil*."

Sonra Cthulhu, lazer işaretleyicinin onun için olmadığı bildirilmeden önce odaya paytak

paytak giriyor. Birkaç slayt sonra, elimi kaldırıyorum.

"Ah... evet?"

"En sevdiğin hangisi?"

Hayden kaşlarını çatıyor. Kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor ve keşke böyle şeyler yapmasa diyorum. Ya da en azından bir ceket ya da uzun kollu bir *şeyler* giymesini. "Gerçekten mi?"

"Bilmek istiyorum."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

Sanki gerçek ilgimi beklemiyormuş gibi ensesini kaşıyor. "Bilmiyorum, muhtemelen Kocaayak?"

"*Sıkıcı*."

Kaşları daha da çatılır. "Evet, bunu onun gerçek olduğunu bile düşünmeyen kız söylüyor! Bakın, en sevdiği süper kahramanın Süpermen olduğunu söyleyen birini suçlar mıydınız? İkonik olmalarının bir sebebi var. Başka sorunuz var mı?"

"Çok fazla..."

Sonraki bir saati kriptozoolojinin kökenlerinden Flatwoods Canavarı'nın ne olduğuna kadar her şeyi öğrenerek geçiriyorum.

"Bu podcast'in diğer yarısı komplo teorileri. Kriptozoolojiyi komplolarla bir tutuyorum çünkü kişisel olarak biraz örtüştüklerini düşünüyorum. Örneğin, Mothman'ın İkinci Dünya Savaşı'ndaki bir mühimmat fabrikasından geldiğine dair teoriler var ama bu sadece bir teori." Yabancı bir dil gibi hissettiren örneklerle bir Venn şeması içeren bir sonraki slayta tıklıyor ve parmaklarını birbirine bağlıyor. "Gördün mü? Örtüşüyor."

Ben notlar alıyorum ama Hayden bölümler üzerinde çalışırken el altında bulundurmak üzere destesinin bir çıktısını alacağına söz veriyor. Ona yastığının altında bununla uyuyacağıma söz veriyorum ama o bunu eğlenceli bulmuyor.

"Yani komplo teorilerinden bahsederken JFK suikastı, 51. Bölge, sahte Ay'a iniş gibi şeylerden bahsediyorsunuz..."

Parmaklarını saçlarında gezdirerek başını sallıyor. Kocaayak türleri arasındaki farkları tartışırken bir ara çok heyecanlanmıştı ve şimdi saç çizgisinde belli belirsiz bir ter parıltısı var. "Aynen öyle. Irkçılık ve antisemitizmle dolu pek çok komplo teorisi var, bu yüzden bunlardan kaçınıyorum çünkü yayın zamanına ihtiyaçları yok ve onları doğrulamak istemiyorum. Tabii özellikle sesimi yükseltip bazı teorileri çürütmek ve neden berbat olduklarını göstermek istemiyorsam."

"Bunu seviyoruz," diyorum. "Uyanmış komplo teorisiyeni."

Yaygın komploları ve bunların arkasındaki teorileri açıkladığı slayt gösterisinin geri kalanında onu takip ediyorum. Sunumu boyunca, adamın havalı, ateşli bir lise öğretmeni olarak çağrısını kaçırıp kaçırmadığını düşünüyorum. Bir şey soruyorum

Dünya'da uzaylıların yaptığı gibi sığırları parçalayacak teknolojiye sahip olmadığımızı anlatmaya başladığında bir bardak su dolduruyor. Sanki oturma odasında bir ineği kesiyormuş gibi görünmesini sağlayan güçlü el hareketleriyle tamamlanır.

"Bunların hepsini sakladın mı?" Hayden soruyor. "Sanırım öyle. Şimdi, nereden başlasam?"

Sonunda, elinde kendi not defteriyle kanepede bana katıldı. "En popüler podcast bölümlerimden bazıları 51. Bölge, JFK suikastı ve Mothman üzerine yaptığım dört bölümlük seriydi. *National Treasure* filmleri üzerine iki bölümlük bir özel program yaptım."

"Siktir, *National Treasure*'a bayılırım."

"Bir *kompro* hakkındaki filmde mi bahsediyorsun?" diye şaka yapıyor, kaşlarını gözlüklerinin üzerinden kaldırarak, "Kurucu Babalar hakkında mı?" "Ulusal bir hazine ve Nicolas Cage'in oynadığı kurgusal bir çocuk filmi. Devam edelim. Eğer bu işte tamamen yeni olsaydım-" "-ki öylesiniz-"

"- Nereden başlamamı tavsiye edersiniz?"

Sanki bana bir UFO'nun tersine mühendisliğini öğretmesini istemişim gibi gözleri açılıyor. "Dürüst olmak gerekirse, basit bir şeyle başlayabilirim -uzaylı kaçırma vakaları, Roswell kazası- ya da klasik tutup Koca Ayak ile devam edebilirim."

"Roswell ile başlayalım. Bence orada bir potansiyel var. Hala ayakları yere basıyor ama *kesinlikle* orada. Bence yeterince insan bunu biliyor ve dikkat çekiyor."

"Yani, *evet*." Gözleri genişliyor. "Uzaylı cesetlerinden daha dikkat çekici ne olabilir ki?" Belki de Roswell'in kolay sindirilebilir olduğu konusunda yanılıyorum. "Vay canına, beni yakaladın." "Pekâlâ, bölümü açayım."

Bölümü oynatırken Hayden'ın bilgisayarının etrafında toplanıyoruz. İkimiz de elimizde not defterleriyle kanepede oturuyor ve bölüm boyunca notlar alıyoruz. Tüm bölümlerinde olduğu gibi Hayden bir hikayeyi nasıl anlatacağını biliyor. YouTube'da çılgın bir bağınaz gibi görünmüyor. Lanet bir hava balonuyla ilgili bir komployu ilgi çekici hale getiriyor.

Bölümün sonunda, bir vizyonum var. Kısaltılmış bir ders verecek; infografikler, anlatım, görseller. Onun esprileri ve şakalarıyla dolu, haftanın canavarı bir TV bölümü gibi şekillendirebiliriz. Bu bizim ilk bölümümüz olduğu ve ayaklarımız yere sağlam bastığı için Skroll stüdyolarını kullanacağız. Sezon için onay aldığımızda ve daha somut bir bütçemiz olduğunda, hayalet avına ve canavar avına çıkabilir, mevcut bölümlerden ilham alabilir ve kendi çekimlerimizi bu bölümlere ekleyebiliriz.

"Obama'nın gizli UFO konularının o kadar da ilginç olmadığını söylediği klibi bulmamız gerekiyor - çünkü biliyorsunuz, söylemesi *gereken* şey bu, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ya *aslında* o kadar da ilginç değilse?"

Hayden yere kayıyor, defterini sehpanın üzerine koyuyor ve raftan bir kitap okuyor. Bu kez benimle tartışmak için başını kaldırmıyor. "Bazen gerçek, asıl hikâyledir. Her şey neye inandığınızla ilgilidir. Bazı insanlar kendilerine söylenenlere güvenir, bazılarımız ise güvenmez."

"Doğru," diyorum. Cade'in yüzü zihnimde beliriyor ve sinsi sözleri beynimde yankılanıyor. "Ve sen de şovunu bilinen bir inançsızla emanet ediyorsun."

Omuz silkiyor, bariz bir gülümseme patlamakla tehdit ediyor. "Eğer ikimiz de buradaysak, belli ki bir şeylere inanıyorsun." "Bundan emin değilim."

"Peki, neden olmasın?"

Sorusu üzerine düşünüyorum. Hayden kriptolar ve komplolar hakkında Wikipedia'nın en derin tavşan deliklerinden bile daha fazla şey biliyor ama masanın diğer tarafına baktığında içim ısınıyor ve gerçekten fikrimi sorduğunu fark ettiğimde boğazım aniden kuruyor.

"Sanırım... Sanırım insanların bana söylediği her şeye kanmak istemiyorum."

"Mesele *kanmak* değil," diye düzeltiyor, sesinde küçümseme yok. "Kimse beni bu şeylere inanmam için kandırmadı. Kocaayak'a inanmamda kötü niyetli büyük bir plan yok. En azından ben öyle *düşünmüyorum*. *Olabilir* ama daha fazla araştırma yapmam gerekecek."

Tüm bunları düşünürken Hayden'ı sinirli bir halde

bırakıyorum. "Yani Koca Ayak bir kimlik avı

dolandırıcılığı yapmıyor mu?" Başını inançla sallıyor.

"Bundan şüpheliyim."

"Bu işlere nasıl girdin? Bu çok... *niş* bir ilgi alanı."

Hayden alaycı bir yanıt vermek yerine sessizleşiyor ve kalemını defterine vuruyor. Uzaklara, Roswell kitabına bakarken adem elması sallanıyor. Uzaylılar tarafından mı kaçırıldı yoksa Koca Ayak'la travmatik bir karşılaşma mı yaşadı?

Boğazını temizliyor. "Babam. Tuhaf şeyler onun işiydi."

Öyleydi. Geçmiş zaman kipi gözümden kaçmadı, dairenin *eskiden* babasına ait olduğunu söylediğinde de öyle. Bundan ve Hayden'ın sessizliği doldurmak için kalemimi tekrar tekrar tıklamasından yeterince şey çıkarabiliyorum. Soru dışında bir yerde, ama yakın zamanda bir cevap alacağımdan şüpheliyim.

"Yani..." Hayden'ın gözleri önündeki sayfayı gözden geçiriyor, sonra gözlerine yeniden hayat doluyor. Beni Roswell'e geri döndürmek için kalemimi daireler çizerek sallıyor. "Konuşmamız gereken Ramey Memo diye bir şey var..."

Pazartesi sabahı Skroll ofislerinin dışında Hayden'ı beklerken. Los Angeles'ın şaşırtıcı derecede sıcak kış haftalarından birindeyiz. Nora ile paylaştığım daire bunaltıcı bir saunaya dönüştü ve tek kaktüsüm bir gecede büzüştü. *Kolay* bitkiler için çok fazla.

Sinirlerim de terlememe yardımcı olmuyor. Büyük boy fanilamla kendimi yelpazeliyorum ve kısa mavi dalgalarımı at kuyruğu yapıyorum. Çok sevdiğim Docs ayakkabılarım bile bugün su toplamaya meyilli. Hayden köşeyi döndüğünde, onun da aynı şeyi hissettiğini anlıyorum. Son senaryolarımızı okyanusta kalan tek şamandıra gibi tutuyor ve tüm Cumartesi gördüğüm gevşek, rahat soğukkanlılıktan eser yok. Roswell kazasıyla ilgili en küçük ayrıntıları bile bir çırpıda anlatabiliyordu ve kendine güveni hiç sarsılmıyordu; elimde delik deşik edeceğim bir gerçek olduğunda bile, kanıt ve argümanlardan oluşan kurşun geçirmez bir yelek gibiydi.

"Günaydın," diyorum.

Hayden'in omuzları ağır bir sırt çantasını silkeler gibi gevşiyor. Beni gördüğünde bir parçası sakinleşiyor ve bunun nedenini merak ediyorum. Bana gerçekten güveniyor olabilir mi?

"Hey."

Sesinde hala şüphelerimi doğrulayan bir gerginlik var. Komplocu bir çaydanlık gibi, kendinden emin, derin bir sükunet içinde tuhaf gerçekleri kusan o cesur ve parlak anları beni çok çekiyor. Çok az insanın yapabildiği şekilde açık ve gerçekçi, ama bugün sanki rafa kaldırılmış gibi hissediyorum.

Rozetime dokunup onu içeri alıyorum ve güven verici bir gülümseme sunuyorum. Yapımcısı olarak, ben de biraz korksam da birlikte yaratacağımız şey için heyecanlı *olduğumu* bilmeli. O da beni takip ediyor ve langırt masalarından kek otomatlarına kadar açık konsept kat planına bakıyor.

"Burası şeffaf bir iPhone kılıfı gibi görünüyor."

Sırıttıyorum. "Bu kadar para var ama opak duvarları karşılayamıyorlar."

"Keşke 51. Bölge de aynı zihniyete sahip olsaydı," diye mırıldanıyor, duyamayacağımı düşünerek. Gülümsemekten kendimi alamıyorum ama umarım fark etmez. Yukarıda, stüdyo üçte, Nora, Jamie ve ben sabahı setimizi kurarak geçirdik. Ertesi gün gelen teslimat ve Hayden'ın bana gönderdiği birkaç sanat eseri sayesinde (Wendigo denen bir şeyin eskizleri, uçan dairelerle ilgili gazete kupürleri, üzerinde farklı "yaratıkların" işaretlendiği açıklamalı bir ABD haritası), canavar avlamak için mükemmel bir sığınak yarattık.

İçeri girdiğimizde Jamie kaşlarını çatıyor, her zamanki film çocuğu, kameramızın ışıklarını ayarlıyor. "Loş bir ortam var, açıkçası bu biraz baş belası. Komplo teorisyenini süpürge dolabına göndermişiz gibi görünüyor."

"Bu yaratıcı bir seçim. Ben şahsen süpürge dolabı estetiğini seviyorum," diyor Nora içeri girerken.

Hayden, duvarda asılı resimlerden, bir tarafında bir yığın kitap ve internette bulduğumuz bir Kocaayak izinin sahte bir kalıbıyla arkasında oturacağı büyük ahşap masaya kadar seti inceliyor.

"Bu iyi görünüyor." Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Nora, neredeyse Hayden'la çarpışacak şekilde dönüyor ve sırtıttıyor.

"Merhaba, ben Nora," diyor. Hayden'ın boyu onun yanında özellikle sendeliyor. Kısa bir hoşbeşten sonra birbirlerinin dövmelerine iltifat ediyorlar ama Jamie ses ve ışıklandırmayı test etmek için Hayden'ı masanın arkasına yönlendirdiğinde Nora bana dönüyor. "Gece yarısı komplo teorisi programlarını izlemeye başlamalıyım."

"Şimdi," diye emrediyor Jamie, bir gözünü bilgisayarına, diğerini önündeki kamera ekranına sabitleyerek, "senaryodan

birkaç kelime söyle."

"Bekle," diye araya giriyor Nora, "biraz nemli
görünüyor." "Nemli mi?" Hayden soruyor. "'Nemli' ne
demek?"

"Bu makyajla ilgili bir şey," diye onu temin ettim. "Bunun için endişelenme."

Nora masanın üzerine atlıyor ve çantasından pudra çıkararak Hayden'ın elmacık kemiklerine ve alınına sürüyor. Cildinin ne kadar yumuşak olduğunu ya da yakından ne kadar güzel koktuğunu düşünürken kendimi yakalıyorum ama bu kadar basit ve samimi bir dokunuşun cildimi ateşe vereceğini biliyorum.

"Bahse girerim podcasting'de makyajını yapmıyorlar," diye takılıyor. "Hayır," diye katılıyor Hayden, "yapmıyorlar."

"Şimdi iyiyiz."

Ses seviyelerimizi test ediyoruz ve Jamie "Motor!" diye bağırduğında Hayden boğazını temizliyor ve gözleri Roswell'deki bir UFO gibi senaryosuna kayıyor.

"1947 yazında, New Mexico çölüne o zamandan beri dünyayı şaşırtan bir şey düştü."

Modern zamanların Orson Welles'i gibi *sesi* iyi çıkıyor... ama Orson Welles kameraya ne zaman bakacağını da biliyordu. Hayden birlikte yazdığımız girişi sözlü olarak kolaylıkla anlatıyor, ancak topluluk önünde konuşma rubriğinin "sunum" sütunundan F alıyor.

"İster bir meteoroloji balonu olsun, isterse bu dünyanın dışında bir şey, cevaplar hala orada bir yerde. *The Out There*'in ilk bölümünde, Roswell'deki kazayı ve ABD'nin, özellikle konu uzaylılar olduğunda, geri adım atılamayacağını nasıl öğrendiğini araştırıyoruz."

Hayden senaryoyu anlatmaya devam ederken Jamie, "Kameraya hiç bakmadı," diye fısıldıyor. Nora ona dirsek atıyor. "*Bakmadı.*"

"Gergin," diye çıktım. "Bu onun için yeni bir şey."

Ama Jamie haklı. Hayden'ın podcast'ini taşıdığı gibi bir *web dizisini* taşıyamaması mümkün. Televizyonda gördüklerime dayanarak burada da başarılı olacağından emindim. Karizmatik ve bağ kurulabilir biri ve hikayeler anlatmanın bir yolu var. Panik yapmadan önce kendime bunun onun ilk çekimi olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum. Benim işim ona inanmak.

"Kes!" Ben çağırıyorum.

Hayden'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, o zaten biliyor. Utanç her hareketinde ağır basar ve saçlarının ve gözlüklerinin arkasına saklanır.

"Kötüydü, değil mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Yalan söylemek zorunda değilsin. Çok kötüydü."

"Senaryonuza daha az güvenmeniz gerekiyor. Ne hakkında konuştuğunu biliyorsun. Bildiğini *biliyorum.*" Kollarımı göğsünün önünde kavuşturarak iç geçiriyor. Kendine güveni yine kaybordu.

"Hallie, kameraya çıkmaya uygun olduğumu sanmıyorum. Sana söylemiştim. Bu benim uzmanlık alanım değil." Hayden'ın sesi bir nokta beş hızında oynatılıyormuş gibi yükseliyor.

"*Kozmik Komplolar*'da gayet iyiydin."

"Evet," diye kabul ediyor, "ama orada bana sorular soran bir adam vardı! Cevap vermek zorundaydım. Beni filme aldıklarını bile bilmiyordum."

Ayrıca, o bölümün başrol oyuncusu ben *değildim.*"

Masanın onun önündeki tarafına oturuyorum. Boyu sayesinde neredeyse göz hizasındayız ve bakışlarını üzerimde tutuyorum. Yutkunuyor, parmak uçlarından sadece birkaç santim ötedeki bacağıma bakıyor, parlak yeşil gözlerindeki kahverengi şeritler stüdyo ışıklarında her zamankinden daha net. Keskin kolonyasının kokusunu alıyorum ve bu kadar yakından sağ kaşının üzerinde, genellikle saçlarının gizlediği küçük bir yara izi görebiliyorum. Dokunuşunun nasıl bir his olduğunu anlamak için dizimi eline yaklaştırmak için her türlü dürtüyle savaşıyorum.

Birlikte çalıştığımızı hatırladığımda gerçeklik beni geri çekiyor. İş arkadaşları ve meslektaşlar arasındaki duyguların bir şekilde karmaşayla sonuçlanması kaçınılmazdır. Cade ile zor yoldan öğrendim. Bacağıma iterek aramızda olması gerektiğini *bildiğim* bir boşluk yaratıyorum.

"Benim için öyleydin," diyorum. Boğazındaki gerginlik gevşiyor ve omuzları rahatlıyor. "Bir öğleden sonrayı bana tüm farklı kriptidler ve komplo teorileri hakkında ders vererek geçirdin. Beni -bunların hiçbirine inanmayan birini -Hâlâ seninle çalışmak istiyorum. *Beni* ikna ettiniz."

Gözlerinde "Yakaladım seni!" diye bağırان bir bakışla başını kaldırıyor. "Her şeyin gerçek olduğunu mu?"

İlk düşüncem - yeterince ürkütücü bir şekilde - bunların hiçbirinin gerçek olmadığı. Geçen gece Simülasyon Teorisi'ni

potansiyel bir bölüm olarak sunduktan sonra hakkında birkaç makale okudum ve *neredeyse* ağızımdan kaçacaktı.

"*Hayır*, bu senin içinde var. Bunların hiçbirine inanmıyorum. Ama *sana* inanıyorum."

Boğazını temizlemeden önce bir süre kelimeleri çiğniyor. "Kendimi çok terli hissediyorum."

Hayden gömleğinin yakasını tutuyor ve kendini yelpazeliyor. Göğsündeki dövmelelere bakıyorum ve birden ben de terlediğimi hissediyorum.

Hayden'la ilgili bir şey, bir daha asla tutuşturamayacağımı düşündüğüm parçalarımı ateşliyor. "Sorun değil. Kameraların önünde olur böyle şeyler. Bu ışıklar çok sıcak."

"Doğru."

Dünya, kendilerinden ya da yeteneklerinden asla şüphe duymayan vasat insanlarla dolu. Skroll'da onlardan bir sürü var. Ama Hayden yetenekli ve yapımcısı olarak benim görevim onun hissettiği şüphe bulutlarını dağıtmak.

"Unutma, ben sadece kameranın arkasındayım. Bana odaklanabilirsin." Ben devam ederken bakışları yukarı kayıyor. Adem elması sallanıyor ve beni inceliyor, gözleri masadan kalçalarım ve vücudumun geri kalanına doğru ilerliyor. Normalde, araştırmacı bakışlar beni kızdırdı ama bunu yapan Hayden olunca hoşuma gidiyor, yapmamam gerekse bile. "Bana anlat. Oturma odanda sadece biz konuşuyormuşuz gibi davran."

"Tamam, bunu yapabilirim," diyor Hayden.

Jamie'nin yanındaki yerimi alarak uzaklaşıyorum. Hayden birkaç derin nefes alıyor ve sonunda kameraya bakıyor. "1947 yazında, New Mexico çölüne o zamandan beri dünyayı şaşırtan bir şey düştü." Birkaç saat sonra, bölümün yarısını kaydetmiştik ve hiçbirinin kullanılabilir olduğundan emin değilim.

Hayden senaryoyu bana okuduğunda *daha iyi*, ama mikrofonun arkasındaki karizmatik sunucuya hiç benzemiyor. Hayal kırıklığı yaratan her çekimde enerji seviyesi düşüyor ve bu işin nasıl gittiğini o da bizim kadar iyi biliyor.

"Öğle yemeği için ara vereceğiz" dedim. "Hepiniz bir saat içinde geri gelin."

Nora ve Jamie aletleri kapatıp mutfığa ve haftalık yemek servisine giderler. Hayden geride kalmış, yenilgi içinde senaryosunu karıştırmaktadır. Omuzları çöküyor ve sayfaları küçük saçaklarla yırtıyor.

"İyi misin?"

"Bu bir felaket. Ben... Ben özür dilerim. Bunu gerçekten yapabileceğimi düşünmüştüm ama o kadar kolay değil. Bir şeyin arkasına saklanabildiğim zaman daha iyiyim. Ben sadece... Bana bir şans verdin ve ben bunu mahvediyorum. Ben senin için bir şansım." Sözleri gözlerinde ağırlaşıyor. "Tanrım, Nora ve Jamie benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı. Mesela, bu adamı nereden buldun?"

"Gece yarısı televizyonu. Ve eğlenceli talk-show türünden değil," diye takılıyorum. Zayıf bir gülümsemeyle yukarı bakıyor.

"Öğle arası senin için de geçerli. Birazdan geri döneceğiz ve devam edeceğiz. Sadece buna alışman gerekiyor."

"Buna alışmak için *zamanım* yok. Yetişmesi gereken bir teslim tarihin var," diye hatırlatıyor bana, sanki zaten bilmiyormuşum gibi. İkinci çekimde terlemeye başladım ve hiç durmadım. Sütyenim trajik bir şekilde yapış yapış ve Apple Watch'um son bir saat içinde bana iki yüksek kalp atış hızı bildirimi gönderdi.

"Güven bana, biliyorum. Ama işe dönmeden önce dinlenmen için sana bir saat ayırabiliriz, değil mi?"

Parmakları siyah saçlarını karıştırıyor, burnunun kenarını ovuşturuyor ve sonunda ayağa kalkıyor. "Tamam. Gidip biraz yürüyeceğim ya da başka bir şey yapacağım. Kafamı boşaltacağım."

Hayden masanın arkasından kayarak çıkıyor ve çantasını karıştırıyor, beni sadece sessizlik, şüphe ve hala masanın üzerinde duran işaretlenmiş senaryolarıyla baş başa bırakıyor. Skroll'daki işim onun ne kadar iyi olduğuna bağlı, ama birinin başımın üstünde bir şey tutmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bunu ona yapamam. İşimi sadece kendim için değil, ikimiz için de iyi yapmayı planlıyorum.

Beni öldürse bile bu dizi çok başarılı olacak.

Bu davadaki en önemli kanıt Tuğgeneral Roger Ramey'in elinden çıkmıştır. General Ramey, 8 Temmuz 1947 tarihli bir fotoğrafta Roswell enkazının bir parçası üzerinde dururken görülüyor. Elinde ilk bakışta göze çarpmayan bir kağıt var, ancak modern teknolojiyi kullanan internet dedektifleri elindeki belgeyi geliştirmeyi başardılar ve Buldukları şey Roswell'de gerçekte ne olduğuna dair bu dünyanın dışında bir bilgiyi ortaya çıkarabilir."

Ögle yemeğinden döndükten sonra Hayden kamera önünde daha iyi ama yine de ekrandan fırlamıyor. İnfografikleri entegre edeceğiz ve kullanmayı planladığımız bazı kliplerin üzerine ADR kaydedeceğiz, ancak Hayden'ın tek başına bilgi üzerinden koşmasıyla ilgili bir şey arzulanan çok şey bırakıyor.

En azından bu sefer senaryosundan başını kaldırdı. En azından birkaç gülümseme yakaladık.

Kapı açıldı. Chloe şu anda görmek isteyeceğim son insanlardan biri. Chloe ham görüntülere dayanarak ilerlememizi yargılayacak ve değerlendirecek ve bu tüm şovu yapabilir ya da bozabilir.

Sikeyim.

Lanet olsun.

"Nasıl gidiyor?" diye fısıldıyor.

"İyi!" Cıvıldıyorum, sesim çatlıyor.

Nora yeni bir çekimi işaretliyor ve Hayden Ramey Memo'nun bulgularını açıklamaya devam ediyor. Tüm bu süre boyunca Chloe'nin yüzünü inceliyorum ve sıkılıp sıkılmadığını ya da her şeyi özümseyip özümsemediğini anlayamıyorum.

"Çok tatlı," diyor. "Ama tüm gösteri bize uzaylıları anlatması mı olacak?" "Hayır.

Tabii ki hayır. Onu düzenleyeceğiz ve diğer kaynakları ve görüntüleri de dahil edeceğiz." "Hmm..."

Hayden başını kaldırır, odada başka birinin daha olduğunu fark eder ve kelimelerinde tökezlemeye başlar. Duraksıyor, boğazını temizliyor ama sanki uzaylılar hakkında bildiği her şeyi unutmuş gibi. Chloe son bir dakika içinde telefonunu dört kez kontrol etti, yani sıkılmaya başladığını biliyorum. Bunu kurtarmam gerek. Bir şekilde.

Hayden'ı harekete geçiren ve onu kabuğundan çıkaran şey nedir? Sonra aklıma geldi:

"Yani bu adam uzaylılar hakkındaki gizli bilgileri ortalığa mı saçıyor?"

Hayden'ın bakışları bana doğru fırlıyor. Koyu renk saçlarının ardındaki kaşları çatıldı. Söylediklerim karşısında mı yoksa dersini böldüğüm için mi daha çok şaşırdığını anlayamıyorum.

Bunların hepsini biliyorum.

Bunu bildiğimi biliyor.

Ama bu önemli değil. Onu ateşlemem lazım. "Ne?"

Yaklaşıyorum ama hâlâ kadrajın dışında olduğumdan emin oluyorum. Nora başını kaşıyor ama Jamie'ye çekmeye devam etmesini işaret ediyor.

"Uzaylılar hakkında potansiyel olarak gizli bilgilerle uğraşan bu adam bunu herkesin görmesi için bir kağıda mı yazdı?"

"Şey, hayır. Birlikte olduğu herkes de biliyordu. Tanrı aşkına, düşmüş bir UFO'ya bakıyorlardı. Çemberi *bu kadar* küçük tutunca gemi batmış gibi hissediyorum. Ve etrafta sallanmıyordu. Şuna bakın." Hayden masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayardaki Roger Ramey'nin resmini göstererek bana işaret ediyor. Senaryoyu prova ederken bu resmi yüzlerce kez görmüştüm. Kamera ışıkları gözlerimi kamaştırıyor. Objektifin bu tarafında olmaya alışık değilim. "Çömelmiş ve UFO'yu inceliyor.

."

"Hava balonu," diye düzeltiyorum.

"UFO."

"Her neyse."

"Ne demek 'her neyse'? Eğer birisi bunun şifresini çözebilirse, bunun gerçekten bir uçan daire olup olmadığını ve

"Hüzünlü bir uçurtmaya benziyor."

"Biliyor musunuz, siz sözümü kesmeden önce, uçan dairenin içinde küçük uzaylı bedenleri olup olmadığını da bilebileceğimizi söyleyecektim."

Hayden'ın sesi alçalıyor ve o kadar hızlı konuşuyor ki Boston aksanı ağzından kaçıyor. Stüdyonun karşısında Chloe gülümsüyor. Güzel. Bu çok iyi. Beni inine çekip canlı canlı yiyene kadar Kocaayak'ı dürtmem gerek.

"Eğer küçük uzaylı cesetleri *varsa*, ABD hükümeti onlarla ne yaptı?"

"Pekala." Hayden kulağının arkasına bir kalem sıkıştırır. Sonra gözlükler çıkar. Bingo. "Bazı raporlara göre, onlara otopsi yapmışlar. Bu cenaze levazımatçısı kırk yıl kadar sonra ortaya çıktı ve hava üssünden telefonlar aldığını, küçük tabutları sorduğunu iddia etti."

"Bu çok hoş. ABD onlara küçük uzaylı cenazeleri düzenleyecekti. Ama eğer... çürümeselerdi ne kadar garip olurdu değil mi?"

"Nasıl ayrıştıklarını merak ediyorsan uzaylıların gerçek olabileceğini mi ima ediyorsun?" Gözlerinde manik enerji dalgalanıyor. "Kesinlikle hayır."

Yumruklarını masaya vuruyor. "Allah kahretsin."

"Ama sanırım onları tabutlara koyup gömseler de fark etmezdi. 'Umalım da kimse *bunu* mezardan çıkarmasın' gibi. "

Hayden nazikçe eliyle ağzını kapatıyor, yüzüne bir gülümseme yayılırken ciddi davranmaya devam ediyor.

"Berbatsın."

"Onu kazıp çıkardığınızı ve 'lanet olsun, bu dünyanın en çirkin çocuğu' dediğinizi hayal edebiliyor musunuz?"

"Ah dostum, bu yeni doğan uzaylı evresinden hiç çıkamamış," diye gülüyor. Başını masaya yaslıyor ve benim gülme krizim onunkini uzatıyor. Bir süre sonra derin bir nefes alıyor ve doğruluyor. "Tamam, ben iyiyim. Başka sorunuz var mı?"

"Şu anda değil. Teşekkür ederim. Devam edin."

Hayden senaryonun geri kalanını, odağını çoğunlukla bana vererek ve öncekinden daha sık senaryodan uzaklaşarak tamamlıyor. Bu doğal ve izlemesi eğlenceli. Bunu yaparken *mutlu* görünüyor. Ben sadece senaryosuna çok fazla güvendiğinde ya da kelimelerinde tökezlediğinde araya giriyorum.

İşi bitirdiğimizde güneş batmış oluyor, ama biz dışarı çıkamadan Chloe hem Hayden'ı hem de beni ofisine çağırıyor. Skroll ofislerinde yürürken Hayden'a bakıyorum, sessizce memler için isimlendirilmiş konferans odalarını sorguluyor ve dahili kayıt stüdyolarına aval aval bakıyorum. İkimiz de kurbağa tabureli sandalyelere oturup Chloe'nin kapıyı kapatmasını bekliyoruz.

"Bugün ikiniz için de ilginç bir çekim oldu."

Hayden yutkunur ve sessiz kalır.

"Öyle mi?" Ben soruyorum. Bu konuşmada arabayı ben kullanabilirim.

"Evet. Çekimlerinizin ne kadarını kullanacağınızı bilmiyorum ama sürecinize ilgi çekici bir bakış oldu." "Gözünüze çarpan bölümler var mıydı?"

"Evet, aslında."

"Harika," diyorum, not defterimi çıkararak. "Hangi bölümler?" "İkiniz *birlikte*-"

"Bu kesilecek," diye araya giriyorum.

"Bence kesilmemeli..."

Hayden'a bakıyorum ama şu anda okuması zor bir kitap. Tırnaklarına bakıyor, tırnak etlerini daha da karıştırıyor. Mantar taburede bir ileri bir geri sallanıyor, başka birinin bir şey söylemesini bekliyor. Umarım araya girer ve Chloe'ye bunun *onun* şovu olduğunu ve kendi başına başarılı olmanın bir yolunu bulacağını söyler. Ama yapmıyor.

"Ne... Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Senaryonun tamamen dışına çıktık ve benim şovda olmamam gerekiyordu, sadece yapımcılığını yapıyordum." Saatimde bir başka yüksek kalp atış hızı bildirimi alıyorum. Allah kahretsin. "*The Out There* Hayden'ın programı. Onu daha az gergin hissettirmeye çalışıyordum."

"İşe yaradı mı?" Chloe Hayden'a soruyor. Birkaç kez göz kırpmıyor.

"Um...evet," diye kabul ediyor. "Öyle oldu. Hallie yanımdayken kendimi çok daha rahat hissettim."

Chloe'nin kaşları çatılır. "Uh-huh."

"Bu teklifin bir parçası *değildi*," diye devam ediyorum. "Format, *Hayden*'ın programı sunması ve içeriği kontrol etmesi, tüm zaman boyunca ekran dışında biriyle konuşup kötü şakalar yapmaması şeklinde olmalıydı."

"Ekran dışında olmanız gerektiğini kim söyledi?"

Boğazım Ölüm Vadisi gibi kuruyor. Birdenbire ofisteki her sesin ve hissin farkına varıyorum. Chloe'nin kaktüs nemlendiricisinden çıkan bir nefes, e-postasının birkaç kez çalması, Hayden'ın gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturması.

"Ortak sunucu olmamı mı

öneriyorsun?" "Evet."

"Chloe, ben bir ev sahibi değilim. Bunu biliyorsun. Ben her zaman kameranın arkasındaki kişi oldum, kararları ben veririm. Ben kişilik değilim. Ben... ben... öne çıkmıyorum."

Bunun üzerine Hayden başını kaldırır, kaşları birbirine kenetlenir, dudakları düz bir çizgi halinde kısıtılır. "Mavi saçların var," diyor.

"Bu yeterli değil. Bu beni ilginç ya da komik yapmaz." Daha kötü gecelerin ve daha kötü insanların sözleri aklıma geliyor. *Dikkat çekmiyorum. Komik değilim. Birlikte çalışması zor biriyim.* Her türlü ilhamı ya da özgüveni sıfıra indiriyor.

Kimse beni programında istemiyor. Hayden neden istesin ki? Bu şekilde kamera karşısına geçecek kadar cesur muyum?

"Hayden, ne düşünüyorsun? Sence Hallie senin yardımcı sunucun olsaydı program daha mı iyi olurdu?"

Cevabı zaten biliyorum. Bir platform ve hayran kitlesi oluşturmak için yıllarca kıcımları yırtmadı ki şovunun yarısını bir hafta önce tanıştığı bir kıza teslim etsin. Gerekmiyorsa neden spot ışıklarından vazgeçmek istesin ki?

Neden dışarıda olanlara inanmayan biri için bundan vazgeçsin ki?

"Var," diyor sonunda. "Orada tek başıma kaskatı kesildim. En azından konuşabileceğim biri olur. Hallie zeki ve komik *biri* ve her ne kadar bu tür şeylere inanmasa da, benimle şakalaşırken şov çok daha canlı oluyordu."

Vay anasını.

"I..." Kekelemekten başka bir şey yapamıyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve göğsümde bir sıcaklık yükseliyor. Anında doğruyu söylediğini anlıyorum. Ciddiydi. Beni yardımcı sunucusu olarak istiyor.

Benim getirdiğim bir şeyin diziyi daha iyi yapacağını düşünüyor. Tamamen kendi başına yarattığı yüzlerce bölümü ve sosyal medyasını takip eden kudurmuş hayranlarını düşünüyorum. Diziyi uyarlamak isteyip istemediği konusunda uyudu ama beni de dahil etmekte tereddüt etmiyor.

"Eğer kabul ederse, Hallie'nin programı benimle birlikte sunmasını istiyorum. Yardıma ihtiyacım var." Chloe'ye bu öneriyi yaparken Hayden'ın sesi inançlı ve sertti. "Harika fikirleri var ve kişiliği *çok* parlak ve sevimlidir. Benden çok daha komik."

Parlak.

Göze çarpan bir şey.

Chloe ışıldıyor. Hayden'ın bakışları da tüm teorileri gibi zorlayıcı. Bakışlarının ardında, bunu tek başına yapmak istemediğini söyleyebilirim. *Dışarısı*'nı herkesten iyi tanıyor ve şu anda onu neyin daha iyi yapacağını biliyor gibi görünüyor.

Ben olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Hayden sözlerini şöyle bitiriyor: "Eğer bunu kabul etmezse, eskisi gibi devam etmesi için bir yol buluruz. "Ama bence Hallie ve ben birlikte sunarsak program çok daha iyi olur."

"Elbette," diyorum sonunda. Kendimi bundan vazgeçiremeden ya da görülme korkusunun beni başka türlü ikna etmesine izin vermeden önce tükürüyorum. "Yardımcı sunucunuz olmayı çok isterim."

Rahatlamış bir gülümseme yayıyor ve omuzlarındaki gerginlik azalıyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Chloe zaferle ellerini çırpıyor. "Mükemmel! Roswell fikrini ne kadar sevsem de, senin önerdiğin şu yerinde çekim videolarından birini tercih ederim. Hadi ikiniz dışarı çıkın ve bir şeyler *yapın*. Pilotunuza fazladan birkaç gün ve yerinde çekim için küçük bir bütçe satın alacağım. Kulağa nasıl geliyor?"

"Elbette," diye kabul ediyorum. "Yerinde bir video çekeceksek nereden başlamalıyız?"

Hayden'a dönüyorum, o da çoktan cebinden bir kâğıt parçası çıkarmış. Aramızda sallıyor. "Her şeyi hallettim," diyor.

Şık bir deri koltuğa gömüldüğümde ve hoparlörlerden yumuşak bir caz çaldığında Eski Hollywood havası çok güçlü.

"İlk olarak 1926 yılında inşa edilen Hollywood Roosevelt Hotel, ilk Akademi Ödülleri'ne ev sahipliği yapmıştı," diye fısıldıyor yakındaki bir tur rehberi, mümkün olduğunca az araya girmeye çalışarak. "O zamanlar tören sadece beş dakika sürüyordu. Düşünsenize! Evet, içeriye bakabilirsiniz. Los Angeles'ta kesintisiz olarak en uzun süre hizmet veren otel. Aynı zamanda şehirdeki en perili otellerden biri."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Tanıdık bir tur rehberi kafasını lobiye uzatıyor. Gary'nin gündüz yürüyüş turunun, ciddi paralar ödediğim turdan daha bilgilendirici olduğundan emin değilim.

"Otel, aralarında Marilyn Monroe'nun da bulunduğu Tinsel Town'daki en yakın ruhlardan bazılarının ev sahipliği yapıyor. Oh, yine mi *sen!*" Tur grubunun arkasında Hayden sabırla kapıyı kapatmamalarını bekliyor.

"Söyleyecek bir şeyim yok! Şu ana kadar haklısınız. Ben...?"

Gary homurdanır ama Hayden'ın içeri girebilmesi için konukları yoldan çeker. Yanında birkaç büyük çanta taşıyor. Belli ki bir geceden daha fazlası için hazırlanmış. Ya öyle ya da çok yoğun bir cilt ve saç bakım rutini var. *Gerçekten* de güzel bir cildi ve saçları var. Beni hevesli bir gülümsemeyle karşılıyor, ben de ona karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

"Taşınıyor muyuz? Ouija tahtası nerede?"

Hayden çantalarına bir göz atar. "Mantıklı olacak. Hadi, giriş yapalım."

Bütün bir geceyi Hayden'la yalnız geçireceğim için zaten gerginim. Skroll *iki* oda için para ödemek istemedi. Ayrıca, eğer bir gecede çekim yapacaksak, birlikte olmalıyız. Pilot bölümü hazırlarken onunla yalnız kalma korkumu yenmiştim ama bütün gece onunla bir odada yalnız kalmanın tuhaf bir samimiyeti var. Beni makyajsız, pijamalarımınla göreceksin, hangi pozisyonda uyduğumu bilecek. Banyoda duş alacağım ve orada çıplak olduğumu *bilecek*. Sabahki huysuzluğumu anlayacak. Sütyenle uyuyor olacağım.

Odamıza ulaştığımızda, Hayden içerinin gizli çekimlerini yaparken gözlerinde çocuksu bir neşe var. Seyahat bütçemiz sadece iki kişiyi kapsıyor, bu yüzden çekim için tek başımızayız.

"Bize daha perili odalardan birini ayarlayamadım," diye yakınıyor. "Yazık oldu."

"Öyle."

Odamız kaldığım çoğu otel odasından daha güzeldi. Mükemmel yapılmış çarşafı ve renkli yastıkları olan iki büyük yatak, köşede bir çalışma masası ve düz ekran. Ahşap zemin bile var, bu da her zamanki korkunç otel halılarının bir değişiklik. Pencerelerimiz Hollywood Bulvarı'na ve bir park yapısına bakıyor. Klasik Hollywood.

"Fena değil. Ünlülerin neden ayrılmak istemediklerini anlıyorum."

"Ha," diye söylendim o çantaları bırakırken. "Bütün stüdyomuzu getirdin mi?"

Bizim.

Ev sahibi ben olmasaydım bile, burası yine *bizim* stüdyomuz olacaktı. Ama artık bir ev sahibiyim. Başlık hâlâ ağzımda dolaşıyor ve henüz ağızda bıraktığı tada alışamadım. Hâlâ gerçekmiş gibi hissetmiyorum ve özellikle Hayden çantalardan birine uzanıp bir kamera çıkardığında hissetmiyorum.

"Bum. Gece görüşü."

Paparazzilerden kaçmaya çalışan bir ünlü gibi elimle yüzümü kapatıyorum. Hayden kaşlarını çatıyor. "Hadi ama. Bana kamera utangacı olduğunu söyleme."

"Tabii ki hayır."

Spot ışıkları altında olmaya alışık değilim.

Daha önce kimse beni orada istememişti.

Elimi indiriyorum.

"Işıklar açıksa gece görüşüne ihtiyacımız yok," diye öneride bulunuyorum. Hayden mutfaktaki sandalyelerden birine çöküyor ve tekrar çantalarına dalıyor. İçindekileri masanın üzerine boşaltıyor.

"Vay canına, Watergate'e mi gidiyoruz?"

"Hayır, sadece hazırlıklı geliyorum."

"Hı-hı," diyorum, "peki bu şey tam olarak nedir?"

"Pekala, bu bizim gece görüş kameramız, *tabii ki*. Sırada, soğuk noktaları veya ani sıcaklık değişimlerini takip etmek için bir kızılötesi termometremiz var." Sanki Vanna White'mış gibi bir sonraki ekipmana geçiyor. "Elektromanyetik alanları ve özellikle yüksek seviyelerdeki olağandışı enerjiyi tespit eden bir EMF kaydedicimiz var. Bu sadece sesleri yakalamak için kullanılan sıradan bir dijital kayıt cihazı. Bu bir SB7 Ruh Kutusu. Frekans taraması yapar ve kendi başımıza duyamayacağımız sesleri ve sesleri algılamamıza yardımcı olabilir. Ve bu adam-oh adamım."

Dijital kayıt cihazına benzeyen küçük kare bir kutu tutuyor. Bu şeyi kullanacak olanın o olması iyi bir şey. Ben olsaydım, eğlenceli bir etiketleme makinesine yatırım yapardım. Her şey aynı görünüyor.

Birkaç kez göz kırpyorum. "Bunun ne kadarına zaten sahiptin?" "Hiçbiri!"

"Ben de senin zaten profesyonel bir hayalet avcısı olduğumu sanıyordum..."

"Video kameram ve dijital kayıt cihazım vardı ama bu normal. Bu şey - Ovilus - kelimeler ve hecelerden oluşan bir veri tabanı içeriyor, bu yüzden hayaletlere bir soru sorduğumuzda, bu makine bize işitsel bir yanıt vermek için sıcaklık veya manyetik alanlardaki değişiklikleri algılayacaktır."

Kollarımı kavuşturdum. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Ben değilim. Hayaletlerle bu şekilde iletişim kurabiliriz!" Cihazı yeni yıl arifesindeki bir gürültücü gibi sallıyor.

"Mesela şu anda bu odadaki hayalete akşam yemeğinde ne istediğini sorsam size biftek istediğini söyler mi?"

"Bir vejetaryen olabilir," diye mırıldanıyor göğsüne doğru.

Yerleştikten sonra, çalışanlardan biriyle oteli geziyoruz. Skroll tüm izinlerimizi halletti ve otel yerinde çekim yapmamıza izin verdi. Seyahatlerimizin bir kısmı nereye gidebileceğimize göre belirlenmek zorunda kalacak.

Kameranın önünde ve arkasında sırayla duruyoruz. Hayden özellikle soğuk birkaç bölge ve EMF artışları kaydediyor ama sıra dışı bir şey yok. Telefonumla fotoğraf çekiyorum, Hayden her seferinde "küreleri" tespit etmek için ekranıma bakıyor. Hiçbir şey tespit etmedik. Turun ardından, Roosevelt'in birçok popüler barından birinde akşam yemeği için mola veriyoruz. Bir barmen bize içkilerimizi getiriyor ve Hayden bar taburesini bana doğru çeviriyor.

"Daha önce hiç perili bir otelde kaldınız mı?" diye sordum.

"Evet," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, Boston yakınlarında büyüdüm. Orada hemen hemen her şey perilidir." "Aksanını açıklıyor."

"Ne?" diye ağzı açık kaldı. "Benim aksanım yok."

"Evet, öyle. Bir şeye sinirlendiğinizde Red Sox maçındaki kızgın bir taraftar gibi konuşuyorsunuz."

R'leri düşürüyor ve *A*'ları genişletiyor ve bu da dış görünüşün bir başka parçasını kırıyor. Boston aksanını seksi bulacağımı hiç düşünmemiştim ama bir canavar avcısını da seksi bulacağımı hiç düşünmemiştim. Adam bildiğim her şeyde delik açmakta çok iyi.

"Sezon başlayana kadar bekleyin. Çalışmalarımızı maçlara göre çok dikkatli bir şekilde planlamamız gerekecek."

"Uh...huh. Eğer Massachusetts'liyseniz, Los Angeles'a taşınmanıza ne sebep oldu? Teorik olarak her yerden podcast yapabilirsin." Hayden içkisini yudumlarken eski moda içkisindeki portakal kabuğunu karıştırıyor. "Yeni bir başlangıç yapma zamanıydı."

"Tanrıya şükür buraya aktör olmak için geldiğini söylemedin."

Alt dudağının kenarını ısırarak gülüyor. "*Belli* ki öyle değil. Kamera önünde ne kadar kötü olduğumu gördün. Bir aktör olarak *asla* başaramazdım."

"Ben de önünde o kadar iyi değilim," diye kabul ediyorum.

Omuzları kayıyor ve bu hareketin, tartışmak istediği bir nokta olduğunda içinden geçen sarsıcı rahatsızlık olduğunu anlıyorum. *Bu* noktayı tartışmak istemesi beni tedirgin ediyor. Beni neredeyse hiç tanımayan biri nasıl bu kadar güçlü hissedebilir?

Hayden'ın sözlerimin geri kalanını bulmamı beklerken gözlerindeki nazlı gülümsemeyi ve kararlı bakışı da açıklayamıyorum. Yıllardır hissetmediğim bir şekilde kafam karışık ve gergin hissediyorum, aynı anda hem şüphe hem de kesinlik dolu. Midemde bir şeyler kıpırdıyor, avuçlarım kaşınıyor ve birden her şeyin farkına varıyorum: Hayden'ın buz küpünün

camı, kahverengi deri yürüyüş botunun benimkine yakınlığı, topraksı kolonyasının kokusu, saç ve sakalındaki zengin kahverengiler.

Karnımdaki gerginlik, konuşmaya çalışırken nefesimin kesilmesi ve ensemdeki karıncalanma hissi. Hayatımda sadece birkaç kez hissettiğim ve daha da az şans verdiğim bir çekim hissi. Bu, sadece bir kez inine kadar takip ettiğim ve ısırıklar ve çiziklerle ayrıldığım bir istek. Hayden birçok şeye inanmamı sağlıyor ve şu anda beni bu duygudan her zaman korkmam gerekmeceğine inandırıyor.

Bunun yerine gülümsüyorum ve içkimden bir yudum daha alarak duygularımı bastırıyorum. "Sanırım benim için de yeni bir başlangıcın zamanı geldi."

Güneş battığında, araştırmamız için odamıza çekildik. Hayden kamerayı ikimizi de kendi yataklarımızda çekecek şekilde ayarlıyor, tüm ekipmanlarımız aramızda duruyor.

"N'aber hayaletler? Takılmak için buradayız."

"Hayaletlerin kendilerine 'hayalet' denmesini istediklerini sanmıyorum, Hallie." "Bunu sana kendileri mi söylediler?"

Uvula şeyinden mi?"

"*Ovilus*. Ve hayır, ama olabilirler." Ses kayıt cihazını eline alıp Kayıt tuşuna basıyor ve dikkatlice komodinin üzerine koyuyor. Küçük, kullanışlı Ovilus'unu getirip aramıza yerleştiriyor.

"İlahi falan mı söylememiz gerekiyor?" Ben soruyorum.

"*Hayır*. Ruhlarla iletişim kurmaya çalışmalıyız." Küçük video kamerayı bana uzatıyor. "Ama saygılı olmalıyız.

Bir hayaleti kızdırmak istemezsin." "Ne

yapacak ki? Beni üşütecek mi?"

"Hayaletler daha önce de insanları öldürdü." İfadesi son derece ciddi.

"Filmler dışında mı?"

"Filmler dışında, Hallie." Kendini toparlıyor. "Tamam... Hollywood Roosevelt Oteli'nin ruhları, barış içinde geldik."

"Hayır," diyorum. "Gelmiyoruz. İnternette görüş aramaya geldik ve eğer Marilyn Monroe'nun hayaleti buradaysa, lütfen JFK'ye ne olduğunu anlatır mısın? Gelecek hafta onunla ilgili bir bölüm yapacağız, bu yüzden herhangi bir bilgi harika olur." "İzlenme için bu işin içinde olduğumuzu *kabul edemeyiz*. Bizi *samimiyetsiz* gösteriyorsunuz."

"Kimse sana insanların senin hakkında ne düşündüğüne aldırmamanı söylemedi mi?"

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

"Açıkçası insanların hakkımda ne düşündüğünü umursamıyorum," diyor Hayden. "Tanrı aşkına, ben yaşamak için Kocaayak hakkında konuşuyorum." Birden gergin görünüyor, omuzlarından bir titreme geçiyor. "Tamam, öyle biri olmak istemem ama birdenbire çok üşüdüm."

"Bir ceket giy. Bekle, *korkuyor* musun?"

"Anlamıyorsun," diye feveran ediyor. Elleri kollarında aşağı yukarı gezinerek tüylerini diken diken ediyor. "Ben Boston'lıyım. Hava donma noktasının altındayken buzlu kahve içerim. Bu soğuk. *Şeytani*."

Kahkahamı bastırmaya çalışıyorum. "Hayaletin... osurmasını ve odayı ısıtmasını falan mı istiyorsun?"

"Bunu yapabileceklerini sanmıyorum." Şaka yapıyorum ama hayalet osuruğu esprimi kontrol etme işini Hayden'a bırakın.

"Onun için üzgünüm."

Bu işte yeni ve onu eğitmek için elimden geleni yapıyorum. Lütfen çok sert davranmayın."

"Eğer bizi duyabiliyorsanız," diye araya giriyorum, "bir şey-"

"-Yapma!"

Telefonumun şarj aleti komodinin üzerinden düşerken ikimiz de sessizleşiyoruz. Tabii ki kablo yüzeye yapıştırılmamıştı ama Hayden -tam bir seksen boyunda- yatağa atlıyor. Sırtını sertçe yatak başlığına dayıyor, elleriyle ağzını kapatıyor.

"Sadece şarj cihazını hareket ettirdi."

"Düştü! Zaten gevşekti." "*Hareket etti*,

Hallie."

"Bu hayalet olduğu anlamına

gelmez." "Kesinlikle

öyleydi."

"Peki." Ayağa kalkıyorum ve odada sahte hayalet arkadaşımızı test edebileceğim bir şey arıyorum. "Bize bir isim söyleyebilir misin?" "Burada çok fazla ünlü hayalet var, Hallie-"
Yanına oturuyorum, Ovilus aramızda. "Ne kadar heyecan verici! Ünlü biriyle tanışacaksın."

"Ünlülerimi canlı severim, teşekkürler," diyor.

"Adın ne senin?" Tekrar soruyorum.

Cihazın üzerinde geziniyoruz. Sonra ekranda bir kelime beliriyor ve dijital bir ses bunu bizim için duyuruyor. "Küçük."

Hayden gözlerini kısıyor, çenesi gevşek, gizli bir anlam bulmaya çalışıyor.

"*Küçük*-? Aman Tanrım, bu otele musallat olduğu söylenen küçük bir kız var." "Orospu," diyor cihaz.

Bakışları önce benimkine, sonra Ovilus'a kaydı. Ve sonra tekrar bana. "O hayalet bana kaltak mı dedi?" Başımı kaşıyorum. "Benim hakkımda konuşuyor olabilir. 'Küçük' dedi. Sen biraz irisin."

Hayden cihaza kaşlarını çatıyor. "Bu aşağılayıcı. Bir kadına kaltak demek hiç hoş değil."

"Kıç," diye düzeltti.

Hayden ve ben omuz silkiyoruz.

"Bu daha iyi," diye kabul ediyor.

"Cinsiyet ayrımı da yok. Bunu hak ettim."

Hayden dizlerini göğsüne doğru çekerek, "Elbette," diye alay ediyor. "Bir hayalete deneyimlerinin geçersiz olduğunu söyledin. Sen de aynı derecede kabaydın."

"Peki, belki seninle etkileşime geçer." Ellerimi teslimiyetle kaldırarak geri çekiliyorum. "Eğer Hayden'ı daha çok seviyorsan, ona dokunabilir misin?"

"Hayır!"

"Dürt onu. Sana meydan okuyorum."

İkimiz sessizlik içinde oyalanıyoruz. Koridorun sonunda diğer konuklar sohbet ediyor. Aşağıdaki sokaktan yüksek sesli rap müziği yankılanıyor. Üstümüzde bir tuvaletin sifonu çekiliyor. Ama hiçbir şey ne beni ne de Hayden'ı dürtüyor. Birkaç kez kolunu ovuşturuyor ama belli ki psikosomatik, hassas kol darbelerini rasyonalize etmeye çalışıyor.

"Bu hayalet bir Consent King." Ben kükrüyorum. "Bunu seviyoruz."

Gece boyunca periyodik olarak çekmeye devam ediyoruz. Hayden yarın kapsamlı bir dinleme yapmak için kayıt cihazını açık bırakıyor ama tahminimce yakalayacağımız en ilgi çekici şey ya horlama ya da uykuda konuşma olacak. Bu arada, iki melatonin sakızı atmayı ve Hayden'in yapmaya çalıştığı uyku ortası kayıtları boyunca uyumaya çalışmayı planlıyorum. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum.

Önce Hayden'ın duş almasına izin verdim. Bir oda ötede çıplak olma ihtimalini düşünmemeye çalışıyorum çünkü gecenin geri kalanını birlikte geçirmemiz gerekiyor ama söylemesi yapmaktan daha kolay ve benim her türlü sıcak hissediyor. Birkaç dakika sonra daha öncekiyle aynı kıyafetlerle çıkıyor ve yer değiştiriyoruz.

Suyu akıtıyorum ve kıyafetlerimi tezgâhın üzerine koyuyorum. İşte o zaman iç çamaşırımı unuttuğumu fark ediyorum, doğal olarak. Kapıyı hızla açıyorum ve Hayden fark etmeden çantamdan bir çift iç çamaşırı almanın en gizli yolunu düşünüyorum, ama gizlilik benim uzmanlık alanım değil, çünkü saniyeler içinde bir şeye çarpıyorum.

Hayır, bir şey değil. Bir şey.

Bir avuç pürüzsüz ten ve sıkı kas yakalıyorum ve parmak uçlarımdan geçen bir elektrik çarpması gibi hissediyorum. Nefes alabilseydim, otelin duşundaki limon mine çiçeği sabunuyla karışmış taze amber ve viski kokusunu içime çekeceğimi biliyorum. Ama nefes almıyorum çünkü Hayden'a dokunuyorum ve gözlerimi dokunduğumuz yerden ayıramıyorum. Karnının sol tarafına yayılan bir dalın ucundayım, kolundaki geyik gibi iskelet bir ağaca bağlıyım, yan tarafına mürekkeplenmiş, boxer ve pijama altlarının kemerinin altına kök salmış.

Şimdi biliyorum ki kolundaki dalgalar göğsünün ve omzunun kıyısına vuruyor ve Kraken'in dokunaçları pazılarının üstündeki yelkenleri ve direkleri kavriyor, onu aniden istediğim gibi kavriyor. Gövdesi sıkı ve kıvrak, ince kaslar karnını ve göğsünü sarıyor. Aval aval bakacak mürekkebim kalmadığında, gözlerim göğsünde karnına kadar uzanan ince bir siyah kıl tabakasına takılıyor ve tek algılayabildiğim daha ne kadar çok yerini keşfetmek istediğim ve kolumu sıkıca kavrayarak beni yakalayışı oluyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. Ağzımdan çıkmasını istememiştim ama çıktı. "Ben... Ben özür dilerim. İyi biri olmadığını bilmiyordum."

Birbirimizden uzaklaşıyoruz. En iyi hareket tarzının gözlerimi kapatmak olduğu sonucuna varıyorum, bu aptalca geliyor, ama Hayden'ın yanaklarımdaki sıcaklığı ya da başka bir şeye bakmaya nasıl çabaladığımı görmesini istemiyorum.

"Sorun...değil," diye kekeliyor ve hızla yatağın üzerinde arkasındaki tişörte uzanıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" "*Hayır*," diye tükürdüm. İç çamaşırını fiyaskosunu *daha sonra* halledeceğim. "Kesinlikle olmaz. Hoşça kal."

Tökezleyerek banyoya geri döndüm ve kapıyı çarptım. Tanrım. Tanrım. Bu korkunç bir şey. Çok seksi olmayan bir şey düşünmeye çalışıyorum - Loch Ness Canavarı veya Yeti- gibi ama sonra *Hayden*'ın onlar hakkında konuştuğunu hayal ediyorum. Vurgulu el hareketleri, sesinin tutkulu tonu. Duşa girdiğimde, sıcaklığı düşürüyorum.

Duş alırken beynimi bataklıktan çıkardıktan sonra makyajımı siliyor ve aynanın karşısına geçiyorum. Göğsüme bir ağırlık oturuyor. Cildim lekeli ve düzenli bir cilt bakım rutini uygulamaya başlamalıyım. Hayden'ın gözlerimin altındaki halkalar ve nemli saçlarımın düzlüğü hakkında ne düşüneceği konusunda endişeleniyorum. Keşke daha güzel bir yardımcı sunucum olsaydı mı diyecek? Onunla kameraya çıkmamı istediği için pişman olacak mı?

Yatmak için üstümü değiştiriyorum, bu gece sütyenle uyumak zorunda kalacağım için üzülüyorum ama ihtiyacım olan son şey Hayden'ın göğüslerim olduğunu bilmesi. Küçük oldukları doğru ama bilmesine gerek yok. Dikkatlice banyodan çıkıyorum ve dışarı bakıyorum. Neyse ki Hayden bir çift uzay gemisi pijaması ve Emerson College kapüşonlu tişörtü giymiş. Yatağın üzerinde oturmuş, Ruh Kutusu'yla oynuyor.

Beyaz gürültü patlamaları halinde gümlmeye başlıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en rahatsız edici seslerden biri ve odaya geri dönüp bakıyorum.

"Burada kimse var mı?" diye sorar.

Makineden bir dizi karışık ses yankılanıyor. Kelimelere değil, radyo frekanslarına benziyor.

"Nasıl öldün?"

"Ne?"

"George adında biriyle bağlantı kurdum."

"George mu?"

Başını sallıyor, o kadar içten ki acıtıyor. Hayden'ın her şeyi yapma biçiminde çok saf bir şey var. Ruh Kutusu'nun her patlamasının ona *bir şey* vermesini bekliyor, bu sadece yakındaki bir radyodan gelen Enrique Iglesias şarkısının bir bip'i olsa bile.

"George ne diyor?"

"George, söyleyecek bir şeyin var mı?"

Bir gariplik daha var. Bu şeyi dinlerken başım ağrımaya başladı. Ayrıca birilerinin odamızdan gelen garip sesler hakkında resepsiyonu aramasından da kısmen endişeleniyorum.

"Yala' diyor. " Hayden Ruh Kutusu'na kaşlarını çatar. "Bu hiç yardımcı olmuyor-" "Bu *iğrenç!*" Bir ağız dolusu dış macununun içinden ağlıyorum.

"Hayaletlere inanmıyorsan, birinin seni yalamasından korkman için bir neden yok, değil mi?"

Lavaboya tükürüp duruluyorum. Yatağıma dönüp yorgana yaslanıyorum ve Hayden kamerasını tekrar açarken yan dönüyorum. Gömleksiz Türden Yakın Karşılaşmalar'ı kazasız belasız atlattığımıza seviniyorum.

Gece rutinlerinde değişiklik yapıp yapmadığını merak ediyorum, mesela benim yatarken sütyen giymem gibi. Her gece uzay gemisi desenli pijama mı giyiyor, yoksa ben burada olmasaydım boxer'la mı uyurdu ya da hiçbir şey giymez miydi?

Sonra yine Hayden'ın kıyafetsiz halini düşünmeye başladım. "Son bir sözün var mı?" Video kamerasını bana çeviriyor.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Tanrım, hayır, makyajım yok." "Ne olmuş yani?"

"Yani, çirkin görünüyorum!"

"Bu gerçekten daha uzak olamazdı!"

Sözleri ikimizi de şok etti. Ben ellerimi indirirken o hızla boğazını temizliyor. "Ne?"

"Görünüyorsun..." *Kim Milyoner Olmak İster*'deki gibi seçenekler arasında zihinsel olarak gidip geliyor ve sonunda nihai cevabı seçiyor. "İyiyim. Merak etme, iyi görünüyorsun."

Nedense bu bir rahatlama hissi veriyor. Bana güzel göründüğümü söylerse ne yapacağıma hazır değilim. Onun gibi birinden iltifat almaya hazır değilim. Mideme taklalar attıran ve bana önemliymişim gibi bakan biri değil. Bana söyleyeceklerimi duymaya hevesliymiş gibi bakıyor. Beni inceliyor. Cade'in beni gördüğünü bile sanmıyorum.

"İstemiyorsan seni yatağa hazırlarken filme almak zorunda değiliz," diye bitiriyor.

Bu gerçekten daha uzak olamazdı, dediğini tekrar duyuyorum. "Hayır, aslında iyi." Hayden gülümseyerek kamerayı tekrar bana çeviriyor. "İkinci çekim: Son bir sözün var mı?"

"Beni öldürmeden önce mi?" Gülüyorum.

"Hayır, bu oteldeki hayaletlerden biri seni öldürmeden önce."
"Öldürmeyecekler."

"Olabilir!" diye dalga geçerek kamerayı kendi üzerine çeviriyor. "Uyumak üzereyiz. Birkaç dakika önce George adında bir hayaletle kısa bir konuşma yaptım, ancak genel olarak bilgilendirici olmadığını kanıtladı. Gece boyunca hain bir şey bulup bulamayacağımızı göreceğiz ve umarım kaldığımız süre boyunca hayatta kalırız."

Kamerayı kapatıyor ve yanındaki komodinin üzerine koyuyor. Balenlerim yanlarıma batarken Hayden yatağa yerleşiyor ama bu bir meme kaymasından daha iyi. Bugün en iyi uygunsuz teşhir siciline sahip değiliz.

Hayden aramızdaki ışığı söndürürken yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. Saçları hâlâ kuruyor, ensesinde koyu renkli bukleler oluşuyor ve göz kapaklarında uyku hali asılı duruyor. Yorganın altına girdiğinde eşofmanının kapüşonunu kafasına geçirerek toparlanıyor. Gözlüklerini çıkarıyor ve komodinin üzerindeki telefonunun yanına koyuyor. Onu ilk kez uzun süre gözlüksüz görüyorum.

Gözlerini ya da burnunu ovma için ya da bir şeyi açıklamak istediğinde çıkarıyor ama burada çıkarıyor ve bu aramızdaki bir bariyeri yıkmak gibi geliyor. Çerçeveler olsa da olmasa da yakışıklı ama şimdi kendini savunmasız hissediyor. Dikkat isteyen çerçeveler olmadan, burnunda hafif çiller ve büyük, koyu kirpikler olduğunu fark ediyorum. Onun bu korunmasız halini seviyorum.

"Gözlüklerin olmadan ne kadarını görebiliyorsun?"

Hayden bir kahkaha attı. "Kesinlikle hiçbir şey."

"Hiç mi? Bu çok üzücü. Bütün gece hayaletleri nasıl göreceksin?"

"Bu durumda diğer tüm keskin duyularıma güvenmek zorunda kalacağım. Neyse ki mavi saçların var, bu yüzden seni genellikle görebiliyorum" diyor ve bana doğru el sallıyor.

"Korktuğunda sarılacak birine ihtiyacın olursa diye mi?" Bunu

neden söylediğinden emin değilim ve bundan gurur da duymuyorum.

Minik gülümsemesi benimle alay ediyor, ama bunu gizlemek için alay ediyor. "Pssh, ben mi? Korkuyor musun? Hiç korkmadım. Mağazalarda fark edilmeni kolaylaştırıyor sanırım." Gözlerimi deviriyorum. "Evet ve etraftaki her anne saçlarımın mavi olduğu konusunda yorum yapmak zorunda kalıyor."

"Tıpkı annemin tüm dövmeleriyle olduğu gibi. Hala onu ziyaret ettiğimde uzun kollu giymek zorundayım çünkü onlara bakmaktan hoşlanmıyor," diye şaka yapıyor ama bu şaka gibi gelmiyor. Annem ve babam mavi saçı ilk başta *sevmediler*, ama hiçbir zaman topraklayan ve bağırان tipler olmadılar, bu yüzden alıştılar ve bunun "kendini ifade etme" olduğunu kabul ettiler.

"Bence havalılar. Kaç tane?"

"Yani daha önce saymadın mı?" Güldüğünde kaşları çatılır.

Tabii ki onu süzdüğümü fark etti. Bu konuda pek ketum davranmadım ama bu onunla yapmaya hazır olmadığım bir konuşma. "İyi" görüldüğümü söylerken ne demek istediğini sorabilirdim, çünkü kullanmak istediği kelimenin bu olmadığı açıktı.

"Sayı oldukça yüksek olmalı," diyorum ona. "Kolundaki geyik-" "O bir geyik değil."

"Kesinlikle bir geyiğe

benziyor." "Bu bir Geyik

Değil."

"Bunu zaten söyledin."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Hayır, bir *Geyik Değil*."

"Geyik Değil de ne demek?"

"Appalachia'dan bir şehir efsanesi. İlk bakışta bir geyik, ama uzun süre bakınca bir sorun olduğu anlaşılıyor-"

"Demek çirkin bir geyik," diye gülerek kendimi yastığa

gömüyorum. "Geyik *değil*."

"Tabii, tabii, bunu kendine sen söyle Hayden."

Cevap vermek yerine küçük bir kahkaha atıyor ve yan dönerek bana bakıyor. Beni ne kadar iyi görebildiğini bilmiyorum ama yine de gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum.

"Gerçekten bir şey göremiyor musun?" Tekrar

soruyorum. "Pek göremiyorum. Neden?"

"Sebebi yok," diye yalan söyledim. "İyi

uykular, Hayden." "İyi geceler, Hallie.

Hayaletlerin ısırmasına izin verme."

"*Isırmayacaklarından* oldukça eminim."

Alay ediyor ve ışıkları yakarak geri dönüyor. Işıklar söner sönmez arkama uzanıyorum ve sütyenimin kancasını açıyorum, kıpırdayarak içinden çıkıyorum ve çantama atıyorum. Şu anda görme engelli olduğu için çok mutluyum. Birkaç dakika içinde nefesi derinleşiyor,

ama şükürler olsun ki horlama yok. En azından avlarımızda bu kadar zaman geçireceksek, iyi bir gece uykusu çekeceğim. Çabucak kararlı bir uykuya dalıyorum, ancak birkaç saat sonra seslerle uyanıyorum.

"Siri, saat kaç?" Hayden fısıldıyor.

Siri, o hain, "Saat sabahın ikisi kırk yedi." diye bağıyor.

Gece görüş kameramızdan gelen bir flaş odayı aydınlatıyor. Hayden yatağının köşesinde oturuyor ve kamera kendisine çevrilmiş durumda. Gözlükleri hala kapalı, kendini kötü bir şekilde çerçeveliyor.

"Saat neredeyse sabahın üçü ve ben... ayağıma bir şey dokundu. Oda şu anda boş görünüyor." Odayı taramak için kamerayı çeviriyor. "Rüya da olabilirdi ama gerçekten gerçek gibiydi. Dostum... Şu anda titriyorum."

Sonunda Hayden uyandığımı fark etti. "Bir şey hissettim," diye tısladı.

Yorganın içine çöktüm. "Hayden, lütfen uyu."

; R; R* R VVLS &DW

'HDG7KHVHWZ RDUHVRPHWKLQJ (OVH :KZDWFK DOO6NUROORVFRRNLQJ YLGHVZKHQWKHUH LV7K,6'

1 RWDERW

,WKLQN WKL VJ X\ SXWVD OLWWOH WRR PXFKZHLJKWRQWYLOXV ,WRVQRWUHD00\ SURYHQWR Z
RUN2WKHUZ LMHWKMS UHWW\ J RRG

)DOVHIODJ]

RNEXWGLG DQRQH0VH NQRZWKLVLVZ KDWKHORRNHG 0LNH'

URV: ,//#)DOVHIODJ]

\HDK GXGHRQ WKH ZHEVLWH

)DOVHIODJ]#URV: ,//

RK RNP RUH LP S RUWDQWO\ GR X WKLQN WKH\ RUH GDWLQJ "

Görünüşe göre insanlar Hayden ve benim hayaletleri kışkırtmamızı izlemekten *hoşlanıyorlar*.

Sonuçta o hayaletler görüşlerini aldılar.

O haftanın ilerleyen günlerinde, Hayden ve ben Nyan Cat konferans salonunda Chloe ekip için pilot bölümümüzü oynarken durduk - otuz dakikalık saçmalık, hayalet avı ve keskin kurgu. Hayden tüm hikaye anlatımını üstlenirken, Jamie ve ben fiziksel kurguyu yaptık.

Bu bir *gösteriydi*. Gerçek bir *gösteri*. Birlikte yaptığımız, benim de en az onun kadar parçası olduğum bir gösteri. Sunumun sonunda, koşup en yakın perili evi bulmaya hazır, baş döndürücü bir enerji topuydum. Hatta o kadar sersemlemiştim ki Chloe'nin tüm sezon için bize onay verdiğini bile zor duydum. Bir şey yapmanın heyecanı daha önce hiç *bu kadar* heyecan verici olmamıştı. İyi ki bu kadar hazırdım çünkü bir sonraki hafta yeni bir bölüm daha çekmemiz gerekiyordu.

Sonraki günleri Hayden'ın dairesinde geçiriyorum, çünkü daha iyi bir çalışma alanı, merkezi klima ve kolay erişilebilir bir kaynak kütüphanesi var, sabahtan akşama kadar. Her zaman kahve ile geliyorum ve bütün gün çalışırken dışarıdan yemek yiyoruz. Artık Hayden'ın dairesinde eşyaların nerede olduğunu biliyorum. Biraları buzdolabının kapağının alt yarısında saklıyor; çatal bıçak takımı lavabonun yanındaki çekmecedeki. Banyo her zaman temiz ve her zaman tuvalet kağıdı var. Yatak odasını henüz görmedim ama oranın da temiz olduğunu düşünüyorum. Ya da tüm dağınıklık oraya itilmiştir.

Hayden benden raftan bir kitap getirmemi istediğinde, akşam yemeği için paket menülere geçme zamanı neredeyse gelmişti. Bu haftanın görevi: JFK'yi kim öldürdü? Örtbas mı, yoksa uzaylılar mı? Yoksa uzaylılar ve örtbas mı? Henüz ne alacağımdan emin değilim ama bu fikirleri düşünmem bile bir ilerleme.

Bazı bölümler mekanda çekilirken, diğerleri çoğunlukla stüdyoda çekiliyor. Skroll şovlarının çoğu bütçelerinin büyük bir kısmını video ve müzik lisansları için kullanıyor. Cade, influencer konuk oyuncularını programa almak için çok para harcadı.

Fonlarımızın çoğunu seyahat konaklamaları için ayırdık. Stüdyo içi bölümlerimizde grafik ve kurgu için daha fazla zaman harcayacağız.

Ama Dallas'taki Dealey Plaza'ya gitmek turist gibi görünmemize neden olur ve bölümü pek de güzelleştirmez.

Hayden bir saattir televizyonda suikastı tekrar tekrar izliyor ve belli aralıklarla durup lazer işaretçisiyle bölümde anlatmayı planladığı uzaylı teorilerini destekleyen önemli anları gösteriyor. Videoyu o kadar çok izledim ki Warren Komisyonu'na taş çıkartıyorum. En azından 1963'ün düşük çekim kalitesine minnettarım, böylece her on saniyede bir yüksek çözünürlüklü beyin maddesi görmüyorum.

"Aradığınız kitap oldukça yıpranmış olmalı. İkinci el aldım. Yazarın soyadı Haggerty," diye yönlendiriyor Hayden kanepeden. Yüzü dizüstü bilgisayarına dönük, bir pencerede bölüm notları alıyor, diğerinde senaryo yazıyor. Bugün, dört bölümlük podcast serisinden çok sayıda bilgiyi derlemek ve hepsini yarım saatlik tek bir bölüme sığdırmak için uğraşıyor.

"Ama hepsi zorlayıcı, Hallie!"

"Ne kadar çok teori olduğunu anlamıyorsunuz!"

"*Magic Bullet* bölümünü kesemem, Hallie. Yapamam."

Günün çoğunu sinirli geçirdi. Hayden'ın sinirli halinin tipik olarak yüzünü kitaplara ya da klavyesine gömmek şeklinde tezahür ettiğini öğreniyorum. Adımlarını hızlandırıyor ve hayal kırıklıklarını anlatıyor (çoğu zaman anlamıyorum ama yine de dinliyorum) ve bazen nefesinin altında *X-Files* tema şarkısını mırıldanıyor.

Genellikle onu güldürebilir ya da dikkatini dağıtabilirim.

Genellikle ona neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını hatırlatarak onu alçaltabiliyorum.

Evinde çok fazla kitap var ve aradığı şeyi bulmam bir dakikamı alacak. Raflar yerden tavana kadar uzanıyor ve alfabetik olarak sıralanmış. Ne tür bir adam kitaplarını alfabetik sıraya koyar?

Açıkçası beni tahrik eden bir şey.

Rafındaki kitaplar ya çok sevilmiş ya da hiç tanınmamış. Bazıları net ve sağlam kapaklı; başlıklarına bakılırsa muhtemelen kendi yayınları ya da küçük bir basım. *Koca Ayak ve Stonehenge: Gerçek Tarih* adlı bir kitabın piyasada geniş bir ilgi göreceğini sanmıyorum.

"Tanrım, okuyacak çok şeyin var." Hayden'a döndüm.

Kalemimi dışlerinin arasına alıp sırtıyor, sonra kalem düşüyor ve kaşlarını çatıyor. "Ben sıkılmam. Dürüst olmak gerekirse, pek çok insan

Bana kitap gönderiyorlar, işlerini tanıtacağımı falan umuyorlar." "Öyle mi?"

"Eğer iyiye."

Avıma geri dönüyorum, *H'*lere vuruyorum. Mezgit. Hall. Hamilton.

Hargrove. Geri dönüyorum.

Hargrove.

Sırtları inceliyorum, parmaklarım önümdeki başlıkların üzerinde geziniyor. Onları okul kütüphanelerinden ve kitapçıdaki tüm raflardan tanıyorum. Belli başlıklar için aynı kitabın birkaç baskısı var, bazıları eski ve yıpranmış, diğerleri özel baskı kapaklarda. Tam bir koleksiyoncu rafı gibi görünüyor.

Kitap rafından bir tane çekip kapağını inceledim. *Gülümseyen Yılan*. Lisede bir korku ünitesi için okumuştum ve diğer öğrencilerin çoğu SparkNotes'a başvururken, ben gerçekten keyif almıştım. Sonra da birkaç gün ışıklar açık uyudum. Ona boşuna Korku Ustası dememişler.

Yazarın fotoğrafına ve biyografisine bakıyorum. Bana bakan adamın koyu dalgalı saçları ve parlak yeşil gözleri var, son zamanlarda dokuzdan beşe çalışıyormuşum gibi baktığımı hissettiğim genç bir yakışıklılığı var. Gözlerim kitabın üzerinden Hayden'ın kanepede oturduğu yere kayıyor. Dalga dalga kestane rengi saçlar. Parlak yeşil gözler.

"Babanın Everett Hargrove olduğundan bahsedecek miydin?"

Hayden başını kaldırır, onun sözlerini arar. Elbette, ipuçları en başından beri buradaydı. Adı, onu bu işlere bulaştıran bir baba, güzel bir daire. Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum. Reklamını yaptığı bir detay değil. Hayden'ı ilk araştırdığımda, internette çok derinlere inmemiştim. *The Out There* için yazdığı biyografide babasından hiç bahsetmiyor.

Yutkunuyor. "Hiç sormadın."

Gözlerimiz buluştu. Roosevelt'te annesinden bahsettiği zamanki gibi aynı ciddi bulutlar odada bizimle birlikte dolaşıyor. Ailesiyle ilgili sözleri o kadar azdı ki boşlukları doldurmayı hiç düşünmedim. Düşünüyorum da, pek *kimseden* bahsetmiyor. FBI ve CIA'in tarihi üyelerinden onları şahsen tanıyormuş gibi bahsediyor ama hiçbir arkadaşından ya da romantik partnerinden bahsetmedi.

Acaba bir bakıma o da kendi türünde bir kriptada mı? İzole. Ele geçirilmesi zor. Hakkında bilgi edinmek için biraz avlanmak gereken bir şey. "Sanırım değil."

"Beni Google'da aramadın mı? Eğer yapmadıysan e-postamı nasıl buldun?"

"I..." Ses tonunda hoşuna gitmeyen bir şeyler var ve eğer bu Google'da aratabileceğim bir şeyse, şimdi ortaya çıkardığım için beni nasıl suçlayabilir? "Az önce *The Out There'e* baktım ve doğrudan sizin web sitenize yönlendirdi. Web siteniz çok bilgilendirici. Wikipedia sayfanıza falan gitme ihtiyacı hissetmedim."

Şimdi orada ne *olduğunu* merak ediyorum. "Kişisel Yaşam" bölümü var mı? Tartışmalar? Daha sonra öğrenmem gerekecek. "Sanırım bildiğini düşünmüştüm."

"Mantıklı. Korku Ustası bir babaya sahip olmanın seni tüm bunların içine nasıl soktuğunu anlıyorum." Arkamdaki tuhaf kitaplarla dolu duvarı işaret ediyorum. Hayden devam edecek bir şey bulamayınca bir sonraki cümlemi arıyorum. "Baban harika bir yazar."

"Öyleydi."

Öyleydi. Yine geçmiş zaman. Herhangi bir ünlü kişi öldüğünde, internet sevgi dolu duygularla dolup taşar ve eserlerinin ciddiyetini kabul eder. Birkaç yıl önce Korku Ustası öldüğünde, tanıdığım her yazarın söyleyecek bir şeyi vardı.

Çalışmalarından ilham alan, onu kitaplarının sayfalarından tanıyormuş gibi hisseden onca insan için bu, Hayden'ın onu ne kadar iyi tanıdığıyla kıyaslanamazdı. Hayden ayağa kalkıp odanın diğer ucundan bana doğru yürürken boğazım kuruyor. Kitaplığa yaslanmış, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş. Nefes alış verışı daha ağır ama kontrollü. Şu anda duygularını nasıl okuyacağımı bilemiyorum. Görünüşe göre şu anda yarası hala kalitesiz dikişlerle bir arada tutuluyor ve yırtılmaya hazır.

"Hayden, çok üzgünüm."

Dudakları geriliyor ve omuz silkiyor. "Teşekkürler."

Raftaki kitaplara göz gezdiriyorum. Babasının kitaplarının her birinin bir kopyası onda olmalı. Söylemesi zor; her başlığı hatırlayamayacağım kadar çok kitap var. Sıranın sonuna yakın bir yerde duruyorum, raftan neredeyse hiç dokunulmamış bir kitabı kaydırıyorum. Parmaklarımı babasının son romanı *Hayalet Göl'ün* kapağında gezdirirken Hayden sessizce beni izliyor.

"Yine de bu. Bu *benim* favorimdi. Kutup girdabı sırasında bir gün boyunca havaalanında mahsur kaldığımda okumuştum. Beni bir cinayet işlemekten ya da Uçuş Yasağı Listesi'ne girmekten alıkoyan tek şey buydu."

Kaşları gözlüklerinin üzerinden kalkıyor. Kafasındaki ters Red Sox şapkasını düzeltiyor. "Bu mu?" "Ne? Babanın kitapları arasında en az sevdiğin mi var?"

"Şey, hayır, ama..." Sonunda gülümsemeye başladı. Yorgun ve gönülsüz bir gülümseme ama sevmeye başladığım Hayden'ın bir parıltısı. "Bu sonuncusuydu. Kitap çıktığında o kadar hastaydı ki çıkışını kutlayamadık bile. Hâlâ en çok satanlar listesinde. Çoğu insan içeriği hakkında konuşmak istemiyor, sadece son kitabı olduğunu söylüyor. Bilemiyorum. Sadece öldüğü için değil, yazdığı için iyi olduğunu düşünmek istiyorum."

"*Out There* onun fikri miydi?"

"Sayılır." Hayden önümde kayıyor, ensesini ovuşturuyor. Gözlerim pazusunun iç kısmında geziniyor. Onu her incelediğimde dövmeleleriyle ilgili yeni bir şey fark ediyorum. Bugün, kolundaki geminin etrafındaki dalgalarda yüzen küçük, tuhaf görümlü bir denizkızı. Ona baktığımda dudaklarında kelimeler var ama her birini dikkatle tartıyor.

"Çocukken çok zorbalığa uğradım. Eminim bunu hayal etmek *imkansızdır*." Sesi alaycı bir kahkahaya dönüşüyor. Onu büyük gözlükleriyle çok daha zayıf hayal etmek ne kadar kolay olsa da, umarım onunla uğraşan herkes itip kaktıkları çocuğun ciddi bir parıltısı olduğunu fark eder. "Garip ve utangaçtım ve arkadaş edinmekte zorlanıyordum. Ne zaman eve üzgün ya da sinirli gelsem, babam o hafta sonu yapmamız için bir şeyler planlardı. Ormanda sadece ikimiz için bir kulübe kiralardı ve canavar avına çıkardık."

Gözlüklerini şapkasının üzerinden kaydırıyor ve bu bir Broadway şovundan önce yükselen bir perde gibi hissettiriyor. Kendini sergilemeye izin veriyor. Ama bu mikrofonun arkasındaki ilginç kişilik değil. Mikrofon ve kamera dışında Hayden'ın sessiz bir duruşu var. Tüm boyuna ve kaslarına rağmen beni bir kez bile korkutmadı.

"Şimdi, elbette, bu avların çoğunda saçmaladığını biliyorum. Bana Massachusetts ormanlarında Pope Lick Canavarına karşı tetikte olmamı söylerdi-"

"Kesinlikle çok aptalca. Herkes Pope Lick Canavarı'nı bilir-" Onunla birlikte kitaplığa yaslanarak şaka yapıyorum.

"Kentucky'de yaşıyor," diye ters ters bakıyor Hayden, kahkahasını tutarak.

"Tabii ki."

"Ama on yaşındayken bunu bilmiyordum. O kadar da tuhaf olmadığımı hissettiğim tek andı. Ben sormadan neye

ihtiyacım olduğunu hep bilirdi." Bileğindeki saati çeviriyor. "O olmasaydı podcast de olmazdı."

"Ve o olmasaydı biz de burada olamazdık."

"Evet." Bu Hayden'ın *The Out There* dışındaki hayatı hakkında duyduğum ilk şey ve daha fazlasını istiyorum. Onunla ilgili her şeyi anlamak istiyorum çünkü onun her parçasını ne kadar çok sevdiğim konusunda kendimi sürekli şok ediyorum. Daha farklı olamazdık ama yine de...

Gözlerindeki bakış bana onun da daha fazlasını söylemek istediğini ama nasıl söyleyeceğini bilemediğini söylüyor. "Peki, Yalama Adam'ı avlamaktan podcast yayıncılığına nasıl geçtin?"

Hayden kaşlarını çatıyor. "Guy'ı yalamak onu çok rızasız gösteriyor. Sekiz yıl önce ilk hastalandığımda sadece ikimiz vardık. Boşanmalarından sonra annem yeni kocasıyla San Francisco'ya taşındı, bu yüzden... Boston'da hastaneye yakın olmak için yaşadığımız eski bir taş evimiz vardı. Film ajansı ile çalışmak için buraya geldiğinde Los Angeles'ta bir daire vardı. Üniversiteye yeni başlamıştım ve ona bakabilmek için yurt deneyimini atlamıştım."

"On sekiz yaşındayken mi?" "On dokuz," diye düzeltiyor.

Başka birine bakmak için hayatın en keşif dolu yıllarından vazgeçmek için hala çok genç. Bu pek çok kişinin yapmayacağı bir fedakarlık. Pek çok kişinin yapabileceği bir fedakarlık değil.

"Yine de çok fazla."

Gömleğinin altıyla oynuyor, gevşek bir ipi karıştırıyor. Bugünün tişörtü bebek mavisi, üzerinde iki karga ve "Cinayete Teşebbüs" yazısı var. "ALS kolay bir ölüm şekli değil ama o beş yıl dayanabildi. Evden çalışabileceğim bir işe ihtiyacım vardı, bu yüzden podcast'e başlayana kadar başka ses mühendisliği işlerini uzaktan yaptım-öğrenci filmleri, bağımsız albümler-. Sonlara doğru evden sadece birkaç saat uzak kaldım. Bir şeye ihtiyacı olduğunda kaydı her zaman durdurabiliyordum."

Hayden bunu hiçbir şey yokmuş gibi söylüyor. Kendinden daha emin teorilerinden bahsederken de aynı açıklıkla söylüyor. Babasının emrinde olmanın açık ve kolay bir seçim olduğunu söylerken sesinde hiç şüphe yok. "Eminim

yanında ona yardım edecek birinin olmasını gerçekten takdir ediyordur."

"Evet." Sonunda utangaç bir gülümsemeyle gözlerini deviriyor. "Bana hep dışarı çıkmamı ve eğlenmemi söylerdi. Partilere gitmemi, oyalanmamı... normal çocuk şeyleri yapmamı. Beni evden çıkarmak için geçici bakıcılar tutmakla tehdit ederdi. Sanki bir gün eve sarhoş bir halde geleceğimi ya da esrar içerken yakalanacağımı umuyordu."

"Yaptın mı?"

"Pek sayılmaz. Yani, *ara sıra* bir şeyler içmek ya da kız arkadaşım ile vakit geçirmek için bir gece izin alıyordum. O zaman bile, bir hemşirenin bir şeyi açıklamam gerekebilir ya da bir şeyler ters gidebilir diye her zaman telefonumun çalmasını beklerdim. Gerektiğinde vites değiştirmemi zorlaştıracak hiçbir şey yapmak istemedim." Hayden'ın gözlükleri tekrar yüzüne kayıyor. "Yani, ne yazık ki, birinin bodrumunda kirli bir nargileyi elden ele dolaştırmak yok."

"Çok şey kaçırmıyordun," diye onu temin ediyorum ama bu, yıllarca başkasına verdiği zamanı telafi etmiyor. Geri alamayacağı zamanları. "Yaptığın şeyi yapmak için güçlü bir insan olmak gerekir. Baban böyle iyi bir çocuğa sahip olduğu için çok şanslı."

"Böyle iyi bir babam olduğu için şanslıydım" diyor sadece.

"Sizce dizinin gidişatını onaylar mıydı?"

Aramızda bir gülümseme kırıksıklığının geçmesine izin veriyor. Sonra bir adım daha yaklaşıyor. "Beni en çok mutlu eden şeyi onaylardı, o yüzden evet, sanırım bundan hoşlanırdı. Bence senden de hoşlanırdı."

"Ürkütücü şeyleri almasam bile mi?"

O kadar yakın ki, otelin barında hissettiğim boğulma hissinin aynısını hissediyorum. Boğulmak gibi. Bakışları beni suyun altına daha da çekiyor ve beni incelerken kalbim hızla çarpıyor. Sessizlik boğucu.

Boğazını temizliyor. "Ürkütücü şeylere inanmasanız bile."

Hayden'a *Phantom Lake*'in kopyasını uzatıyorum ve o da başımın hemen yanındaki raftaki yerine yerleştiriyor. Henüz geri çekilmiyor, kitaplığa yaslanıp bana bakıyor. Bakışlarım alt dudağını ısırırken ağzına kayıyor, sonra omuzlarına ve pazularına doğru iniyor. Onun da benimle aynı şeyleri düşünüp düşünmediğini bilmek için yanıp tutuşuyorum - saçlarımın parmaklarının arasında nasıl hissettirdiğini, dudaklarımın tadının nasıl olduğunu, vücudunun benimkine karşı nasıl hissedeceğini. Bundan sonra olacaklar için aç olduğum kadar korkuyorum da. Tam ellerinin vücudumu keşfederken nasıl görüneceğini hayal ederken sarsılıyor.

"Ow!"

Yerden hüzünlü bir miyavlama geliyor ve Cthulhu'nun dişleri Hayden'ın kot pantolonunun altından çıkıyor. Cthulhu adında bir kedi tarafından sikimin engellenmesini hiç beklemiyordum ama son zamanlarda hayatımın çoğu bölümünü "beklenmedik" olarak tanımlıyorum.

Hayden kediye, "Bu çok kabaydı," diye nasihat ediyor. "Seni *besliyorum*."

Sanki hiçbir şey olmamış gibi birbirimizden ayrılıyoruz. Havadaki elektrik sönüyor ve Hayden, dikkatimiz dağılmadan önce arıyor olmam gereken kitabı kapıyor. Kanepeye geri döndüm, kızarmış hissediyordum ve belki de JFK filmini izlemenin

tekrar tekrar suikast bu düşünceleri beynimden atacaktır. O tekrar konuşmadan önce başımı defterime koyup nefesimi düzene sokuyorum. "Ve teşekkürler."

Tekrar yukarı baktım. "Ne için?"

Hayden kanepenin kenarına yaslanmış, kitap sayfalarını karıştırıyor. Ellerinin hafifçe titrediğini fark ediyorum. Benim yüzümden mi? Kendi ellerime bakıyorum. Uyuşuyoruz. "Dinliyorum."

Aramızdaki kelime çok ağır geliyor. Soğukkanlılığımdaki her şey sönen bir balon gibi küçülüyor. Şimdi ne kadar genç görüldüğüne takılıp kalıyorum. Sakalı onu normalde yirmi yediden biraz daha yaşlı gösteriyor ama bugün bunu göremiyorum. Tüm genç yetişkinlik yıllarını bir başkası için feda etmiş, üniversite geceleri sadece sınavlara çalışmakla değil, hastane gezileriyle ve her an uyanıp yardım etmeye hazır olmakla dolu birini görüyorum. Tamamen özverili birini.

"Tabii ki."

"Bu konuda pek konuşmuyorum, o yüzden bazen birilerine anlatmak iyi geliyor. Her zaman beni dinleyecek birileri olmuyor."

Bu, Hayden'ın hafife almadığını bildiğim, kendi çapında bir itiraf. Söylediği şey yalnız olduğunu itiraf etmekten çok daha kolay. Sözlerini çiğnerken bakışları üzerimde geziniyor.

"Tanımadığım insanlar hakkında senden çok şey öğreniyorum, ama *senin* hakkında bir şeyler öğrenmek gerçekten çok güzel."

Sonunda, sanki ikimiz de yeniden nefes alabiliyoruz. Hayden'ın gözleri televizyona kayıyor, JFK'nin "sihirli bir kurşunla" öldürülmesine saniyeler kalmış.

Hayden, "Henüz iyi şeylere gelmedim bile," diyor.

7+(287 7+(5((SLVRGH S7KH0 DJLF %XOOHW,V1RWD%OHQGHUT

2 Q WKL VZ H H N R V H S L V R G H R I 7 K H 2 X W 7 K H U H + D \ G H Q D Q G + D O O L H G L Y H L Q W R W K H -) . D V V V L Q D W L R Q 7 K H E U H D N G R Z Q W K H I D F W V D Q G \ W K H R U L H V I U R P S O D X V L E O H W R S U H S R V W H U R X V : D V L W D O R Q H H \ W U H P I W \ K R N L O O H G W K H S U H V L G H Q W R U V R P H W K L Q J H O V H "

+\$<'(1 2 Q H R I W K H P R U H F U H D W L Y H W K H R U L H V L V W K D W -) . Z D V N L O O H G E \ W K H & , \$

+\$//,(7 K D W R V Q R W W K D W F U H D W L Y H 6 H H " , R P O H D U Q L Q J 7 K H U H R V D T W K H & , \$ G L G L W U W K H R U \ E H K L Q G D O P R W H H \ W K L Q J

+\$<'(1 6 X U H E X W W K H T Z K \ U L V W K H F U H D W L Y H S D U W D Q G , R P Q R W \ X L H R X R U H J R L Q J W R E X \ W

+\$//,(7 U \ P H

+\$<'(1 6 R L Q P Z K L F K L V F R L Q F L G H Q W D O O \ W K H V D P H H D U D V W K H 5 R V Z H O O F U D V K P 3 U H V L G H Q W 7 U X P D Q H V W D E O L V K H G D V H F U H W R U J D Q L J D W L R Q R I V F L H Q W L V W V D Q G J R Y H U Q P H Q W R I I L F L D O V D Q G V W X I I W R L Q Y H V W L J D W H 8) 2 V , W Z D V F D O O H G 0 D M H W L R U 0 - I R U V K R U W 7 K H U H Z H U H W Z H O Y H S H R S O H

+\$//,(J W K H U H Z H U H Q R W W K H \ D U H V X S H U E D G D W Q D P L Q J W K L Q J V

+<(1
,Q 2 F W R E H U R I O 4 W X H G D O H W W H U W R W K H P H P E H U V G L V F X V L Q J V R P H T X H V W L R Q V W K D W T / D Q F H U U P).
R V G H F U H W 6 H U Y L F H F R G H Q D P H P K D G E H H Q D M L Q W K D W Z H U H Q R W J R L Q J W R I O \ 7 K H \ U H I H U H Q F H G
D S K U D V H P T L W K D V W R E H Z H W U

+\$/,(

* URW"

+\$<'(1
,WPHDQVWR NLOO

+\$//,(
6RPHKRZTNLOOUVRXQGVHWWHU 7KH&,\$LVRXWKHUHOLNH TZHORYH ZKHQWKLQJ VDUHPRLWU

+\$<'(1
1RRQHORYHVZ KHQWKLQJ VDUHPRLVW:HOORND\ ZWKHUH DUHVRPHWLP HVZKHUHLWKHOSV EXWZ

+\$//,(
+DYH,WROG \RX WRGD\ ~~W~~WD\KDWH \RX \M

+\$<'(1
1 R DFWXDOO\

+\$//,(
6RZHRUH PRLVWHQLQJ XSWKH SUHVLGHQW* RDKHDG

+\$<'(1
\$PRQWK DIWHUWKH PRLVWHQLQJ -).ZDVGHG7KHWKHRU\ LVWKDW-).ZDVDVNLQJ
TXHVWLRQVDERXW8)2VDQGDLHQVDQGDZDVSODQLQJ WR VKDUHZKDWKHNLQHZZLWK WKH 6RYLHW8
QLRQ6RZWKH\ NLOOHG KLP

+\$//,(
:K\LQWKH KHOOZ RXOG -).ZDQWWR JLYHLQIRWR WKH 6RYLHW8 QLRQ"+RZGRHVWKDWKHOS
DQ\ERG"+HPLVHGWKHZKROH &ROG :DUXQLWRIP\VRSKRPRUH\HDFUOHDFUO\

+\$<'(1
<HDK KHP XWKDMEHHQRXWVLFNWKDWGD\

+\$//,(
:KDWGRHV-).JDLQIURPEXGG\LQJXSZLWK WKH 6RHW

+\$<'(1
,EHWWKH 0 - DVNHGWDPHTXHVWLRQ 7KHQWKH\ GHFLGHGWR NLOOKLP

+\$//,(
' R \RX SHUVRQDOO\ EHOLHYH WKY

+\$<'(1
,LQGLWFRPSHOOLQJ

"Daha önce perili bir otelde kaldınız ama hiç perili bir *tekne*de kaldınız mı?"

Queen Mary tıpkı Titanik'e benziyor: büyük siyah gövde, bulutsuz Kaliforniya gökyüzüne doğru uzanan uzun bacalar. Önümüzdeki yirmi dört saati yirminci yüzyılın başlarında yaşamış bir sosyetik gibi davranarak, süslü sigaralar içerek ve en iyi incileri takarak geçireceğim. En azından zihinsel olarak. Fiziksel olarak, bu sabah erkenden gerçek güneş gözlüklerimi kaybettiğim için geçen yazki şirket barbekü partisinden kalma bir kot pantolon, Doc Martens ve Skroll markalı çakma Ray-Ban'ler giyiyorum.

Bu arada Hayden'ın güneş gözlükleri de aynı şekilde ama çirkin ve markalı değil. Onları çok iyi takıyor ve çantalarımızı otoparkta taşırken kollarının esneme şeklinden nefret ediyorum.

"Hayır," diye onaylıyor Hayden. "Asla bir tekne değil. Umarım hayaletleri kışkırtmanız tekneyi üzerimize batırmalarına neden olmaz."

"Değil mi? Bir kapıda ikimize yetecek kadar yer yok. Nasıl görünüyorum?" Kameraya hazırlanmak için saçlarımı karıştırıyorum ve güneş gözlüklerim bir kez daha yüzümden kayıyor.

Hayden sanki onu hileli bir soruda yakalamışım gibi duraksıyor. Bir şey söyleyemeden kendini sansürlüyor. Dudağının bir tarafını ısıyor. Roosevelt'teki gecede olduğu gibi, ne söylemek *istediğini* umutsuzca bilmek istiyorum ama bunun ne anlama geldiğinden de korkuyorum.

"Çok güzel."

"İğneleme mi bu?" Ben soruyorum.

"Hayır, hiç de değil." Çok hızlı konuşuyor ve daha da hızlı dönerek video kameramızın Kayıt tuşuna basıyor. "Bize nerede olduğumuzu söyle, Hallie."

Araba yolculuğunu gemi hakkındaki gerçekleri ezberleyerek ve ürkütücü şeyleri Hayden'a bırakarak geçirdim. Geminin inşasından İkinci Dünya Savaşı'nda askeri gemi olarak kullanıldığı döneme kadar kısa bir tarihçesini anlattım ve ardından otoparkta ilerlerken bir otelde yenileme çalışması yaptık. Diğer insanları çekmekten kaçınıyoruz ama asansöre adım attığımızda kesinlikle dikkatlerini çekiyoruz. Nedenini tahmin edemiyorum.

İki gece çantası, büyük bir kamera ekipmanı çantası ve üzerinde "Kuşlar Burjuvazi İçin Çalışır" yazan bir tişört giyen Hayden'la karmakarışık bir haldeyiz. Benim de saçlarım mavi. Hâlâ başka bir zamandan kalma gibi dekore edilmiş lobinin birkaç gizli fotoğrafını çekiyoruz. Hayden kalacağımız odayı teyit ediyor - en kötü şöhretli oda - ve kapıcı kaşlarını kaldırıncı, "Evet, gerçekten de buradaki en şeytani odayı istiyoruz" diyor.

Hayden başımı okşuyor ve Roosevelt'te beni hayal kırıklığına uğrattığı için telafi edeceğini söylüyor. Kahramanım benim.

Anahtarlarımızla birlikte B340 numaralı odaya doğru yürüyoruz. Oda eski halı ve ahşap, hafif bir sıra ve tuzlu deniz havası kokuyor. İçeri girdiğimizde zemin her adımda gıcırıyor. Hayden olduğu yerde durdu.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, sırtında tökezlediğim yeri ovuyorum. Ona çarpmak tuğladan bir duvara çarpmak gibi ve bu beni tahrik etmemeli ama ediyor. Yarı giyinikken ona doğru yürüdüğümü ve parmak uçlarımda altındaki çıplak göğsüne dokunduğumu düşünüyorum.

Birdenbire duraksaması anlam kazandı. Oda *küçük*, bir şifonyer, duvardan sarkan bir televizyon, küçük bir kanep ve çok küçük bir banyodan oluşan bir ana kabin.

Ve sadece bir yatak.

Dudaklarım birbirine yapışıyor, gözlerim yataktan kanepeye gidip geliyor. İkimizin de kanepeye sığması mümkün değil ve onunla aynı yatakta yatma düşüncesi omurgamdan aşağı bir ürperti ve midemin çukuruna ani bir sıcaklık gönderiyor.

Tek söylediği
"Oh," oldu.
"Evet..."

Hayden odaya doğru ilerliyor, çantalarımızı yatağın üzerine koyuyor ve kanepeye bakıyor. "Ben kanepeyi alacağım. Ya da yerde falan. Önemli bir şey değil."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Korkunç halıların üzerinde uyumasını ya da omurga sağlığını bu uğurda feda etmesini istemiyorum ama aynı yatağı paylaşırsak bunun bana ne yapacağı konusunda da endişeleniyorum. Aramızda tutmaya çalıştığım sınır duvarlarını yıkacak.

"Bunu daha sonra çözebiliriz sanırım."

"Elbette, şimdilik endişelenmenize gerek yok."

Bu yeni videoyla ilgili yorumların neye benzeyeceğini sadece hayal edebiliyorum. İlk bölümümüze dayanarak, *birlikte* olup olmadığımızı merak eden oldukça fazla sayıda hayranımız var. Nora bir gün öğle yemeğinde en eğlenceli yorumları okudu ve hemen ardından hayran kurgusu yazan biri var mı diye bakmaya başladı. Eğer bulursa bana *asla* söylemeyeceğine dair söz verdirdim.

Roosevelt'te aynı odada kalmıştık ama aynı yatakta değil. Bu gece, Hayden'ın yanında uyumanın nasıl bir şey olduğunu anlama şansım var. O nefes alırken ya da dönerken yatağın hareket ettiğini hissedeceğim. Bunun uyandıracığı duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Çünkü *her şeye* rağmen bir şey beni ona yaklaştırmaya devam ediyor.

Tek Yatağın şoku geçince, eşyalarımızı değerlendirerek ve video kamerayı, EMF okuyucuyu ve ses kayıt cihazını yanımıza alarak bavullarımızı boşaltıyoruz. Gün batımında gemiyi gezmek için bir randevumuz ve öldürecek biraz zamanımız var. Hayden ve ben kendi hızlı turumuzu yapıyoruz, sosyal medya hesaplarımızda hemen ilişkimiz hakkında daha fazla soruya yol açan fotoğraflar paylaşıyoruz. İkimiz de göndericileri tartışmak istemiyoruz.

Gemideki özel turumuzda *Queen Mary*'nin tarihini ve önemli uğrak yerlerini filme alıyoruz ve geminin içinin boşaltılmış olmasına, kavernöz kazan dairelerine ve yüz yıllık mühendisliğine hayran kalıyorum ve gerçekten büyüleniyorum.

"O adamın bir kapının altında kaldığına inanamıyorum," diyor Hayden, turumuzda öğrendiğimiz gemideki trajedilerden birini anımsayarak. Kamerayı odamızdaki tripodun üzerine yerleştiriyor. B-roll için onu telefonumla çekiyorum. "Ölmek için kötü bir yol gibi görünüyor."

"Bu gemide ölmek için bir yol seçmek zorunda olsaydın, nasıl ölmek isterdin?" Alay ediyorum. "Uykumda huzur içinde, tabii ki."

"Bu sayılmaz. Kötü bir şekilde ölmelisin." "O kadar kesin konuşmadın."

"Şimdi öyleyim."

"Oh, hadi ama," diye inleyerek yanıma, yere oturuyor. Bacak bacak üstüne atıp botlarını çıkarırken dizlerimiz birbirine sürtünüyor. Çoraplarının üzerinde minik hayaletler var. Tanrım, çok şirin. Halı parmaklarımın altında pürüzlü ve yapışkan. Artık Hayden'ın yerde uyumasına izin vermem mümkün değil. *Bu* halıda olmaz. Pire kapacak ve onları eve, Cthulhu'ya getirecek.

"Aksanın yine bozulmuş."

Kaşlarından biri kalkıyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. Tartışırken *a*'lar sertleşiyor ve *r*'ler düşüyor; ben de onun sinirli anlarında sesinin çıkardığı nağmelerden keyif alıyorum. Podcast'te ve daha açık sözlü içeriğimizin çoğunu filme alırken, hiçbir şey pişirmemeyi başardı. Kendimizi serbest bıraktığımızda, bana kendisinin en özgün yanlarını gösteriyormuş gibi geliyor. Belki de aksanını her şeyden çok bu nedenle seviyorum. Ayrıca Red Sox şapkaları ona çok yakışıyor. Bunun da katkısı olabilir.

"Bu hiç hoş değil mi?"

Umursadığı gerçeği midemi alt üst ediyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Aslında çok tatlı."

Korkunç bir süre sessiz kaldık ve ben kendi isteğimle spor çantama uzanarak sessizliği bozdum. Bu konuyu çok hızlı değiştirdi. Hayden'ın gözleri uçan daire gibi açılıyor ve üzerine korku dalgaları yayılıyor. Ruh çağırma tahtası kadar havayı bozan bir şey yok.

"Bu da ne?"

"Bazı hayaletlerle eski usul konuşacağız," diye tezahürat yapıyorum o "Hayır, hayır, hayır, hayır," diye slogan atmaya başladığında.

"*Hallie*, öylece ruh çağırma tahtasını çıkaramazsın. Bizi bir Zozo iblisi ya da benzeri bir şey tarafından ele geçirilmeye davet ettiğinin farkında mısın?"

"Zozo iblisi de neyin nesi?"

Kutuyu tek parmağıyla itiyor. "Bilmek istemezsin."

"Her neyse, sonra Google'dan bakarım." Kutuyu açtım, tahtayı ve planchette'i yere koydum. "İlk soruyu sormak ister misin?"

"Hayır," diye tükürür. "Kesinlikle hayır."

"İyi. Gidiyor muyuz?"

"Maalesef. Bu, 'Hayden ve Hallie'nin Buluntu Görüntü Operasyonu'nun birinci çekimi, birinci sahnesi," diyor kameraya ve çekimi işaretlemek için alkışlıyor.

Tereddütlerine rağmen Hayden parmaklarını benimkilerle birlikte tahtanın kenarına koyuyor. Parmak uçları eklemlerime değişiyor, serin ve sert ama tenimi yakmaya yetiyor. Gemiye musallat olan iblislere ne soracağıma dair beyin fırtınası yapmak yerine Hayden'ın gömleğimde gezinen ellerini ya da vücudumu sıkıca kavrayışını düşünüyorum. Kendime çabucak seksi olmayan şeyleri hatırlatıyorum - bu gemide tüberkülozdan ölen insanlar, eskiden insanların ne kadar seyrek yıkıldığı. Tanrım, yardımcı sunucumun beni tartakladığını düşünmemek için her şeyi yaparım.

"Eğer burada bizimle birlikte olan ruhlar varsa, ki hayaletlerin sahte olduğu düşünülürse olduğundan şüpheliyim, iletişim kurabilir misiniz?"

Hayden ruh çağırma tahtasına kaşlarını çatar. Ilık bir bahar rüzgârı açık lombozdan içeri giriyor. Buranın zaten ne kadar durgun olduğunu düşündükçe tenim kızarıyor. Bütün gece yetersiz bir çift kişilik yatağı paylaşmak zorunda kaldığımızda daha ne kadar kötü olacak?

Planchette hareket etmiyor (şok edici), ama kimse bizi Amazon'dan aldığım bir Ouija tahtasının üzerinde otururken görmek için ayarlamayacak. İnternet baharatlı hayalet içeriği istiyor. Yavaşça, Hayden'ın fark etmeyeceği kadar yavaşça, plançeti tahtadaki "evet" işaretine doğru itiyorum.

"Evet diyor," diye sonuçlandırıyorum. "Bu durumda, bir adın var mı?" "Adını sorma."

"Çok geç," diyorum. "Adın ne senin?"

Korkunç bir ses Ruh Kutusu'nu titreterek yanımızdan geçiyor. Ne yazdığı hakkında hiçbir fikrim yok ama Hayden not defterini almak için çabalıyor. El yazısı genellikle okunaklı, bloklu ve *çoğunlukla* stenodur (sadece onun bildiği korkunç şeyler - İkinci Türden Yakınlaşmalar için CE2K, Patterson-Gimlin filmi için PG Film).

"Fransızcan ne kadar iyi?" Hayden soruyor.

"No bueno," diye yanıtlıyorum.

"Kesinlikle bir Fransız hayaletiydi."

"Doğru. Hayaletler, isminizi bizim için *heceleyebilir* misiniz?"

Fransız isimleri için beynimi zorluyorum. Jacques? Louis? Amélie? Tahtayı ustalıkla *j* harfine doğru yönlendiriyorum ama Hayden işlemi yarıda kesiyor.

"Bize gemide ölüp ölmediğinizi söyleyebilir misiniz? Bu odada mı öldünüz?"

Ruh Kutusu'ndan bir yaşam sesi daha geliyor. Serçe parmağım rahatsız edici derecede soğuk hissediyor ve bunu iğnelenme olarak geçiştiriyorum ama kısa bir an için bu odada bizimle birlikte ayak fetişi olan bir hayalet olup olmadığını merak ediyorum.

Tahtayı "evet" e doğru çeviriyorum. Hayden'ın nefesi kesildi.

Bu kadar zeki birine göre, endişe verici derecede saf ve korkutulması kolay biri. İşte tam da bu yüzden onun teorilerinden herhangi birine inanmama izin veremiyorum. Hayaletlere inanmak gibi bir yerden başlarsam, bu beni nereye götürecek?

Bir gün, hayaletler. Ertesi gün, folyo şapka takıyorum ve Bağımsızlık Bildirgesi'ni çalmaya çalışıyorum.

"Burada yolcu muydunuz? Belki bir asker?" diye düşünüyor. "Yani, eğer ölürsem ve son varış noktama hiç ulaşamazsam sanırım bir yere musallat olurdum. Geçici bir hayalet olmak üzücü olurdu. Bir eve bile musallat olmuyorsun. Sadece... burada sıkışıp kalıyorsun."

"Bu çok bin yıllık bir şey. Ölsek bile bir ev alamıyoruz."

"Nasıl öldünüz?" Hayden soruyor.

"*Çıplaklar*," diye bağılıyor Ruh Kutusu. Hayden defterini yere bırakır. "Affedersiniz?"

"Çıplaklar tarafından öldürülmek,"

diyorum. "Belli ki." "Erişte de olabilir," diyor Hayden.

"Çıplaklar" ve altına "Noods?" yazdığı not defterini çeviriyor. "Evet, bu çok daha kabul edilebilir, teşekkürler Hayden."

Sonunda, ona yapışan korku bir kahkahaya dönüşüyor. Başını yatağın kenarına yaslıyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor. Bu anları bizim için saklıyor, genellikle bölümlerden kesiyor. Kendisini genel olarak soğukkanlı ve kararlı bir sunucu olarak

gösteriyor ama ben en çok bu kısımları seviyorum. Ne bir rol ne de arkasına saklanacağı bir anlatı var. Sadece Hayden.

"Sadece bir kez, yardımcı bir hayalet istiyorum!" "Aramaya devam et, dostum. Onlar gerçek değil."

"Onlar gerçek, Hallie. Sadece yararsızlar! Gerçekten bulduğumuz şeylerin hiçbirini almıyor musun?" diye soruyor.

"*Hiçbirini* mi? Elbette henüz çığır açan bir şey yok, ama sen buna ısınmaya bile *başlamadın* mı?"

Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum. Henüz inandığımı söyleyemem ama bölüm başına inleme sayım azaldı ve ben de buna ayak uydurmaktan mutluyum.

"Hayır," diye iddia ediyorum. Ne de olsa korumam gereken bir imajım var. İtiraf edersem tüm sahte bayrak operasyonu açığa çıkar. Ama son birkaç dakikamı ruh çağırma tahtasının etrafında bir planchette oynatarak geçirdiğimi düşünürsek, bu gece bulduğumuz şeye inanmıyorum.

Gece için oturumu kapatmadan önce odanın etrafında ve koridorda EMF ölçümleri yapıyor, görüntülerimizi kaydediyor ve yatmaya hazırlanıyoruz. Yatağımda uzanırken sosyal medya yorumlarımız arasında geziniyor, *etkileşimi* göstermek için olumlu olanları beğeniyorum. Beynimin karanlık ve meraklı kısımları beni *Noobie Brothers* Instagram sayfasına yönlendiriyor. Bizden daha fazla takipçileri var, ancak içerikte gezinirken hevesli yorumcuları *olmadığını görüyorum*. Çoğunlukla yanlış oynadıklarında ısrar eden yetişkin adamlar var, ki bilerek yapıyorlar elbette. Öfkeli mesajlar bırakan oyuncu dostlar yerine beni Hayden'la birlikte gönderen hevesli gençleri tercih ederim. Umarım Skroll da aynı şekilde düşünüyordur.

Hayden banyodan yatmaya hazır bir şekilde çıkar ve herhangi bir yönlendirme olmadan küçük kanepeye yaslanır. Birkaç kez sağa sola savrularak, bacaklarını kıvrarak yerleşmeye çalışıyor ama her pozisyon son derece rahatsız görünüyor. Aslında tüm bunları izlemek trajik. Bu yatak ikimize de yetecek kadar büyük.

Yanımdaki kişinin beni boğan bir çapa gibi hissetmesine o kadar alışmışım ki uzun süre kimsenin yanında uyumak istemedim. Ama Hayden farklı. İyi anlamda bir çapa gibi hissettiriyor - topraklıyor, bir şeyi olması gerektiği yerde tutuyor ve akıntıya kapılmayacağımı bilerek bana güven veriyor.

"Yatağı paylaşabiliriz."

Uykulu, kapüşonlu gözler bana doğru titreşiyor. Her zaman olduğu gibi, gözlüklü ya da değil, beni bulabiliyor.

"Hayır, her şey yolunda. Burada iyi olacağım." "İyi bir uyku çekebilmelisin. Bırak hayaletler seni uyanık tutsun, sırt ağrın değil. Benim için sakıncası yok."

Aldırmıyorum. "Aldırmak" yanlış kelime. Heyecanlıyım, gerginim, bunun nasıl bir şey olacağından korkuyorum. Ama *aldırmıyorum*. Bir an düşündükten sonra elini sehpanın üzerindeki gözlüğüne atıyor ve gözlüğünü yüzüne kaydırıyor. Hayden yatak odasına giriyor ve yatağın kendi tarafındaki örtülerini yavaşça arkaya itiyor. Rahatlamış bir iç çekişle sırt üstü uzanırken onu izlememeye çalışıyorum.

"Tamam, çok daha iyi."

İyi olacak. Hiç de garip olmayacak. En azından pijama altı (UFO desenli fena halde sevimli bir pantolon) ve bir tişört giyiyor. Hayden gözlüklerini tekrar çıkarmadan önce başının arkasındaki yastıkları birkaç kez kabartıyor.

Hayden'la yatakta uzanmak artık garip bir şekilde samimi geliyor. Duştan yeni çıkmış, her zamanki miskli amber gibi kokuyor, biraz da otel sabunu kokuyor ve saçları banyodaki genel şampuan gibi kokuyor ("Limon mine çiçeği!" diye duyurmuştu daha önce, tüm otellerde limon mine çiçeği şampuanı olduğunu ve bunun bir komplo olabileceğini söylemişti). Burnunun köprüsündeki neredeyse görülemeyecek kadar hafif çillerin her birini işaret edebiliyorum ve parmaklarım onların üzerinde gezinmek için can atıyor.

Bu, birbirimizden olabildiğince uzakta uyuduğumuz, aramıza yastıklardan bir duvar ördüğümüz bir oyun olacak. Ona yakın uyanma düşüncesi, nefes alışı hissetmek, uykusunda çıkardığı küçük sesleri bilmek beni mahvedecek. Sırtıma değen sıcak nefesi ya da kalp atışlarının sesiyle uykuya dalacağım bir gece geçirme ihtimali tüm bedenimi titretiyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Gözlerimiz ortada buluşuyor. Yüzümün bulanık tuvalini, görüşündeki mavi sulu boya lekelerini inceleyebiliyor ama yüzünün her açısını ve özelliğini incelediğimi göremiyor.

"Biliyor musun, bu gösteri senin sayende çok daha iyi."

Sözleri beni şaşırtıyor - hiçbir yerden gelmiyorlar ama yıllarca kendimi önemsiz hissettikten sonra böyle bir şeye nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum.

"Oh?"

"Ciddiyim. Yardımcı bir sunucum olmasını hiç düşünmedim. Podcast'i seviyorum ama bunu tek başıma yapmak kolay değil. Çok fazla iş var ve izole edici. Artık bunu tek başıma yapmayı hayal etmek zor."

Boğazımdaki gözyaşlarını yutmak çok zor bir iş. "Teşekkür ederim. Üzerinde durmak için oldukça iyi

ayaklar yapmışsın." Yüzünde yorgun bir gülümseme beliriyor. "Deniyorum."

"Şimdi tek yapmamız gereken avlanacak canavarların tükenmemesini ummak."

Hayden gözlerini kapatarak, "Korkma Hallie," diye takılıyor. "Ben garip bilgilerle dolu dipsiz bir kuyuyum, bu yüzden en

azından bir on yıl daha devam etmekte fayda var."

"Güzel. On yıl boyunca seni bunların hiçbirinin gerçek olmadığına ikna ettim." "Gerçek," diye iç geçiriyor.

"Hepsi mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şey, hepsi değil."

"Bana yasal olarak inanmadığın bir şey söyle. Sevmediğin boktan teoriler dışında."

Hayden bana bakıyor. Aramızdaki boşluğa ve parmaklarının yorganın etrafında dolandığı yere bakıyorum. Daha önce hiç kimse bu kadar yakın ve bu kadar uzak hissetmemişti. Sanki birbirimizi bulmaya kararlı mıknatıslar gibiyiz, uzanıp ona dokunmamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

"Ay'a inişin sahte olduğunu sanmıyorum."

"Huh," diye düşündüm.

"Böyle bir şeyi örtbas etmek için kaç kişi gerekir biliyor musun?" "Çok-"

"Tam olarak dört yüz on bir bin kişi." "Affedersiniz?"

"Bir araştırma yapıldı. Bu çok fazla insan demek. Sürpriz bir partiyi gizli tutmanın ne kadar zor olduğunu düşünün. Bu kadar çok insanın katıldığı bir Ay'a inişi bile taklit edemezsiniz."

"Bu konuda anlaşılabiriz," diyorum.

"Güzel. Ben uyuyayım o zaman, yarın başka teoriler üzerinde şansımı denerim. İyi geceler."

Hayden kendini yuvarlıyor ve ışığı kapatıyor. Long Beach Limanı ve ay odayı, yanımdaki vücudunun dış hatlarını görebileceğim kadar aydınlatıyor. Yorganın altından ayağıma bir şey sürtünüyor ve Hayden'dan uzaklaşıyorum.

"O sen miydin?" Nefes

nefese kaldım. "Ne?"

"Ayağımı ovmak."

"*Hayır* mı? Bu çok garip

olurdu." "Emin misin?"

"Evet, Hallie, seninle ayak oyunu oynamıyorum. Belki de bir hayalettir." Hayden komodinin üzerindeki EMF okuyucuya uzandı. "Lütfen şu anda o şeyi çıkarma."

Hayden homurdanıyor ve cihazı yere bırakıyor. Ayağımın yan tarafında dokunulduğunu hissettiğim yeri kaşıyorum ve ciddiyetle yatağıma geri dönüyorum. Hayden yastığına doğru gülüyor ve bunu komik bulduğu için onu tekmelemek istesem de yapmıyorum. Onun yerine ben de gülüyorum. Sonra bir şey kafama dank etti.

"Uyumadan önce her zaman 'iyi geceler' demeni seviyorum."

Birinin bana iyi geceler dilemek istemesi fikri içimi ısıtmamalı. Ama Hayden söyleyince, öyle oluyor.

"Oh," diyor ama sesinde yargılamadan eser yok. Şaşkınlık, evet, ama yargılama değil. Küçük bir kahkaha atıyor. "O zaman buna devam edeceğim. İyi geceler, Hallie."

"Hayaletlerin ısırmasına izin verme," diyorum.

Bu sefer gerçekten gülüyor ve sanki en iyi arkadaşlarla pijama partisindeymişiz gibi hissediyorum. Her zaman istediğim türden bir ilişki gibi. Her zaman en iyi arkadaşıma aşık olmak istemişimdir - aptalca şakalara gülerek yatma saatimi geçirdiğim kişiye. Yuvarlanmak ve "Tamam, *şimdi* uyuyacağım" demek, ancak tam tersini yapmak için. Onun gülüşünün, dalgaların, eski bir geminin gıcirtısının sesiyle uykuya dalmak istiyorum.

Başka türlü uykuya dalmak istemiyorum.

Hank bu bölümü Ağustos'ta değil Mart'ta yaptık.

Geminin otantik olma ve konuklara sürükleyici bir otel konaklaması sunma arzusuna saygı duyuyorum, ancak cidden biraz klima kullanabilirdim. Odayı soğutmak için sahip olduğumuz tek şey, gecenin ikisinde açmaya çalıştığımda korkunç bir ses çıkaran tek telli bir vantilatördü. Hayden'ı maskaralıklarımınla uyandırdım ve o da gece görüş kamerasında, Fransız hayaletimiz olduğumu düşünerek vantilatör kablosuna ulaşmaya çalıştığım hoş olmayan bir görüntü yakaladı.

Lombozun dışında kuşlar cıvıldıyor ve uzaktaki bir kargo gemisi limanda agresif bir şekilde korna çalıyor. Bütün gece duyduğum ilk gerçek sesler bunlar. Hayalet yok, şeytani ele geçirme yok. Şimdiye kadar, perili otellerde hayalet bulma konusunda ikide sıfır yaptık. Hayden'ın uykusu endişe verici derecede hafiftir.

Yıllarca babasına baktığı için mi yoksa umutsuzca bir hayalet bulmak istediği için mi bilemiyorum.

Avucumun içiyle gözlerimi ovuşturuyorum, kollarımı altımdaki yastığa doluyorum. Parmaklarım amber ve limon mine çiçeği gibi kokan ince kumaşın etrafında kıvrılıyor. Korku hemen içime işliyor.

Bir yastık bu kadar sert ve katı olmamalıdır. Bir yastık bu kadar güzel

kokmamalı. Nefes de almamalı.

Altımdaki nişastalı çarşaflara bastırmıyorum ya da uykumda bir yastığı kundaklamıyorum.

Hayden'a tutunuyorum.

Onunla ilgili her şey beni tüketiyor. Kokusu, arkamdaki kolunun yumuşak dokunuşu, nefes alışının ritmi. O yan yatarken başım göğsüne yaslanıyor, bir kolu bedenime dolanıyor. Bacaklarımız birbirine dolanıyor, yorganın altında dizlerimiz birbirine sürtünüyor. Hayden'ın başı benimkinin üstünde, dudakları saçlarımı öpecek kadar yakın. Vücudu sert ama davetkâr, göğsü ve karnı boyunca uzanan gergin kaslar omuzlarının ve kaburgalarının kemikli kısımlarını yastıklıyor. Sıcaklık birleştığımız her yere yayılıyor.

Kısacası, ölmek istiyorum.

İyi bir şekilde mi yoksa kötü bir şekilde mi ölmek istediğimden tam olarak emin değilim. Mükemmel bir sabah hayal ettiğimde, birinin kollarında uyandığımı hayal ediyorum, beni önemseyen ve orada olmamı isteyen birinin, hiçbir şeyin beni yorganın altından çekmeye yetmediği, kemikli sarılmaların ya da beni geri çekecek kadar kötü sabah nefesinin olmadığı bir sabah.

Hayden sonunda benim için resmi çizen kişi oldu.

Dün gece yatağa ilk girdiğinde olduğu gibi karnımda bir istek kaynıyor. Beynimdeki manyetizma bana onun farklı olduğunu söylemeye çalışıyor. Başka bir iş arkadaşşıma aşık olmanın yaratacağı karmaşadan korkuyorum ama beni daha da korkutan şey Hayden'la olan her şeyin daha önce hiç olmadığı kadar doğru hissettirmesi.

Yanımda nefes aldığımı hissediyorum, kalçamdaki parmak uçlarının yumuşak dokunuşunun aşırı farkındayım. Tişörtünü daha fazla pençelemek ve daha yakına kaymak istesem de kendimi geri çekiyorum. Çok uzaklaşmadan önce onu izliyorum. Gittiğimi ya da en başta ona sarıldığımı fark etmemiş gibi görünüyor. Saçları dağınık ve koyu dalgalı. Geceleri tıraş olma zahmetine katlanmıyor, yanaklarındaki her zamanki tüylerin daha da ağırlaşmasına izin veriyor. Uyurken çok daha huzurlu görünüyor.

Hayden, omuzlarında dünya ile arasında her zaman var olan bir duvar gibi hissettiren aynı yoğun gerginliği taşıyor. Çalışmaktan ve babasına bakmaktan başka bir şey yapmadan geçirdiği onca yılı düşünüyorum. Randevulara gidip geliyor, her yemeği pişiriyor, ilk sorun belirtisinde yardım etmek için yataktan fırlamaya hazır. Başkası için *yıllarını* feda etti ve kendini ikinci plana attı.

Tüm bunlardan dolayı dinlenmesine izin verdim.

Los Angeles'a dönüş yolunun çoğunu sessizlik içinde geçirdik.

Hayden bizi kontrol ettikten sonra bana kahve getirdiğinde kekeleyerek bir "teşekkür" ediyorum. Arabada hangi müziği dinlemek istediğimi soruyor ama kelimeler çok az. Tüm bu süre boyunca ağır bakışlarını üzerimde hissediyorum, sanki bir şey söylememi bekliyor ve boşluğu nasıl dolduracağını bilmiyor.

Birinin beni yakınında tutmasının ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmeden ona bakmak zor. Eğer ona aşık olma ya da başka bir iş arkadaşıyla çıkma korkusu beynimin arkasında sürekli dolaşmasaydı, daha da yakınlaşabilirdim. *Bir şeyler* yapabiliirdim. Hayden'ın karşılık vereceğine inanmak için yeterince kanıtım var.

Los Angeles'ı boydan boya geçip tepeyi aşmayı gerektirse de beni eve kadar bırakacak kadar nazik. Onun dokunuşunu ya da sıcaklığını hayal etmediğimi, sabahları sesinin derin tınısını hayal etmediğimi düşünmeye çalıştığım fazladan bir kırk beş dakika.

Hayden, Nora'nın evinin önüne yanaştığında beni arabadan atlatıyor ve çantamı benim için alıyor. Hayden'ın her gün yaptığı küçük şeyleri düşünüyorum: eğlenceli desenli taytına iltifat ediyor, tırnaklarını yeni renklere boyadığımda fark ediyor, arkadaşlığımızın başlarında kahve siparişimi ezberlemeye özen gösteriyor. Onun gibi önemseyen birine sahip olmak, yüzeyin altındaki korku ve duygularla yüzleşerek cesur olmaya *çalışmamı* sağlıyor.

"Teşekkürler," diyorum çantayı ondan alırken.

"Elbette." Tutuşu henüz gevşemiyor, sanki aynı anda hem eşyalarımı hem de sözlerine tutunuyor. Sonunda bırakıyor. "Hallie, iyi misin?"

"Evet," diye yalan söyledim.

"İyi. Nasıl oldu?" "Sadece sessizsin."

O biliyor mu? Hayden bir odada rüzgâr çok sert estiğinde uyanır, bunun bir öcü, bir ölüm yankısı ya da garip bir hayalet olduğuna yemin eder. Ona sarıldığımı hissetmiş olmalı, parmaklarımın tişörtünü sıkıca sarışını, onu yastığım ya da battaniyem sanışımı. Eğer hissettiyse, bu ona ne yaptı?

Belki de bilmek istemiyorum.

"Sadece yorgunum. Sıcakta iyi uyuyamıyorum."

Hayden sırtıyor. "*Ya da* seni uyanık tutan başka bir şeydi."

"Horlaman mı?"

"Ben horlamam," diye karşılık veriyor.

Parmaklarımı birbirine kenetliyorum. "Birazcık. O her neyse, hayalet *değildi*."

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun, İnançsız. Dinlen biraz."

İnançsız. Alışık olduğumdan çok daha farklı bir lakap ve kesinlikle bir *Cosmo* seks ipuçları makalesinde bulmayı hayal edebileceğim bir lakap değil, ama midemde bir şeylerin çırpınmasına neden oluyor.

"Yarın sana mesaj atarım," diyorum. "Yapmamız gereken bir yolculuk planımız var."

Gülümsemesi değişiyor ve başını sallıyor. "Biliyoruz. Kocaayak avı ciddi bir iştir. Sonra görüşürüz, Hal."

Nora işte, Lizzie'yle bana da günün geri kalanında bavulları boşaltmak ve dinlenmek kalıyor. Garip bir şey yapmaması ya da kendini teraryumunun duvarlarına atmaması için ona tek bir üzüm vereceğim. Hâlâ bunun bir hobisi mi olduğunu yoksa özgürleşmeye mi çalıştığını bilmiyorum. Sormaya çok korkuyorum.

Duş alıp gece boyunca biriktirdiğim terden arınıyorum. Saçlarımı kurutup rahat kıyafetlerimi giydiğimde kapı çalıyor. Nora'nın Amazon teslimatlarından biri ya da Skroll'da bir inceleme ve tanıtım karşılığında ürünlerini denemesini isteyen bir şirket olmasını bekliyorum.

Gözetleme deliğinden bakıyorum ve kalbim mideme iniyor. Omurgama keskin bir ürperti yayılıyor. Eminim şimdiye kadar ayak seslerimi duymuştur ve biliyordur-

"Hallie, evde olduğunu biliyorum."

Beni bu kadar sarsmamalıydı ama Cade dairemde, yani *ondan* kaçtığımda koşarak gittiğim dairede. Burada kendimi hep güvende hissettim ve iyileşip hayatıma devam ediyormuşum gibi davranmak kolay geliyor. Nora'nın bir sürgüsü var ve Nora kendi çapında bir güvenlik sistemi. Kızın yeterince uğraşırsa her şeyi silah olarak kullanabileceğine ikna oldum. Anahtarlıkta bir şok tabancası asılı ve onu kullanmak istiyorum.

Bu adamın altına işediğini görmek isterdim.

Kapıyı açmadan önce kendimi sabitliyorum. Kapıyı tekrar yüzüne kapatmamı engellemek için kapı çerçevesine adım atmadan önce onu selamlamıyorum bile.

"Merhaba," dedim. "Ne istiyorsun?"

Korku bedenimi sarıyor. Yalnızız. İsteysen, beni gözden düşürecek şekilde tatsız ya da hastalıklı bir şekilde tatlı olacağına güvenebilirim. Bu yüzden İK'ya hiç gitmedim, yaptığı şeyleri büyötmeye çalışmadım. Onun sözüne karşı benim sözüm ve Kevin onu seviyor. Kanıt yok, sadece kadın çalışanların birbirlerine onunla ilişkiye girmemelerini söyledikleri bir fısıltı ağı var.

"Bir selamlama."

"Burada ne yapıyorsun?"

Aramızda birkaç santim mesafe var ama o bunu yeterli görmüyor ve daireye giriyor. Zırhımdaki *onun* koyduğu zayıf noktaları ona gösteremem. Cade beni çekistirmek ya da itmek yerine elimi kapının pervazından indiriyor ve içeri girmesine izin veriyor.

"Harici trackpad'e ihtiyacım var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Harici trackpad'im mi?" Başını sallıyor.

"Geçen yıl doğum günümde *bana* aldığın mı?"

Cade, Nora'nın kitaplığındaki resim çerçevelerinden biriyle oynuyor. "İşte bu."

"O benim."

"Ben aldım."

"Beş yaşında mısın sen? Bu beş yaş mantığı, Cade."

Dudakları çekingen bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Onunla ilgili her şeyin bir sesi olduğunu öğrenmek yeterince uzun sürdü. Her hareketinin bir sesi var: "Bundan emin misin?" Her gülümsemesinin sesi: "Oh, *Hallie*." Yaptığı her şey bana ne kadar önemsiz olduğumu hatırlatmak için. Yaşadığım her duygu aptalca ve anlamsız.

Bana bakıyor, giydiğim yıpranmış çiçek desenli taytı inceliyor. Kapüşonlu tişörtümün altına sütyen giymiyorum ama bunu kimse anlayamaz. Eminim Cade ayrıldığımızdan beri kendimi nasıl bıraktığımı düşünüyordur.

"Bu benim paramdı, bu yüzden ihtiyacım olursa kullanabilmem

gerektiğini düşünüyorum." Gözlerimi kapattım. "Yine beş yaş

mantığı."

"Hallie..."

"Cade," diye karşılık veriyorum.

"En azından bunu yapabilirsin. İsteseydim senden pek çok şey için para alabilirdim. Kullandığın halde sana hiç elektrik faturası ödetmedim. *Ödete bilirdim*. Ama bunu senin için yaptım." Dönüp bana yaklaşıyor. Parmağını çenemde gezdiriyor. Bir zamanlar bu ilgi gururumu okşamıştı. Şimdi yanımda olduğu düşüncesine bile katlanamıyorum. "Sadece mutlu olmanı istedim ve sen bunun kıymetini *hiç bilmedin*."

"Bunu hiç istemedin."

"Duygularını ne kadar geçersiz kıldığımdan bahseden biri olarak, bunu bana yapmak için can atıyorsun." Çıkmaza girdiğimizde aramızda bir sessizlik oluşuyor. Tekrar konuşmadan önce bekliyor. "Hallie, trackpad'i istiyorum. *Noobie Brothers*'ın seanslarımızdan biri için ona ihtiyacı var. Yeni bir tane almayacağım. Kevin'a bu bölüme geç kalmamızın nedeninin *senin* iyi oynamayı reddetmen olduğunu söylemekten nefret ediyorum."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Kişisel duygularımın Skroll'un işine karışmasına izin verdiğim için Kevin'ın Cade'i beni azarlayacak ya da programımı iptal edecek kadar sevmesinden endişeleniyorum. Gösteri yoksa, iş de yok. Cade'in her zaman sahip olduğu güç bu. Her zaman onun sözü benimkinden üstün olacak.

Cade, "Bence Skroll'un dostça bir rekabetle bir sorunu yok, ama kişisel kinlerinin yoluna çıkmasına izin vermek kazanmanın yolu olmayabilir, Hallie," diye alay ediyor.

"Hayır," diyorum, "ama sizden daha fazla görüntüleniyor ve etkileşim alıyor."

Gülüyor. "Gerçekten insanların seni hayalet avlarken izlemek isteyeceğini mi sanıyorsun? Sen böyle şeylere inanmazsın. Bana tükürmek uğruna kendini satıyorsun. Bu utanç verici."

Geçtiğimiz birkaç haftayı düşünüyorum - perili otel odalarında uyumak, arka planda bir Ruh Kutusu gümbürderken gece geç saatlerde şeker ve cips poşetleri atıştırmak, Hayden'in dairesinde beni en ilgi çekici Koca Ayak görüntüleriyle ilgili bir başka slayt gösterisine götürürken ve bunun nasıl takım elbiseli bir adam olamayacağını açıklarken saatler geçirmek. Henüz hayaletlere ya da canavarlara inanmıyor olabilirim ama yıllardır eğlenmediğim kadar eğleniyorum. Mutluyum, ki bunu uzun zamandır söyleyemiyordum.

"İzleme paneli," diye tekrarlıyor. Elini uzatıyor. "Bir daha sormayacağım."

Gözyaşlarımı tutamayarak odama giriyorum ve dizüstü bilgisayarımdaki ekstra trackpad'i çıkarıyorum. O şeyi neredeyse hiç kullanmıyorum ama Cade'in içeri girip benden istediğini alabilecekmış gibi hissetmesi *-hâlâ* benden alabilecek olması-soğukkanlılığımı korumamı zorlaştırıyor. Gözyaşlarımı yutuyorum, hışımla oturma odasına geri dönüyorum ve cihazı onun eline tutuşturuyorum.

"Al ve git."

Bana azarlayabileceği bir çocukmuşum gibi bakıyor ve ben ondan mola vermekten korkan bir çocuk gibi korkuyorum.

Yine de. "Hallie, böyle davranmak zorunda değilsin."

"Lanet olası trackpad'ini almanı ve dairemden çıkmanı istiyorum." "Bu

Nora'nın-"

"Ve şimdi de benim."

"Bir yerlerde yaşamayı ve kira kontratına dahil olmamayı alışkanlık

haline getirdin." "Kapa çeneni-"

"*Ve* insanları kendi yararınıza kullanmak."

Bakışlarıyla tanıştım. Benden birkaç santim daha uzun, göz hizalarımız neredeyse eşit. Ama Cade gibi biriyle hiç eşit olmadım. Bana hep tepeden bakacak. Hayden'ın fiziksel olarak bana nasıl tepeden bakmak *zorunda olduğunu* düşünmeden edemiyorum; aksi takdirde beni her seferinde ıskalar. Hayden bana her zaman istediği bir manzaraymışım gibi bakıyor.

"Bu adamla da mı böyle yapıyorsun, Hal? Onu şovuna nasıl ikna ettin? Yükselmene yardım etmem için beni ikna ettiğin gibi mi?"

Gözlerimdeki yaş barajı patlamak üzere. Böyle anlarda, Cade'in yaptığı şeylerde herhangi bir nezaket olduğunu düşünen yirmi iki yaşındaki halimden nefret ediyorum. Onunla içki içmeyi kabul eden, ilgiden hoşlanan ve kendini özel hissetmek için yanıp tutuşan kızıdan nefret ediyorum. Onunla eve gitmeyi kabul eden ve bekâretini Cade gibi birine vermenin iyi bir fikir olduğunu düşünen kızıdan nefret ediyorum. Çekip gitmesi bu kadar uzun süren kızıdan nefret ediyorum.

İçten içe bunun benim suçum olmadığını biliyorum ama böyle anlarda acı için birini suçlamak istiyorum. Cade suçu ona atmamam için beni ikna etmekte çok iyi.

"Bu yeni adam, başka kimse seninle çalışmak istemediği için şanslı olduğunu biliyor muydu? Eğer ben olmasaydım, işten çıkarma turlarından birinde işten çıkarılacaktın. Ama hayır, benimle yatağa girmenin sana yardım edeceğini biliyordun, sen de öyle yaptın. Eminim yeni yardımcı sunucun şu anda hoş ve parlak görünüyordur ve muhtemelen onu karanlık ağdaki bilinmezlikten çıkardığın için minnettardır, ama o da senin ne olduğunu anlayacaktır. Biraz zaman ver."

Gözyaşlarımı tutmak için çabalıyorum ve başarısız oluyorum, elimden geldiğince burnumu çekerek onları uzaklaştırıyorum. Ben gözlerimi silerken Cade kibirli bir şekilde iç geçiriyor.

"Eğer... eğer bu kadar önemsizsem, senin ve etrafımdaki herkes için bu kadar önemsizsem, o zaman neden beni rahat bırakıp hayatımı yaşamama izin veriyorsun?"

Cevabı biliyorum. Çünkü sonunda onun saçmalıklarından bıktım. Kendime verdiğim değerden daha cesurum ama etrafımdaki her şeyin bozulmasının ve Cade'in beni cezalandırmaya devam etmek istemesinin nedeni bu.

Benim uysal sakinliğime bakıyor, gülümsüyor ve kapıya doğru uzanıyor. Yapmak için geldiği şeyi yaptı. "Bir sonraki bölümünü dört gözle bekliyorum."

Kapı arkasından çarpıyor ve yeterince hızlı kilitleyemiyorum. Gözyaşlarım akmadan önce Cade'in duyamayacağı bir yere gelmesini bekliyorum. Daha güçlü bir insan Cade'in işkencesine üç yıl boyunca tahammül edemezdi. Ben olmayan biri daha erken giderdi. Benden daha güçlü biri Cade'in bana *hâlâ* bu şekilde davranmasına izin vermezdi. Ben de onunla işimin bittiğine yemin ettim. Keşke hayranlarımızın sandığı gibi cesur ve inatçı bir yardımcı sunucu olsaydım.

Telefonum sehpanın üzerinde vızıldıyor ve beni kederimden başka bir şeye doğru çekiyor. Hayden'ın mesajını açıyorum. Cthulhu'nun bir fotoğrafı, Hayden'ın spor ayakkabılarının önünde mutlu bir şekilde oturuyor ve ona küçük, uzaylı şeklinde bir squeaker oyuncak sunuyor.

+ \$ <' (1\$ 0+ HZ LOOEULQJ P H DQ HQWLUH \$ UHD DIWHUZ HRUH JRQHIRUDOP RVWDZ HHN

Sümüklü burnumu gülerek siliyorum ve içimi bir rahatlama kaplıyor. Paniğimin ikimizin arasını açacağından endişeleniyordum ama belli ki açmamış. Hayden'ı ve beni mutlu etmek için yaptığı küçük şeyleri düşünüyorum, özellikle de onun için bir şey olmadığında. Beni ne kadar önemseydiğini ve kendim hakkında hissettiklerime rağmen onun beni bu şekilde görmediğini düşünüyorum. Taraftarlarımız da öyle görmüyor. Onlara güvenmeli ve yaptığım şeyin önemli olduğunu hatırlamalıyım. Bir yanıt yazıyorum.

+ \$ //,(\$ 0+ HP LWHG RX

Tüm sağduyuma rağmen, ben de onu şimdiden 6zledim.

Yürüyüşçüler, paradoks-olmayan-paradoksal soyunma denen bir şeyden geçmiş olabilirler. Bugün bu kelimeyi söylemek benim için neden bu kadar zor?" Hayden yine bocalıyor.

Hayden kendi yazdığı metnin üzerinde kırmızı kalemle kelimeyi birkaç kez daire içine alırken gözlerim elimdeki metinden kalkıyor.

Hafta sonu Cade ile yaşadığım yüzleşme hâlâ zihnimde tazeliğini koruyor. Günün büyük bölümünde ilerisini düşünmek zordu. En azından Nora eve geldiğinde dikkatimi dağıtacak bir şey vardı. Lizzie'nin oturma odasında dolaşarak biraz "dışarıda" zaman geçirmesine izin verdi. O gece Lizzie bile üzüntümü hissetti. Bana hoşuma gitmeyen garip bir yalama yaptı ama ilgisini takdir ettim.

Şimdi, işe döndüğümde, bu acıyı müthiş bir bölüme dönüştürmeye kararlıyım.

Skroll kayıt kabinleri, günler önce sarılıp uyandığım adamla bütün öğleden sonra kapalı kalmak için boğucu derecede küçük bir alan. Yükseltilmiş mikrofonun önünde yan yana dururken Hayden'ın boyunun ve varlığının her zaman getirdiği istikrarlı sakinliğin fazlasıyla farkındayım. Oda onun gibi ilkokul bilgisayar laboratuvarıyla karışık, sıcak statik ve metal kokusuyla dolu kokuyor.

"Paradoksal soyunma," diyorum kusur bulmadan.

"Belki de bu senin repliğin olmalı. Belli ki bugün lanetliyim."

Boğazımı temizliyorum. Arkamda, Hayden yastıklı duvarlara yaslanmış, kalemi dişlerinin arasında kaydırarak senaryoyu inceliyor. O kadar odaklanmış ki onu ne kadar uzun süre izlediğimi fark etmiyor. Fanilasının altındaki pazularının kabarıklığı ve doğal olarak karışmış saçları, gözlerimin itiraf etmek istediğimden daha uzun süre ona takılı kalmasını sağlıyor.

"Doğaçlama yapabilir miyim?" Ben

soruyorum.

"Yapabilirsin."

Ben konuşurken kulaklıklarımızdan sert bir geri bildirim sesi geliyor ve ikimiz de sıcıyoruz. Hayden şaşkın bir "Siktir!" sesiyle kulaklığını fırlatıyor ve kalem havaya uçuyor. Mikrofonun sesini bir nükleer reaktörün kumandasıymış gibi kısıyor.

"Bu da neydi böyle?" Ben de kulaklığımı çıkarıyorum.

"Bilgisayarı mikrofona çok yaklaştırmış olabilirim. Önemli bir şey değil."

Hayden kulaklıklarını kulaklarına geri takıyor. Senaryonun bir sonraki bölümüne atlıyor ve ben onu benimkinden duyamadığımı fark ediyorum.

"Kulaklığım çalışmıyor," diye bilgi verdim.

Tekrar geri çekiliyor ve bana dönmeden önce santraldeki birkaç ayarla oynuyor. Arkama geçiyor ve kulağımdaki kulaklıkları ayarlarken yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Bir parmağı ensemden geziniyor ve tüm bedenimi ürpertiyor. Kahkahası yumuşak bir nefes olarak sırtıma çarpıyor.

Bu beni bu kadar sınırlendirmemeli.

Daha fazla sorgulayabilirdim ama kulaklığı ayarlamayı bitirdiğinde elleri omuzlarımda duruyor, başparmağı sırtımın üst yüzeyini okşuyor. Bu iğrenç bir oyun. Dokunuşu midemin çukuruna ve daha aşağılara iniyor. Boynumu sıkıp usulca iç çekiyorum ve ona daha da yaklaşıyorum. Yakınlığı sarhoş edici ve bedenim daha fazlasını istiyor. Ses geçirmez bir kabinde ona pek çok şey yapabilirim.

"Şimdi beni duyabiliyor musun?" diyor mikrofona. Sesi hoparlörlerden o kadar alçak geliyor ki, bugün yaptığımız

konuşmalardan dolayı hafifçe hırılılı. Onu çok daha yakınımda istiyorum, sesini tam kulağıının dibinde duymak, arkamda nefes aldığıını hissetmek, sözlerinin çingırağı ve titreşimi vücudumu ürpertiyor.

"Yapabilirim."

"Güzel." Derin ve kasıtlı bir ses ve dizlerimin titremesine neden oluyor.

Hayden'ın boğucu sesinden tek bir kelime duyunca kendimi serinletmek için gömleğimin üst düğmelerini açmak zorunda kalıyorum.

Hayden bir sonraki cümlesine başlarken, yüksek sesli bir çığlık odaya yayılır. Pencereden kaşlarını çatıyor. Kapıyı açtığımda, kaosun kaynağının Cade ve çocuklar olduğunu görünce neden şaşırdığımı bilmiyorum. Kapıyı arkamdan çekip kapatıyorum.

Cade anında gülümseyerek geri döner. "Selam, Hal."

Ama çelik mavisi gözlerinin ardında, gösteriden hâlâ vazgeçmemiş olmamdan dolayı belli bir öfke var. "Lütfen sessiz olun," diyorum.

"Çalışıyor musun?"

"Hayır, bir kayıt stüdyosunda oturmuş meditasyon yapmaya çalışıyorum." Kollarımı kavuşturuyorum. "Evet, çalışıyorum." "Doğru, özür dilerim, küçük hayaletleri rahatsız etmek istemem."

"Küçük hayalet şovum geçen hafta altmış bin kez izlendi." Cade elini kumsal sarısı saçlarında gezdirip dudaklarını büzüyor.

"Bu kadar savunmaya geçmene gerek yok." "Şovuma ismiyle hitap edebilirsin."

Kayıt stüdyosunun kapısı arkamdan açıldı. Aniden, tamamen yeni bir korku ortaya çıktı. Hayden'ın Cade'in benim için kim olduğunu bilmesini istemiyorum. Cade burada güzel olan her şeyi tek bir kelimeyle bitirebilir. Cade'in Hayden'ı ikna etmeye çalışması fikrine katlanamıyorum ve Hayden'ın ona inanabileceği gibi asılsız bir korkuya da dayanamıyorum. Yıllardır Skroll'daki herkesi yanlış yapmayacağına ikna etti. Benimle ilgili sert bir resim çizdi ve bunu kimin satın alacağını kontrol edemiyorum.

Hayden'ın eli sırtımın küçük kısmına dayanıyor ve şimdi başka (azgın) nedenlerden dolayı endişeliyim. Cade'e hiçbir kartımı gösteremem. Özellikle de yardımcı sunucumdan ne kadar hoşlandığımı ona gösteremem. Bu onun en kötüsünü yapabileceği bir bilgi.

"Merhaba," diyor Hayden. "Henüz tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Hayden."

Cade, Hayden'ın kabul ettiği gevşek bir el sıkışma uzatır. "Cade Browning. Sen Hallie'nin Reddit'ten bulduğu komplo teorisyeni olmalısın."

Hayden omuz silkiyor, kapının pervazına yaslanıp Cade'e doğru yükseliyor. "Aslında televizyondaydım."

"Doğru." Cade çenesindeki et rengi kirli sakalı ovuşturuyor. "Çok komik. Hallie bunların hiçbirine inanmıyor. Böyle bir şovu yapacağına inanamıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cade belli ki hiçbir bölümümüzü izlememiş.

"Genç Hallie'nin öğrenmesi gereken çok şey olduğunun farkındayım." Hayden'ın eli başımın üzerinde duruyor ve mavi dalgalarını karıştırıyor. Onu uzaklaştırıyorum. "Üzerinde çalışıyoruz."

"Sana iyi şanslar. Bu bir avuç dolusu."

Eminim Hayden bana tamamen saçma bir teori anlatırken benim bıkkınlıkla bağırمام ya da bir hayaletin bakire olup olmadığını ruh çağırma tahtasına sormam gibi tuhaf şeyler hayal ediyordur.

Hayden, "Şeytanları kışkırtmadığı zamanlarda onunla çalışmak çok keyifli," diyor.

Cade kıkırdar ve sesi alçalır. "Yani, erkek erkeğe, Hallie'nin gitmesine izin vermeden önce *benim* yapımcım olması gerekiyordu. Chloe sadece kovulmasın diye bu şovu yapmasına izin verdi. Yoksa kimse onunla çalışmak istemezdi. Senin suçun değil. Sen daha iyisini bilmiyordun."

Hayden'ın çenesi sıkıştı ve gözleri kısıldı. Cade'in yorumu beni patlayacakmışım gibi hissettiriyor. Cade birden fazla yönden bir yılanı benziyor ve tehdit edildiğinde daha fazla zehir salıyor. Gözyaşlarımı yutmak, dik durmak, göz temasından kaçınmak ve bu iş bitene kadar kendimi küçültmek zorundayım.

Sırada ne olacağını hayal ediyorum. Hayden ve ben kayıt kabinine geri döneceğiz, Hayden bir cevap isteyecek: "Bu da neydi böyle?" Ve ben yine yalnız kalacağım. Bir şovum, Skroll'da bir geleceğim ve son birkaç ayda bulduğum ilk gerçek arkadaşlarımdan biri olmayacak. Hayden sonunda herkesin zaten düşündüğünden korktuğum şeyi öğrenmiş olacak: Benimle

çalışmak zor. Öne çıkamıyorum.

Onun yerine Hayden arkamda doğruldu. "Şimdiye kadar her şey yolunda gitti. Aslında, bir sonraki bölümümüz için hazırlık yapmakla meşgulüz, bu yüzden sohbet edecek vaktimiz yok."

"Tabii ki. Tanıştığımıza sevindim, dostum."

"Biliyor musun, seninle tanışmak o kadar da güzel değildi." Hayden'ın kolu etrafımı sarıyor ve beni kabine geri götürüyor. Hoşnutsuz bir iç geçirdi ve arkasını döndü. "Bu adam tam bir pislik."

"Evet." Yavaşça başımı sallıyorum ve gözlerimi başka yöne çeviriyorum. Eskiden gözyaşlarımı duşa ya da gecenin bir yarısı banyoya, bazen de arabama saklardım. Onları kimsenin göremeyeceği bir yere saklardım.

"Hallie?" diye soruyor. Sesi çok sessiz ve şaşkındı. "Sen iyi misin?"

Gözyaşlarımı elimden geldiğince kırıştırıyorum ama birkaç tanesi yanaklarımdan süzülüyor. "İyiim. Ben iyiyim."

Dokunuşuna hazırlıklı değilim. Yumuşak bir başparmak yanağımın kıvrımı boyunca ilerliyor, gözyaşlarımı süpürüyor ve çenemi yukarı kaldırıyor. Kendimi geri çekip dizlerimin üzerine eğilerek çantamda mendile en yakın şeyi buluyorum. Gözlerimi silerken arkamdaki tabureler yer değiştiriyor. Metaller mikrofonlara çarpıyor ve Hayden nefesinin altında küfrediyor.

Arkamı döndüğümde, o da benimle birlikte yere uzanmıştı. Kabin kimsenin yere oturması için yapılmamış, özellikle de Hayden'ın boyunda birinin, ama o bunu başarıyor.

"Kim... kim o?"

Dudağım titriyor. "Eski sevgilim."

"Onunla çıktın mı?" Hayden'ın sesinde öfke yok. Ne bana bakarken, bakıma muhtaç yanlarımı ararken ne de ellerini kollarımda gezdirip beni önünde sabit tutarken. Kendimi ne kadar kötü hissedersen hissedeyim, yalnız değilim. Sıcak bir gülümseme sunuyor ve başını sallıyor. "Oh, Hallie, sen onun liginin *çok* dışındasın."

Bir kahkahayı bastırıyorum.

"O adamı dinleyemezsin, Hallie. O tam bir pislik. Seninle böyle konuşmaya hakkı yok. Ayrıca, tamamen yanılıyor."

Acıdan ne kadar uzak olursam olayım, içimde her zaman Cade'in haklı olduğunu düşünen bir parça olabilir. Cade'in söylediklerinin tek kelimesine inanmaktansa Koca Ayak'a ya da uzaylılara inanmayı tercih ederim. Ama işler böyle yürümüyor. Cade gibi insanların en çok istediği şey, öldükten çok sonra bile birilerini incitebilmek.

"Bundan o kadar emin değilim," diye kabul ediyorum. "Beni neyin sarsacağını biliyor. Sırf bana komik olmadığımı ve nasıl göze çarpmadığımı söylemesi için üç yılını boşa gitti. En başta ona bulaşacak kadar aptaldım. O kadar uzun süre kalacak kadar da aptalım."

"Hallie, bu senin hatan değil. Cade muhtemelen senin parlaklığını sezdi. Komik, güzel ve işinde harika olduğunu ve bu *niteliklerini*-senin niteliklerini- kendi yararına kullandı."

Bir kelime üzerinde duruyorum.

Çok güzel.

Bu bana neşe mi veriyor yoksa birinin güzel sözlerine yeniden kandığım için kendimi azarlamam mı gerekiyor emin değilim ama Hayden'ın hiçbir ifadesinde aldatma ve bencillik bulamıyorum. Tek gördüğüm beni gülümsetmek ve bunu düzeltmek için duyduğu çaresizlik.

Benimle ilgilenmek için.

"Yaptığı şeyin seni açıkça incittiğini biliyorum ama o çok yanılıyor. Seninle çalışmak zor değil. Ve göze *çarptırıyorsun*. Sen etraftayken başka tarafa bakmak imkansız. Gördüğüm tek şey sensin. Dokunduğun her şeyi daha iyi yaptığını bilmediği için aptalın teki. Lütfen hala buzlu uçları olan bir adamın ağzından çıkan hiçbir şeye inanmayın."

Bir kahkaha patlatıyorum, yanaklarımdan birkaç damla yaş süzülüyor. Hayden uzanıp başparmağını gözlerimin altına sürüyor. Birkaç dakika içinde bu kayıt kabinini dünyanın en korkutucu yerinden en güvenli yerine çevirdi.

"Teşekkürler."

"Beni duyuyor
musun?" Başımı
salladım.

Kendimi durduramadan onun kollarındayım, başım omzunun kıvrımlarına gömülmüş. Parmaklarımı flanel gömleğine doluyorum ve kalp atışlarının sesi beni rahatlatıyor.

"Sorun yok," diye tekrarlıyor. Parmakları saçlarımda dolaşıyor, kolonyasının kokusu beni tekrar yeryüzüne indiriyor. Birden onun bana neden huzur verdiğini anlıyorum: Hayden insanlarla ilgilenen biri. Birinin acı çektiğini gören ve bu konuda bir şeyler yapan biri.

"Devam etmek istiyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallayıp kendimi ayağa kaldırıyorum. Kaldığımız yerden devam ediyoruz ve Hayden korkunç komplolar kusuyor, ama konuşma sırası bana geldiğinde sıramı geçiriyorum. Senaryoya bakıyorum ve bugün bu sözleri yerine getirip getiremeyeceğimi bilmiyorum. Görünmekten bu kadar korkarken onunla şakalaşıp dalga geçemem.

"Hallie," diye dürtüyor Hayden. "Bugünlük bu kadar yeter. Yarın kendini daha iyi hissettiğinde iki katı iş yapabiliriz."

Ayrıca, zaten geç oldu."

Yarın kışımı yırtmak istemiyorum ama bugün mutlu bir yüz ifadesi takınmayı daha da az istiyorum.

"Tamam."

Kulaklıklarını çıkarıyor. "Bir şeyler yapmak ister misin?"

Hayden varış noktamıza yaklaştığımızı söylediğinde güneş batmıştı. Nereye gittiğimize dair herhangi bir ipucu vermiyor ama ilerledikçe kafam daha da karışıyor. Sonunda küçük bir otoparka giriyor ve arabadan iniyor.

"Neredeyiz biz?"

Gülümsüyor ve beni bir oyun alanına açılan küçük bir yeşil alana götürüyor. Kaydıraklar, tırmanma direkleri, bir atlama köprüsü ve salıncaklar var. Arkasında ise dev bir roket gemisi var. Hayden yaklaşıp tabanına doğru kaydığında daha da telaşlanıyorum.

"*Oraya* mı gidiyoruz? Bunca yolu bir oyun parkına gitmek için mi geldik?"

"Evet. Hadi. Uzaylılar bizi almaya geleceklerini böyle bilecekler." Onunla birlikte platforma atlarken bana elini uzatıyor. Önce merdivenlerden yalpalayarak yukarı çıkarken ve tepeye ulaşana kadar çocuklar için yapılmış deliklerden geçerken bir gülümsemeyi ısııyorum. Arkamda Hayden'ın homurdanarak oyun alanında ilerlemeye çalıştığını duyuyorum. En tepede bana ulaşıyor, bir omzunu diğerine atıyor ve platformdaki delikten kendini çekiyor. Zorlukla başarıyor.

"Bu benim cüsemde biri için değil," diye inliyor. "Ow."

"Söylemiyorsun," diye takılıyorum.

Otururken koluma vurdu ve beni yere düşürdü. "Kaba olma."

Hayden bacaklarını parmaklıkların arasından geçiriyor ve şehre bakıyor, bacakları yapının üzerinde serbestçe sallanıyor. Mart ayının sert havası bana bir ısırik gibi çarpıyor. Suya daha yakınız, okyanustan gelen rüzgârı yakalıyoruz. Titriyorum ve keşke Hayden'ın arabasının arkasından ceketimi alsaydım diyorum. Dışarıda vakit geçirmeyi beklemiyordum.

Hayden hiçbir şey söylemeden fanilasını çıkarıp bana uzatıyor. Ben onu alıp omuzlarımın üzerinden geçirirken parmaklarımız birbirine değiyor. Onun gibi kokuyor ve bana daha önce sarıldığı gibi hissettiriyor. Kolları ellerimi geçiyor ve ben de kendimi onlara sarıyorum, bu da Hayden'ın gülümsemesine neden oluyor.

"Teşekkür

ler."

Başını

sallıyor.

Sessizce oturuyoruz, otoyoldaki arabaların telaşının havayı doldurmasına izin veriyoruz - uzaktan gelen korna sesleri ve bangır bangır çalan müzik. Şehrin telaşını her zaman sevmişimdir. Başka her şey çok sessizdir. Hiçbir zaman kamp yapmayı ya da vahşi doğada vakit geçirmeyi sevmedim. Yaklaşan Koca Ayak avımız büyük bir zevk olacak. Böceklerden de tutkuyla nefret ediyorum ve ölürsem diye bir vasiyetname hazırlamayı düşünüyorum.

"Bugün için özür dilerim." Hayden diğer eliyle avucunu ovuşturuyor ve sakinleşiyor. Gözleri benimkilere kayıyor. Ay, gözlüklerinin camlarında parıldıyor ve arkalarındaki parlak yeşilleri aydınlatıyor.

"Sorun yok."

"Pek

sayılmaz."

"Beni gereğinden fazla savundun. Bunu takdir ediyorum."

Hayden, "Yine de hâlâ içimde bir ukde olarak duruyor,"

diyor.

"Neden? Çünkü düşündükçe haklı olup olmadığını merak ediyorsun." Gülüyorum ama canım yanıyor.

"Hayır, çünkü öyle olmadığını *biliyorum*." Ses tonu, teorilerine karşı çıktığı, uzaylıların *elbette* gerçek olduğunu ya da benim kapalı fikirli olduğumu savunduğu zamanki gibi. Bu ses tonu esnekliği ve inatçılığı yansıtıyor. Bu konuda ikna edilemeyecek. "Hallie... Ben..."

Dudaklarında pek çok kelime görüyorum ve hepsi beni korkutuyor.

"Çok uzun zamandır yalnızım," diye başlıyor Hayden. Sesi sakinleşir. Az önceki özgüveni kayboldu. "Tam olarak üç yıl kadar. Sanırım babamın hayatının sonlarına doğru daha fazla insana izin verseydim, belki daha iyi başa çıkabilirdim. Ama duygularımı kendime saklamaya çok alışmıştım. Babamın ne kadar acı çektiğini bilmesini hiç istemedim. Kendini suçlar ya

da nefes alabilmem için başka birinin devreye girmesini isterdi. Ben de yapmadım."

Ona yaklaşıyorum, bacaklarımı da parmaklıkların arasından geçiriyorum. Botlarım alt katlara vuruyor, bağcıkları metale çarpıyor. "O öldüğünde, ben de bu acıyı başkasına yaşatmak istemedim. Bu yüzden ayrıldım."

"Sol mu?"

"Babamla birlikte Boston'da yaşadığımız daireyi kiraya verdim ve buraya taşındım. Podcast'i her yerden yapabilirdim. Burada kimseyi tanımıyordum. Annem San Francisco'da ama ona da başvurmak istemedim. Kendi başıma yeni bir başlangıç yaptım.

"Sorun şu ki hiçbir zaman *gerçekten* yeniden başlamadım. Hayatınızı yeniden kurduğunuzda, yeni bir şeyler geliştirmeniz gerekir. Buraya bir podcast ve bir kediyle geldim ve iki buçuk yıl sonra hala sahip olduğum tek şey bir podcast ve bir kedi." Sesi benim de eşlik ettiğim bir kahkahaya dönüşüyor.

"Podcast'in *bile* yok. Artık bir web dizin var."

"Doğru." Gülümsemesi parlak geliyor ve bir an için sonunda acısını bir yere mi koyuyor diye merak ediyorum. Sanki yeniden nefes almaya karar vermiş gibi. "Hiç arkadaş edinmedim. Kimseyle çıkmadım. Bu beni korkutuyor, bu yüzden elimden geldiğince kederden uzak durmaya çalışıyorum. O günlerden bazıları o kadar karanlıktı ve depresyonum o kadar zayıflatıcıydı ki, insanları içime almak istediğim bile, kimsenin beni en kötü halimde görmeyi hak etmediğini düşündüm. Bu yüzden hiç yapmadım. Sonra sen bana e-posta gönderdin."

Başımı parmaklıklara yaslayıp ona bakıyorum. O da benim duruşuma gülümseyerek karşılık veriyor.

"İçimden bir ses beni korkutsa bile bu şansı değerlendirmem gerektiğini söyledi." Dudağını ısıyor. "Başta psikiyatristim söylemiş olabilir ama bu seçimi kendi başıma *yaptım*. Üzüntü ve acı hala orada. Ama şimdi iyi bir şeyler de varmış gibi geliyor. Uzun zamandır orada iyi bir şey olmamıştı."

Platform boyunca uzanıyorum, elini bulana kadar parmaklarım fayanslardaki delikleri sıyrıyor. Parmak uçlarımı bileğinin tabanında gezdirerek parmaklarımız birbirine dolanana kadar dikkatlice ilerliyorum. Elini tutmak çok kolay. Birbirimize çok iyi uyuyoruz.

Ona dokunmak bilinçli bir seçim ve en kötü korkularıma rağmen - beni incitebilecek birine aşık olmak, başka bir iş arkadaşıyla çıkmak, Cade'in nasıl tepki verebileceği - başparmağını avucumun arkasına sürttüğünde, yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum.

"Seni incittiği ve senin ne kadar özel olduğunu görmediği için üzgünüm, Hallie. Herkes sana benim gibi hayranlık duymalı çünkü sen bunu hak ediyorsun. Beni bulup şans verdiğin için çok şanslıyım."

Elini sıkıyorum. Bana verdiklerine karşılık ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bir süre sonra ayaklarını parmaklıklardan çekip geriye doğru kayıyor, platformun zeminine yaslanıyor, gözlerini gökyüzüne dikeyyor. Ona katılıyorum ve başparmağımı bileğindeki UFO dövmesinin üzerinde gezdiriyorum. Bana karşı bir şeyler hissettiğini söylerse, karşılık vermekten başka çarem kalmayacak. Başka türlü de bariz bir yalan olur.

Yapabileceğim en az seksi şeyleri hayal etmeye çalışıyorum-uzaylı sondası, Loch Ness Canavarı yağları, Kokarca Maymunu. Ama bunun yerine, ellerimizin birleştiği yere bakarken aklıma gelen tek şey, elleri başka yerlerimde olsaydı nasıl hissedeceğim oluyor.

Bütün günümü Hayden'ın not alırken, ses düzenlerken, senaryo yazarken ve stresli, kafası karışık ya da şaşkın olduğunda saçlarını okşarken ellerini izleyerek geçiriyorum. Ellerini üzerime koymasını izlemek istiyorum, önce hafif bir yanak okşaması gibi, eller belimde, sonra daha güçlü. Saçlarını parmaklarımın arasında avuçlamak, kirli sakalının dudaklarıma, çeneme, boynuma değmesini istiyorum.

Aklımdan geçenleri okuyormuş gibi yan dönüyor, fanilasından bir avuç alıp beni kendine doğru çekiyor. Belimi kavrayarak beni kendine doğru çekiyor. Vücudu birleştiğimiz yerde sıcak ve sert. Bacaklarımız birbirine dolanıyor, kalçaları benimkilerle aynı hizada. Daha da yaklaştığında midemde ısı birikiyor. Gözlüklerinin plastik çerçeveleri alnıma serin bir baskı bırakırken gözlerim dalgın dalgın kapanıyor.

Aldığı her nefesi hissediyorum ve sayıyorum. Bir.

İki.

Üç.

Dört yaşında, istediğime uzanıyorum. Yanakları dokunuşumun altında sertleşiyor ama dudağının kıvrımı yumuşak ve dolgun. Onu tatmak ve daha sert öptüğümde çıkardığı sesleri duymak istiyorum. Bu seslerin, bir şey onu şaşırttığında çıkardığı sinirli "hıh"lara mı yoksa uyurken verdiği baş döndürücü nefeslere mi benzeyeceğini düşünüyorum.

Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Yutkunuyor, dudaklarını ayırıyor. Hayden gömleğimin altıyla oynuyor ve kalçamdaki hassas teni okşuyor. İçimden yumuşak bir nefes çıkıyor ve bu onu gülümsetiyor. Dili dudaklarının iç kısmında gezinirken donup kalıyorum.

Bunu yapamam.

Vücudum onu ne kadar çok isterse istesin -göğsümde ve bacaklarımın arasında çiçek açan ağrıdan, yumuşak saçlarından bir tutam bulduğumda parmaklarımdaki titremeye kadar- birine aşık olmak bir insanın yapabileceği en korkutucu şeydir ve ben ne olduğunu biliyorum

yanlış kişiye aşık olursam ne olur? Hayden'ın sevmenin güvenli olduğu türden biri olduğuna inanmak istiyorum ama yine de en kırılan parçalarımı ona emanet etmekten korkuyorum.

"Ben... Ben yapamam."

Kendini trans halinden çıkarırken gözleri açılıyor. Beni dikkatle inceliyor, dudaklarında hayali bir öpücüğün tadını alıyor. Ama kafa karışıklığı yerine anlayış var. Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor.

"Sorun yok."

Onu istediğim gibi öpemeyebilirim -henüz değil- ama ondan uzaklaşmayı da düşünemiyorum. Bunun yerine kendimi ona yaklaştırıp başımı göğsüne yaslıyorum. O ne yapacağını biliyor. Kolları beni sarıyor, vücuduna sıkıca sarılmamı sağlıyor. Ona tamamen *kapılıyorum*, ona kapıldığım kadar sert bir şekilde.

Bir uçak gece gökyüzünde hızla ilerliyor. "UFO," diyorum.

"Bir *uçak*." Hayden gülüyor ve bu kahkaha tüm bedenimi titretiyor. "Vay canına, şimdi kim inançsız?"

7+(287 7+(5(
(SLVRGH SIRW(YHQ 5(, &DQ 6DYH<RXT

2 Q WKL VZ HHNRVHSLVRGH RI 7 KH 2 XW7 KHUH + D\ GHQ DQG + DOOLH LQYHVWLJ DWH WKH ' \ DWORY3DVV,QFLGHQWZ KHUH QLQH KLNHUGLHG XQGHLP\ VWHULRXVFLUFXP VWDQFHVLQ WKH 8UDOO RXQWDLQVRI 5XVMDMLWDQDYDODQFKH JRYHUQHQQWHVWLQJ RUZWKH DERPLQDEOH VQRZPDQ"

+\$<'(1
/HWRVJ RRYHUKRZHDFKRIWKHVH KLNHUGLHG

+\$//,(
&KHHU\

+\$<'(1
6LJDSDDUHQWO\ GLHGRIK\SRWKHUP LD7KHRWKHUWKUHH KRZHYHUGLHGRIK\VLFDOWUDXP DUDQJ LQJIRPVYHMHFKHWUDXP DDQGLQWHUQDOEOHHGLQJ WR DIDWDOVN XOOLQMXU\ 6RPHRIWKR VH ZKR GLHGRIK\SRWKHUP LDDOVR KDGSK\VLFDOLQMXULHVDQG DEUDVLRQV7ZRKLNHUVZHUHPLVWLQWKHLUH\ HVDQGRQHZDVPVLVQLKHUWRQJ XH2KDQGDQRWKHURQH KDGPLMQHHEURZV7KH ILQDOFRQFOXVLRQ WKH SURVHFVWUVRVWLQ WKH LQYHVWLJ DWLRQ FDPHWR ZDVT7KHFDXVHRIWKHL GHPLMHZDVDQRYHUZKHOP LQJIRUFHZKLFKWKH KLNHUVZHUHQRWDEOH WR RYHUFRPHU

+\$//,(
: RZ J LYHXVQRWKLQJ

+\$<'(1
'RHVQRWWKDWP DNH\RXULMHRXUH\HEURZVDOLWWOH 1V

+\$//,(
,VWKDWLQVHQVLWLYH VLQFHRQHRIWKHP ORVWWKHLUH\ HEURZV"

+\$<'(1
6HH\RXGROLVWHQ WR PHVRPHWLP HV

+\$//,(
,ZDVSUHSUHG WR WDS RXWZKHQ\RXVWDUWHG WDONLQJ DERXWWKH <HWL WR EHIDLU

+\$\leq(1

\$OOLJ KWWKHUH LVVRPHJUDYLW\ WR WKH <HWLWKHRU\ DFWXDOO\)RUH[DPSOH RQHRIWKH
KLNHUVWRRNDSKRWR ZKHUHWKHUZZDVDEOXUU\ ODUJ HILJXUHORRP LQILQWKH EDNJURXQGDQGVRP
HSHRSOH KDYHWKHUJ HGWKDWWKH\ FRXOG KDYHJRWWHQSKRWR SURRI RIWKHLUDWWDFNHU :KDW,
KDYHDOVR IRXQGLQWHUHVWLQJ LVWKHIDFWWKDWWKH WHQWZ DVULSSHG RSHQIURPWKHLMGHZ
LWK DNQLJHDQG\W\WKH ERGLHVZHUHIRXQGGRRHVUHDOO\ PDNHLW\H\OLNH WKH\ ZHUHUXQQLQIURP
VRPHWKLQJ\RXNQRZ"

+\$//,(
/INH\HWL"

+\$<'(1
:HOO\ HDK7KHDOVR ZHUHLQYDULRXVVDWHVRIXQGUHVZKLFKJLYHVRIIDVHQVHRISDQLF

+\$//,(
7KH\ZHUHDEXQFKRIFROOHJ HDJHGKLNHUV,GRQRWWKLQNWKH VFDQWLO\ FODG
SDUWQHFFHVVDULO\ KDVWR GRZLWK WKDERPLQDEOH VQRZPDQ+D\GHQ

+\$<'(1
,WRV6LEHULD +DOOLH <RXUHDOO\ WKLQNWKH\ ZUHKDYLQJWHQWH\ LQ\WLGGOH RI\W\XQGD'

+\$//,(
6KDULQJ ERG\W\DOOWKDW\$ QGOLNH ZKDWHOVBH DUH\RXJRLQJWR GR"

+\$<'(1
,VWKDWZ KDW\RXZRROG GRL\RXZUHKLNQLQWKH W\XQGD'

+\$//,(
1REHFDXVHWKHUH LVQRXQYHUMZKHUH,ZRXOG EHKNQLQ\WLGGOH RI6LEHULDLQ WKH
ILUVWSODFH <RXFRXOGQR S D\PHWR SXWRQ DSDLURIVQRZVKRHVDQGJRFDP SLQJ

+\$<'(1
+PPVRXQGVOLNH DFKDOOHQJ HP

+\$//,(
\$QG WKH HQGRIRXUULHQGVKLS

İnternetteki en saygın Kocaayak videolarını sıralayan kötü biçimlendirilmiş bir web sayfasını okumayı yarılamaştım ki korkunç bir farkındalık yaşadım:

Sanırım vebaya yakalandım.

Hayden televizyonun önünde volta atıp burnunun kenarını ovuşturarak, "Bir parça görüntü var," diye geveliyor. "Sanırım Sibiry'a'dan. Ya da Kanada'dan? Bilmiyorum, orası soğuk görünüyordu-"

"Hatırlamıyor musun?"

"*Biliyorum*, bu utanç verici. Burada profesyonel olan benim. Her neyse, ekranda yürüyen *birden fazla* Kocaayak var ve nedense bunu *çok* ilgi çekici buluyorum." Parmaklarıyla yürüyen küçük ayakları hareket ettiriyor, sonra koltuğa yaslanıp bilgisayarını yeniden karıştırmaya başlıyor. "Bunu yer imlerine eklemeliyim. Ne tür bir Squatcher'ım ben?"

Saatlerdir bu işle uğraşıyor, yaklaşan seyahatimiz için referans noktalarını katalogluyor, bir güzergah belirliyor ve seyahat ayarlamaları yapıyorduk. Girişimimiz bizi bir gece Fresno'ya götürecekti, çünkü Hayden'ın Fresno Nightcrawlers'ı araması *gerekiyordu*, tam bir bölüm yapmasak bile, daha sonra Winchester Mystery House'u ziyaret etmek için San Jose'ye ve eve dönmeden önce iki gün kuzeyde Koca Ayak avına çıkacaktık.

Hayden'la geçireceğim beş günü düşünüyorum ve midem bulanıyor. Neredeyse öpüşüyorduk. Cade'in beni kıldığı yerlere sürdüğü yapıştırıcı kuruyana kadar vücuduna yaslanıp yıldızları izleyerek bir saat geçirdim. Beş gün boyunca neredeyse öpüşme hakkında konuşmaktan nasıl kaçınacağız? Daha üç gün bile olmadı.

Hayden şimdiye kadar bundan bahsetmedi ve hiçbir şey değişmedi, ama bana bakışı hala orada ve aramızda öfkeyle fokurduyor. Geçmeyen bir sevgi ve özlem duygusu var. Bununla daha ne kadar mücadele edebileceğimi bilmiyorum.

Hayden *X-Files*'in tema şarkısını kendi kendine mırıldanıyor ve dizüstü bilgisayarında öfkeyle yazıyor. Bu kadar iyi bir yoldayken kaçma fikrini sevmiyorum.

"Burası Sibiry'a değil! Yellowstone," diye bağıyor Hayden.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp toparlanırken altmış beş yaşında bir sigara tiryakisi gibi öksürüyorum. Cthulhu kedi ağacından başını kaldırıp tısladı.

Sonra Hayden dikkatini verir.

"Hey, kabalaşma dostum." Bana döndü. "İyi misin?"

İyi *görünmüyor* olmalıyım. Gözleri endişeyle doluyor ve yanıma geliyor.

"Sanırım eve gideceğim. Yarın iyi olurum."

Hayden elinin tersiyle alnıma bastırıyor. "Tanrım, Hallie, yanıyorsun." "Bana Jonas Brothers de."

"Ne?" "Boş

ver."

Burnumdaki ve başımdaki tıkanıklığı burnumu çekerek gidermeye çalışıyorum ama nafile. Vadiye kadar nasıl geri döneceğim hakkında hiçbir fikrim yok ama burada kalamayacağımı biliyorum.

"Biraz kestirmek ister misin?"

"Bunu evde de yapabilirim."

"Araba kullanacak durumda olduğumu sanmıyorum. Nora buralarda mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, Nora bu hafta sonu Jamie'yle birlikte bağımsız bir sanat festivaline gitti. Yirmi dört saattir ondan haber alamıyorum. Sanırım sıkıntıdan öldü. Pek yardımcı olamayacak."

"Uh...huh. İstersen biraz burada dinlenebilirsin. Bütün hafta sonu seni evinde yalnız bırakmak istemiyorum."

"Sorun değil. İyi olacağım."

Hasta olduğumda, ortalıkta görünmemeye, olabildiğince az şeye burnumu çekmeye ve hastalığımın geçmesini beklemeye alışkınım. Ya da teslim tarihlerine ve çekim programlarına karşı geldiğim için yine de işe gitmeye...

"Gerçekten, dinlenmek istiyorsan gidebilirsin. Seni eninde sonunda eve götürebilirim." "Yatağında mı?"

"Tabii. Temiz."

"Senin gibi mi kokuyor?" diye sordum. Tanrım, hezeyan şu anda beni fena halde hırpalıyor. Kaşları çatıldı. "Sanırım öyle. Bu bir satış noktası mı?"

Başımı salladım.

"Kendini *gerçekten* iyi hissetmiyorum olmalısın."

Hayden'in bana elini uzatırken attığı yumuşak kahkaha beni rahatlatıyor. Onunla birlikte koltuktan kalkıyorum. O kadar yorgun ve ağrılıyım ki Hayden'in yatağının muhtemelen odasında olduğunu fark edecek zamanım bile olmuyor. Aslında, öyle olma ihtimali çok yüksek.

Kapı her zaman kapalı ama odası mutfak ve banyonun arasına sıkışmış durumda ve ne bekleyeceğimden emin değilim. Hayden kendini çok fazla koruyor ve bir kalkanın arkasında tutuyor. Bu, henüz hakkım olmayabilecek silahsız bir versiyonu gibi hissettiriyor.

Ama o aldırıyor gibi görünüyor, ben de hüzünlü bir burun çekme telaşıyla onun peşinden giderken. İlk kez, onu da hasta ediyor olabileceğim gerçeğini düşünüyorum. İkimiz de film çekemezsek ne olacak? Erteleyecek zamanımız yok. Birkaç gün içinde film çekmek için kendimi DayQuil ile uyuşturmam gerekecek. En azından ben hasta olursam, Hayden bensiz devam edebilir. Şimdiye kadar dikkati nasıl daha kolay çekeceğini öğrenmiştir.

Sonra soğuk algınlığı ilacını *fazla* kaçırınca Jersey Şeytanı gibi şeylere inanmaya başlayacağımdan endişeleniyorum. Bunun almak istediğim bir risk olup olmadığını bilmiyorum.

Kapıyı iterek açıyor ve odasının durumunu değerlendirmek için hızlıca bir göz atıyor. Değerlendirmesini geçince beni içeri davet etti. Arka duvar açık tuğla ve üzerine birkaç sanat eseri çakılmış. Basit, siyah çerçeveli bir yatak odanın ortasını kaplıyor ve iki yanında IKEA komodin var. Oda temiz çamaşırlar ve köşede mutlu bir şekilde üfleyen küçük esansiyel yağ difüzörüne attettiğim topraksı bir misk kokuyor.

"Çok güzel," diyorum. Hayden beni yatağına doğru götürüyor, ben de yorganın üzerine uzanıyorum. Siyah ve dokunulduğunda çok ama çok yumuşak. "Gerçekten, ben iyiyim."

İsteyeceğim son şey birine borçlu olmaktır. Hayden'la yaratıcı bir seçim konusunda anlaşmazlığa düştüğümüzde, onun önemseddiği bir şeyi kesmemiz gerektiğinde ortaya çıkabilirdi. Elimdeki tüm kozları kaybederdim. Ama kelimeleri hayal etmeye çalıştığımda, onları Hayden'ın sesinden duyamıyorum. Beni incitecek sözler söylediğini hayal edemiyorum.

Roket gemisindeki konuşmamızdan sonra olmaz. Yıllardır hayatındaki ilk iyi şeyin ben olduğumu söyleyen adamdan değil.

Ayakkabılarımın bağcıklarını çözüp yatağın yanına bırakıyorum ve üzgün bir tırtılmışım gibi benim için açtığı yorgan kozasının altına giriyorum. Başım yastığına gömülüyor ve *gerçekten de* onun gibi kokuyor. Birkaç dakika içinde yatağının her bir ipliğine veba bulaştıracığım ama şimdilik -ne kadar koku alma yeteneğim varsa- beni saran sıcak, odunsu kokuyu içime çekiyorum. Hayden eğlenerek battaniyeyi üzerime örtüyor.

"İyi misin?" diye

soruyor. Başımı

sallıyorum.

"Tamam. Ben çalışmaya devam edeceğim ama bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Ben dışarıda olacağım." Yatak odasının kapısı kapandığında neredeyse uyumuştum.

Tekrar uyandığımda hava kararmıştı. Los Angeles şehir merkezinin ışıkları Hayden'in yalnız yatak odasının penceresinden parlıyor. Şimdi oda serin okaliptüs kokuyor. Kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiğimden emin değilim ama sıcakladım. Ve biraz da terliyim. Hayden'in tüm yatak takımlarını onun için yıkamayı teklif etmeyi aklıma not ediyorum.

Ağırlaşan gözlerim odada geziniyor, artık yalnız olduğum için daha yakından inceliyorum. Üzerinde çeşitli kriptid

ıkartmaları olan yeniden kullanılabilir bir su şişesi, bir kontakt lens kutusu ve bir günlük hap düzenleyici kaydediyorum. Hafif dağınıklığın ardında fotoğraflar ve hatıralarla dolu küçük bir mantar pano var - bir kongreden rozetler, bir uçan daire gazete kupürü ve bir şerit fotoğraf kabini fotoğrafı. I

Mikrofonun, gözlüklerin, tüylü saçların ardında yaşayan, şu an tanıdığım Hayden'dan farklı bir Hayden'a dair herhangi bir bakış arıyorum.

Daha fazla düşünmeden öksürüğe boğuluyorum. Bu Hayden'ı çağırıyor. Bu yataktan kalkmayı düşünüyorum ve sanki balondan yapılmışım gibi yere yığılmak istiyorum. Arabama binip kendimi eve götürmeyi düşünüyorum ve anında arabamı bir palmiye ağacına sarılmış olarak hayal ediyorum.

Oturma odasından gelen bir ışık parıltısı görüş alanımın köşelerini yakıyor ve yastığa doğru inliyorum. "Günaydın," diye fısıldıyor, yatağın yanında diz çöküyor, ağırlığı şilteyi kaydırıyor.

"Gece oldu."

"Evet, öyle. Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bir insanın yüzü beni hiç onunki kadar iyi hissettirmemişti. Hayden'ı görev dışında çok az görüyorum. Kendisi için yemek pişirirken nasıl görüldüğünü ya da saatlerce yatağında yatıp internette kriptidlerle ilgili videolar izleyip zihinsel olarak her birini çürütüp çürütmediğini merak ediyorum. Ben de onun bu yönünü bilmek istiyorum.

Burnumu çekiyorum, yorganı vücuduma daha sıkı sarıyorum. Kahretsin, sütyenimi çıkarmayı gerçekten çok istiyorum, ama zaten misafirliğimi fazla uzatmışım. "Ben iyiyim."

"Bunu daha önce de söylemiştin," diye azarlıyor. "Sonra altı saat uyudun." "Altı saat mi?" Mırıldanıyorum.

Dudaklarındaki alaycı gülümseme kızgın olmadığını ya da beni kovmaya çalışmadığını gösteriyor. "Bok gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Buraya gel." Bana doğru bir termometre salladı. "Kapıyı aç."

Ben de termometreyi dilimin altına kaydırıyorum. Bip sesi duyunca geri çekiyor. Kaşları kalkıyor.

"Yüz iki."

"Bu çok kötü."

"Oldukça kötü."

"Sanırım vebaya yakalandım," diyorum.

"Veba olduğunu sanmıyorum. Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen griptir." Eli yüzümün yan tarafına değiyor. O kadar soğuk hissettiriyor ki titriyorum ve üzgün bir inilti çıkarıyorum. "Ateş, titreme, biraz vücut ağrısı?"

Başımı sallıyorum ve burnumu çekiyorum.

"Oturabilir misin?"

Kendimi dirseklerimin üzerine itiyorum. Beynim kulaklarımdan eriyecekmiş gibi hissediyorum ve aniden tekrar donuyorum. Yatağından kayarak çıkmak üzereyken beni durduruyor. Ellerinden biri bacağımı yakalıyor, serin parmakları kalçama değiyor. "Dur, dur, sadece oturup yemek yiyecek kadar. Bir yere gitmene gerek yok."

Ama ben biliyorum.

Ona yük olamayacağımı nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Yine de sesinin yumuşak tonundaki bir şey, bunu ona açıklamam gerekip gerekmediğini sorgulamama neden oluyor. İnsanların önemsediklerinde yapmaları *gereken* bu mu?

Kötü eğitilmiş bir köpek yavrusuymuşum gibi elleriyle "kal" işareti yaparak mutfağa doğru kaybolurken ona birkaç kez göz kırpıyorum. Birkaç dakika sonra elinde bir kase buharlı çorbayla odaya dönüyor ve çorbayı bana uzatıyor. Tavuklu şehriye çorbasının kutudan çıktığı belli olsa da, bu uzun zamandır birinin benim için yaptığı en güzel şeylerden biri.

Ne zaman kötü bir gün geçirsem, bir şişe şarap içip reality TV izlerken Nora'nın karaciğerini kurban etmeyi teklif etmesi gibi.

Kase bitene kadar çorbayı höpürdeterek içiyorum. Hayden sürekli kalıyor, telefonuna notlar alıyor ve araştırma yapıyor.

"Ben de hasta olmanı istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Yarın fazladan bir Flintstones vitamini alacağım." Hayden kaseyi benden alıp mutfağa götürdü. Döndüğünde elinde bir şişe NyQuil vardı. "Al."

Kaşlarımı çattım. "Beni uyuşturmaya çalışıyorsun."

"Sevgiyle ama."

Sevgiler.

Tamam o zaman.

Yine de NyQuil bardağını ondan alıyorum ve bir öğrenci yurdunun bodrumundaki tekila gibi geri fırlatmama ramak

kalmışken, şiddetli bir öksürük göğsümü parçalıyor ve tüm vücudumu kasıp kavuruyor. Ağzımı dirseğimle kapatmaya çalışırken, yapışkan

Sıvı saçımı ıslatıyor ve yanaklarımdan birine akıyor. Vicks VapoRub ve ölüm gibi kokuyor. Vicks VapoRub ve ölüm gibi kokuyorum.

"Olamaz," diye mırıldanıyor Hayden. Dikkatlice üzerime uzanıyor, fincanı yorganın üzerinden alıp komodinin üzerine koyuyor.

Neyse ki bu gece uyuması gereken yatağına ilaç bulaştırmadım.

Alt dudağım titriyor.

Yapış yapış oldum.

Ben hastayım.

Ben de doğal olarak ağlamaya başladım.

Neyse ki Hayden beni ilk kez ağlarken görmüyor ama geçen seferkinden çok daha utanç verici. Terliyim, saçım başım dağınık ve mavi soğuk ilaç yapışkanıyla kaplıyım.

"Buraya gel," diyor Hayden, yataktan kalkıp elini uzatarak. Yapış yapış parmaklarım onunkilerin arasından kayıyor. Banyosuna vardığımızda hemen bir bez çıkarıp ıslatıyor. Klozet kapağına oturuyorum, hâlâ kaşlarım çatık, hâlâ ağlıyorum.

Hayden çömeliyor, tuvaletle lavabo arasındaki daracık alana zar zor sığıyor. Sümüklü burnumdan kolonyasının misk kokusunu zar zor alabiliyorum, bu yüzden yanağımı silerken onunla ilgili diğer her şeyi kaydediyorum. İyi günlerde gözleri bana bahar sabahlarını hatırlatıyor, parlak ve canlı. Bazen, geç saatlere kadar uyanık kaldığımızda, sonsuz yaprak dökmeyen derin bir ormana dönüşüyorlar. Şimdi, ikisinin ortasında bir yerdeyiz. Kahverengi notaları olan yumuşak bir adaçayı. Bana rahat kahve dükkanlarını, yağmurun dinmesini, ağaç dalları arasında keskin bir esintiye hatırlatıyor.

"Banyon temiz."

Tanrım. Bütün gün ona aptalca şeyler söyledim, ama yüzündeki şaşkın ifade bana umursamadığını söylüyor. Belki de hoşuna gidiyordur.

"Genelde öyle değil midir?"

"Hayır," dedim. "Sen anormal bir adamsın. Pek çok erkeğin tuvalet kağıdı yoktur."

Her dokunuşu beni bir yaprak gibi titretecek kadar nazik. "Çamaşır dolabında fazladan rulo bile var." "Çamaşır dolabın var," diye fısıldıyorum.

"Eminim öyledir," diye fısıldar. "Kimseye söyleme."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve yapışkan NyQuil avuçlarını yakalıyorum. Gözyaşlarım akıyor ama yapışkanlığı silkelemeye çalışıyorum ve işe yaramıyor. Elime uzanıyor, dikkatle tutuyor, her parmağımı siliyor, beni bir sanat eseri gibi parlatıyor. Hiç kimse bana karşı bu kadar dikkatli olmamıştı. Eminim ailem öyleydi -özellikle bebekken ve beni başımın üstüne düşürmemek önemliken- ama bir yetişkin olarak? Asla. Kendimi kırılğan biri olarak görmemeye çalışıyorum ama Hayden'ın kırılmamı umursayacak kadar önemsemesi hoşuma gidiyor.

"Saçını yıkamak ister misin? İstersen duş alabilirsin."

"Saçımı yıkamak istiyorum. Ama ayağa kalkmak istemiyorum. Ve çıplak olmak istemiyorum. Bu garip olur."

Sonra... sihirli bir şekilde *onu* çıplak olarak düşünüyorum. Vücudu hakkında yeterince bilgi sahibi olduğum için gerisini hayal gücüm hallediyor. Sabunun kaslarının her kıvrımından süzüldüğünü, kollarından aşağıya, karmaşık mürekkeplerin üzerinden, göğsünden ve karnından aşağıya indiğini hayal ediyorum

-

Duş perdesini iterek açtığında ateşli rüyalarındaki azgın duş hapishanesinden çıkıyorum. Korkunç sakal talaşları ya da porselene karışan sabun kalıpları için kendimi hazırlıyorum, ama nispeten zararsız bir küvet-duş kombinasyonu. Başın üzerinde bir duş kabı asılı ve beni küvetin kenarına yönlendirmeden önce ürünlerini inceleyecek zamanım yok.

"Orada kal."

Hayden birkaç dakika sonra elinde birkaç yastıkla dönüyor, yastıkları üst üste diziyor ve üzerlerine oturmam için okşuyor. Beni küvetin kenarına yasladığında sallanıyorum ama sabit duruyorum.

"Ne yapıyorsun?" "Saçını yıkamana yardım ediyorum."

Hayır, dudak titremeleri geri döndü. "Bunu yapmak zorunda değilsin." "Yapışkan mısın?"

Başımı salladım.

"Üzgün müsün?" Bir

baş sallama
daha.

"O zaman sana yardım etmeme ne dersin? Beş dakika sürer." O suyu akıtırken küvetin üzerine eğildim. Su ılıyınca bir kepeği eline alıp saçlarıma döküyor. Sonra bir tane daha, bir tane daha, saçlarım tamamen nemlenene kadar. Biz buna

ama bu Hayden için yeterli değil, ayağa kalkıp şampuana uzanırken bile. "Erkek şampuanı kullanacağım," diye mırıldandım.

"Bu ne anlama geliyor?" O gülüyor.

"Kül blokları gibi sert ve erkeksi bir şey gibi kokacağım."

"...Ne?"

Gözlerimi açıyorum ve Hayden tam yanımda, kollarını sıvamış, saatini lavabonun üzerine atmış. Tanrım, o kadar yakışıklı ki beni endişelendiriyor. Bir seksen boyunda, çok kibar ve çekici tuhaflıkları var, belki utanç verici bulabilir ama ben dairesinden ayrıldıktan çok sonra bile bunları düşünmeye devam ediyorum. Ne kadar vebalı gibi konuşursam konuşayım, yine de söyleyeceklerimi duymak istediğini belli eden bir gamze yakalıyorum.

"Boş ver," diyorum yine de.

"Korkarım kül taşı kokulu şampuanım bitmiş, o yüzden..." Şişeye bakıyor. "Crisp Forest yeterli olacaktır." "Yani, limon mine çiçeği değil."

Üzerime küçük bir su sıçratıyor. Ellerine şampuan sıkıp saçlarımı köpürtmeye başladığında gözlerimi kapatıyorum. Bir elini başımın dibinde tutup boynumu desteklerken, diğer eliyle mavi dalgalarımın derinliklerinde geziniyor ve kafa derimde daireler çiziyor.

Onunla ilgili her şeyi çılgınca bir yoğunlukla hissediyorum. Tek bildiğim, NyQuil'in Hayden'ın şampuanı saçlarıma özenle masaj yaparak yedirmesinin yanında hiçbir şey olduğu; parmaklarını yumuşak bir şekilde bastırıyor ve tırnaklarını kafa derime daha da yumuşak bir şekilde geçiriyor. Nefes alış veriş sağır edici ve aynı zamanda beni sükûnete erdiren.

"Biliyor musun, beni smaçlayabilirsin. Teorilerinize yaptığım onca smaç için bu adil olur," diyorum.

"Ayrıca bu şekilde kovuluyorum."

"Bu doğru değil. Seni kovamam. Ayrıca sana ihtiyacım var."

"Hadi ama, internette birlikte çalışmayı tercih edeceğin başka tuhaf tipler yok mu?"

"*Hayır*," diye cevap veriyorum, çok hızlı.

Kaşları kalkıyor ve saçımı şampuanlamayı bırakıyor.

"Güven bana," diye düzeltiyorum.

"Birbirimize ihtiyacımız var" diyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. Hayden alt dudağını çiğneyerek gözlerimi oraya çekiyor. Sakalının dikenli ısırtığı ve boğazının arkasından gelen baş döndürücü iç çekiş örnekleriyle birlikte onun tadının geldiğini hayal ediyorum. Onunla ilgili her şey güvenlik çılgınlıkları atıyor. Umursamayan biri bana yatağını sunmaz, çorba yapmaz ya da soğuk algınlığı ilacı döktüğümde saçımı yıkamazdı. Beni incitmek ya da bana karşı bir şeyler yapmak için o kadar çok şansı oldu ki, ama bunun yerine bana daha fazlasını vermeye devam etti.

Odağı tekrar saçlarıma kayıyor, parmakları kafa derimde daireler çiziyor. İleri geri, yuvarlak yuvarlak, sanki *istediği* için her bir santimetremi öğreniyormuş gibi. Saatim bana yüksek bir kalp atış hızı bildirimi gönderiyor, bileğimde yumuşak bir vızıltı. Sorarlarsa ateşimin yükseldiğini söyleyeceğim ama parmak uçlarının boynuma yumuşak dokunuşu ve bana bakışı yüzünden olduğunu biliyorum.

Hayden boğazını temizleyip musluğu tekrar açmak için küvete uzanmadan önce bakışları uzun, nefes kesici bir an daha üzerimde kalıyor. Saçımdaki şampuanı durulamak için yine hafifçe su döküyor.

"Doğal saç renginiz *nedir*?"

"Kaşlarım var, değil mi?"

Hayden gözlerini devirir. "Evet ama sarı saçlı olup da kaşları kahverengi olan insanlar tanıyorum." "Sana sarışın gibi mi görünüyorum?" Sessiz kalır. "Sarışın kızlar senin tipin mi?"

Ben bir utanç kaynağıyım.

Tam bir soytarılık.

"Cesur soru, İnançsız." Gülüyor. "Emin olun, şu anda hayatımdaki tek kadın sizsiniz."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor, sanki bana bir şeyi en nazik şekilde anlatmaya çalışıyor. Yine de bir tren gibi çarpıyor içime. Belli ki benden hoşlanıyor. Hoşlanmasa beni neredeyse öpmezdi. Ama bunu söylemek... Tüm aksiyonu geri çekirdi. Ona inanmamam için hiçbir yol yok. Yaptıkları ve söyledikleri çok uyumlu. "Loch Ness Canavarı'nı saymazsak."

Bir kahkaha patlatıyorum ve bu anı mahvedeceği için ona o kadar minnettarım ki bunu yapmak zorunda kalmıyorum.

"Senin neyin var böyle?"

"Çok fazla. Bana her zaman söylüyorsun," diyor.

Gülmeyi bıraktığımızda, saçımdaki şampuanı duruladı ve bir havlu aldı. Havluyu saçlarıma sarıyorum ve onunla birlikte küvetin duvarına oturuyorum. Omuzlarımız birbirine değiyor ve ellerini fiziksel olarak dizginliyor gibi görünüyor. Keşke öyle olmasaydı. Hepsini üzerimde istiyorum. Hayden'ı arkadaşım olan, benimle ilgilenen ve beni kollayan normal -tamam, normal *sayılabilecek*- bir adam olarak görmek çok kolay. Onu aşık olabileceğim türden biri olarak görmek çok kolay.

Ama bu iş karışırsa, dağılırsa hem onu hem de işimi kaybederim. Ellerinde istediğim gibi vücudumun her yerinde dolaşmalarına izin veremeyeceğim kadar çok şey tutuyor.

Birdenbire sadece işimi kaybetmekten korkmamaya başladım. Onu kaybetmekten de korkuyorum.

Dilinin dudaklarının iç kısmındaki fırçasını inceliyorum, başparmağı çenemin eğimi boyunca ilerlediğinde daha da yaklaşıyorum. Tanrım, beni öpmeyi o kadar çok istiyor ki vebaya yakalanma riskini göze alıyor.

Ben de dayanılmaz sessizliği yalandan öksürerek bozuyorum. Sonra bu gerçek öksürüğe dönüşüyor, bu da canımı acıtıyor ve dirseğimin kıvrımına doğru sızlanıyorum.

Hayden ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Odasında, üzerime dökmemem için bana bir doz daha NyQuil veriyor.

"Kanepede kalabilirim," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, yapamazsın."

"Öyle mi?"

"Cthulhu seni yiyebilir."

"Nerede uyuyacaksın?"

"Kanepede."

"Cthulhu seni yiyebilir," diyorum.

"Beni yemeyecek. Ben onun

insanıyım." "Doğru."

"Üzerime daha rahat bir şeyler giyeceğim, sonra odam tamamen sizin olacak."

O IKEA'nın tekil şifonyerini karıştırırken ben de sesini yükseltiyorum. NyQuil beni etkilemeye başladı ve mentollü sisin içinde Hayden'ın sıcaklığını yanımda istiyorum ve onun orada olduğunu bilmek istiyorum. Eğer giderse, saatlerce kanepede onu düşüneceğim, sevimli pijamalarının içinde kedisıyla kıvrılmış halini hayal edeceğim ve bu beni çok rahatlatacak. "Kalabilir misin?"

Dönüyor. "Kalmak mı?"

"Burada mı? Seni yatağından atmak istemiyorum. Benim için sorun değil." Bakışları yumuşar. "Ben... evet, kalabilirim. Bana bir saniye ver."

Odadan çıkıyor ve birkaç dakika sonra üzerinde dinozorlar olan başka bir desenli pijama pantolonuyla geri dönüyor. Bu kadar şirin görünmesinden nefret ediyorum. Yatağın diğer tarafına geçip uzandığında tişörtünün alt kısmı kalkıyor, ince bir deri şeridi ve boxer'ının bel bandı ortaya çıkıyor. Vücudunun bir tarafı solgun ve el değmemiş, diğer tarafı koyu, tel tel mürekkeple kaplı, pantolonunun altına doğru uzanıyor. Naneli diş macunu ve sade yüz yıkama suyu gibi kokuyor ve gözlüklerini çıkarırken yüzünden yıllar akıyor.

Bir öksürük nöbeti beni sarsıp boğazımı parçaladığında, teselli bulmaya çalışıyorum. Onu seçtiğimde Hayden itiraz etmiyor. Boğulma durduğunda hüzünlü bir hırıltı çıkarıyorum ve o da kolunu sırtımdan aşağı sarkıtarak beni yanında istediğini gösteriyor.

Başımı kaldırıyorum. Görüşüm bulanık ve eşit durumdayız. "Teşekkür ederim," diyorum.

"Ne için?"

"Benimle ilgileniyor musun?" diye sormak zorunda kalması.

Umursamasa bunu yapmazdı. Beni öpmeye çalıştı, hayır dedim ve yine de saçımı yıkamak istedi ve hastalığımı geçirmem için bana yatağını teklif etti. Hâlâ burada ve hiçbir şey değişmedi. Belki kalbimi ona teslim etmekten daha az korkuyor olmam dışında.

"Tabii ki. Beş yıl boyunca babama ben baktım. Sanırım griple başa çıkabilirim-

" "Elbette, ama-

"Hadi ama, herkes hasta olduğunda kendisiyle ilgilenecek birini hak eder."

Gölmek için kendimi zor tutuyorum ve başımı sallıyorum. "Uzun zamandır kimse benim için bunu yapmamıştı. Çocukluğumdan beri. O yüzden... teşekkürler." "İyi geceler' yok mu, sana çorba yapacak ya da soğuk algınlığı ilacı verecek kimse yok mu?" Ağzı açık kaldı. "Sana kim bakıyor?

bütün zaman

boyunca?"

"Ben."

Ama ben de onun için aynı şeyi merak ediyorum. O herkesle ilgilenirken onunla kim ilgileniyor? Hayden'ın yardıma ihtiyacı olduğunda başvurabileceği *biri* var mı?

"Kendini bir süreliğine görevden ayrılmış sayabilirsin," diye mırıldanıyor Hayden.

Bu sözler çok basit ama tişörtünü daha sıkı kavramamı, kendimi daha da yakınlaştırmamı ve gözlerimi kapatmamı sağlayacak kadar kendime güvenmemi sağlıyor. Onun da beni tutup kendi tarafına dönecek kadar kendinden emin olmasını sağlıyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni uyandır," diyor. Erimek istiyorum ve öyle de yapıyorum. Onun içinde. Nefes alışının sesinden, parmaklarının sırtımın küçük kısmına yumuşak dokunuşundan ve ben uykuya dalarken başını başımın üzerine koymasından daha fazlasına ihtiyacım yok.

Bu neredeyse bir kucaklaşma, saçımın tepesine neredeyse bir öpücük, *neredeyse* bir kabullenme ve bu konuda bir şeyler yapacak kadar cesur olduğumu düşündürüyor.

Hayden "buradayım" mesajını gönderdiğinde, kendimi üç çift iç çamaşırı daha almaya ikna etmiştim. Beş gün uzakta olmak, her gün iki kez altıma sıçma *ihtimalime* karşı en az on iki çift iç çamaşırı demek.

Ne olur ne olmaz diye yanıma daha güzel bir çift alıyorum.

Hayden arabasından iniyor, bagajı açıyor ve çantamı benim için alıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Daha iyi."

İtiraf *edemeyeceğim* şey ise onu waffle örgü Henley ile görmenin beni nasıl katlanarak daha iyi hissettirdiği.

Hastalığımın en kötü döneminde uyumaya çalıştım, ancak prodüksiyon programımızın ilerlemesini sağlayacak kadar DayQuil aldım. Eve döndüğümde bile zamanımızın çoğunu telefonda ya da FaceTime'da gelecek bölümleri ve hafta sonu tatilimizi konuşarak geçirdik. Bu sabah koku alabilecek şekilde uyandım ve sesim kıyma makinesinden geçmiş gibi gelmiyor.

Hayden'ın bendeki hastalığa yakalanmadığına sevindim. Sezonun bu noktasında ikimiz de DEFCON 1'deyiz.

"Güzel," diye gülümsüyor. "Yanaklarına yeniden renk gelmiş."

Yolcu koltuğuna geçtiğimde, bardak tutucuda benim için buzlu bir kahve vardı bile. Hayden bana korkmamamı söylüyor: Vatikan Arşivleri'nin sırları hakkında duymam gereken sürükleyici bir podcast'i var.

Laf kalabalığı yapan anlatıcı bize Meryem Ana tarafından tüyler ürpertici kehanetlerde bulunulan üç küçük Portekizli çocukla ilgili bir komplodan bahsederken trafikten çıkıyoruz. Hayden'ın dikkati yol ve podcast arasında eşit olarak bölünmüş durumda ve ara sıra gerçekten dramatik bir çay döküldüğünde nefesi kesiliyor, ancak bunların hepsini zaten bildiğinden şüpheleniyorum.

"Vatikan gerçekten de dünyanın en büyük porno koleksiyonuna mı sahip?" Omuz silkiyor. "İddiaya göre."

"Sence bizi içeri alırlar mı? Biz... gazeteciyiz. Bir bakıma."

Kaşı kalkıyor, bir kolunu cama dayıyor. "Bence 'gazeteci' bizim ne olduğumuzu anlatmak için en iyi kelime değil."

"Meh."

"Yine de, daha büyük bir porno zulası olan on dört yaşında bir çocuk olmalı."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

Güneş gözlüklerinin çerçevelerinin üzerinden ön koltuğa bakıyor. "Tipleme yapıyorsun."

"Ne yani? Seni beceriksiz bakire komplo teorisyeni olarak tiplenmek mi? Asla. Bu benim için hiç orijinal olmazdı. Birine MKUltra Projesi'nden bahsetmeyi teklif etmenin herkesi yatağa atacağından eminim. Bu kirli konuşmayı kim geri çevirebilir ki?"

Gözlerini deviriyor ama dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Biliyorsun, herkesin farklı bir edepsiz konuşma tarzı vardır ve bu sorun değil." "...Seks sırasında komplo teorileri hakkında konuşmazsın, değil mi?"

Yanaklarım yanıyor çünkü sevişirken Mavi Kitap Projesi hakkında bir şeyler duyma ihtimalinin tahrik edici mi yoksa itici mi olduğundan emin değilim. "Eğer biri sorarsa."

"Kimse sordu mu?"

"Hayır, henüz sormadı."

"Henüz mi?"

"Hayır... son yıllarda sorabileceğim bir kız arkadaşım olmadı."

Acaba son yıllarda biriyle çıkmış mı, Los Angeles'a ilk geldiğinde garip Tinder randevuları ya da tek gecelik ilişkiler yaşamış mı? *Biriyle çıkmadığımı* söylüyor ama takılmalar farklı. Bir dönüm noktasına yaklaşırken, aklımı meşgul eden şeyler bunlar.

"Doğru. Bir sonraki yatacağın kıza haber veririm."

Bir parçam ben olduğumu umuyor. Gözleri yoldan bana kayıyor, sonra tekrar vücudumdakiler yerine önümüzdeki kıvrımlara odaklanıyor. Gözlerinde bir açlık parıltısı var ve bana böyle bakmaya devam ederse, yatakta istediği her şeyden bahsedebilir.

Bakersfield'ın kuzeyinde benzin almak için durduk. Vatikan Arşivleri ve onların sözde porno zulası hakkındaki iki podcast bölümünü baştan sona dinlemiştik ve Hayden bir mola verebileceğimizi kabul etti, çünkü çok fazla şey vardı. En azından başka biri konuşurken, orta sınıf sedanını boğucu hissettiren karıncalanma cazibesiyle yüzleşmek zorunda kalmadık. En azından arabayı ben kullanmadığım için memnunum. Yolculuğun çoğunu Hayden'ın araba kullanışını izleyerek ve bundan mantıksız bir şekilde tahrik olarak geçirdim - biri saçında, diğeri direksiyonda olan ellerinin keskin açıları; burnunun köprüsünde duran ve bana bakışlarını gizlediğini *düşündüğü* güneş gözlükleri.

Benzin parasını ödemeyi kabul ettim, bu yüzden o tuvaleti kullanırken ve yol için daha fazla atıştırmalık satın alırken benzin doldurma işini ben hallediyorum. Hayden iki şişe su, bir paket Twizzlers ve küçük bir paket cipsle dönüyor. Arabaya bindiğimizde, vitesin üzerinde tereddüt ediyor.

"Seninle bir şey konuşabilir miyim?" diyor sonunda.

"Elbette."

Kontaktan sarkan anahtarlarının üzerindeki anahtarlıklarla oynuyor. Küçük bir uzaylı kafasını birkaç kez döndürüyor.

"Annem San Francisco'da yaşıyor."

Bunu zaten biliyorum ama bu bir gerçek değil. Bu bir soru. "Tamam. Dolambaçlı yoldan mı gitmek istiyorsun?" diye sordum.

"Sanırım yapmak zorundayım." Gözlüklerinin altından burnunun köprüsünü ovuşturuyor. "Bunu erteliyordum ve eğer buraya geldiğimi biliyorsa ve bunu yapmadıysam... Bilmiyorum."

"Evet, onu görmek için biraz zaman ayırabiliriz," diye sorgusuz sualsiz kabul ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, gezimize ekleyeceğimiz her ekstra zaman, ormanda sivrisinekler tarafından canlı canlı yenerek geçirmem gereken zamandan daha az. Hayden'ın annesinin şehirde gerçek duvarları ve yatakları olan bir evi olduğunu hayal ediyorum.

En azından bir cibinliği vardır diye düşünüyorum.

Yavaşça başını sallar. "Teşekkürler. San Jose'deki otelimizde kalacağımız gecelerden birini iptal edip onun yerine onunla kalabiliriz. Akşam yemeği yeriz, bilirsin."

Sessizce oyalanıyoruz. Hayden'ın annesinin evinde bir gece geçireceğim için endişeleniyorum. Yeni bir arkadaşın evinde ilk kez yatıya kalmak gibi. Tuvaletlerin nerede olduğunu bilemeyebilirim ya da ilk ben uyanırsam ailesiyle garip sohbetler yapmak zorunda kalabilirim.

Sonunda telefonuna bir sinyal geliyor ve dinlediğimiz yumuşak indie beat Spotify çalma listesi arabayı dolduruyor.

"Onu görmek istemiyor musun?" Şarkının üzerine soruyorum.

"Seviyorum. Ben sadece... Annem ve ben o kadar yakın değiliz. Yani onu birkaç ayda bir görüyorum, Noel'de de görmüştüm ama buraya... Kocaayak avlamaya geldiğimi duyunca pek sevineceğini sanmıyorum."

"Çoğu kadın Koca Ayak'tan önce gelmek ister."

Sonunda gülerek başını kaldırıyor. "Bu adil. Bence Koca Ayak listede olmasaydı da iyi olurdu."

"Diziyi desteklemiyor mu? Yani, baban Korku Ustasıydı. Senin bu işlerle ilgilenmene gerçekten şaşırmış olabilir mi?"

"Tamam, dürüst olmak *gerekirse*, boşandılar." Kelimelerle zaman kazanmasına izin verdim. "Bilmiyorum. Tek çocuğunun internette canavar avlaması fikrine hiç ısınmadı. Ya da bir podcast'te onlar hakkında konuşmaya."

Hayden'ın hayatında farklı bir şeyler yaptığını hayal etmeye çalışıyorum ve bu çok zor. Kalem oynattığı bir işi varken bu bir tutku projesi olsa bile, bir şekilde canavar avlamadığı bir dünya hayal edemiyorum. Bunu *tüm* işi haline getirecek kadar şanslı.

"Diplomamla," diyor, "sanırım müzik üreteceğimi veya post prodüksiyona gireceğimi ve Los Angeles'a taşındığımda belki de bir köşeyi döneceğimi umuyordu. Dürüst olmak gerekirse, bazı kısa filmler için seslendirme yaptım ve biraz serbest çalıştım ama bunlar *işti*. Asla *benim işim* olmadı."

"Peki, bu şovu devasa hale getirdiğimizde ve canavarları avladığımız on sezon falan olduğunda kendini aptal gibi hissetmeyecek mi?"

Yorgun bir gülümseme taklidi yapıyor, sanki ziyareti düşünmek bile onu yormuş gibi. Artık çok daha genç görünmek için gözlüklerini çıkarmasına gerek yok. Gözlerinde yalvaran ve çocuksu bir şey var. "Sana karşı son derece nazik davranacak,

sanırım, ama bize ters iltifatlar edebilir. Ben bunlara alışığım ama-

"Hayden," diyorum, "orta yaşlı beyaz bir kadından gelen ters bir iltifatı gayet iyi karşılayabilirim."

"Biliyorum, ama-"

Sözünü kestim, elim vitesin üzerinde onunkinin üzerindeydi. "Alınmayacağım. Ben sadece... iyi olmanı önemsiyorum." Sonunda parmaklarımız birbirine dokunduğunda ellerinin titremesi durdu ve gözlerini kaçırdı.

"Size yük olduğum için özür dilerim-" "Her şey yolunda. Söz veriyorum, her şey yolunda."

Hayden böyle şeyleri benimle paylaşmazdı ve şimdi nedenini biliyorum. Tüm bunları omuzlarıma alacağımdan ve bana yük olacağından korkuyor. Ama başkasının acısını üstlenen ilk kişi o.

Başparmağı avucumun arkasını okşuyor. Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor ve konuşmayı bana bırakıyor. "Ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz. Her zaman yanında olacağım."

Bir şekilde bu onu sakinleştirir. "Tamam. Teşekkür ederim."

Arabayı sürmeden önce tereddüt ediyor ve kafasının hâlâ başka bir yerde olduğunu söyleyebiliyorum. Parmaklarımı onunkilerden ayırıyorum. Onu daha az acıtacak bir yere götürmek istiyorum.

"Vatikan dizisinde bir bölüm daha yok mu?" Başını sallıyor.

"Kıyamet hakkında ne bildiklerini öğrenmek istiyorum." "Hayır, bilmiyorsun," diye gülüyor.

"İstiyorum."

Sonunda iç çeker, telefonunu açar ve Play tuşuna basar.

Pek çok konuda aynı fikirde olabilirim ama Fresno Nightcrawlers konusunda aynı fikirde olacağımdan şüpheliyim. Hayden beyaz pantolona benzeyen küçük yaratıkların kriptid olabileceği konusunda ısrar etse de, ben daha çok bunun tuhaf hayalet kostümleri giyen çocuklar olduğuna ikna olmuş durumdayım.

Yine de Fresno'ya vardığımızda arabadan inip onu takip ediyorum. Hafta sonunun çoğunu ormanda geçireceğiz, bu yüzden sanırım doğayı mümkün olduğunca mikrodozlamam gerekiyor. Sanırım bir parktayız. Orta Kaliforniya bana sürekli burada ne kadar az şey olduğunu hatırlatıyor. Karanlıkta, dikenli çalılardan, ara sıra iskelet haline gelmiş ağaçlardan ve uzakta şüpheli görünen bir köprüden fazlasını seçmek zor. Oh hayır, umarım oraya gitmiyoruzdur.

"Unutma," diye fısıldar Hayden. *"Pantolon."*

"Anma Günü'nden önce beyaz mı giyiyorlar?"

"Ve İşçi Bayramı'ndan sonra!"

"Mutlak sapkınlar."

Bir el fenerini ceketinin cebine sokuyor ve gece görüş kameramızı tutuyor. Daha önce arabada yaptığımız konuşmayı düşünüyorum ve Hayden'in gözlerindeki ışığın geri geldiğini görmek beni mutlu ediyor. Bir şeyin onu bu kadar çabuk karartabileceğini hiç düşünmemiştim ama belli ki annesi öyle düşünüyor. Tam boyutunu bilmiyor olabilirim ama yarın gecenin onun için kolay olmayacağını biliyorum.

Haftalardır bu gezi hakkında konuşuyorduk. Sürüşlerimizi, avlarımızı, konaklama yerlerimizi planladık. Konuşmalarımız San Francisco'nun etrafında dönerken o hep tökezledi. Artık nedenini biliyorum.

Elimden geldiğince acıyı hafifletmeye çalışmak zorunda hissediyorum. Her ne kadar hava karardıktan sonra bu tuhaf parkta dolaşmak istemesem de peşinden gidiyorum. En azından yalnız değilim ve umarım Hayden benim için bir orman iblisiyle savaştık kadar beni seviyordu.

Bahar havası keskin ve açık arazide yürürken donmasınlar diye ellerimi ceplerime gömüyorum. Etrafta gizlenen Nightcrawler ya da başka bir yaratığa dair hiçbir işaret yok. Yine de Hayden her ağacın arkasına bakıyor ve bana Hidebehind denen bir şeye dikkat etmemi söylüyor.

"Oduncular böyle kaybolur," diye açıklıyor.

"Hayır, dikkatli olsan iyi olur. Tek eksiğin bir balta."

Kaşlarını çatıyor. Kulaklarımdaki çınlamayı çok yüksek sesle duyuyorum, yaprakların hışırıtısıyla noktalanıyor. Burada her türlü saldırıya karşı savunmasızım. Böcekler, ayılar, Nightcrawler.

"Doğayı sevmiyorum," diye
yakınıyorum. "Ruha iyi
gelir."

"Lyme hastalığı değil!" Gerçi burada ağaçlar ve çalılar çok sık değil. Sadece onlardan birine düşersem gerçek bir tehlike altında olurum ki bu da büyük bir olasılık.

Hayden sırt çantasına uzanıp bir konserve kutusunu bana doğru fırlatıyor. El yordamıyla alıyorum, alüminyum teneke yerdeki bir taşa çarpıyor. Kıkırdıyor ve ben ona uzanırken el fenerini bana tutuyor. Parmaklarım çalılara, yapraklara ve korkunç derecede yumuşak bir şeye sürtünüyor. Sonra, nihayet, böcek spreyi.

"Senin için hiçbir şey yapmadığımı söyleme. Siz Lyme hastalığından korkuyorsunuz, ben de size yardım ediyorum."

"Kahramanım," diye homurdanıyorum arkasından. "Biliyor musun, bu tuhaf pantolonlar hakkında biraz araştırma yaptım ve onları ilk gördüğümde -bu adamın CCTV görüntülerini kaydetmesi ve daha sonra monitörü bir kamerayla *çekmesi* ve 'yanlışlıkla' orijinal görüntüleri silmesi çok garip."

Hayden meraklı bir köpek yavrusuymuş ve ben de ona bir kemik atmışım gibi başını eğiyor. "Araştırdın mı?"

"Tabii ki. Ben titiz bir kaltağım. Çürütülmesi zor, *boktan* görüntüler elde etmek için oldukça iyi bir yol gibi görünüyor." "Fresno Nightcrawlers'a inanıyorsun, değil mi Hallie?"

Botlarımın altındaki yaprakları karıştırıyorum. "Bir yerden başlayacak olsaydım, Fresno Nightcrawlers ile başlamazdım."

"Eğer bir şeye inanmaya başlayacak olsaydın, bu ne olurdu?" diye soruyor. "Sadece sıçrama noktanın ne olduğunu bilmek istiyorum, İnançsız."

"Bende yok," diye yalan söylüyorum. Hayatım buna bağlı olsa bile bunu asla kabul etmeyeceğim, ancak Kocaayak'ın varlığı konusunda giderek daha az mücadele ediyorum. İki ayaklı bir primatın ormanda yaşaması ya da karlı bir versiyonunun Himalayalar'da yaşaması tamamen mantıksız değil.

Ancak ben Koca Ayak'ın uzaylı olduğuna

inanmıyorum. "Bir gün," diye inliyor.

"Asla."

Dönüyor ve gözlerinde alaycı bir bakışla bana bakıyor. Hayden'ın bana nasıl baktığını çok düşünüyorum. Her nazlı bakış, onunla tartışmak ve en az onun kadar zeki ve yetenekli olduğumu kanıtlamak için bir başka fırsat. Daha iyisini bilmesem, bundan hoşlandığımı söyledim. Onu zorladığımda, dürttüğümde ve bunun için çalıştırdığımda canlanıyor.

Bu sefer daha da yaklaşıyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. Gözlerim alt dudağının kıvrımına, beni incelerken oluşan yumuşak dudak büküşüne takılıyor. Orman ıslak çimen ve yağmur gibi kokuyor, ama ben sadece onun kokusunu alabiliyorum: amber ve viskinin keskin tonu ve saçlarının bu gece muhtemelen limon mine çiçeği gibi kokacağını düşünüyorum (eğer teorisi doğruysa) ve aniden ona yaklaşıp her şeyi içime çekmek istiyorum.

Ellerini omuzlarımda gezdirmesi, parmaklarının boynumu okşaması onun için çok kolay olurdu. Çenemi yukarı kaldırdığını ve içten içe oyun parkında yapmasını dilediğim şeyi yaptığını hayal ediyorum. Reddedilmemin onu küçümsenmiş hissettirdiğinden ve yeni bir girişimde bulunmaktan korkabileceğinden endişeleniyorum ama kendimi durdurmak için nedenlerim tükeniyor.

Yıllardır ilk defa, bazı parçalarım kilit altında değilmiş gibi hissetmiyorum. Ne bulacağından o kadar korkmuyorum. Belki zihnim azgın bir MKUltra deneyi gibi yükselmiştir ya da belki cephane değil cevap arayan birini bulmuşumdur.

Boğazı düğümleniyor ve göz kapakları ağırlaşıyor, sanki onları kapatıp bu ana kolaylıkla dalabilirmiş gibi. Ben de öyle. Şu anda böcekleri düşünmüyorum bile, ama dışarıdayken *hep* böcekleri düşünürüm.

Etrafımızdaki hava parazit dolu, sanki bir dokunuş daha vücudumun her yerine elektrik saçacakmış gibi ve ben de öyle olmasını istiyorum. Hayatımın en iyi şoku olurdu. Hayatımın en iyi şoku oldu *zaten*. Onu kanımda dolaşan radyoaktif parçacıklar gibi hissediyorum, sanki asla sakinleşemeyecekmişim gibi. Sanki beni aynı anda hem öldürüyor hem de hayata döndürüyor. Uzun zamandır ilk kez bir şeye inanmak istiyorum.

Uzaklaştığında bedenini hâlâ olması gerekenden daha güçlü hissedebiliyorum ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum. "İleri, İnançsız." Hayden bize ormanın ortasındaki bir köprüye doğru gitmemizi emrediyor.

"Ona tırmanmak istemiyorum."

"Üzerinden koca bir tren geçiyor. Onu kıracak olanın *biz* olacağımızı sanmıyorum. Gel hadi. Burada bir görüş noktamız var." Hayden el fenerini bir lazer işaretçisi gibi yakıyor ve ben de onu kovalamaya çalışan Cthulhu oluyorum. Yemi yutmuyorum ama yine de takip ediyorum. Yaklaşırken yumuşak bir şeye basıyorum ve inliyorum. Sağlam bir zeminde olduğum için heyecanlıyım. Tahta güzelmış. Ahşap çamurdan çok daha iyi. Sonra termitlerin varlığını hatırlıyorum.

Hayden sonunda köprünün tam ortasında duruyor ve sırt çantasını silkerek oturuyor. Ben temkinli adımlarla ona doğru ilerlerken el feneri bana doğru geliyor. Gerçek bir centilmen gibi ceketini çıkarıp yanına yere bırakıyor, böylece nemli tahtaya oturmak zorunda kalmıyorum. Bacaklarımı köprünün parmaklıkları arasından geçirip karanlığa bakıyorum. Ay üzerimizde bir parıltı oluşturuyor, onu ve bulabileceğimiz herhangi bir Gece Sürüngeni'ni görmeme yetecek kadar.

"Yani öylece oturup pantolon mu arayacağız?" Ben soruyorum.

"I Spy oynayabiliriz."

"Küçük gözlerimle yeşil bir şey görüyorum."

Hayden gözlerini devirir. "Bu doğa. Her yer

yeşil." "Bazen doğa kahverengidir."

"Doğru. Şu çalı mı?" En yakın çalıyı işaret ediyor.

"Lanet olsun."

"Denemiyorsun bile. Gözlüklerim olmadan daha iyisini

yapabilirim." "O zaman çıkar onları," diye gülüyorum.

Dediğimi yapıyor ve bana uzatıyor. *Scooby Doo*'daki kötü adamın Velma'nın gözlüklerini ulaşamayacağı bir yerde tutması gibi, onun ayrılmaz bir parçasını tutuyormuşum gibi hissediyorum. Çerçeveleri gözlerime tutuyorum ve önümüzde uzanan araziye bakıyorum. Camlar çok kalın ve dünya çamurlu siyahlar, maviler ve yeşil spreylerden oluşan bir tuvale dönüşüyor. Ona doğru dönüyorum. Çerçeveler yüzüme zor oturuyor, burnumdan aşağı kayıyor.

"Tanrım, gerçekten hiçbir şey göremiyorsun,

değil mi?" "Sana söylemiştim."

Ama yine de vücudunun keskin hatlarını seçebiliyorum; kot pantolonunun koyu mavileri ve saçlarındaki kestane kahveleri. Utangaç gülümsemesini hâlâ görebiliyorum ve bir kez olsun, benim onunkinden her zaman yararlandığım gibi o da benim görüş eksikliğimden yararlanıyor. Yanaklarındaki gamzelere ya da gözlerini kapattığında koyu renk kirpiklerinin tenine sürtünmesine takılıp kalabiliyorum. Şu anda dünya ikimize de bulanık ve dağınık görünüyor ama ikimiz de hâlâ neyin önemli olduğunu görebiliyoruz.

Ve bundan da öte, sanki dünyadaki en gürültülü şeymiş gibi nefes alışını hâlâ duyabiliyorum ve ona yaklaştıkça bacaklarımız birbirine sürtünüyor. İkimiz de geri çekilmiyoruz. Her dokunuş mesleki bir tehlike. Saçımı yıkarken, onun yatağında uyurken, onun yanında kıvrılırken, arabada ellerimiz birbirine değerken. Her dokunuş beni daha fazlasını istediğime ikna ediyor.

"Hayden, ben..."

"Biliyorum. Nightcrawler'ları bu şekilde fark etmek ikimiz için de zor olacak."

Ellerinin yüzümün yanlarına gelmesinin şoku tüm bedenimi sarsıyor ve ona doğru eğiliyorum, bir elim Henley'sinin waffle örgüsüne dayanıyor. Her nefesini hissediyorum ve parmaklarımı kumaşın etrafında kıvrıp onu daha da yakınıma çekmekten kendimi alamıyorum. Benim duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkunuyor ve başparmakları çeneme sürtünüyor. Parmaklarından biri tehlikeli bir şekilde nabız noktama yakın ve kalbimin ne kadar sert attığını biliyor olmalı.

O kadar yakın ki dudaklarına bakamıyorum bile. Göğsümde bir baskı oluşuyor, sanki bir şey üzerime oturmuş, beni boğuyormuş gibi. Bu, aşık olmanın en tehlikeli kısmıdır - yangın koşullarındaki kuru çalılar gibi, eylem ve eylemsizlik arasında asılı kalan belirsizlik. Herhangi bir şey onu tutuşturabilir ve bizi yakabilir.

Hayden'in dudakları, ağzının tadı, sakalının ısırıkları ve vücudunun her dokunuşu için bahanelerim tükendi ve çılglık çılgılığa bir istekle doluyum. Yüzümdeki gözlüğü çıkarırken, bir an için kendini bundan vazgeçiremediğini görüyorum. Dili alt dudağının iç kısmında geziniyor. Kafamın içinde kendimi dişlerimi dudağına geçirirken, parmaklarım yumuşak dalgalarında düğümlenirken, o adımı inleyene kadar boynunun kıvrımlarını öperken görüyorum. Sonra, gözlüklerini yüzüne geri kaydırduğunda, ikimizin de kafasındaki yanılsamaları parçalayıp eğilmeden önce bir anlık bir sakinlik daha oluyor.

Frşno Nightcrawler'ın her birine, beni ormanın ortasına, termitlerle dolu bir köprünün üzerine sürükledikleri ve tüm o küçük beyaz pantolonlarının ihtişamıyla onları aradığım için şahsen teşekkür etmek istiyorum. Çünkü onlar olmasaydı, ne yapacağımı bilemeyebilirdim.

Hayden'ı öpmenin nasıl bir his olduğunu. Şimdi olmaz, böyle olmaz.

Ne kadar yavaş başladığını bilemeyebilirim: beni keşfederken, öğrenirken ve çenemi aşağı eğip öpücüğü derinleştirirken çıkardığım yumuşak sesleri incelerken deneysel ısırlıklar. Bir elimi göğsünde ve boynunun kıvrımında gezdiriyorum, parmaklarım koyu dalgalarında düğümleniyor. Mecbur olmasam nefes almazdım, çünkü ondan bir an bile ayrılmak aptalca ve akıl almaz geliyor. Nefesimi toplarken başımı sallıyorum ve ona bu kuralı ve bir sonrakini çiğneyebileceğimizi söylüyorum.

Hayden'ın elleri vücudumda geziniyor. Beni ezberleyene kadar her kıvrımı kavıyor ve kalçalarımın ulaştığında beni kucağına çekiyor. Nefes almak için ayrıldığımızda bacaklarımı beline doluyorum, göğüs göğüse, alnım gözlüklerinin plastik çerçevelerine değiyor.

Onu arzuyla izlediğim tüm günleri düşünüyorum; konuşurken ellerinin hareket edişinden, çalışırken çıkardığı yoğun düşünceli bakışlara ve mırıltılara kadar. Ellerin benimle en mahrem şeyleri yaptığını hayal ettim, ama hiçbirini vücudumu kavrayışıyla kıyaslanamaz: yumuşak, pençeleyen kavrayışlar, hiçbir yakınlığın onun için yeterince iyi olmayacağını hissettiriyor. Hiçbir şey beni her nefes alışında çıkardığı çaresiz iç çekişlere ya da beni tekrar öpmek için eğildiğinde mırıldandığı yumuşak "siktir "e hazırlayamazdı.

Başka hiç kimseyi böyle istemediğimi bilmesini istiyorum. Hayden'ın *her şeyini* istiyorum. Boyunun ve kasının her santimini, saçının her yumuşak tutamını ve sakalının sert dikenini istiyorum. Vücudundaki her bir dövmeyle öğrenmek ve sanki hepsi çarpıcı bir sanat eserinin uyumlu bir parçasıymış gibi onları ve onu incelemek istiyorum. Onun hakkında her şeyi bilmiyorum ve hala ortaya çıkarmaya çalıştığım pek çok sır var, ama onları da isteyeceğimden eminim.

Hayden kendini geri çeker ve nefes almakta zorlanır. "Ben de bunu bekliyordum."

Başparmağımla gülümsemesinin kıvrımlarını izliyorum. "Ne kadar zamandır?"

"*Queen Mary*'de bana sarılarak uyandığından beri." Cevabı bir öpücükle daha yerleştirdi.

"Biliyor muydun?" "Biliyor muydun?" diyorum.

Başını sallıyor, beni bir çapa gibi batırıyor. "Biliyordum ve bunu düşünmeyi bırakmadım. Sıcaklığın, dokunuşun, başka hiç kimsenin olmadığı kadar yakışman."

Bacaklarım tamamen jöle gibi. Beni öperken çıkardığı sesleri dinliyorum, odaklanmış, konsantre, sanki şimdiye kadar duyduğu en ilginç komployum gibi. Burada da gittikçe daha derine iniyor. Arzunun karıncalanmaları vücuduma yayılıyor -sırtım, kollarımda tüylerim diken diken oluyor, bacaklarımın arasında bir sıcaklık kabarıyor.

Kolları beni sararken kalçalarımız aynı hizada, aramızda hiçbir boşluk kalmayana kadar beni daha da yakınına çekiyor, sadece çoktan gitmiş olmasını dilediğim kıyafet katmanları. Alt dudağımla ısırıldığında küfrediyor ve vücudu geriliyor, yumuşak parmak uçları sırtıma giriyor, kazağımın altını tırmıklıyor. Kalçalarım onunkilere doğru sallanırken aramızda ısı çiçekleri açıyor ve aramıza girip pantolonunun fermuarını açarak onu öyle çaresizce inletmek istiyorum ki yerel kriptidler bizi yalnız bırakmaları gerektiğini anlayacaklar.

Beni şimdiye kadar tuttuğu en değerli yükümü gibi kavıyor ve yere serdiği cekete dikkatlice yaslıyor. Şüphesiz pahalı, su geçirmez REI ceketinin beni kuru ve temiz tutacağını biliyorum, ama tutmasa bile şu anda tek bir şey hakkında tartışmam. Altımızdaki nemli ahşabı ya da dalların ve odun parçalarının dikenlerini hissetmiyorum. Sadece ellerinin

gömleğimin üzerinde gezindiğini, beni ürperten her noktayı bulduğunu hissedebiliyorum. Vücudumun çıkardığı her yumuşak inilti ve ürpertide başıyla onaylıyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye nefes alıyor, her kelimesinde sıcaklık tütüyor. "*Çok* iyi."

Ormanın ortasında birine vurmayı hiç bu kadar çok istememiştim. İşte böyle berbat bir yerde sivrisinek ısırtığı alıyorum.

"Bana ne istediğini söyle." Benden sadece hırıltılı nefesler ve harap olmuş kelimeler için uzaklaşıyor. "Her şeyi." Ve sonra, "Her şeye sahip olmanı istiyorum."

Sırt çantamda olduğunu bildiğim prezervatifi ve onun geri kalanının ne kadar harika hissettireceğini düşünüyorum. Ondan bir sonraki adımları atmasını istemeyi düşünürken kalbim hızla çarpıyor, ama yine de beni korkutan bir şey var. Bunu çok ağırdan almak istemiyorum, her seferinde bir adım.

"Şu anda daha ileri gitmek istemiyorum."

Geri çekiliyor, hâlâ dudaklarında beni tadıyor. "Ben... hmm, evet... bu genelde ilk öpücüklerimde aldığımdan biraz daha ateşli." Onun orantısız, öpücük delisi gülümsemesini içime çekiyorum. Bir gülümseme. Hayal kırıklığı ya da ihanet belirtisi yok.

"Porno koleksiyonu olan bastırılmış komplo teorisyeni."

"Nasıl renklendireceğini bilmeyen sıkıcı inançsız." Beni tekrar öpüyor, alay ediyor, kollarımı omuzlarına dolamama izin veriyor. Öpücükleri bir alışveriş değil. *Beni* istediği için yapmak istediği bir şey. Dudaklarının boğazımda bıraktığı her izi bana gösteriyor, alay ediyor ve kıkırdamalarımın sesini bir rehber olarak kullanıyor.

"Biz de çok fazla ormanın içindeyiz."

"Ve sen böceklerden nefret edersin," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Böceklerden kesinlikle nefret ederim."

Ellerimi yüzünün kenarlarında gezdiriyor, Henley'sinin üstündeki düğmelerle oynuyorum. Artık onun bir parçasını sahiplendiğime göre, basit ve seksi detaylarını da sahiplenmek istiyorum. Keskin köprücük kemikleri, gömleğinin düğmelerinin göğsünde aşağıya doğru indiği yerdeki koyu renk saçlar, belli açılardan dışarı taşan mürekkep.

"Ve yine de, bir elin kıkırda."

Gerçekten de öyle. Çok güzel bir kıkırda.

"Bu gecelik Nightcrawler avını bitirdin mi?"

Hayden kaşlarını çatıyor. Hayır, her Chuck E. Cheese faresinin içinde asgari ücretle çalışan on yedi yaşında bir çocuk olduğunu zor yoldan öğrenmek zorunda kalan bir çocuk gibi dehşet ve yanlış anlama sergiliyor. "Avlanmayı asla bitiremeyeceğim."

"...Doğru. Ormandan çıkabilir miyiz? Böceklerin olmadığı bir yere gidebilir miyiz?" "*Peki*," diye kabul ediyor, üzerimden inip temizlenmeme yardım ediyor.

Arabayı buluyoruz ve o sürüyor. Elini konsolun üzerine uzatıyor ve parmakları benimkilerle örülüyor. Gözlerindeki inançsızlık ifadesini seviyorum, sanki onu geri istediğime inanamıyormuş gibi, sanki bana sahip olabileceğine inanamıyormuş gibi. Açıkçası, böyle istendiğimi hiç bilmiyordum. Varlığımın birini mutlu ettiğini bilmenin verdiği sessiz huzurun tadını çıkarıyorum. Aynı anda hem çok küçük hem de çok büyük.

Arka planda "Mothman Is Real and He's My Boyfriend" adlı bir çalma listesinin hafif sesleri eşliğinde, Hayden'ın başparmağı ara sıra avucumun arkasına hafif indie titreşimleriyle ritim tutarak sessizce otele gidiyoruz. Otele giriş yaptık ve odamızı tuttuk. Bu sefer ikimizin de tek yatak olmasına aldıracağını sanmıyorum. Sırayla duş alıyoruz ve yarın çekimler için erken kalkacağımızdan yatmaya hazırlanıyoruz. Bir saat önce ellerimi göğüslerimin üzerinde gezdirdiğini düşünürsek, artık sütyensiz uyumaya başlayabilirim. Hayden televizyonda kanallar arasında gezinirken yatağa yerleşiyor. Sonunda tüketecek bir şey buluyor, *Kozmik Komplolar*'ın tekrarını.

Konu: Abraham Lincoln İç Savaş sırasında uzaylılarla işbirliği içinde miydi?

Bir makyaj mendiliyle yüzüme saldırırken, ona dönmeden önce televizyona dikkatle bakıyorum. Hayden gülümsüyor ve kanalı değiştirmeyi planlamadığını biliyorum. Kısa bir süre önce onu tesadüfen bulmuştum, ama şimdi bu bana tesadüfün tam tersi gibi geliyor. Kader gibi geliyor. Hatta kozmik bir komplo.

Yatakta başımı omzunun kıvrımına yaslıyorum. Duştan yeni çıkmış, yine limon mine çiçeği ve basit otel sabunu gibi kokuyor, kolonyasının her zamanki misk kokusunu maskeliyor. Nefes alış verişinin sesi beni uykuya yaklaştırırken, ara sıra bilmek isteyeceğimi düşündüğü bir gerçeği ya da ek bir bilgiyi sunuyor. Bir ay önce olsa, teorilerinin ne kadar gerçek dışı olduğuna dair çürütmelerle karşılık verirdim. Şimdi ise her türlü tuhaf teorisini dinleyeceğim çünkü bunu söyleyen *o*.

"Bu adamla daha önce tanışmıştım," diye mırıldanıyor. "Tam bir baş belası. Bir keresinde Yıldız Geçidi Projesi hakkında tartışmıştık. Gerçek olduğuna inanmıyordu. Gerçek olduğu doğrulandı. Bu bir şey."

"Yıldız Geçidi Projesi'nin ne olduğunu bildiğimi düşünmene bayılıyorum."

Gülüyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Tamam, yani... yetmişli yıllarda, CIA yasal olarak uzaktan izleme ve ESP gibi psişik yetenekleri incelemeye çalışıyordu..."

Dünyadaki en iyi masalmış gibi dinliyorum. Bölümdeki daha saçma olaylar üzerine tartışıyor, gülüyor ve kendi komplolarımızı öneriyoruz. Ben başka şeylerden -kollarıyla beni kendine yaklaştırmamasından, başını benimkinin üzerine koyuşundan, sanki mümkün olan her parçamızın birbirine bağlanmasını istiyormuş gibi- şaşkınlık duymakla meşgulüm. Tartışacak kötü teorilerimiz kalmadığında televizyonu kapatıyor ve yan dönüyor. Kolunu bedenime doluyor ve alnını benimkine bastırıyor. Otel odasındaki klimanın vızıltısı ve asansörlerin yakınındaki misafirlerin uzaktan gelen fısıltıları dışında ses yok. Sırada ne olduğunu biliyorum ama bu gece farklı hissedeceğim.

Gözlüklerini çıkarıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına atıyor ve karanlıkta göze çarpan parlak mavinin şokundan faydalaniyor. Oradan başlıyor ve dudaklarımı bulup eğilene kadar parmak uçlarını yüzümün yan tarafında gezdiriyor. İlk öpüşmemizdeki gibi yavaş ve kasıtlı, sanki hala bunun bir tesadüf olup olmadığını sorguluyor. Parmaklarımı hâlâ kurumakta olan saçlarına dolayarak ve onu öperek ona güven veriyorum ve bunu yapmak çok iyi hissettiriyor. Onun her parçasının bana ait olmasını istiyorum.

"İyi geceler," diye fısıldıyor son bir öpücükle. "Hayaletlerin ısırmasına izin verme."

7+(287 7+(5((SLVRGH S+*79EXW0DNH,W+DXQWHGT 2QWKL VZ HHNRVHSLVRGH RI7KH2XW7KHUH+D\GHQDQG+DOOLH WUDYHOWR 6DQ-RVH&DOLIRUQLD WR LQYHVWLJ DWH WKH :LQFKHVWHU0 \VWHU\ +RXH&DQWKH\ V\MLYHWKHLUWLP HWKHUH ZLWKRXWIDOO LQJ WKURXJ KDWUDSGRRURUZDONLQJLQWR DZ 100 0 RUH DWHOHYHQ

+\$<'(1 ,PHDQWKLVLVDORWRIURRPV/LNHZDORW

+\$//,(\$QG\RXJUHZXSULFK

+\$<'(1 6XUH GLG

+\$//,(,WQWQWV ZR XOG UXQRXWRIURRPLGHDVDWVRPHSRLQW

+\$<'(1 ,EHW,FRXOG FRPHXSZLWK DEXQFK

+\$//,(2QHKXQGUHGDQGM\W\ "

+\$<'(1 <HDK2ND\EHGURRPVPOLNH DWOHDVWWZ HQW\ EHFDXVHZK\W7KHQDWOHDVWWZ HQW\ ILYH EDWKURRP VEHFDXVHHYHUEHGURRPZRXOG KDYHRQHEDWKURRP DWWD FKHG WKHQ DEXQFKRIH[WUDRQHV 1RWDOORI WKHP ZR XOG KDYHVKRZHUVRUEDWKV

+\$//,(2ND\VR\RXDUHDWIRUW\ ILYH

+\$<'(1 ' R %HFDXVHP

+\$//,
'HILQLWHO\QRW

+\$<'(1
*RGGDPPLW

>%(\$7@

+\$<'(1
7HQOLYLQJURRPVHOHYHQ SDUORUVP

+\$//,(
:KHOHYHQ" 7KDWRVUDQGRP

+\$<'(1
J,MXVWGLG WHQ RIHYHU\WKLQJWKDWRVXQFUHDWLYH

+\$//,(
\$QGPRUHPDWK IRUPH

+\$<'(1
)RXUWHHQ GLQLQJURRPV)LYHNLWFKHQV (LJKWODXQGU\URRPV:KDWDP,~~W~~

+\$//,(
1 LQHW\ WКУНН

+\$<'(1
)XFN%RZOLQJ DOOH\ 0RYLHWKHDWHU 7ZRKRPHJ\PV,QGRRUVZLPPLQJ~~SRHQVXUW~~ OLEUDULHVV

+\$//,(
2QHKXQGUHGDQGILYH

+\$<'(1
)LYHERZOLQJ DOOH\ V)RXUPRYLHWKHDWHUVPRQH IRU* RQH IRU3* RQH IRU3* RQHIRU5P

+\$//,(
:KDWDERXWI& "

+\$<'(1
,WRVOLNH WKH VDPHWKLQJ DV5EXW\RXFDQVKRZPRUHGLFNV2KDQG\RXFDQRWHYHQ KDYH
DSDUHQWJ HW\RXLQ1RZZ KDWDP , ~~W~~

+\$//,(
2QHKXQGUHGDQGWZ HOYH

+\$<'(1
<RXNQRZZKDWIXFNWKL V

Hayden'ın annesinin evine geldiğimizde Hayden'ın elleri direksiyonda titriyordu. Annesini göreceği için gergin olduğunu söylediğinde hayal ettiğim şey bu değildi. Hayaletlerle konuşurken onu izledim.

Kutu ve perili otellerde uyumak, ama onu hiç böyle görmemiştim.

Çok korkmuş.

Avrupa tarzı bir evin önüne park ediyoruz, geniş cumbalı pencereleri taşan çiçekler ve bakımlı bir çimenlikle süslenmiş. Evin arkasında turuncu bir parıltı saçan sönük güneşten, şekilli süs bitkilerine ve uzakta dalga seslerine kadar her şey mükemmel. Yine de Hayden için dünyanın en rahatsız yeri gibi görünüyor.

Eve gitmeyi *sevmiyorum*. İyi bildiğim ama artık uyum sağlayamadığım bir yer. New York'un banliyölerindeki insanlar ne kadar canlı olsalar da, şehirden taşan cesur kişilikler, ben orayı aştım ve aşacağımı hep biliyordum. Yine de ailemin çatısı altında, garip benliğim yeterince iyi. Hayden'ın rahatsızlığını anlıyorum ama eve gelmekten hiç onun gibi korkmamıştım.

Araba kapanıyor ama Hayden kapının koluna yapışıp kalıyor. Konsola uzanıyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasına sokuyorum. "İyi misin?"

"Olmak zorundayım."

"Olmak zorunda değilsin."

Keşke biri yıllar önce bunu bana söyleseydi. Hayden bunun üzerinde duruyor ama bazı çılgın teorilerinin beynime hiç işlemediği gibi kelimeler de ondan sekiyor. Sonunda başparmağı avucumun arkasına değiyor ve arabadan dışarı kayıyor. Bagaja ulaştığımızda bu kişiyi çok daha iyi tanıyorum ama gözlerinde hâlâ yabancı hissettiren bir boşluk var.

Benim için spor çantamı alıyor ve beni ön kapıya ve evin içinden geçerek güneşlenme odasına doğru götürüyor. Orada bekleyen adam ve kadın Kennedy'lere yakışacak kadar zengin ve düzgün görünüyorlar. Annesi renkli bir Lilly Pulitzer elbise giyiyor ve üvey babasının omuzlarına düğmeli gömleğinin üzerine bağladığı bebek mavisi bir kazak var. O kadar New England nakli ki acıtıyor. Taytlarım ve fanılarımıyla kendimi birdenbire ciddi bir şekilde yetersiz giyinmiş hissediyorum ama kıyafetlerin bir faydası olmuyor. Ne yaparsam yapayım asla uyum sağlayamayacağıma dair içimde bir aşağılık duygusu var. Asla böyle zengin-beyaz insanların yaşadığı bir Noel kartına adım atamam.

"Tatlım, seni görmek çok güzel," diye mırıldanıyor annesi. Aynı siyah saçları ve uzun boyları paylaşıyorlar ama Hayden'ın eksantrik olduğu yerde, annesinin her şeyi bir Tupperware partisine aitmiş gibi görünüyor. Hayden tereddütle annesini selamlıyor ve sarılmak için eğiliyor. Annesi onu uzun bir süre sıkıca tutuyor ve başının yanını öpüyor. Gözlerinde görebildiğim ve son birkaç saattir gördüğüm gerginliğe rağmen ona sıkıca tutunuyor.

Annesi bana sert bir el uzattı. "Ellen. Tanıştığımıza memnun oldum." "Hallie," diye teklif ediyorum. "Seninle tanışmak da güzel."

Gözleri saçlarımın rengine ve üzerimdeki rahat yol kıyafetlerine takılıyor. Akşam yemeği için daha güzel bir şeyler getirmiştik ama şu anda ikimiz de şık giyinmiş durumdayız. Her nasılsa, arabada birkaç saat geçirmiş olmak ve günün büyük bir kısmında çalışıyor olmak nasıl göründüğümüz için iyi bir bahane değil gibi geliyor.

Hayden üvey babasını sert ve erkeksi bir tokalaşmayla selamlamaya devam ediyor, ancak aralarındaki kelimeler cansız bir "Jeff" ile karşılık verilen kısa bir "Hayden" den başka bir şey değil. Bir kitabı kapağına göre değerlendirmemeye çalışıyorum ama Hayden'ın annesi açıkça beni yargılıyor, bu yüzden Jeff'in yerel Home Depot'ta sorun çıkarıyor gibi görüldüğünü düşünmekten utanmıyorum.

"İkinize de birer içki getireyim mi? Islak bardan bir şeyler?" Jeff ellerini birbirine sürterek sorar.

Hayden hemen "Buzlu burbon," diye cevap veriyor.

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturup Hayden'a yaklaşıyorum. Kendimi garip bir oyun buluşmasındaki çocuk gibi hissediyorum, yol göstermesi için arkadaşşıma güveniyorum. "Açık şarabınız varsa harika olur."

Ellen evde yaptığı son tadilatlardan bahsediyor (mutfak yepyeni ve şarap dolabı daha geçen hafta geldi; güneşlenme odasındaki yemek masası bir emlak satışından geldi). Jeff döndüğünde, elimde bir içki olduğu için minnettım. Hayden burbonunun yarısını bir yudumda bitirirken, Ellen ve Jeff kendi aralarında mini yengeç keklerini fırına kimin koyduğunu konuşuyorlar.

Kokteyl saati boyunca ne Jeff ne de Ellen şov hakkında soru sormadı.

Hayden akşam yemeğı için hazırlanmamız için bize izin verdiğinde, onu dışarıya, misafirhaneye kadar takip ediyorum. Yol boyunca duvarlardaki çerçevelere bakıyorum, Hayden'ın çocukluğuna dair her türlü ipucunu arıyorum. Bilim fuarı projelerinin önünde gururla poz veren gözlüklü cılız bir çocuğun resimlerinin, atletizm yarışması fotoğraflarının, sahildeki eski Noel kartlarının ve korkunç derecede garip bir balo fotoğrafının yanından geçiyorum.

Beni odamıza bırakıyor ve önce duş alıp hazırlanmama izin vermeyi teklif ediyor ve neredeyse ailesiyle bir saat kadar daha konuşmak için kurbanlık koyun olmayı teklif ediyormuş gibi geliyor. Misafirhane müstakil garajın üzerinde, bir yatak odası ve banyosu, okyanus manzarası, eğimli tavanları ve yatağın üzerinde bir yığın temiz havlusu var.

Çabucak duş alıp mavi dalgaları düzene sokmak için fön çekiyorum. Bir saç bandı ya da rengi engellemeye yardımcı olacak herhangi bir şeyi tartışıyorum ama bunun yerine saçlarımı yarım at kuyruğı şeklinde toplayıp buklelerin çene çizgim boyunca uzanmasına izin veriyorum. Makyajımın yarısını bitirdiğimde Hayden geri dönüyor, maraton koşmuş gibi görünüyor. Beni gördüğünde gözleri yeniden canlanıyor.

"Hey."

"Merhaba," diye nefes alıyor, banyonun kapı çerçevesine yaslanarak. "İyi misin?"

Başını sallıyor. Sürekli soruyormuşum gibi hissediyorum ve neden cevabının değişmesini beklediğimi bilmiyorum. Onu dürüst olmaya zorlayamam. Sadece daha iyi hale getirmeye çalışabilirim. Elimdeki rimel çubuğunu bırakıp ona yaklaşıyorum. Kollarımı beline doluyorum ve o da beni Bermuda Şeytan Üçgeni'nin ortasındaki bir cankurtaran simidiymişim gibi kendine çekiyor. Hayden başını aşağı eğiyor, dudakları yavaşça benimkileri buluyor. Bu hâlâ yasak gibi geliyor. Uzun zamandır kendime, benim için iyi olmayacağını bildiğim nedenlerden dolayı benim için iyi olacağını bildiğim bir şeye sahip olamayacağımı söylüyorum. Ama onu istiyorum ve ona sahip olduğumda kendimi güvende ve rahat hissediyorum.

Dudaklarının tadı keskin bir burbon ısırığı gibi ve daha fazlası için daha derine batıyor. Parmaklarım saçlarına dolanırken kısık bir inilti çıkarıyor. Gözlükleri burnumun kenarına çarpıyor ve bu ikimizi de güldürüyor. Bana sahip olduğu için kendini şanslı hissediyormuş gibi sarılıyor.

"Annen aramızda bir şey olduğunu mu düşünüyor?"

Öpücükler arasında soruyorum. "Şüphelenebilir."

"Kız arkadaşlarına genellikle iyi yanıt verirler mi?"

"Yani, uzun zaman oldu." Birden geri çekiliyor, elleri hâlâ yüzümün yanlarını kavıyor. Sinirleri geriliyor. "Ben... Her ihtimale karşı, sana karşı dürüst olmam gerektiğini hissediyorum."

Şimdi sinirlerim beynimin arkasında titreşiyor. "Los Angeles'a taşınmadan önce nişanlıydım."

Kıskanmaya hakkım yok ve kıskanmıyorum da, ta ki parmağında başkasına ait bir alyans görene kadar. Sonra midemde bir şeyler kıpırdıyor. Nişanlı olması, bir noktada aradığını bulduğunu düşündüğü anlamına geliyor. Bir noktada o kadar aşık olmuş ya da bundan o kadar emin olmuş ki birine evlenme teklif etmiş.

Ondan tamamen yalnızlığa geçmek.

"Dört yıldır birlikteydik. Üniversiteden mezun olduğumuzda evlenme teklif ettim ve... bilmiyorum... babamın durumu kötüye gidiyordu ve sanırım hayatımın geri kalanını kaçıracaksa en azından evlendiğimi görmesini istedim. Bu yüzden elimizden geldiğince hızlı hareket etmeye çalıştık ama sürekli engellere takıldık. Sonra keskin bir düşüşe geçti ve... ben... keder birçok şeyi kırdı. Abby o dönemde olabileceğimden daha iyi bir kocayı hak ediyordu."

Bunu söylerken gözlerini aşağıya diyor. Bileğinin dış tarafındaki UFO dövmesinin izini sürüyorum. "Bana anlattığın için teşekkür ederim." Tek söyleyebildiğim bu. "Ve yürümediği

için zgnm."

Başını salladı. "Sanırım artık ikimiz de daha mutluyuz, yani sorun yok. Başka biriyle nişanlandı, o yüzden annemin bahsetmesi ihtimaline karşı bunu senden sakladığımı düşünmeni istemedim. Artık biz..."

Parmaklarımı onunkilere doluyorum. "Biliyorum. Bunu kendin söyledin. Ben ve Nessie hayatındaki tek kadınlarız." Sırtarak ve gülerek dudağını ısırıyor ve gerginlik azalıyor.

"Yemeği atlatacağız," diye onu temin ediyorum. "Ve iyi bir sporcu olduğum için bana istediğin tuhaf canavar filmini izletebilirsin. Bu konuda şikayet bile etmeyeceğim."

Oh hayır, bu onu yakar. Tehlikedeyim.

"Ah," diye mırıldanıyor. Şimdiden kafasındaki fikirlerin bir kriptid-film Rolodex'i gibi döndüğünü görüyorum. "Neyin içinde olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Ağzının köşesine bir öpücük konduruyorum. "Belki de çok tuhaflaşırsa tüm zaman boyunca seninle öpüşürüm."

Kaşlarını çatarak bunu düşünüyor. İkimiz için de kötü bir anlaşma değil, ama bana bir uzaylı kaçırma filmi izletmekle bana dokunmak arasındaki kararın onun için nasıl bir zorluk olabileceğini anlıyorum. Herkesin bir huyu vardır ve Hayden'in da kendi huyu olduğu kesin.

"Bunu görmemiz gerekecek," diyor ve sonra beni duşa gönderiyor. Sonraki birkaç dakikayı yüzüme pudra sürerek ve saçıma birkaç bukle ekleyerek geçiriyorum ki Hayden banyodan çıkıp koyu yeşil bir kazağı kafasına geçiriyor. Beyaz düğmeli bir gömleğin üzerine oturuyor. Bugün giyecek bir şeyler bulmak için alışveriş merkezinde kısa bir mola verdik. Bu gezideki kıyafetlerimin çoğu ormana ya da uzun araba yolculuklarına uygun, kibirli annelerle akşam yemeklerine değil.

Hayden aynanın önünde gerektiğinden daha uzun süre duruyor. Saçları taranmış ve yerli yerinde; stresli olduğunda genelde yaptığı gibi parmaklarını saçlarında gezdirmeye direndiğini söyleyebilirim. Daha da dikkat çekici olan şey ise kollarının bileklerinden düğmeli olarak sonuna kadar kıvrılmış olması.

Kollarını kıvrırmış ve ön kolundan aşığı mürekkep lekeleri akan adamlara alışkınım. Burada, aynı kişi olamayacak kadar net ve cilalı görünüyor. Duştan sonra gözleri ağırlaşmış ve koyulaşmış, artık canlı bir zümrüt rengi değil; daha çok fırtınalı bir orman yeşili gibi. Sertçe yutkunup uzaklaşırken, onu kendine özgü salak tişörtlerinden biri ve bir fanila içinde ne kadar çok tercih edeceğimi düşünmeden edemiyorum. Bu kişi bir sahtekâr gibi hissettiriyor.

Dünyadaki en az açık fikirli insan olarak, uzaylıların dünyaya iniş yapması fikriyle alay edecek türden bir insan gibi hissediyor.

Eğer o da tıraş olsaydı, Josh adında bir finansçıya baktığıma yemin edebilirdim.

Kolundaki kol yukarı kayarak bileğindeki UFO dövmesinin bir kısmını ortaya çıkarır. Hayden hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle kolunu daha da aşığı çeker.

"Nasıl görünüyorum?" Sonunda sordum.

Dikkati dağılır. Adem elması sallanıyor ve ifadesinde başka bir duygu parlıyor. Daha güzel kot pantolonuma ve kazağıma bakıyor. Sanırım bir lise rehber öğretmenine benziyorum. Atkuyruğumdan kısa bir tutam saç fırlıyor. Hayden gülümsüyor, yaklaşıyor ve saçımı kulağımın arkasına itiyor.

"Her zamanki gibi çok güzel. Hazır mısın?"

Başımı sallayarak onu avludan geçip ana eve kadar takip ediyorum. Yemek odasına vardığımızda Hayden'ın tüm vücudu kaskatı kesiliyor ama annesi ona gülümsüyor.

"Temizlenince çok yakışıklı görünüyorsun."

Hayır, sanırım. Kendisi gibi bile görünmüyor.

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. Hayden'ın annesi onu olduğu gibi görmüyor mu? Onun sevgisini kazanmak için başka biri gibi davranmak zorunda mı?

Ellen ve Jeff akşam yemeği için bulaşıkları hazırlarken oturuyoruz. Uzanıp bir elimi Hayden'ın bacağının iç tarafına koyuyorum. Boğazındaki kaslar geriliyor ama geri çekilmek yerine kararsız bir elini benimkinin üzerine koyuyor.

Şimdiye kadar hiçbir şey çok kötü gitmemiştir ama Hayden yine de darbeye hazırdır. Tabii ki Ellen Abby'den bahsediyor ve Hayden da Abby'nin nişanlandığını zaten bildiğini ve onun adına sevindiğini söyleyen sert bir yanıt veriyor. Ellen ona daha fazla yem atmak istiyor ve ben de bunu anladığım için orzo salatasına iltifat etmek için araya giriyorum. Anneler orzo salatasına *bayılır*.

Jeff'in peyzaj rutiniyle ilgili her ayrıntıyı öğrendim, ancak ikisinin de gösteriyi kabul etmesi akşam yemeğinin yarısına kadar sürdü.

"Şimdi," diye başladı Ellen, "Hallie, Hayden'ın programını sen mi yapıyorsun?"

"Evet ve yardımcı sunuculuk. Başta sadece yapımcılık yapacaktım ama ilk bölümden sonra Hayden'ın bir yardımcı sunucusu olması gerektiğine karar verdik."

Nedense bu Ellen'ı rahatlatmıyor.

"Nasıl olur?" Jeff bir havucu kemiriyor. "Bu Hayden'ın gösterisiydi, değil

mi?" Hayden konuşmaya başlıyor ama kendini onlara küçümsetemedi araya giriyorum.

"Yaptığı işte harika ama bazen ikinci bir kişinin olması işe yarıyor. Konuşacak birinin olması işi daha ilgi çekici hale getiriyor."

"Anlıyorum. Yani, tüm bunlarla ilgileniyorsun..." Ellen bıçağını sihirli bir değnek gibi sallıyor, sanki üzerime kaburga aromalı bir büyü yapıyor. "Tuhaf şeyler mi?"

"Pek sayılmaz."

"Garip, değil mi? Bu babasının şeyiydi. Hep bundan vazgeçeceğini umduk."

Bildiğim kadarıyla Hayden'ın babası, Hayden'ın olduğu ve olabileceği her şeyi önemsiyordu. Bütün hafta alay edildikten sonra okuldan eve üzgün gelen utangaç çocuğa değer verdi; son teslim tarihlerini zorladı, onu maceralara çıkardı ve önemli hissetmesini sağladı. Hayden'ın bazı teorileri ya da bu kriptidler ne kadar saçma olsa da, hiç görmediği şeylere yürekten inanmasını seviyorum. Ona en çok tuhaf olduğu zamanlarda aşık oluyorum çünkü bu bana sinsice yaklaşıyor ve tekrar "normale" döndüğümüzde, bataklıkta bir parçamı daha kaybetmiş oluyorum.

"Sen mi yaptın?"

Acaba çok mu bastırıyorum? Hayden duraksıyor, çatalını indiriyor ve bana bakıyor.

"Canavarlardan bahsederek ne tür bir kariyer yapacağını bilmiyorum."

"Şimdiye kadar iyi gidiyor," diye iddia ediyorum. "Aslında gerçekten iyi. Şimdiden o kadar güçlü bir hayran kitlesine sahip ki patronlarım şovuna evet demekte tereddüt bile etmedi."

Ellen ve Jeff birbirlerine bakarlar. Jeff ağzına bir kaşık daha orzo atar. Bir parçası bıyığına yapıyor.

Bu arada, yanımda, Hayden acı verici bir şekilde sessiz.

"Para kazanıyor mu?" Jeff soruyor, şimdi bir ağız dolusu bifteğe geçiş yapıyor.

Hayden boğazını temizler. "Yani, sezon için yüklenici olarak işe alındım. Eğer en popüler dizi olursak ve kazanırsak, ikinci sezon için büyük bir bütçe alacağız ve programdan kâr edebileceğiz. Podcast'e zaten ara vermiştim, bu yüzden bir süre düzenli maaş almamaya hazırdım."

"Senin için endişeleniyorum, tatlım." Ellen masanın öbür ucuna uzanarak mükemmel bakımlı tırnaklarını onun elinin etrafına doladı. "Korkarım bu, hayatına devam etmene yardımcı olmuyor. Geçmişte takılıp kalmanı istemiyorum. Artık ne istersen yapabilirsin."

Hayden'ın yüzü düşer ama bir şey söylemez. Her hafta sonu yatılı okuldan eve sessiz ve yenilmiş bir şekilde gelen Hayden bu muydu?

"Ya yapmak istediğim şey buysa?"

"Yeti'yi avlamak mı istiyorsun?" Jeff soruyor.

"Bu işte iyiyim ve hiçbir zaman size gelip yardım istemek zorunda kalmadım. Gayet iyi idare ediyorum."

"İyi" kelimesini söylerken sesi çatlıyor. "İyi" demek, üç yılını tek başına geçirmek, kimseye yük olmadan iyileşmeye çalışmak ya da kendi başına ayakta duramazken bir başkasını onu ayakta tutmaya zorlamak demek. "İyi" böyle söylediğinde çaresizce yalnız hissettiriyor.

Annesi yüzünü buruşturur. "Hayden, bu işte iyi olmadığını söylemiyoruz. Sadece artık ne istersen yapabileceğini söylüyoruz."

"Sen orada değildin," diyor sonunda.

Birden bunun için burada olmamam gerektiğini hissettim. Onlar tuvalete düşüp öldüğümü merak edene kadar bir saat boyunca izin alıp tuvalete gitme zamanımın gelip gelmediğini tartışıyorum. "Her doktor randevusu, her gece yarısı acil servise gidiş- bunun için orada değildiniz."

Hayden'ın yanaklarında öfke kızarıyor, gözlerinin üzerinde parıldayan bir kat yaş belirliyor. Bu hayal kırıklığı, acı değil. Bu duyguyu çok iyi biliyorum.

"Belki bu, oya kulübündeki arkadaşlarınıza anlatmaktan heyecan duyacağınız türden bir şey değil ve çocuğunuzun YouTube'da hayalet avlayan bir adam olması utanç vericiyse özür dilerim, ama *yıllardır* ilk kez kendimi iyi hissediyorum. Hallie ile yaşadığım şey-"

Şovumuzu mu yoksa *bizi* mi kastediyor bilmiyorum. Her iki durumda da, eğer onu bir arada tutan şey bensem, bu gece daha sıkı tutunmalıyım. Onu tek parça halinde tutmalıyım. Yapacağıma söz verdim.

"Tanrı, yaşadıklarından sonra bir şey yaparken mutlu olmamı yasaklıyor."

"Hayden, tatlım." Ellen elinin tersini ovuyor. Bunu zorlukla izleyebiliyorum. Onun acısını ve duygularını bu şekilde küçümsediğini görmeye dayanamıyorum. Eğer o müdahale etmezse, ben etmek zorunda kalacağım. Onun gözlerinde biriken

yaşları ya da yüzünün her santimini boyayan acıyı nasıl göremez? Son birkaç dakikadır kıpırdamadan duruyorum, yemeğimi bile karıştırmıyorum, işler kötüye giderse müdahale etmek için bir işaret bekliyorum.

"Elimden geleni yapıyorum," diye nefes alıyor. "Bunu burada yapmak istemedim. Hallie'nin önünde değil- Siktir et." Ayağa kalkıyor, süslü işlemeli peçetesini masaya fırlatıyor.

"Sözlerine dikkat et evlat," diye azarlıyor Jeff.

Hayden, Ellen ve Jeff'in arasına bakar. "Bu seninle ilgili değil *Jeff!*"

Ben araya girip ona bu konuda yardımcı olmaya çalışamadan gitti. Bir an sessizlik oluyor ve Ellen ile Jeff önce birbirlerine, sonra da bana bakıyorlar. Telefonuma uzandım. Videolarımızdan birini açtığımda beni dikkatle izliyorlar. Oynatmıyorum ama yorumlara göz atıyorum.

\HV\WKLVLVWKHEHVWSDUWRIP\ZHFN,QHHGHGWKLVHS LVRGHVREDGO\

7KDQN\RXWKDQN \RXWKDQN\RXIRUWKLV 7KLVKDVEHHQ WKH ZHHNIURPKHOODQG WKL HGP\PRRG

,KRS H\RXJX\VNQRZKRZKDS S\\RXPDNHSHRS OH 7KLVVKRZLVVR IXOORI MR\ DQGFKDRV

Sadece bir avuç ama her hafta yorum bölümümüz dolup taşıyor. Bir sürü saçmalık var, teorilerimizi ve bulgularımızı çürütmek isteyen bazı insanlar var, ama bir de şu var. Yaratıcı olmanın ilk kuralının yorumları asla okumamak olduğunu biliyorum. Ama bazen, bunun gibi şeylerin orada gömülü olduğunu bildiğimde, okumamak imkansız oluyor. Bazı günler hayranlarımızın düşündüğü gibi muhteşem bir ev sahibi olduğuma inanmakta güçlük çekiyorum, ancak burada bana spot ışıklarının altına girmenin hiç de kötü bir fikir olmadığını söyleyen çok fazla sevgi var.

Telefonumu Ellen ve Jeff'e veriyorum. Birbirlerine yaslanıyorlar ve çıkardığım şeyi okuyorlar.

"Tüm bunların tuhaf gelebileceğini biliyorum ve ben de kendimi Koca Ayak ya da uzaylı avlarken hayal etmemiştim. Bunların hiçbirine inanmıyorum ama Hayden bana inanmayı dilettili. İnsanlarla böyle bir ilişkisi var ve herkes onu bu yüzden seviyor. İnsanları mutlu ediyor ve bu kadar başarılı olmasına şaşmamalı. Kıçını yırtarak çalışıyor ve karşılığını alıyor. Onun için hayal ettiğinizden farklı görünebilir ama gurur duymalısınız."

Ellen telefonumu sessizce geri kaydırıyor. Evin içinde bir yerde bir kapı çarpıyor.

özür dileyip çarpılan kapının sesini takip ediyorum. Bu ses beni evin arka tarafındaki büyük güverteye götürüyor; Hayden arka bahçeye çıkan merdivenlerde oturuyor, ellerini ensesinde birleştirmiş ve başını öne eğmiş. Etrafında birini isteyip istemediğini anlayamıyorum ama onu yalnız bırakma düşüncesi beni öldürüyor. En azından sorabilirim. İyi olmadığını biliyorum. İyi olmadığını biliyorum.

Böyle bir şeyin görmezden gelinmesine izin veremezdim.

Oturduğumda ve burada olduğumu anlaması için bir elimi bacağının iç kısmına koyduğumda hiçbir şey söylemiyor.

Vücudu geriliyor ama bir süre sonra parmaklarını benimkilerin arasına sokuyor.

"Bunun için özür dilerim." Kelimeler ağzından döküldü. "Bunun olacağını biliyordum ama yine de seni getirdim." "Umurumda değil. Sadece iyi olmanı önemsiyorum."

"Her neyse."

Yılların acısı, onu yardım aramaya itecek kadar omuzlarına yüklenmişti. Başkalarının duygularını incitmemek için kaç kez kendi acımı küçümsedim? Onun da aynısını yapmasına izin veremem. Kırılğanlığını göstermekten duyduğu utancı anlıyorum. Hayden'in yanında biri olmayalı ne kadar zaman oldu bilmiyorum.

"Her neyse değil."

Hayden bir şey söylemiyor ama hislerini gizleme çabaları etrafımızdaki havaya nüfuz ediyor. "Söylediğin şeyi... söylemek zorunda değildin."

"Elbette öyle. Ne kadar etkileyici olduğunuzu ve yaptığınız işin insanlar için ne kadar önemli olduğunu bilmeliler. Bu büyük bir maaş çekinden çok daha önemli. Ve güven bana, bir gün sen de buna sahip olacaksın."

Bazen kazanmak ve daha fazla sezon almak için yeterince iyi olduğumuza inanmakta zorlanıyorum ve kaybedersek bunun henüz inşa halindeki özgüvenime ne kadar zarar vereceği konusunda endişeleniyorum. Ama Hayden için cesur olmam gerekiyor. Şovunu inanmayan birinin ellerine teslim etti ve bana güvendi. Birinin onun için güçlü olmasına ihtiyacı varken zayıflık gösteremem.

"Bu dizi... Hâlâ sahip olduğum son parçalardan biri gibi geliyor. Babam her bölümde beyin fırtınamı dinledi, iyi bir hikaye oluşturmama yardımcı oldu. Yazarlık hakkında bildiğim her şeyi ondan öğrendim. Bu bana kendimi kaptrabileceğim bir şey verdi... bilirsiniz, sonrasında."

"Evet." Devam etmesine izin vermek istiyorum.

"Hiç kimse beni görmek ya da kötü günler geçirdiğimi bilmek zorunda değildi," diyor Hayden. "İhtiyacım olduğunda mola verebiliyordum ve geri döndüğümde insanlar mutlu oluyordu. Kimse en kötüsünü görmek zorunda kalmıyordu. Sanırım bu beni daha az yalnız hissettirdi. Orada kimse yokmuş gibi hissetmiyordum." Sönüyor. "Yardım istememe gerek kalmadan insanların beni önemsedini hissettim. En kötü günlerimde anneme yük olmak istemedim. Abby'ye de. Olabildiğince kolay olmaya çalışıyordum. Keşke elimden gelenin en iyisini yapmak yeterli olsaydı."

Bir basamak aşağı inip bacalarının arasına giriyorum. Ellerim belinde duruyor, başparmaklarım kemer halkalarını okşuyor. Gözleri yine sulanıyor ve benden uzağa bakıyor.

"Biliyor musun, seninle tanışmadan önce hiçbir şeye inanmak istemiyordum. Sonra o gece seni televizyonda gördüm ve anladım. Senin o olduğunu hemen anladım."

Kabul ediyorum, solgun ve sayıklıyordum ama Hayden'ı bulmak asla pişman olamayacağım bir sarhoş kararıydı.

Başparmağı avucumun arkasını okşuyor. Vücudundaki her bir gerilimi hissediyorum ve çaresizce bu gerilimi yok etmek istiyorum.

"Annen yaptığın işin ne kadar özel olduğunu görmediği için üzgünüm ama diğer pek çok insan görüyor. Baban gördü. Tüm hayranlarımız görüyor. *Ben görüyorum. The Out There* pek çok insanı mutlu ediyor ve bu azımsanacak bir başarı değil. Yaptığımız şey önemli. Ve bilmelisin ki şimdiye kadar yaptığım en kolay seçim sendin," diyorum ona.

Onun sözlerini kafamda tekrar tekrar duyuyorum. Elinden geleni yapıyor ama yardıma ihtiyacı var. Yardıma ihtiyacı vardı ve bunu yapacak kimse yoktu. Eski alışkanlıklarına geri dönmesine izin veremem. "Ve eğer acı çekiyorsan, benim için de yardım etmek çok kolay."

Yanağından bir damla yaş süzüldü ve panikle sildi, sanki bunu görmemeliymişim gibi. Sanki herhangi bir şekilde yardım istemek beni rahatsız edecekmış gibi. Tanrım, keşke o da benim gibi bu duyguyu bilmeseydi, ama aynı kumaştan kesildiğimiz açık. Kendisiyle ilgilenmekle meşgulken başkalarıyla ilgilenemez. O yüzden ilgilenmiyor.

"Özür dilerim," diye nefes alıyor. Gözyaşlarını silmek için başparmağımla gözlük çerçevelerinin altından geçerek yüzünün kenarlarını tutuyorum. Dokunuşum açıkça bir şok etkisi yaratıyor, çünkü elleri kollarıma bastırıyor, sanki beni itiyor çünkü bu kabul edemeyeceği bir şey.

"Şşş..." Ben de diyorum ki. "Söz veriyorum, umurumda değil."

Sonra kollarımı omuzlarına dolamama izin veriyor. Başını benimkinin üzerine koyuyor, birkaç ılık gözyaşı saçlarıma damlıyor. Bu sadece ona daha sıkı sarılmama neden oluyor. Sanki birine ihtiyaç duyduğu ve ağlayacak bir omzunun olmadığı onca yılı bir şekilde telafi etmek zorundaymışım gibi hissediyorum. Hayden'ın parmakları kazağımın kumaşına dolanıyor ve bana sımsıkı sarılıyor.

"Eğer böyle hissediyorsan, üzgün olman sorun değil."

Beni o kadar sert tutuyor ki neredeyse acıtıyor, ama benden istediği her şeyi alabilir. Her şeyi. Sonunda geri çekiliyor. Nemli gözleri gözlüklerini buğulandırıyor ve gözyaşlarını silme işini bitirmesine yardım ediyorum. Sanki bunu gördüğümünden utanıyormuş gibi irkiliyor.

"Bunca zamandır sana kim bakıyordu?"

Kendi sözlerinin ona geri döndüğünü duyunca sulu bir gülümsemeyle boğuluyor.

"Ben mi?" "O kadar da değil."

"Hayır," diye iç geçiriyor. "Gerçekten çok yalnızım." "Artık yalnız hissetmek zorunda değilsin."

Sadece onunla konuştuğumu sanmıyorum.

"Seninle tanıştığımdan beri yapmadım."

Gözlerimin dolmasını engellemeye çalışıyorum ama beni o kadar derinden etkiledi ki nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Birlikte çalışmanın zor, sevimsiz ve sinir bozucu olduğumu düşünerek geçirdiğim onca zamana rağmen, ben içinde olduğum için birinin hayatı daha iyi ve ona inanmaktan başka çarem yok, çünkü o da benim için aynısını yapıyor.

"Güzel. Artık bir şeyleri içine atmak yok, tamam mı? Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Hayden yanağımlı tutuyor, eğiliyor ve beni daha önce hiç öpmmediğı bir şekilde öpüyor. Yavaşça, huzurla, sanki uykuya dalıyormuş gibi çünkü yıllardır ilk kez başını yaslayabileceğı yumuşak bir yeri var. Kalbini kapattığını ve uzun zamandır aşktan kaçtığını biliyorum, ama onu daha yakın tuttuğumda geri çekilmiyor. Uzaylılara, hayaletlere ya da artık hayatımı konuşarak kazandığım herhangi bir şeye inanmıyorum ama aramızda bana uzun zamandır ilk kez her şeyin yoluna gireceğini hissettiren güzel bir şey olduğuna inanıyorum. Hayden'ın herhangi bir komplo teorisiyle ilgili algılarımı ve inançlarımı yıkmadığı kesin ama birini tekrar sevebileceğıme olan inancımı değıştirdi.

Sonunda ayrılıyoruz.

"Senin için bir şeyim var." Kayarak çantama koşuyorum ve yanımda getirdiğim küçük plastik torbayı çıkarıyorum. Tekrar Hayden'ın yanına oturuyorum ve ona uzatıyorum.

"Bu... esrar mı?"

Başımı salladım. "Kuralları hiç çığnemediğini söylemiştin. Hiç karanlık bir bodrumda kafayı bulmadığını ya da hijyenik olmayan bir nargileyi odanın içinde dolaştırmadığını. Yani... biz anneni hayal kırıklığına uğratmakla meşgulken..."

Esrarı çantadan çıkarıp yaktığımda gülümsemesi büyüyor. "Gösterecek misin?" "Hayden, o kadar da zor değil."

"Ben bir acemiyim."

"Tamam." Bir nefes çektim. Onu gece yarısı televizyonda keşfettiğim geceden beri sigara içmedim ve bunu büyük bir alışkanlık haline getirmedim, ama ot bilgisi ölçeğinde on üzerinden sağlam bir beşim, on da Nora'nın ebeveynlerinin zanaatkar bir ot butiğine sahip olması. Nefes vermeden önce dumanı bir süre ağzımda tutuyorum. "Etkisini göstermesi için birkaç saniye içinde tutmaya çalışmalısın."

Esrarı ona uzatırken "Tamam," diyor. Bir fırt çekiyor, tutuyor, hızlıca öksürüyor ve sonra bir profesyonel gibi nefesini

veriyor. "Mükemmel iş."

"Teşekkür ederim, deniyorum. İyi ki çılgınca bir şey yapmadığımdan emin olmak için yanımda sen varsın." "Bu ot. Kanepede oturup Cheetos yemek istemene neden oluyor."

"Cheetos'umuz yok." Sesi dünyanın en kötü haberini almış gibi alçalıyor. "Ya da kurabiye hamuru. Gerçekten kurabiye hamuru yiyebilirim."

"Çiğ kurabiye hamuru yemenin salmonella bulaştırabileceğini biliyorsun."

"Bu bir komplo teorisi." Güvertede onun yanına uzanıyorum ve yıldızlara bakıyorum. "Sonunda," diye ekliyor bana katılarak. "Senin de inandığın bir komplo."

Esrarı dibe vurana kadar birkaç kez ileri geri hareket ettiriyoruz ve ben de damgalıyorum. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

Başım dalgalanıyor. Uzuvarım hafif ve eskisi kadar üşümüyorum ama çoğunlukla açım ve kurabiye hamurunu düşünüyorum.

"Nedense renklerin farklı görüneceğini düşünmüştüm." Gözlerimi devirerek gülüyorum.

"O LSD, ot değil."

"Hmm. Bir dahaki sefere. Bu benim MKUltra'ya kendi girişimim."

Hayden'in güvertede yanımda yattığı yere bakıyorum. Ay, gözlüklerinin üzerinden parıldıyor ve gözlüklerinin arkasındaki yeşil gözleri, esrar ve gözyaşlarının birleşimiyle kan çanağına dönmüş. Ama en azından şimdi o kadar utangaç görünmüyor. Keşke onu savunmasız görmeyi umursamadığımı, başka birinin önünde yıkılmanın ne kadar zor olduğunu bildiğimi anlamasını sağlayacak bir şey söyleyebilseydim.

Gözlerimiz buluştuğunda, o da bana bakmaya başlamıştı bile. Aklıma gelen ilk düşünce ne kadar şanslı olduğum. Onu bulduğum için şanslıyım. Beni eşit gören birine sahip olduğum için şanslıyım. En azından Cade'in diğer tarafında bir şeyler olduğunu görebildiğim için şanslıyım. Daha iyi bir şey.

Ot delisi beynim ona her şeyini sevdiğimi söylemek istiyor ama yapamıyorum. Daha çok erken. Ben yaklaştıkça adem elması boğazında sallanıyor. Parmaklarım bileğinin dibinde duruyor, kolundaki düğmeyi arıyor. Bulduğumda düğmeyi açıyorum ve kolunu ön kolunun ortasına, daha önce bırakmak istediği yere kadar kıvrıyorum. Ön kolunun iç kısmı boyunca mürekkebin izini sürüyorum, dokunuşumla tenine ürperti yayılıyor.

"Geyik," diye takılıyorum.

Başını sallıyor. "Geyik *değil*."

Diğer kolunu da kıvrıyor ve sonunda şık kıyafetlerinin içinde rahat görünüyor. Arkama yaslandığımda yaklaşıyorum ve ellerimi yüzünün yanlarına koyuyorum. Yanakları dokunuşumun altında sertleşiyor ama Hayden'in dudaklarının kıvrımları yumuşak ve dolgun. Hala nefesinde olan esrarın topraksı ısırığını tatmak ve onu daha sert öptüğümde çıkardığı sesleri duymak istiyorum.

Ama ben bunu yapamadan verandanın ışığı yandı ve kapı açıldı. Ellen bizimle birlikte güverteye çıktı. Hayden donup kalıyor, gözleri far görmüş bir geyik gibi yavaşça bana kayıyor ve doğruluyor. Eminim annesi havadaki ot kokusunu alıyordur ve birazdan *bizim üzerimizdeki* kokuyu da alacaktır. Tabii ki oğlu eve mavi saçlı bir kız getiriyor ve esrar içerken yakalanıyor.

Gerçi bunu sadece ergenlik isyanı patlaması yaşamadığı için yaptık. Bence en azından bir kez geçmeyi hak ediyor.

Annesi onun yanına eğilir. Parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor ve başının tepesini öpüyor. Geri çekilmesini bekliyorum ama çekilmiyor. Bu bir adım, ihtiyacı olduğunda yardımı kabul etmek. İhtiyacı olduğunda sevgiyi kabul etmek.

Refleksleri biraz yavaş ama Hayden, annesi ona daha sıkı sarıldığında ona doğru eğiliyor. Sadece bundan bile onun onayını ve sevgisini ne kadar çok istediğini anlayabiliyorum.

"Şu senin dizinin bir bölümünü görmek istiyorum," diye fısıldıyor. "YouTube'da var."

Aman Tanrım, kelimeleri çok yavaş ve kan çanağına dönmüş gözlerine bir bakış her şeyi ele veriyor. Bana yumuşak bir gülümseme sunuyor ve başını Hayden'inkinin üzerine koyuyor. "Bana bir bölüm göstermeni istiyorum."

Hayden bana bakıyor. Tüm bölümlerimizi düşünüyorum ve hepsiyle gurur duyuyorum. Ama erkek arkadaşımın annesine göstermek için kendimi en hazır hissettiğim bölümün hangisi olduğunu merak ediyorum. Hangisi daha iyi bir izlenim bırakır bilmiyorum: JFK'nin en sikilebilir başkan olduğunu düşünmediğimi açıklamam mı yoksa Winchester Mystery House'da ürkütücü bir oda bulup gururla burayı "Sarah Winchester Seks Zindanı" ilan etmem mi?

Her iki durumda da, iyi bir ilk izlenim bırakmıyorum.

Ellen gülümsüyor. "Seni bir şeyler atıştırma ihtimaliyle tekrar içeri çekebilir miyim?" Hayden'in gözlerinde korku mu yoksa vahşi bir

açlık mı olduğunu anlayamıyorum.

"Neden munchie'ye ihtiyacım olsun ki?" diye mırıldanıyor. "Onlar uyuşturucu kullanan insanlar için, ki ben kullanmıyorum."

Tanrım.

Ellen gözlerini devirir. "Yetmişli yıllarda genç bir kızdım. Güven bana. Hadi ama."

Sonunda Hayden yavaşça ve dengesini sağlamak için bana yaslanarak ayağa kalkıyor ve annesini içeri kadar takip ediyor. Onlara galayı göstereceğiz.

Ellen ve Jeff bizi sadece zengin beyazların sahip olduğu bir oda olduğuna ikna olduğum çalışma odasına götürüyorlar.

Jeff küçük bir kase Cheetos ile çalışma odasına döndüğünde, onun o kadar da kötü olmadığına karar veriyorum ve barış teklifini kabul ediyorum. Ayrıca bize yeni patlamış mısır makinelerinden el yapımı patlamış mısır ikram ediyor. *The Out There*'in her bölümü sadece yarım saat olmasına rağmen Jeff gece için yerleşmeye hazır. Adamın bu işi uzun soluklu yapmasına saygı duyuyorum.

Hayden'ın yanındaki deri koltuklardan birine oturuyorum. Bu oyunu nasıl oynayacağımızdan henüz emin değilim, bu yüzden onunla aramda makul bir mesafe bırakıyorum. Bunun yerine Hayden beni kendine yaklaştırıyor ve ben de omzuna yaslanıyorum. Ben onun yakınımda olmasını istediği bir şeyim ve onun da istediği bir şeyim, nokta. Parmakları benimkilerle birleştiğinde yüzünde orantısız, çılgın bir gülümseme beliriyor.

Ellen ve Jeff çok mutlu görünüyorlar, ben de öyle. Hayden'ın rahatlamak için bana yapıştığını biliyorum ama bunu istemeye ve bana neye ihtiyacı olduğunu göstermeye istekli olduğu için mutluyum.

"Eskiden," diyor Jeff, "bu bir 'ne alırsan onu alırsın ve üzülmezsin' durumuydu. "

Hayden bir kaşını kaldırıyor. "Ne?"

"Ot aromaları. Şimdi siz çocuklar her türlü eğlenceli twist'e sahiptir." "Jeff ot içmiş," diye fısıldıyorum Hayden'a.

"*Biliyorum*," diyor, biraz fazla yüksek sesle.

Ellen ve Jeff otuz dakika boyunca ikimizin hayaletleri kışkırtmasına, oteli gezmemize ve Hayden'ın gecenin bir yarısı bir hayalet onu dürttüğü için uyandığı altı farklı anın görüntülerine maruz kalıyorlar. Her biri birkaç kez kıkırdıyor, ancak Hayden hayalet avcılığının en ince ayrıntılarına girdiğinde kafaları karışmış görünüyor. Genelde benim de kafamın karıştığına onları ikna ediyorum.

En utanç verici şöhret iddialarımı erkek arkadaşımın ailesiyle birlikte izlemenin üstesinden gelmek için ottan daha sert uyuşturuculara ihtiyacım olmasını beklerdim, ama Hayden'ın yanında rahat odalarında kıvrılmak - annesinin ilk kez yaptığı şeyle ilgilenmesini izlemesini izlemek - yeterince sarhoş edici.

İlk bölüm bittiğinde, Ellen bir sonraki bölüm için Play tuşuna basan kişi oluyor.

Misafirhaneye döndüğümüzde kafamız iyice güzelleşmiş ve bizi ayıltmaya yetecek kadar Cheetos ve trüf aromalı patlamış mısırla karnımızı doyurmuştuk. Ellen ve Jeff, *The Out There*'in her bölümünü izlemişler ve keyif almış görünüyorlar.

Ebeveynlerin rahatsız olduğu birkaç an oldu, bu da kendi kendime ailemin şu ana kadar ne düşündüğünü merak etmeme neden oluyor. Bu konu hakkında pek konuşmadık ve benim için sorun değil.

Hayden anahtarla uğraşıyor, ben de ellerimi beline dolayarak onunla orada buluşuyorum. Güne, olması gerekenden çok daha rahat hissettirdiği nişastalı bir otel yatağında kıvrılmış olarak başladık. Artık buna izin verildiğini bilmenin heyecanıyla ona günaydın öpücüğü verdim. Ailesinin önünde kendimizi susturduk ama şimdi yine sadece biz varız.

Kilidi bir kez daha açmadan önce arkasına uzanıp beni buluyor. İçeri girmek ve bugün zırhın arkasına koyduğu tüm parçalarını soyamak istiyorum. Tanıdığım Hayden'ı geri almak istiyorum. Gömleğinin ve kazağının dikişleri kanyor ama süreci hızlandırmaya yardım edebilirim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, dudaklarımı kürek kemiklerinin arasına bastırıyorum. Vücudu benimkine yaslanıyor, sanki bütün gece birine yaslanmayı beklemiş gibi. "Tabii ki. Ciddiyim. İhtiyacın olan her şey için buradayım. Sadece istemen yeterli."

"Biliyorum. Uzun zamandır soracak kimse yoktu." "Artık var."

Yavaşça dönüyor. Onu dikkatle inceliyorum. Gözlerinin kenarları hâlâ kırmızı, ama günün geri kalanında taktığı aşırı sıkı maskenin aksine ifadesi gevşek ve rahat. Umarım annesiyle yaşadığı gelişme omuzlarındaki yükü hafifletmiştir.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Çok daha iyi."

"Güzel," diye nefes alıyorum. Ellerimi vücudunda gezdiriyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarını buluyorum. Hayden beni sıkıca kavrarken onun içine gömülüyorum. Tereyağlı patlamış mısırın, keskin viski yudumlarının tadını alıyorum ve şimdiden onun tarafından tüketiliyorum.

Alt dudağını ısııyorum ve dumanlı bir inilti çıkarıyor, sırtı kapıya dayanıyor. Kapıyı iterek açıyoruz ve elleri yanlarımda geziniyor. Kuzey Kaliforniya havası buz gibi ama onun dokunuşu beni altından hiç çıkmak istemediğim sıcak bir battaniye gibi içine çekiyor.

Birden onu tamamen soyamak için çaresiz kaldım. Bütün gece Hayden'ın tanımadığım bir versiyonuna baktım. Saçları muntazam, üzerinde onu kaşıdıran ve rahatsız gösteren bir düğme ve kazak, dövmelelerinden sıra dışı kariyer seçimine ve sadece benim güldüğümü hissettiğim aptalca şakalarına kadar onu eşsiz kılan her şeyi gizliyordu.

Kapı arkamızdan çarparak kapanıyor ve Hayden ben onu tekrar öpmeden ve ellerim kazağının önünü itmeden önce kapıyı zor kilitliyor. Tek bir hızlı hareketle kazağını kafasına geçirdi. Nefes alış verişi hızlanıyor ve dudakları yavaşça tekrar benimkini bulurken abartılı nefeslerinin ve meraklı mırıltılarının sesiyle oyalanabiliyorum. Yatağa doğru tökezlerken dudaklarımda onun gülümsemesinin tadını alıyorum.

Altındaki gömleğin üzerinde çalışmaya başlıyorum; her düğmede yeni bir mürekkep parıltısı görüntüye akıyor. Omzundaki dalgalara dalıyorum, yan tarafındaki dalların arasındaki boşluktan rüzgar gibi esiyorum, ellerimi kolundaki Not Deer'in üzerinde gezdiriyorum. Her öpücük-soru arasında dudaklarındaki kelimeleri hissediyorum. Onunla ilgili istemediğim bir şey olup olmadığını, zırhın arkasına itebileceği bir parçası olup olmadığını soruyor. Ona başka bir öpücükle saklaması

gereken hiçbir yanı olmadığını, benim için bölümlere ayırması gereken hiçbir yanı olmadığını söylüyorum.
Bütün mesele bu. Onu tamamen istiyorum ve onun da beni tamamen isteyeceğine güveniyorum.

Parmaklarımı çıplak teninde gezdiriyorum ve onu öpmeyi bırakıp sadece ona bakmak istiyorum. İlk kez onu soyuyorum ve onu inceleyebiliyorum. Zaten iyi bildiğim yanlarını gözden kaçırmıyorum. Hepsi paketin bir parçası. Karmaşık mürekkepli kolu, göğsüne vuran dalgalar, vücudundaki her kas ve keskin aç.

Onun gibi birinin benim olduğuna inanamıyorum. Dokunmak, öpmek, *öğrenmek* için.

Yatağa oturuyorum ve Hayden bir anda dizlerinin üzerine çöküyor, botlarının bağcıklarını hızla çözüyor ve ellerini kalçalarımın gezdiriyor.

Kazağımın alt kısmına uzanıyor, daha ileri gitmeden önce tereddüt ediyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor bir öpücükle.

"Sadece tişörtünü çıkarırsam adil olur." Güldüm. Bütün gece giydiğim ağır süveterden sıyrıldığımda, bir saniye içinde üzerimdeydi. Sırtımda gezinen eller, sert sakal çizikleri ve midemde kabaran bir ağrı.

"Bana her şeyi yapmana nasıl izin verdiğimi anlamıyor olmalısın, Hallie." "Her şeyi mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Sanırım ne demek istediğimi anladınız." Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Gözleri vücudumda geziniyor, sonra elleriyle takip ediyor.

Her kıvrım onu mest ediyor. "Ve sana istediğin her şeyi verirdim. Sen elde edene kadar durmazdım."

Birden, midemin çukurundaki iltihaplı sıcaklığın yerini sinirler alıyor. Seks hiç umduğum gibi hissettirmemişti. Olmasını ve birdenbire herkesin neden bu konuda hiç susmadığını anlayacağımı ummuştum. Ama o zamanlar çoğunlukla garip, terli ve yapılacak başka bir şeydi, yapılacak ya da listeden çıkarılacak başka bir iş gibi. Hayden'la birlikte, sonunda her şey doğru geliyor. Yeni ve kafa karıştırıcı ama bundan korktuğumu sanmıyorum.

"I..."

"Ya da," diye fısıldıyor Hayden, başparmakları yanaklarımı okşarken, "bunu burada durdurabiliriz. Sen nasıl istersen."

Kelimelerimi bulup kararımı verirken sessizlik içinde bekliyoruz. Beni korkutan ve itiraf etmek istemediğim şeyleri ona söylemekte tereddüt ediyorum ama karşımdaki Hayden benim için saçımı yıkayan ve ağlarken bana sarılan kişiyle aynıysa beni dinleyeceğini biliyorum.

"Seks... Bilmiyorum. Daha önce kimse bana neyi sevdiğimi sormamıştı. Belki de neyi sevdiğimi bile bilmiyordum. Sadece Cade ile birlikte oldum."

"Cade," diye homurdanıyor. "Ne ezici bir adam."

"Hiçbir fikrin yok." Yarısını bile bilmiyor ve ben de bilmesini istemiyorum. Bana şu anda olduğu gibi bakmaya devam etmesini ve tüm bunları onunla birlikte yeniden öğrenmek istiyorum. "Şimdiye kadar yaptığımız her şeyi sevdim."

"Ben de." Kulağımın arkasına mavi bir dalga fırçalıyor. "Dürüst olmak gerekirse, benim için de... uh, uzun zaman oldu. Muhtemelen biraz paslanmışımdır."

Gözlerimi deviriyorum. "Bundan cidden şüpheliyim."

Burnu benimkine değişiyor ve yanaklarıma yumuşak öpücükler konduruyor. "Buna ne dersin? Birlikte çözeriz." "Bunu sevdim."

"Güzel." Gülümsüyor. "Küçükten başlarız, bunun gibi..."

Dudaklarımız tekrar buluşuyor, kollarımız sanki sadece birbirimize sarılmak için yaratılmışız gibi birbirimize dolanıyor. Yavaş, sessiz nefeslerle ve devam etmek için daha da yumuşak yalvarışlarla dolu. Parmaklarımı kıvrak, kaslı omuzlarında gezdiriyorum, bana verdiklerini alıp aynısını geri veriyorum.

"Tek yaptığımız bu olsa bile, yine de beni parça parça ederdi," diye nefes alıyor, "parça parça."

"Daha çok konuş" diyorum, "daha çok konuş. Benimle konuşmanı istiyorum. Bana yapacağın her şeyi anlat."

"Gördün mü, komplo teorilerinden hoşlandığımı biliyordum." Her şeye rağmen, yavaşça çekilmeden önce bir öpücükle anlaşmamızı mühürlüyor. Sonra gözleri kararıyor ve daralıyor. "Dün gecedan beri tek düşünebildiğim tadının ne kadar güzel olduğu."

Dudakları boynumun dibine kadar sıcak bir iz bırakıyor, öpücükleri sakalının hafif çizikleriyle daha da sertleşiyor. Beni yatağa yasladığında ona doğru kıvrılıyorum. Düğmelerini atıyoruz ve dudakları bir kez daha tenimi buluyor.

"Ve? Tadım neye benziyor?"

"Duruma göre değişir." Kulak mememin altını ısıırıyor ve sözleri tüm bedenimi aydınlatıyor. "Dudakların mı? Çilek gibi, şu sevdiğin küçük dudak kremlerinden. Yumurtaya benzeyenlerden."

Sırıtiyorum. "Ananas ve çarkıfelek

meyvesi." "Ne?"

"Ananas ve çarkıfelek meyvesi. Dudak kremim."

"Sanırım bir tazelemeye ihtiyacım var." Hayden bir elini çeneme götürüp dudaklarımı dudaklarına doğru eğiyor ama onu durduruyorum ve kaşları soru sorarcasına kalkıyor. Onu tekrar öpmeden önce uzun bir süre işkenceli bir bekleyiş içinde bırakıyorum. Tabii ki bu gece ruj sürüyordum.

-Tadı daha ağır ve çoğu boynunda ve çenesinde iz bıraktığı için geriye çok azı kaldı ama tadımın *nasıl* olduğu umurunda değil. Tek umursadığı bir örnek alması.

"Bu farklı." Boğazının arkasından gelen her baş döndürücü nefesi ve yumuşak iniltiyi sanki dünyadaki tek seslermiş gibi duyuyorum. "Hâlâ iyi, *ama* beni yalancı çıkarıyorsun."

"Boo-hoo."

Gülüyor, botlarını çıkarıp üzerime tırmanıyor ve bir bacağına vücudumun iki yanına bastırıyor. Ellerini kollarımdan yukarı kaydırarak onları yatağa doğru itiyor. Gözlerinin "Bu çok mu fazla?" diye sorduğu bir anlık tereddüt var ama değil. Parmakları bileklerimin iç kısımlarındaki yumuşak deriyi okşarken kendimi güvensiz ya da baskı altında hissetmiyorum, hatta rahatsız bile olmuyorum, sanki komutumla beni bırakmaya hazırmış gibi, ki bu komut gelmeyecek.

"Devam et," diye yalvarıyorum. Ellerim kısıtlıyken, onun her santimine dokunma ve öğrenme dürtüsü çok güçlü. Vücudundaki her mürekkep çizgisinin izini sürmek ve eşitlenene kadar onu giydirmek istiyorum. Başka bir öpücükle kalçaları benimkilere doğru sallanıyor, ben onu tekrar tekrar öperken pantolonu sıkışıyor ve ben artık nefes alamaz hale geliyorum.

"Beni düşünüyor musun?" diye

sordum. "Sürekli."

"Ben yokken mi? Yalnızken mi?"

Ne demek istediğimi şimdi anlıyor ve utangaç bir gülümsemeyle karşılık

veriyor. "Saygıyla." "Biraz daha az saygılı olmak için iznim var," diye

takılıyorum.

Bileklerimi bırakıyor ve beni yatağa yaslıyor, bir sonraki isteğinin ne olduğunu düşünürken gözleri üzerimde geziniyor. Yüzümün iki yanını kavıyor ve alnımdan kulağımın kabuğuna, oradan da daha aşağıya doğru öpmeye başlıyor.

"Biraz bunaldım," diye itiraf ediyor boynumun kıvrımına karşı. Daha sert öpücükler ve gezinen eller var ve sesinin tonu alçaldığında, insanların neden telefon seksi hizmetlerine kaydolduğunu anlıyorum. "Senin içini ve dışını bilmek istemediğim tek bir parçan bile yok."

Elleri karnımdan sütyenime doğru ilerliyor. Balenlerin kavisini takip ediyor ve kumaşın altından dikkatlice kayıyor. "Memelerim yok gibi bir şey," diye gülüyorum.

"Benim için fark etmez." Bunu öpücükler arasında söylüyor. "Keşke bana ne yaptığını bilseydin."

Diğer insanların kafama soktuğu tüm güvensizlikleri düşünüyorum. Çatlaklar, güneş yanığı olduğumda oluşan çiller, düz bir karından herhangi bir sapma. Bu kusurlar aklıma geldikçe, Hayden'ın elleri üzerimde geziniyor, sanki o da hepsini buluyormuş gibi, ama bunun yerine yeni favori şeylerini not alıyor. Bana böyle davrandığında korkmak çok zor. Heyecanlanmak çok kolay.

"Nasıl hissediyorsun?" diye

soruyor. "Sanki devam etmeni

istiyormuşum gibi."

Boğazımdan ve göğsümden aşağıya doğru öpücükler kondururken, ağzıyla her kıvrımımı öğrenirken bedenim onunkine doğru yükseliyor. Onu güldüren yumuşak bir inilti çıkarıyorum ve titreşim tüm tenimde tüylerimi diken diken ediyor. Kotumun düğmesine uzanıyor ve bana dönüp bakıyor. "Hâlâ iyi misin?"

Başımı sallıyorum, pantolonumun düğmelerini açmasına ve kalçalarımdan aşağı indirmesine izin veriyorum. Bir fırça darbesi iç çamaşırlarımın bel bandını tırmıklarken sinirlerim geriliyor.

"Yine de bilmelisin," diye başlıyorum. "Daha önce hiçbir erkekle ilişki bitirememiştim."

Bakışları bana kayıyor ve sanki az önce ona kayıp Watergate kasetlerindeki tek şeyin üç buçuk kez tekrarlanan "Macarena" olduğunu söylemişim gibi bakıyor. "Hiç mi? Yani, Hallie, *gerçekten* mi?"

"Asla."

"Onun nesi var?" diye fısıldıyor. "Nasıl olur da seni boşaltma fikrine kafayı takmaz?" Sözleri doğrudan bacaklarımın arasından fırlıyor.

"Harika bir soru. Öyle misin?"

Dudakları kıpırdadı. "Şimdi öyleyim, eğer istediğin buysa."

"Lütfen." Ellerini ve ağzını her santimimde istediğimi söylemenin en kısa yolu bu.

Hayden'ın bunu en iyi nasıl yapacağına karar vermesine izin veriyorum ve o da dudaklarımı tekrar bulup beni usulca öpmeye başlıyor. Vücutlarımız henüz paylaşmadığımız bir samimiyetle birbirine yaklaşıyor. Beni dün gece ilk kez

öpüyormuş gibi değil, sanki yıllarımız varmış ve birbirimizden hiç bıkmıyormuşuz gibi öpüyor. Çıplak ten çıplak tene karşı, iç çamaşırımı birlikte indirirken elleri benimkilere rehberlik ediyor.

"Göster bana," diye dudaklarımı törpülüyor. "Bana ne yapacağını göstermeni istiyorum."

Başka bir şey söylemesine gerek yok. İsteğini yerine getiriyorum. Ölüm sessizliğinde, elini bacaklarımın arasına götürürken çok sıkı çalışıyor. Sanki sadece ben varmışım gibi ona rehberlik ediyorum ama şimdiden bana dokunduğunu hayal ediyor, gördüğü en enfes şeymişim gibi sessiz iç çekişlerini duyuyorum. Parmak uçlarının ürpertisiyle ürperiyorum, onun için çizdiğim daireleri ve vuruşları takip ediyorum.

"Sanırım yeterince iyi bir fikrim var."

Kendime yapmadığım baskıyı uygularken bir elimi onunkinin üzerinde tutuyorum. Başta yavaş davranıyor, beni işaretler için okuyor. Daha sert ve daha hızlı vurdukça kalçalarımı birbirine bastırıyorum ve bu dizlerimin titremesine neden oluyor. "Harika hissediyorsun."

Parmaklarının içimde yumuşakça kayması, keskin bir çığlıkla sırtımı vücuduna yaslamama neden oluyor. Boğazının arkasından alaycı bir kahkaha geldiğinde altımdaki yorgani bir avuç tutuyorum.

"Eğer bir şeye tutunmak istiyorsan beni seç," diyor. Serbest elini benimkiyle birleştirip vücudunda gezdiriyor, nefesimi kesen bir ritim bulduğunda parmaklarımızı saçlarının derinliklerine gömüyoruz.

"Daha iyi," diyor.

Hafızamda yaşayan her hoş olmayan ve istenmeyen dokunuşu bırakıyorum ve buna tutunuyorum. Sadece buna ve bundan sonra gelecek her şeye.

"Tam olarak nerede ve nasıl çözüldüğünü bilmek istiyorum."

Sözleri beni dağlayan bir demir gibi çarpıyor, çok sıcak ve dayanılmaz. Hayden'ın konuşmasını dinlemek için kaç saat harcadım? Yine de hiçbirisi onun benimle böyle alay etmesi kadar kulağa hoş gelmiyor. Kalçalarım onun eline karşı sallanıyor ve o da onaylayarak mırıldanıyor.

"Doğru, çünkü pratik yapmıyorsun," diye gülüyorum.

Gözlerini deviriyor ve beni bir öpücükle susturuyor. "Tamam, bu kadar yeter."

Siktir, bu hayatım boyunca istediğim türden bir seks. Şefkatli dokunuşlar ve korkunç şakalar, her hareket özgünlükle dolu. Bu *biziz*. Hayden'ın komuta eden tarafının her gün olduğu gibi bir anda mutlak ineğe dönüşebilmesine bayılıyorum.

Bacağımı vücuduna doluyorum ve midemin derinliklerinde bir yapı oluşmaya başlıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve çığlıklarım titriyor. Hayden boğazımı, göğsümü ve sütyenimin kaplarını ısıyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor. "Kesinlikle bu dünyanın dışındasın."

Dokunuşu değişiyor ve saçlarını daha sıkı kavriyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki ve ben çok yakınım. Sırtım dikleşiyor, gözlerim kapanıyor ve midemin çukurundaki gergin sarmal çözülmeye hazır.

"Sorun yok," diye fısıldıyor kulağımın hemen dibinde. Diğer eliyle kalçalarımı kavriyor ve beni yerimde tutuyor. Tenime karşı baş döndürücü bir nefes veriyor ve ben onun her şeyinin farkındayım. Dudaklarını vücudumda gezdirirken gözlüklerinin baskısı, sakalının boğazımı çizmesi ve yarın boynumun nasıl görüneceğini bilmem, bacaklarımın arasında ne kadar sert olduğu... Boşalmak için başka bir şeye ihtiyacım yok ama tekrar dudaklarıma ulaştığında sesi alçalıyor. "Merak etme, benden başka kimse duymayacak. Ve ben istiyorum."

Kendimi sorgulama şansım yok, çünkü içimde bir ip kopuyor ve düşüyorum. Yıldızlar görüş alanımın köşelerine batıyor ve sanki tutunacak tek şey oymuş gibi ona tutunuyorum. "Güzel", "Seni buldum" ve "Seninim" gibi kulağa müzik gibi gelen şeyler fısıldıyor.

Hayden kendini benden kurtarıyor. Hâlâ konuşabiliyor muyum bilmiyorum ama bana gülümsediğinde damarlarımda bir şeylerin aktığını hissediyorum. Şefkat, ilgi ve güvenlik.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar.

Vücudum ağırlıksız hissediyor, ama onun karnımın alt kısmına sertçe vurduğunu hissederek yere çakılıyorum. Hiç kimse beni önce bitirmeye zorlamamıştı; hiç kimse bunun gerçekleştiğinden *emin* olmamıştı. Hayatımda ilk kez seks hakkında düşündüğümde, Hayden'la *birbirimiz* için yapacağımız bir şeyi düşünüyorum, mecbur olduğumuz için değil.

Boşalmamı izlerken gözlerindeki seks sarhoşu bakışı ve bunu benim için yapmaktan ne kadar heyecan duyduğunu hayal ediyorum. Aynı şeyi onun için de istiyorum. Onun çözülmesini ve soğukkanlılığını kaybetmesini izlemek istiyorum. Hayden bir parçasını zırhın arkasına saklamakta çok iyi ama korumasız ve ben onu olabildiğince savunmasız istiyorum. Eşit olduğumuzu ve hep öyle kalacağımızı bilmesini istiyorum.

"Güzel," diye fısıldıyorum. "Ben...?"

Yutkunuyor, başparmağı yanağımın kıvrımını okşuyor. "Sorun değil. Bu senin içindi."

"İstiyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Sonra yavaşça başını sallıyor. Ellerim beline gidiyor, kemerini ilmiklerinden geçirip kot pantolonunun düğmelerini açıyorum. Nefes alış verişi ağırlaşıyor ve bakışları göğsümde bir tuğla parçası gibi hissediyorum. Dövmelerinin ne kadar aşağıya indiğini düşünüyorum.

Boxerının altında ve beynimdeki müdahaleci düşünce makinesi kışında Koca Ayak dövmesi falan olup olmadığını merak ediyor, ama bu gece hepsini keşfetmemekte sorun yok.

Onun yerine kot pantolonunu kenara itiyorum ve boxer külotunun bel bandının altına kayıyorum. Çenemi aşağı eğiyor ve ben parmaklarımı onun etrafında kıvrırırken beni öpüyor. Hiçbir *Kozmik Komplolar* konuk yıldızının bu kadar donanımlı olmaya hakkı olduğunu sanmıyorum. Dudaklarıma karşı baş döndürücü bir inilti çıkarıyor, parmakları altımızdaki çarşafları kavırıyor.

"Siktir," diye tıslıyor. Koyu renk kirpiklerinin yanaklarının üst kısımlarına çarparak kapanması beni hipnotize ediyor. Sesi boğazının arkasından keskin bir çığlığa dönüşüyor.

Vücudunun bana verdiği işaretleri takip ediyorum -çırpınan inlemeler, saçlarımı çılgınca kavramalar- ve tek düşünebildiğim ödeştığımız. Beni çıldırttığı, ikimiz de ham kalana kadar her savunmamı yıktığı her saniye için, ben de onun için aynısını yapmaktan mutluyum.

"Hallie," diye nefes alıyor. "*Hallie*."

Parmaklarının altımızdaki çarşaflarda beyaz boğumlanışını izliyorum, serbest bırakılması yine adıma başarısız bir girişimle geliyor. Dudaklarımız buluşuyor, solan burbonun ve kadifemsi rujun tadıyla, ikimiz de birbirimizin isimlerine tartışılmaz bir teori, uzun zamandır aradığımız cevaplarımız gibi küfrediyoruz.

"Ben..." diye başladı.

"İnsanın nutkunun tutulduğu pek sık görülmez," diyorum.

Hayden gülümseyerek yüzümdeki mavi dalgayı okşuyor. "Hayır. Bunu bana yapan tek kişi sensin."

Hayden başka bir öpücük için eğiliyor, bu seferki yavaş, önceki gibi aç ve umutsuz değil. Dudaklarımı ve çenemi öpücüklere boğuyor, kulağımın altındaki gıcıklayan yumuşak noktaya vuruyor. Gülüyorum ve ona doğru sokuluyorum, durması için yalvarıyorum.

"Senden bir ricam var," diyor. "Elbette..."

Gülüyorum.

"Yatmaya hazırlan."

Son birkaç dakikayı düşününce, benden uyumamı istemek sert bir duygusal soğuk duş gibi geliyor. Kaşlarımı çattım. "Ah."

"*Hepsi* bu değil. Sadece birinci adım."

Gözlerinde yaramaz bir bakış var - seksi bir şekilde bile değil - bu beni tedirgin ediyor. Yine de kabul ediyorum ve temizleniyoruz. Banyodan döndüğümde dizüstü bilgisayarı önümüzde yatağın üzerinde duruyordu.

"İstediğim her şeyi izleyebileceğimizi söylemiştin," diye mırıldanıyor sarıldığı yastıklardan birine doğru. O kadar korkunç derecede sevimli ki, tuhaf bir uzaylı filmi izleme fikrine kızmıyorum bile.

"Ne izliyoruz biz?" Gözlerimi deviriyorum ama yine de onunla birlikte yorganın altına giriyorum. Bilgisayarında gezinirken kaşları kalkıyor ve Play tuşuna basıyor.

Yemin ederim ki geçtiğimiz her Kocaayak sergisinin önünde Hayden'ın fotoğrafını çektim.

Koca Ayak Manzaralı Yolu.

Bir "Kocaayak Geçidi" tabelası.

Şehrin merkezinde devasa bir Koca Ayak heykeli.

Şekerci dükkânında sadece kıllı hominidler satılsaydı, şekerci dükkânındaki bir çocuk gibi olurdu.

Gördüğüm en şirin şey. Sosyal medya sayfamıza fotoğraf üstüne fotoğraf göndererek hayranlarımızı seyahatlerimiz hakkında bilgilendiriyorum. Akşam için kulübemize yerleşmeden önce geç (ve ezici olmayan) bir öğle yemeği için Bigfoot Steakhouse'da mola veriyoruz. Gün batımından önce önümüzde bir öğleden sonra Kocaayak avı var. Hayden'in burada kamp yapmak istememesine kısmen sevindim, çünkü henüz Kocaayak'a inanmasam da aylara inanıyorum. Ve bir ayının beni yiyebileceğine inanıyorum.

Dün gece sonunda *The Mothman Prophecies*'i bitirdikten sonra Hayden ve ben erkenden uyuduk, böylece ilk iş yola çıkacağımızdan emin olacaktık. Ellen ve Jeff bizi kucaklayarak uğurladılar ve hatta Ellen beni tekrar görmeyi dört gözle beklediğini söyledi. Görünüşe göre, beklediğim kadar kötü bir izlenim bırakmamışım.

Altı saatlik yolculuğu daha fazla podcast dinleyerek geçiriyoruz, böylece "eğitilebiliyorum", ancak Hayden her beş dakikada bir başka bir teğete gitmek için durduğunda bazen öğrenmek zor oluyor. Kişisel favorim, ellili yıllarda Pentagon'da yaşayan ve gerçek bir hayalperest olduğu iddia edilen Valiant Thor adlı bir uzaylı hakkında bilgi edinirken geliyor. Bir uzaylının ne kadar seksi olabileceğine dair sorularım var ama Hayden'ın elbette bir cevabı var. Uzaylılarla sevişmenin beklediğimden daha popüler olduğunu öğreniyorum.

"Bununla ilgili bir video oyunu serisi var. Seksi uzaylılarla çıkabiliyorsun," diyor Hayden.

"Bir kertenkele adamla, enginara benzeyen bir adamla ya da mavi bir piliçle çıkabilirsin."

"Çıktığım uzaylının bağışıklık sistemi zayıftı, bu yüzden insan siviları muhtemelen onu öldürürdü."

Hemen durmasını söyledim.

Kulübemiz Six Rivers Ulusal Ormanı'na, özellikle de meşhur Patterson-Gimlin filminin çekildiği noktaya kısa bir mesafededir. Bu gezi için kalacak yer ayarladığımızda Hayden yavaşça elini benimkinin üzerine koydu ve "Bunu ben hallederim" dedi. Bu yüzden normal bir kulübe olduğunu keşfettiğimde çok heyecanlandım. Saatler sonra, ormanın ortasında, garip bir şekilde tanıdık gelen geniş bir açıklıktayız.

Hayden'ın beni yürüyüş botlarına bindirdiğine inanamıyorum. Sivrisinek ısırıklarıyla kaplanacağım.

"Yani 1967'de Roger Patterson ve Bob Gimlin *aslında* burada Kocaayak avlamıyorlardı. Kocaayak'la *ilgileniyorlardı* ama onu *bulmaya* çalışmıyorlardı."

"Senin aksine," diye yorum yapıyorum, kamerayla onu takip ederken. Bir sivrisinek El Chupacabra gibi kanımı emerken irkiliyorum (açıkça öğreniyorum). "Ow."

"Aynen öyle. Beni öldürse bile Kocaayak'ı bulacağım!" Hayden ormana doğru bağırıyor ve hemen ardından serseri bir köke takılıp onu kamera karşısında tamamen yiyor. Bir grup kuş olay yerinden kaçıyor.

"Evet, bu bölümde kalıyor."

Kot pantolonundaki kiri silerken kaşlarını çatıyor ve açıklığın belirli bir kısmına doğru ilerliyor. "İyi yansıtıyor muyum?" diye bağırıyor.

"Evet, yüksek sesle ve net, Hayden."

İki büyük baş parmağıyla işaret ediyor. "Bu film şimdiye kadar kaydedilmiş en ünlü Kocaayak görüntülerinden biridir ve yeniden canlandırmalarla çürütülmeye çalışılmıştır. Patterson ve Gimlin at sırtındaydı ve bu açıklığa doğru geliyorlardı. Önce atlar fark etti, yani sezgisel olarak-"

"-yani atları getirmemiz mi gerekiyordu? Atları sevmem."

"Neden atları sevmiyorsun, Hallie?" Gözlerini kısıyor, sırt çantasını karıştırıp güneş gözlüklerini arıyor. Öğleden sonra güneşi kalın siyah çerçevelerini kamerada berbat görünecek şekilde parlatıyor ama sanırım çekiciliğin bir kısmı da amatör olmamız. İkimiz de uzman bir film yapımcısı değiliz. Bugün ormanda yürüyüş yapacağımız için kameranın arkasına çoğunlukla sırayla geçeceğiz ve ihtiyaç duyarsak Hayden'ın sırt çantasındaki tripodu kurabiliriz. Jamie yanımızda olduğunda en azından kalite daha yüksek oluyor ama Nora ve o geride kalmasa Cthulhu tüm gezilerimizde aç kalırdı. Onlar olmasaydı Hayden'la ormanda öpüşemezdim ve o da bana ilk erkek kaynaklı orgazmımı yaşatamazdı.

Küçük basınç dalgalı vibratörüme ne kadar bayılsam da, aynı şey değil.

Bana güzel olduğumu söylemiyor ve önümdeki son derece yakışıklı adama hiç benzemiyor... araştırıyor... ağaç kütükleri.

Huh.

"Atlar büyüktür."

"Ben de öyleyim ama sen benden hoşlanıyorsun." Güneş gözlüklerini burnundan aşağı kaydırıyor ve bana göz

kırptığını *düşündüğüm* bir bakış fırlatıyor. "Bu bir örtmece mi?"

"Bilmek istemez miydin, İnançsız!" "Hayden..."

Biliyorum."

Açıklığın karşısında gülümsüyor, iğrenç derecede sevimli ve ciddi. Örtmece olsun olmasın, son iki geceden sonra onu tekrar soymayı düşünüyorum. Belki bu sefer daha ileri gideriz.

"Bu bölüme girmeyecek." Başımı

sallayarak onayladım.

"*Her neyse*, yaratık ortaya çıktığında Patterson kamerasını, Gimlin de tüfeğini çeker. İkisi de yakaladıkları şeye *inanamazlar*. Görüntüler grenli olsa da, büyük, maymuna benzeyen yaratık, kollarını sallayarak ve sırtını kamburlaştırarak açıklık boyunca ilerliyor."

"Bunun dünyanın en kıllı adamı olmadığından emin miyiz?" Bağırıyorum.

"Hallie, bu *gerçekten* kıllı. Yani gerçekten çok kıllı. *Şaşırtıcı derecede* kıllı. Ayrıca dişi bir Kocaayak, bilginiz olsun." "Buna bayıldık. Temsil önemlidir."

"Yaratık ekranda ilerlerken, Patterson'ın eli artık sabitlenmiştir, Kocaayağımız ormana doğru kaçmadan önce sağ omzunun üzerinden tek bir bakış atar. Filmin gerçekliği konusunda onlarca yıldır tartışmalar var ama ben şahsen gerçek olduğunu düşünüyorum. Ve bunu kanıtlamak üzereyim. Kamera karşısında. Şu anda. İlk ve son kez."

Kamerayı indiriyorum. "Bu beni neden geriyor?" "Gergin

olma. Sadece beni çek."

Dudaklarımı büzüyorum ve vizörü tekrar kaldırıyorum. Hayden açıklığın bir ucunda yerini alıyor, sanki görüş alanındaki tek şey o değilmiş gibi zıplıyor ve el sallıyor.

"Yaratığın boyu hakkında altı fit ile yedi buçuk fit arasında değişen bazı kaba tahminler var. Referans olarak, ben altı-dört yaşındayım, yani bu yaratık benden *biraz* daha uzun olacaktır. Eğer pek çok insanın benimsediği altı-altı tahminini kabul edersek, ben Kocaayak için uygun bir dublörüm."

"Bu korkunç bir cümle."

Başka bir sivrisinek kolumu ısırıyor ve bu noktada zorbalık gibi geliyor. Ormanı sevmiyorum. Kocaayak avını da sevmiyorum ama bir şey bulacağımızı ummaya başlıyorum çünkü gerçek Kocaayak görüntülerinden kazanacağımız para bir sürü kalamın losyonuna yeter.

"Pekâlâ. Buradaki açıklıkta yürüyeceğim ve elimden geldiğince videoyu taklit edeceğim. Size insanların yürürken böyle görünmediğini göstereceğim. Bunun takım elbiseli bir adam olmasına imkan yok. Hem de hiç. İzleyin."

Ve ben de öyle yapıyorum, tüm akliselime rağmen. Hayden açıklık alanda uzun, kesin adımlarla ilerliyor ve en dehşet verici kısmı da bunu *prova* etmiş gibi görünmesi. Kocaayak görüntülerinin en ünlü parçasının her hareketini ve tüm zamanlamasını biliyor. Çoğu insan bilsin ya da bilmesin Patterson-Gimlin filmini izlemiştir ama kimse... ezberlememiştir. Tanrım, o *ezberlemiş*.

Her ne kadar "Kocaayak'ın yerine geçebilecek" bir adam olsa da, kulübeye döndüğümüzde hâlâ tüm kıyafetlerimi çıkarmasını düşünüyorum.

Kolları gelişigüzel sallanıyor, sırtı çöküyor ve sonra... dönüp para atışını yapıyor. Kocaayak'ın kayıtsız bakışları yerine gülümsüyor ve ormana doğru ilerlemeden önce İzci Onur işaretini gösteriyor. Geri dönmeden önce ormanın ne kadar içine gideceğini merak ediyorum. Hayden'ın nasıl bir aktör olduğunu bilmiyorum ama burada Koca Ayak'tan bahsediyoruz. Konu en sevdiği kriptid olduğunda kendini gerçekliğe ne kadar adadığını bilmiyorum. Kocaayakların ne yediğini bilmiyorum. Hayden'ın bir Kocaayak tarafından yenmesi konusunda gerçekten endişelenmem gerekiyor mu?

Çok daha fazla endişelenmeli miyim?

Yardımcı sunucumun ölmediğinden emin olma yükümlülüğüm ile burada kalıp dönmesini *ummak* arasında gidip geliyorum. Kamerayı kendime çeviriyorum.

"Sivrisinekler tarafından ısırılıyorum ve Hayden'ın burada ne kadar kalmayı planladığına dair hiçbir fikrim yok. Ölebiliriz ve bu son bölüm olabilir. Cesedimi kim bulursa... Aileme onları sevdiğimi ve Skroll'dan aldığım hayat sigortası poliçesinde yarı yarıya paylaştıklarını söyleyin."

Sonunda, Hayden sert bir homurtuyla yakındaki vadiden aşağıya doğru tökezler. "BU INANDIRICI MIYDI?"

Güzel, geri döndü.

"Evet, hem de çok Hayden," diye bağıryorum.

Çıkıp yanıma döndüğünde Hayden terliyor, fanilasıyla alnını siliyor. Kot pantolonunda kir lekeleri ve gömleğine yapışmış bitki izleri var. Koyu renk dalgaları yüzünden kayıyor ve beline doğru eğiliyor.

"Kocaayağı taklit ederken kendini fazla mı zorladın?" diye sordum. Önünde çömelıyorum, yüz ifadesini yakalamak için kamerayı çerçeveleyiyorum. Gurur verici olduğunu söyleyemem ama bu iyi bir içerik. Daha fazla bölüm kaydettikçe, aramızdaki dinamiğin sıkılaştığını ve hayranlarımızın her hafta bize bağlandığını hissediyorum. Öpüşmemizi ve çıktığımızı itiraf etmemizi isteyen genç kızların sayısı artıyor. Keşke o genç kızlar Hayden ve benim son zamanlarda neler yaptığımızı bilselerdi...

Hayden doğrulur ve derin bir nefes alır. "Pekala, eğer bir Kocaayak'ı çekeceksek, sanırım bir Kocaayak çiftleşme çağrısı yapmamız gerek-"

"Oh, *lanet olsun*."

"Gel hadi."

"Kocaayak ormandan sertleşmiş bir şekilde koşarak çıkarsa ne olur? O zaman ne yaparsınız?"

"Kocaayak'ın ereksiyon olabilmesi için gerçek olması gerekir, yani kontrol et ve *çiftleş*. Ama eğer bu olursa, sanırım," diye düşünüyor Hayden, "Tanrı benim böyle ölmemi istedi. Ya öyle ya da 51. Bölge'den bir uzaylıyı kurtarıken."

"Uykusunda huzur içinde ölmediği için ezilen biriyle hiç karşılaşmadım..."

Sonra üstümüzde bir gök gürültüsü yankılanıyor.

"Biz Kaliforniya'da yaşıyoruz. Böyle şeyler olmaz," diye haykırıyor Hayden.

Yağmurun üzerimize çökmesi sadece birkaç saniye sürer. Adam haklı. Bu Kaliforniya'da olmaz. Belki Kuzey Kaliforniya'da, ama orayı o kadar iyi bilmiyorum. Los Angeles'ta yağmur, herkesin korkunç bir şekilde araba kullanması ve Mulholland Drive'ın taş ve çamurla dolu olması anlamına gelir.

Umarım bu en azından mutlu saatler için kanımı emen tüm sivrisinekleri öldürür.

"*Hayır*," diye tıslıyor. "Kocaayak avındayız!"

"Hayden," diye bağıryorum bardaktan boşanırcasına yağın yağmura karşı. Kot pantolonum ve botlarım su alıyor. "Sanırım Kocaayak avını ertelememiz gerekiyor."

Kamerayı kapatıp çantama koymadan önce ikimiz de yaptığım şakaya kıkırdıyoruz. İçerik zarar verilemeyecek kadar iyi. Ayrıca, Patterson filmini yeniden çektiği görüntüleri kaybedersem Hayden beni öldürebilir. Arabaya doğru yürürken parmakları benimkilerin arasında kayıyor. Yolculuğumuz bizi çamurlu vadilerden geçiriyor ve nemli ağaç kabuklarına tutunmamızı sağlıyor. Çoğunu gülerек geçiriyorum, çamurda kayarken onu yakalıyorum ve arabasına doğru tökezleyerek tepeye çıkıyoruz. Arabaya ulaştığımızda kıyafetlerim sırlıklam olmuş, bacaklarım ıslak kotlarla ağırlaşmış ve Amazon'da bu yürüyüş botlarının su geçirmez olduğunu söyleyen yorumlar yüzünden herkesin lanet olası bir yalancı olduğu sonucuna varıyorum. Çoraplarım ıslak ve ölüm kapımda.

Hayden sürücü koltuğuna geçmeden önce benim için kapıyı açıyor. Gözlüklerini çıkarıp kurutmaya çalışırken yağmur

arabanın elik çerçevesine yağıyor ama pek başarılı olamıyor. Arabayı sürmeye başlıyor ve tepelerden kulübemize doğru hızla ilerliyoruz. Tişörtümü göğsümden çekerek havalandırma deliklerine doğru kurutmak için ısıtıcıyı çalıştırıyorum. Kalacağımız yere ulaşmamız birkaç dakikamızı alıyor;

kurumamıza yetecek kadar uzun değil. Hayden arabayı park ediyor ve verandaya doğru koşarken arka koltuktan sırt çantasını kapıyor. Trajik derecede büyük bir su birikintisine girdim. Burada güvende değilim.

Kulübenin tamamı tek oda, bir yatak, oturma odası ve ön tarafı boydan boya kaplayan büyük pencerelere sahip açık konsept bir mutfaktan oluşuyor. Üzerinde kahve içmek için mükemmel bir verandası var, gökyüzünü kazıyan sonsuz bir yeşil ağaç ordusuna bakıyor. Doğada olmaktan hoşlanmıyor olabilirim ama bakması çok güzel ve temiz hava Los Angeles'in sisli havasından güzel bir kaçış.

Hayden bana anahtarlarını fırlatırken aceleyle merdivenleri ıkıyorum. Saçları sıırılsıklam, gözlükleri buğulu, Kocaayak tişörtü üzerine yapışmış. Vücudunun şeklini alıyor ve saçlarını yüzünden uzaklaştırırken onu içime çekiyorum.

"Kocaayak belli ki bulunmak istemiyor," diye gülüyorum, ilk denemede anahtar deliğini

ıskalayarak. "Bu yüzden onun yerine bize ıslak tişört yarışması gönderiyor."

Hayden'ın elleri belimde duruyor, kakhahası omurgamda dalgalanıyor. Dudakları boynumun yanında geziniyor, her nefes derin, ağır pantolonlarla geliyor ve beni burada topraklıyor. Burada, keskin kehribar, kereste ve taze yağmur gibi kokan bir anda, Hayden'ın eli karnıma uzanıyor, tişörtümün kumaşını yumuşakça kavırıyor.

"Hallie," diyor.

Pantolonumun bel bandına kadar iniyor, parmakları kemer halkalarımda düğümleniyor. Tek cevabım basit bir baş sallama oluyor ve beni belimden kavrayıp yüzüme doğru döndürüyor. Sırtım kulübemizin ahşap dış yüzeyine yaslanıyor ve ben dokunması için yalvarmak zorunda kalmadan elleri üzerimde oluyor.

Hayden çenemi kavırıyor, başımı yukarı kaldırıyor ve ağzımı buluyor. Keskin bir nefes alışla duraksıyor, beni yavaş, çılgın bir öpücüğe boğmadan önce buğulu gözlüklerinin ardından beni inceliyor. Sert, gergin kasları göğsüme baskı yapıyor. Karnının çıkıntılarını ve açılarını, göğsünde ve yanlarında uzanan dövmelelerinin ince çizgilerini bulmak için salak tişörtünün nemli kumaşını çıkarmaya hazırım. Boxerının ne kadar altına indiğini hayal ediyorum.

Ağzıma karşı inliyor, dişleri alt dudağıma batıyor ve enem boyunca ve boynumdan aşağı öperken kirli sakalı beni onun olarak işaretliyor. Benden aldığı her a yudumun tadını çıkarıyorum. Hayden'ın elleri kotumun arka ceplerinde bir yuva buluyor, kıçımı sıkıca kavırıyor. Arzusunun benimkine bastırđını hissediyorum ve bunun o olduğunu biliyorum. Bu olmak zorunda. Onu birçok kez istemiştim ama şu anda bunu sorgulamıyorum. Hem de hiç.

Öpüşmeler arasında küfürleşiyoruz, parmaklarımız ıslak kumaşta düğümleniyor. Tişörtünden bir avuç koparıyorum, her yerini kendime mal ediyorum. Amansız fırtınaya rağmen, dün geceki sözlerini kafamın içinde duyuyorum. *Ben seninim.* şimdi ben de onun olduğuma karar veriyorum.

Anahtarları ve kapıyı karıştırıp bizi içeri itiyor. Hayden ikimizin de sırt çantasını yere düşürmeden önce kapıyı kilitleme zahmetine bile girmiyor. Sadece fanilasını omuzlarından çekmek için beni bırakıyor. Beni yorgana bastırırken dizlerimin arkası yatağa çarpıyor. Sonra beni sıkıca kavrayıp yataktan uzaklaştırıyor.

"ok nemliyiz," diye gülüyor.

Kollarımı omuzlarına dolayarak onun kıkırdamalarına eşlik ediyorum. "Yani yatağa girmeden *önce* beni soyman mı gerekiyor?"

Hayden yüzümü kavırıyor, başparmakları yanaklarımı okşuyor. Bu sanki izin beklemek ya da başlı başına bir soru gibi geliyor. şu anda, bunun daha ileri gidip gitmeyeceğine karar veriyoruz. Dudaklarımız tekrar buluştuğunda, yavaş ve tadını çıkarak, cevabımı bekliyor ve her zamanki gibi sabırlı. Her dokunuş, ne cevap verirsem vereyim önemsendiğimi bilmemi sağlıyor. Herhangi bir noktada hiçbir sonuç olmadan geri ekilebileceğimi biliyorum, ama Hayden ile geri dönüşü olmayan bir nokta olmamasını seviyorum.

"Hallie, bunu yapmak zorunda değiliz."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ama yaparsan ben de yapmak istiyorum."

"Sormak zorunda mısınız?" diye takılıyor alt dudağımı ısırarak. Gözlüklerinin buğusu çözülürken gözleri kararıyor, dışarıda bıraktığımız orman gibi koyu fırtına yeşili. Sevgiyle mırıldanıyor, yanağımı, çenemi, alnımı öpüyor - dokunulmadık hiçbir yerimi bırakmayacak. "Seninle tanıştığım geceden beri seninle sevişmek istiyorum."

O kadar uzun mu? Sanırım. İçkisindeki küçük uzaylıdan beri onun olmamı istiyordu, Gary ile çıktığımız lanetli hayalet turundan beri. Nefesim bir an boğazımda düğümleniyor, sonra bir öpücükle nefesimi kesiyor.

"Gerçekten mi?" Alay ediyorum. Onun sesini daha çok duymak istiyorum. Söyleyeceği her kirli şeyi duymak istiyorum ve hepsini bana yapmasını istiyorum. Dün geceden daha fazlasını. İnemelerinin, alaylarının ve vücudunun daha fazlasını.

"Evet," diye gülüyor. "O hayalet turundan sonra geleceğimde güzel bir soğuk duş olduğunu biliyordum."

Ellerimi tişörtünün ön kısmına doğru itiyorum. Vücudu soğuk dokunuşumla ürperiyor, tüyleri diken diken oluyor. "Tur

rehberi Gary'nin insanlar üzerinde böyle bir etkisi olduğunu duydum. Yelp yorumlarında yazıyor."

Hayden sormama gerek kalmadan tişörtünü hızlı bir hareketle kafasına geçiriyor. Gözlerim dalgaların, dalların ve vücudunun her yerinde henüz tanımlayamadığım karmaşık çizgi sanatının üzerinde dans ediyor. Ağaçlar, dalgalar ve Geyik Değil. Pantolonunun altından takip ediyorum, daha çok çalışmam için beni baştan çıkarıyor. Sanki bir "X işaretli nokta" oyunu gibi.

Hayden'in kemerini çözdüğümde, derin, gürleyen bir kahkahayla ilerlememi durduruyor. "Sıra sende. Bir şeyler çıkar."

Yani, sıranın bana geldiğine sevindim. Kıyafetlerim o kadar ıslak ve rahatsız ki bir dakika daha üzerimde tutmaya dayanmıyorum. Tişörtümün alt kısmını bulup başımdan geçiriyorum ama yüzüme takılıyor. Islak kumaş bir Facehugger gibi kafama yapışıyor ve hayatımın en az seksi anına hapsoluyorum.

"*Bana yardım et,*" diye tıslıyorum kahkahalar arasında.

Hiçbir şey göremiyorum ama Hayden'in güçlü kavrayışının beni tişörtümün acımasız pençelerinden kurtarana kadar vücudumda ilerlediğini hissediyorum. Nemli bir gümbürtüyle yanıımızdaki yere çarpıyor. Sonunda bana tekrar baktığında, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi. Rahatlama, tutku, heyecan.

"Artık güvendesin," diye alay ediyor ve beni tekrar öpüyor. Sözlerini birden fazla şekilde hissediyorum. Altımızda botlarını ve çoraplarını tekmeliyor. Ben de onu takip ediyorum ve aynısını yapıyorum.

"Amazon'daki herkes bunların *su geçirmez* olduğunu söyledi," diye yakınıyorum.

"Ayaklarım ıslak!" "Nemli çorap yok, böcek yok. Sen ne seversin?"

Ellerimi kemer tokasının üstüne koyuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Beni yatağa yaslıyor, bir eli başımın arkasında, diğeri ise pantolonumla uğraşmamak için her şeyini ortaya koyuyormuş gibi karnımın alt kısmıyla oynuyor. "Bunlar hoşlanmamak için tamamen normal şeyler. Kim ıslak çorap *sever ki*?"

"Eminim dışarıda birileri biliyordur." "Bir komplo teorisine benziyor."

Hayden'in ellerinden birini tutuyorum, onun için eğiliyorum ve parmaklarını sırtımın ortasına doğru yönlendiriyorum. Sütüyenimin kancalarını kolaylıkla açıyor ve her bir kayışı kolumdan aşağı kaydırıyor. Ben soyunup hiçbir şeye yaklaşmazken o şaşkın bir nefes alıyor.

Soğuk parmakları hızla sertleşen meme uçlarımın üzerinde geziniyor ve her yerim onun için ağrıyor. Göğsümü ve karnımı öpüyor, vücudumun en soğuk, en hassas yerlerini ağzıyla bulup sıcaklığıyla ısıtıyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor, bel kemerimin hemen üzerinde.

Başımı sallıyorum. Önceki gece daha fazlasını yaptık ama o bunu sürekli bir izin olarak algılamıyor. Sadece bu düşünce bile gözlerimi yaşartıyor ve bakışlarımız buluştuğunda yanağımı okşuyor.

"Ciddiyim. Olmadığı an bana söylersin."

İçimden bir ses bunun hiçbir zaman sorun olmayacağını söylüyor ama bunu sormasını seviyorum. Hayden gibi biriyle bunu sevmeyi öğrenebilmeyi seviyorum. Uzun zamandır tek hayal ettiğim, ömür boyu sürecek rahatsız edici karşılaşmalardı. Şimdi ne hayal edeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim Hayden'la bunu keşfedeceğim için heyecanlı olduğum.

"Yapacağım."

"Güzel," diye nefes alıyor. Hayden uzaklaşıyor, pantolonumun düğmelerini açmamı izliyor. REI kataloğundaki şık kıyafetlerimi giydiğimde onunla birlikte soyunmayı planlamamıştım. Kocaayak avında en seksi iç çamaşırlarımı giymeyi planlamamıştım. Ama yanıma aldığım iç çamaşırlarının çokluğunu düşünürsek, bunu gerçekten daha iyi planlayabilirdim.

Dudaklarımız tekrar buluştuğunda, bedenlerimiz birbirine kenetleniyor. Her yumuşak dokunuşu ve dudaklarını tenime sıcak bir şekilde bastırmasıyla iliklerime kadar ürperiyorum. Her öpücüğü başımı döndürüyor ve bedenim gevşemiş dikişlerin teker teker söküldüğünü hissediyor. Hayden nefesinin altında küfür ederken bir diğerini koparıyor ve çenemin eğimini tadıyor.

Elimi kemerinin tokasına götürüyor. Bu kez deriyi içinden geçiriyorum ve düğmesi ile fermuarına sızarak üzerinde vektörel Kocaayaklar olan bir çift boxer külotu ortaya çıkarıyorum. Bir insanın bu kıyafetleri nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Utanc yüz ifadesini kaplar. "Ben... uh... ne giydiğimi unuttum." "Sorun değil," diye gülüyorum. "Bence çok şirin."

Bir sonraki öpücüğünde gülümsemesinin bir örneği var, kolları bana sıkıca sarılıyor. "Güzel. Hâlâ iyi misin?" Başımı salladım. "Evet. Devam etmeni istiyorum."

Hayden alt dudağını ısıtıyor, dudaklarımın tadına bakıyor. Ona başka bir şeyin tadına bakmasını önermek istiyorum ama o benden bir adım önde. Parmakları iç çamaşırlarımın kemerinin altından geçiyor ve dikkatlice bacaklarımdan aşağıya doğru iniyor. Fiziksel bir darbe almış gibi derin bir nefes çekene kadar beni ilk kez tamamen çıplak bıraktığı gerçeğini fark

etmiyorum.

"Siktir," diye kekeliyor. "Kimsenin sana hak ettiğın gibi tapmak için zaman ayırmadığına inanamıyorum." Yüzünü bana doğru eğiyorum. "O zaman neden bana neyi kaçırdığımı göstermiyorsun?"

Hayden bacaklarımı omuzlarının üzerinden kaydırırken parmakları dış uyluklarımda aşağı yukarı dans ediyor, daireler, kalpler, ne yapabiliyorsa onu çiziyor. Kalçalarımdaki çatlaklar ve örümcekli damarlar, bacaklarımdaki pürüzlü deri gibi her kusur için zaman ayırıyor.

Dili aramızda kayıyor ve bir anda yanıyormuşum gibi hissediyorum. Tenim yanarken her damla su kurudu. Başımı yatağa yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yavaş, metodik ve anlattığı her teori, açıklama ve hikayede yaptığı gibi beni de yıkıyor. Bacaklarım başının etrafında kasılırken ve midemin çukurundaki yapı yanarken gözlüklerini kırmaktan endişe ediyorum.

"Vay anasını," diye bağıriyorum. Çıkardığım inilti Kocaayak'a gelmemesini söylemeye yetiyor, çünkü meşgulden daha fazlasıyız. Göğsündeki ve omzundaki mürekkep her hareket ve kas kaymasıyla kasılıyor ve sıkılıyor. Daha derin bir vuruşla soğukkanlılığımı bir kez daha bozuyor, ayak parmaklarımın kıvrılmasına, sesimin çatlamasına ve kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Her tat, her dokunuş, her öpücük beni kurutmaya bir santim daha yaklaşıyor.

Boşalırken ürperiyorum, saçlarını çekiştiriyorum. Tüm vücudum aynı anda hem hafif hem de ağır hissediyor, hisler içimde öyle güzel akıyor ki neredeyse acı veriyor. Bacaklarımı güçlkle hissediyorum, ama alnını alnıma bastırana kadar vücudumda ilerleyen sakalının dikenini hissediyorum.

Beni kollarıyla sarıyor, sanki benim demek için yanıp tutuştuğu bir şeymiş gibi.

"Nasıl hissediyorsun?" Sesi bir yangın tehlikesi, alçak ve dumanlı. Cevabım zayıf bir baş sallama ve daha fazlası için yalvaran bir iç çekiş.

Gülüyor, başımın yanını usulca öpüyor, başparmağıyla çenemi okşuyor. "Güzel."

Bir kez daha tembel ama talepkâr öpücükler için ortada buluşuyoruz. Parmaklarımın arasındaki nemli, ipeksi dalgalarının ve bacaklarımın arasındaki sert ereksiyonunun hissiyle o kadar büyülendim ki, yatağın yanındaki spor çantasına uzanıp küçük bir kutu prezervatif çıkardığını zar zor fark ediyorum.

"Bunları yeni mi *aldın*?" Ben sordum. Küstahça ama hazırlıklı. Şu anda onu izci olarak utandırmayacağım.

"Son benzin istasyonunda. Dün gecedен sonra," diye şaka yapıyor, "her şeye hazırlıklı olmam gerektiğini düşündüm."

Kutunun üstünü açmasına yardım ederken, tekrar tekrar dudaklarımı buluyor.

"Evet, çünkü ormanda bulduğun seksi bir Kocaayak'la yatmak için can atıyordun."

Gülümsemesi dışarıdaki fırtınalı yağmur bulutlarını dağıtacak kadar parlak. "Aslında düşünmeden edemediğim bu kızın ilgisini çekeceğini umuyordum. Onun da benden hoşlanabileceğine dair bir komplo teorim var."

"Şimdi biliyor musun?"

Kendinden emin bir şekilde sırtıyor ve başını sallıyor. Onu istediğimi nasıl söyleyebileceğimi düşünüyorum ama aklıma gelen en iyi şey boxer'ını kalçasından aşağı kaydırmak oluyor. Yan tarafındaki mürekkep, iç çamaşırının kemerinin altından kalçasına doğru akıyor. Kökleri bir harita gibi vücudundan aşağı takip ediyorum ve kelimeler boğazımda kuruyor. "Bulgularım konusunda iyimserim," diye beni temin ediyor.

Prezervatifi dişleriyle yırtarak açıyor, ambalajını bir kenara atıyor ve benim yardımımıla kendi üzerine kaydırıyor. Gözlerimi ondan alamıyorum -tüm vücudunun keskin kıvrımlarından ve açılardan- ve "dikkatim dağıldı", hissettiklerim için çok küçük bir kelime. Hayatını uzaylılar hakkında konuşarak kazanan hiçbir adamın bu kadar güzel olmaya hakkı yok.

"Merak etme. Seninle aydınlanmaya tamamen hazırım," diyorum kahkahamı tutamayarak.

Gözleri kararırken gülümsüyor, beni içine çekiyor. Barut dolu bir fiçiya doğru son bir hamle olacağını bildiğimden, sıcak bir dakikadır bunun üzerinde oturuyordum. Parmaklarını yüzümün yan tarafında, göğsümde gezdiriyor ve diziyle bacaklarımı ayırırken belimi tutuyor. Beni kendine doğru çekiyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. İlk başta keşifsel ve alaycı bir şekilde içime doğru iterken gözlerim kapanıyor.

"Hayden." Aynı anda nefes nefese adımı söylüyor ve altımızdaki çarşafı sıkıca kavriyor. Kahretsin, çok iyi hissettiriyor ve benim için yaratılmış.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, yüzümdeki saç tellerini iterek. Sesi çok alçak, sanki sadece ikimiz olsak da bu anın olabildiğince samimi olmasını istiyor. Başımı sallıyorum. Parmak uçlarımız gözlüklerinin çerçevelerinde buluşuyor. Birlikte gözlükleri çıkarıyoruz ve yanıımızdaki komodinin üzerine koyuyorum.

"Merak etme. Seni gayet iyi görebiliyorum." Dudakları dudaklarıma doğru eğiliyor ve kalçaları içime doğru sallanıyor. Kesin ve metodik ama birbirimizi öğrendikçe doğaçlamaya da açık.

Öğrenmek tam olarak böyle hissettirir. Birbirimizi dinliyoruz-bu iyi hissettiriyor, bu daha iyi olabilir... daha sert gitmekten korkma. Ellerinin vücudumun her yerinde dolaşmasını, öpücükler arasında çıkardığı yumuşak küfürleri ve her birinin bana sahip olduğu için şanslı hissediyormuş gibi bir gülümsemeyle süslenmesini seviyorum. Dudaklarımız kıyıya bağlı bir tekne gibi uzaklaşıyor, ama her zaman geri dönüş yolunu buluyoruz.

Hayden gözlüklerini çıkardığı için her ayrıntıyı göremiyor olabilir ama ben onun her şeyini görebildiğim için çok mutluyum. Saçlarını daha sıkı kavrarken, dudaklarını ısırırken ve ona ne kadar iyi hissettiğini söylerken yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Yüzünün etrafına dökülen, yağmurdan hâlâ nemli olan, burnunda ve yanaklarında neredeyse hiç olmayan çilleri fırçalayan koyu buklelerden başka bir yere bakmak istemiyorum. Bir tane alıyorum

Elimi göğsüne bastırarak parmaklarımızı birbirine geçirini kafamda canlandırıyorum. O da bunun her saniyesini en az benim kadar önemsiyor.

Bacaklarım sırtına dolanıyor ve tırnaklarım omuzlarını tırmıklıyor. Gülüyor, gülümsüyor ve her fırsatta bana güzel olduğumu söylüyor. Olduğum gibi, bir nesneden daha fazlası olarak isteniyorum ve bunu benimle yapmak istiyor çünkü önemsedığı *benim*. Seksin böyle olabileceğine inanmıyordum; alay, iletişim ve sevgi dolu.

Kalbim onda ve onu geri istemeyi hayal bile edemiyorum. "Nasıl hissediyorsun?" diye nefes alıyor.

Sakalı parmak uçlarıma batıyor ve gözlerimiz buluştuğunda başparmağımla alt dudağını çiziyorum. Ne gördüğünü bilmiyorum ama Hayden'ın gözünde bulanık bir mavi suluboya tuvali olsam bile bana en sevdiği sanat eseriymişim gibi bakıyor.

"Şu anda Finlandiya'nın var olmadığından bahsetmemenize şaşırdım."

"Bu..." diye başladı, dudaklarını çenemde, boğazımda gezdirerek, "çok niş bir komplo teorisi, benim küçük İnançsızım. Eğer daha iyisini bilmeseydim..."

Midemdeki sıcaklık artarken onu bir öpücükle susturuyorum. Hayden belimi kavıyor, kalçalarının yuvarlanması daha hızlı ve daha umutsuzca geliyor. Her itişinde daha da deliriyor ve inliyor. Hayden'ın sesi çatallaşıyor, yabancı bir dilmiş gibi adımın üzerinde tökezliyor.

Bacaklarım beline dolanıyor, bir elim arkamdaki yatak başlığını kavıyor ama tek ihtiyacı olan bu. Bitiş çizgisini birlikte tökezleyerek geçiyoruz. Boşalırken dudağını biraz fazla sertçe ısıırıyorum ama o aldırıyor. Tek yaptığı beni daha sert öpmek. Bacaklarımdaki hissi kaybettiğimde öpücüklerimizde bir parça kan tadı alıyorum. Vücudumun her tarafına yayılan yüksekliğin etkisiyle onun etrafında titriyorum. Hayden sanki ilk kez öğreniyormuş gibi adımı fısıldıyor, duyularım bana geri dönerken beni yumuşak ama umutsuzca öpüyor.

Bundan sonra tek yapabildiğim kollarımı ona dolamak oluyor, o da üzerime yığılıyor. Sırtındaki her bir omuru inceliyorum, nefes alışını dinliyorum ve hiçbir şey onun gibi evimdeymişim gibi hissettirmiyor. Başının üst kısmına tembel öpücükler konduruyorum, yüzünün kenarlarına doğru kıvrılan terli, yağmurdan ıslanmış dalgalarla oynuyorum.

"Hallie, iyi misin?"

"Evet, oldukça iyiyim."

Gülüyor. "Güzel. Güzel, sevindim."

"Bunun için Kocaayak avını erteleyebilir misin?" "Evet, evet kesinlikle yapabilirim."

Uyandığımda kulübesi domuz pastırması gibi kokuyor.

Kabul, pastırma biraz yanık kokuyor ama şu anda *herhangi bir* pastırma kulağa hoş geliyor. Kendimi dirseklerime kadar itiyorum. Yatakta yanımdaki boşluk şimdiden soğuk, ama bu endişelenmem için bir neden değil. Hayden'ın birkaç kırmızı bayraklı kişilik özelliği var; en önemlisi de pek çok ABD askeri üssünün nerede olduğunu bilmek ve korkunç cinayetler ve canavar manzaraları hakkında çok fazla şey bilmek; ama aynı zamanda sabahları erken saatlerde koşuya çıkıyor. On beş yıldır hiçbir yere isteyerek koşmadım.

Çarşaf lar hâlâ onun gibi kokuyor -hayır, bizim gibi- gül ve vanilyayla karışık odunsu bir misk. Kendimi yataktan dışarı atarken, iç çamaşırımı ve bulabildiğim ilk giysiyi arıyorum; Hayden'ın yerde bıraktığı koyu gri bir tişört oluyor bu.

Kahvaltı kokusunu takip ederek mutfaka giriyorum. Hayden'ı kızarmakta olan birkaç krep in üzerinde gezinirken buluyorum ve yanlarındaki tavada kızarmakta olan pastırmayı görüyorum. Bir demlik taze kahve de gözüme çarpıyor. Üzerinde hâlâ terli bir Red Sox tişörtü ve spor şortu var, haksız yere yakışıklı görünüyor. Egzersizimi bitirdiğimde nemli bir cin gibi görünüyorum. Çoğalmamam dışında. Ağrı kesilene kadar kanepede uzanıyorum.

Tezgâha yaslandığımda Hayden nihayet başını kaldırıp bana bakıyor ve hemen utangaç bir gülümsemeye başlıyor. "Günaydın."

Ben cevap vermeden gözleri gömleğime kayıyor. Kollarını göğsünün önünde kavuşturarak sobaya yaslanıyor. Işıl ışıl parlıyor. Elbette bir gece önce birbirimizi defalarca becererek harika vakit geçirmiştik ama bu bambaşka bir şey.

"Neye gülüyorsun?"

"Gömleğin, yani benim gömleğim."

Sonunda yere bakıyorum ve gözlerimi deviriyorum. Gömlek defalarca yıkanmış ve sanki kumaşın derinliklerine işlemiş gibi onun gibi kokuyor. İçinde boğuluyorum ve eğer doğru şekilde kuşanırsam, Koca Ayak'la brunch için son moda bir elbise olabilir. Gömleğin önünde "İnanmak İstiyorum" yazıyor ve birden her şey anlam kazanıyor.

"İyi görünüyorsun."

"Beni öldürüyorsun," diye karşılık verdim.

"Eğer isteyerek 'İnanmak İstiyorum' tişörtü giyiyorsan beni *gerçekten* seviyor olmalısın. *Cidden...*"

Sevgi. Ben bu kelimeye takılıyorum, o ise *takılmıyor*. Son zamanlarda ona baktığımda aynı kelimenin aklıma geldiği anlar giderek artıyor ama bunu söylemek bir itiraf olur. Birinin beni sevmek istemesi henüz kabul etmeye hazır olmadığım bir komplo teorisi gibi geliyor. Şüphecililiğimi yutuyorum ve ona doğru kayıyorum.

"Bunu giyiyorum çünkü bulabildiğim ilk giysi buydu. Böyle bir şeyi asla herkesin içinde giyme zdim. *Asla.*"

Kollarımı ona doladığımda Hayden'ın kaşları kalkıyor. Bir kolum yanımda çıtırdayan domuz pastırmasıyla ilgilenirken diğer kolum beni öpücüğün içine çekiyor. Tadı kahve, naneli diş macunu ve atlanmış bir tıraş günü gibi. Öpücükleri sert ve kaşındırıcı geliyor ama itiraz edemiyorum ya da geri çekilmeyi düşünemiyorum.

"Seni herkesin içinde *X-Files* tişörtümü giyerken yakaladığımda bunun gerçek olduğunu anlayacağım." Başımı salladım. "Tabii, bu konuda anlaşabiliriz."

"Güzel. Sende kalabilir. Bende üç tane daha var."

Hızla göz kırpyorum. "Sen... üç tane... ne var biliyor musun, hayır, senden detay vermeni istemeyeceğim." "Böylesi daha iyi," diyor Hayden göz kırparak.

Lisedeyken *X-Files* hayran kurguları yazıp yazmadığı ya da 51. Bölge'ye saldıran bir lazer ışını tarafından vurulmayı gerçekten isteyip istemediği gibi birçok şey sormadığımda daha iyi oluyor. Bilmekten korkuyorum.

"Kahvaltıda ne yiyeceğiz?"

"Şey," diye başlıyor, spatulayı vurgulu bir şekilde kaldırarak, "koşumdan sonra fazla yiyeceğimiz olmadığını fark ettim, ben de markete gittim. Krep, biraz domuz pastırması, bir kutu daha prezervatif-"

"Bunlar tost makinesinde mi?"

"*Hayır...* Demek istediğim... şu anda elimizde, demek istediğim bu. Benzin istasyonundan aldığım küçük paket bu gidişle biz eve dönene kadar bitebilir."

Gülüyorum ve göğsüne doğru kayıyorum. Beni tutuyor ve başımın üstünü öpüyor. Orman sessiz ve belli bir mesafe boyunca tek kulübe biziz. Dışarıdaki oluklardan yağmur damlıyor ama güneş ağaçların arasından geçip pencereli oturma odasına giriyor. Hatta uzaklarda bir yerde bir kuş cıvıldıyor. Ve birlikte olduğum kişi beni mutlu etmek istiyor. İsteyebileceğimden çok daha fazlası.

"Beni fazla sevme," diye takılıyor. "Hâlâ Koca Ayak avında kaybettiğimiz yeri telafi etmek zorundayız." Homurdanıyorum. "Vazgeçeceğini umuyordum."

Hayden çenemi yukarı kaldırıyor ve burnunu benimkine sürtüyor. "Asla."

Eve döndüğümde Nora kucağında üzüm yiyen Lizzie ile HGTV izliyordu. Uzakta geçirdiğim bir hafta sonu ne kadar harika olsa da yatağımı özlemiştim ve ormanı saçlarımdan ve cildimden arındırmak için sabırsızlanıyorum.

Bana bakmadan önce kertenkeleye "İyi iş çıkardın," diye fısıldıyor. "Merhaba. Kocaayak'ı buldun mu?"

"Kocaayak bulmadık," diye onaylıyorum, çantalarımı koltuğa bırakırken. "Winchester Mystery House'da da Fresno Nightcrawler ya da hayalet bulamadık. Gerçi Hayden'a sorarsanız, evde bir şey ayakkabısının bağını çözmüş, yani karar hâlâ verilmedi. İyi içerik. Kriptid yok."

"Sloganınız *bu* olmalı. Elbette Hayden bunu asla desteklemeyecektir ama bu *doğru*."

Telefonumu ararken sırt çantamın fermuarını açıyorum ve Hayden'ın gri "İnanmak İstiyorum" tişörtü çantadan yere düşüyor. Nora tişörtü incelerken kaşları kalkıyor.

"Vay canına. Kool-Aid'i içmişsin sanırım."

"Hayır, ben..." Yalan söyleyip aslında bir UFO tişörtüm olduğunu mu yoksa itiraf edip bunun benim değil Nora'nın olduğunu mu söylemek istediğimi tartışıyorum. Beni en kötü halimde gören Nora. Kendisi o kadar tuhaf ve sıra dışı olan Nora, diğer herkesin tuhaflıklarını da kucakladı. Nora beni yargılamazdı.

Ve korumam gereken bir imajım var, lanet

olsun. Kimsenin uzaylılara inandığını

düşünmesine izin veremem. "Bu benim

değil. Hayden'ın."

Kaşları aşağı inmiyor. "Uh-huh. Görüyorum ki ortak ev sahibi olmanın kıyafet paylaşma

aşamasına gelmişsiniz." Ve kıyafetleri *atma*, açıkça.

"Gösteri için ne zaman bir kostüme ihtiyacım olacağını asla bilemem." Kötü fotoşoplanmış bir kriptid resmi kadar inandırıcıyım, ki öğrendiğime göre bunlardan çok varmış. Bunca zamandır Hayden'la birbirimizin yörüngesine girdiğimiz Nora için açık mıydı?

"Doğru."

Nora *Jeopardy!* tema şarkısını ıslıkla çalıyor ve tişörtü bana geri atıyor. Çantama tıktırdım ve uzun bir iç geçirdim.

"Tamam, onunla yattım."

"Gördün mü?" Neşeleniyor. "Bu *çok* daha mantıklı bir

açıklama." "I..."

"Hadi ama Hallie. Sanki kendi bölümlerinden hiçbirini izlememişsin gibi. Neden senin hakkında yazılmış hayran kurguları var sanıyorsun?"

"BANA ASLA SÖYLEMEYECEĞİNE SÖZ VERMİŞTİN!"

Elleri teslimiyetle havaya kalktı. "Tamam, özür dilerim. Ben

yaptım. Öyle bir şey var. Bu..." "Sakin buna cüret etme."

"...Dışarıda."

Odanın öbür ucundaki yastığı ona fırlattım. "Senden nefret ediyorum." "Paylaşımıcıların çok mutlu olacak," diyor Nora.

"Henüz konuşup konuşmayacağımızı bilmiyorum." Henüz konuşmadık ama dizinin iyiliği için sıfırdan yüze o kadar hızlı geçeceğimizden emin değilim. "Sebep olmasını istemiyorum... Bilmiyorum."

Ben de kanepeye gömülürken o sessiz. Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. Bütün hafta sonu trans halindeydim. En yoğun anlarda bile, birlikte olmamızın sonuçlarını düşünmek için durmadım.

"Olacak olan şey internetin patlaması. En azından senin köşen." "Evet..."

"Başka bir şey mi?"

"Bu Cade. Skroll."

"Peki ya onlar?" diye soruyor.

Hayatımdan çıkardığım birinden korktuğumu ona nasıl söyleyebilirdim? Hâlâ bir şeyler yapıyordum ve Cade'in ne düşüneceğinden endişeleniyordum. Pençeleri yıllarca içime battı ve şimdi onları çıkardığına göre, sanki bir tanesi kopmuş ve kendini yanıma gömülü bırakmış gibi.

"Sonunda yeniden çıkmaya başladığımda bunun olacağını biliyordum," diyorum. "Cade'in ne diyeceğinden endişelendim-" "O pislüğün ne düşündüğü kimin umurunda?"

"Ben *istemiyorum*. Yansımaları hakkında endişeleniyorum. Bana ya da ortağıma ne söyleyeceğinden ya da ne yapacağından endişeleniyorum. Onların onun saçmalıklarının çapraz ateşinde kalmasını istemiyorum."

"Ne yapabilir ki? Gerçekçi olmak gerekirse, Cade ne yapabilir?" "Bilmiyorum, Nora -insanlara ne kadar korkunç olduğumu söyle ya da-"

Kendi diziyle dizimi dürtüyor. "Yani? O kibirli ve sadece kendini önemsiyor. Kötü şeyler yapmayı bırakırsa ölecekmiş gibi hissediyor. Sen ya da Hayden hakkında saçmalamaya başlarsa, bence bu onun karakteri hakkında seninkinden daha çok şey söyler. Hayranların bunların tek kelimesini bile dinlemeyecek.

"Ve eğer mutluluğunu onun belirlemesine izin verirsen, asla mutlu olamazsın. Bunu yapmasına izin veremezsin, Hal. Kolaylık uğruna hayatındaki iyi ve mutlu şeylerden uzaklaşırsan, bu seni nereye götürür? Cade berbat diye kendini bırakamazsın. O hep berbattı. Her zaman da berbat *olacak*." Kolları başının üzerinde hevesle sallanıyor. "Adam berbattan yapılmış! Ama sen mutlu olabilmek için onu terk ettin. Böylece artık onun saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmadın. Ve bu zihniyeti kırmanın zor olduğunu biliyorum ama onun seni kontrol etmesine izin veremezsin. Bunu yapmaya hakkı yok."

Kendime çekiliyorum. Cade'in artık üzerimde bu güce sahip olmasını istemiyorum. Ama eski sevgilimi benim kadar önemseyen birini kimsenin sevemeyeceğinden endişeleniyorum. Hayden zahmete değmediğime karar vermeden önce benim acılarımı duymaya ne kadar dayanabilirdi?

"Hayden hakkında ne hissediyorsun?" Nora sonunda sorar.

Ona ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Hissettiklerimi kelimelere dökmek kolay değil. Sıcak bir yatak, çıtırdayan bir ateş, sıkı bir sarılma hissi. Aynı anda hem güvende hem de cesur olmak gibi.

"Sanki uzun zamandır ilk kez bir şeye inanıyor gibiyim."

"Uzaylılar gibi mi?"

"*Kesinlikle hayır.*"

Hayden tüm hayatını diğer insanlarla ilgilenmek üzerine kurmuştur, çoğu zaman kendi zararına. Hiçbir zaman bir karşılık beklemedi. Benden onu ayakta tutmamı beklemiyor, çünkü bunu kendi başına yapmakta çok iyi, ama artık bunu tek başına yapmasına izin vermek istemiyorum. Benim için çok şey ifade eden şeyleri buluyor ve onları yapmaya devam ediyor. Kahve siparişimi biliyor, seçim yapmadan önce bana danışıyor. Her gece bana "iyi geceler" diyor çünkü *bir kere* hoşuma gittiğini söyledim.

Aşık olmak böyle bir his olmalı ve biliyorum çünkü daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. En iyi şekilde acıtıyor.

"Eğer Hayden sana düşündüğüm gibi hissettiriyorsa," diyor Nora, "ve inan bana, bu çok açık, o zaman bu ikinizin arasında. Cade senin ne yapıp ne yapamayacağına karar veremez. Seni neyin mutlu edeceğine Cade karar veremez. Ve merak etme," diye devam ediyor, "Bence iş o noktaya gelirse, Hayden Cade'i bir saniyede alt edebilir. Yediği her şeye protein tozu koyan biri için Cade şaşırtıcı derecede dayanıksız."

"Her şekilde."

"Pislik olmak dışında! O konuda tam bir profesyonel," diye düşünüyor. "Kahretsin, umarım Hayden'ın bir noktada Cade'ı yumrukladığını görebilirim. Bu benim hayatımı güzelleştirdi."

7+(287 7+(5(
(SLVRGH S)LOO2XWWKH6XUYH\ 6R : H&DQ ,P
SURYH)XWXUH\$EGXFWLRQVT

7KLVBHNRQ7KH2XW7KHUH+DGHQDQG+DOOLH GLYHLQWR FDVHVRIDOLHQ DEGXFWRQV 7KH\
FRYHUSURELQJ FURSFLUFOHV DQGWKH H[WUDWHUHVWULDORVDSSDUHQWSDVVLRQ RUODWHJ ERG\
VXLWV 6WUDS LQWR \RXUIO\ LQJVDXFHUNLGV

+\$/,(
,KDYHDTXHVWLRQ DERXWFURSFLUFOHV

+\${'(1
<HDK"

+\$/,(
\$UHWKHUH FURSFLUFOHVDFRP SDQLQJHYHUDOLHQ DEGXFWRQ"

+\${'(1
1RWKDWRG PHDQWKH ZKROH ZRUOG LVFRYHUHGLQFRUQ:KLFKLWRVQRW&URS FLUFOHVDUH ZHUG
DQGDORWRI SHRSOH WKLQNWKH\ RUH IDNH6RPHSHRSOH KDYHFRPHIRUZ DQGFODLP HGWKH\ PDGH
FURSFLUFOHVWKHP VHOYHV ZKLFKLVIHUSRVVLEOH

+\$/,(
,WWLOOVHHP VOLNH DORWRI ZRUN

+\${'(1
,WLV7KDWRVZ K\,GRQRWHYHQ NQRZZKDW,EHOLHYH 2EYLRXVO\ LWFRXOG EHGRQHE\KXP
DQVORRNQJ IRUFORXWEXW VRPHRIWKHP DUHVRODUJ HDQGXWQJ HVDUFHGJHRPHWU\ VRZ
HOOWKDWLWZ RXOG EHZD\HDMHUIRXZHUKRYHULQJDERYHLQDIO\ LQJVDXFHUZLWK DOLWWOH
ODVHU

+\$/,(
7UXH%\$W,JXHVVZKDW,ZDQWWR NQRZLVZK\ZXOG DOLHQVP DNHWKHP LQWUWVSODH' ,VLWWR VHQGDP
HVDH',WKL VWKH DOLHQ HTXLYDOHQWRI ZULWLQJ TEODQNZ DVKHUHURQEDWKURRP WDW'

+\${'(1
,WRVZ DFRROHUWKDQWKDW7KH\ DWOHDVWGLVSOD\ VNLOO

+\$/,(
,GR OLNH WKH LGHDWKDWDOLHQVFRP H WR (DUWK WR GR DUWVDQG FUDIWV 7KDWRVQLFH

+\${'(1
'LG\RXMXVWVD\ WKDWDOLHQVFRP H WR (DWU' ,ZDQWWR KHULWDIDLQ

+\$/,(
+SRWKHWLFDQ\,PHDQWK\SRWKHWLFDQ\ \$QG,RP JRLQJWR IROORZ LWXSE\VDLQJWKDWWKH\
DUHQRWMXVWGRLQJ DUWDQGFUDIWVPWKH OLWWOH JUHHQPHQDUHDVVPHQ

+\${'(1
([FXVHPH"

+\$//,
7KHSURELQJ :K\GR W KH\ KDYHDWKLQJ REXWW' 2IDOOWKH SDUWVRI WKH KXP DQERG\WR SLFNZ
LWRVDOZ D\VRXUDVV

+\${<(1
,WRVQRWP HDQWWR HMM\WRVIRUVFLHQFH EXWWR UHIXWH RXUSRLQWWKHUH KDMHHQHMMZKHU
WKH\ RYH JQH\QWKURXJ K WKH EHOO\ EXWWRQ VR Z KHQ\RX GR JH WDE G X F W H G E\ DOLHQV P DNH V\H
WR OHWWKHP NQRZ\RXRG OLNH WKH EHOO\ EXWWRQ RSWLRQ LQVWHDG RIWKH DVVRSWLRQ

+\${/(
7KH\RG DVN"

+\${<(1
2K\HDK WKH\ DVN\RXDWWKH GRRU

&20 0(176

6OLP*LJJO\
&DOOP HDFRQVSLUDF\WKHRULVWEXWWKH\ RUH ORRNLOJ DWHDFKRWKHUGLIHUUHQWO\ LQWKL VHS
LVRGHZ

OXFLIHU
#6OLP *LJJO\ DJUHH

)ODWZRRGV%DEH
#6OLP *LJJO\ #%OXFLIHULI LWRVRI LQWHUHVWWR \RXDQRWKHUIDQ SXWWRJ HWKHU
EUHDNGRZQRIKRZPDQ\WLP HVWKH\ WRXFK HFKRWKHUS HUHSLVRGH7KHQXPEHUKDVJRQHXS
DWOHDVWWZ RWRXFKHVRYHUWKH SDWMMHDOHSLVRGHV,WRVH\ SRQHQLWDOJ URZWK

' HDQ9 HQJ HDQFH
) ODWZ RRGV%DEH WKDWLVQRWKRZ H\SRQHQLWDOJ URZWK ZRUNV
)ODW\DUWKSRXQGSVV

)RUWKH+DOLH 6KLSSHUVFKHFNRXWWKH ODWHVWLQVWDOOP HQWRIP\PXOWLFKDS WHUILF TILYH
WLP HV+DOOLH GLGQRW EHOLHYH +D\GHQDQGRQH WLP HVKHGLGU
OLQN!

Yıllar boyunca Cade'in tek istediği kongre turlarında düzenli bir konuk olmaktı. Kevin'e onu büyük kongrelere -DCC, WonderCon, NYCC- sokması için yalvarıyordu ama hiç şansımız yoktu. Cade'e sahip olduğum için endişe verici bir gurur duyuyorum.

daha önce bir kongreye katılması istenmişti.

Elbette, Cade CON-Spiracy'de ölü bulunmazdı ve birkaç ay önce ben de bulunmazdım, ama bir *paneldeyim*. Al sana, pislik.

"Ben genellikle bir odadaki normal görünümlü insanlardan biri değilim."

Mavi saçlarım gittiğim her yerde dikkat çekmemi sağlıyor ve küçük çocukların havalı olduğumu, büyüklerin ise cadı olduğumu düşünmesine neden oluyor. Hayden her zamanki gibi kot pantolon, sıra dışı bir tişört (bugün Majestic 12 tişörtü) ve omuzlarına silktiği bir fanila giymeyi tercih ederken, ben olabildiğince ciddi görünmeye çalışıyorum. Kot pantolon, gri balıkçı yaka ve üstüne siyah blazer ceket. Çağdaş bir Dana Scully gibi görünüyorum, bu da Hayden'ın neden bana bakmaktan kendini alamadığını açıklıyor.

Ama CON-Spiracy katılımcılarıyla kıyaslandığımda, çok önemli bir avukatın telefonlarına bakıyor gibi görünüyorum. Los Angeles'ta sadece garip ve açıklanamayan şeylere adanmış bir kongre. Olmayı umduğum bir yer değildi, ama endişe verici derecede iyi uyum sağladım.

"Biliyor musun," diye cıvıldıyor Nora, topuzumdan dökülen bir saç telini düzeltirken, "ben de!"

"Çok küçük olduğun için herkes seni özlüyor," diyor Jamie dirseğini onun başına dayayarak. Kızın yüzü ve tüm vücudu sıkıntıyla buruşuyor. Kıpırdanarak adamın elinden kurtuluyor ve defterine sarılıyor.

"Yok," diye yanıtlıyor.

"Zevk sahibi olmalıyım."

"Sinemalardaki Fathom Events'e gidiyorsunuz."

Hayden elinde dört rozetle Los Angeles Kongre Merkezi'ndeki toplantı odamıza girdi.

Küçük plastik rozet bir uzaylı kafası şeklindedir, ancak büyük boncuk gözlerin yerine ortada bir çıkartma vardır:

$$\begin{aligned} &+ \$ // , (\% \$ 5 5 (7 7 \\ &7 \$ / (1 7 \\ &7 + (2 8 7 7 + (5 (\end{aligned}$$

İçimde baş döndürücü bir enerji dolaşüyor. Sanırım yaptığım şeylerle *tanınmayı* hiç beklemiyordum, alenen değil. İsmim yıllarca Skroll videolarında yer aldı ve Cade'in bazı videolarında göründüm, ancak bunlar bana küçük bir Twitter ve Instagram takipçisi yığını kazandırmaktan başka bir işe yaramadı. Ben "Kız Arkadaş "tım. Sadece orada bulunuyordum.

The Out There'in prömiyerinden bu yana takipçi sayım on kat arttı. Paylaşım yapmak için daha fazla baskı hissediyorum çünkü insanlar söyleyeceklerimi *önemsiyor*. İkimizin şakalaşırken çekilmiş fotoğraflarını ve B-roll'lerimizi istiyorlar. Bazı nedenlerden dolayı, hangi saç boyasını kullandığımı bilmek istiyorlar.

İnsanlar fikrimi soruyor ve ben de fikrimi söylediğimde değer görüyorlar.

Bunların hepsi yeni ve alışılmadık şeyler ve eğer beni komplo teorisi temalı bir kongreye getiriyorsa, öyle olsun.

Koyunsu aurala burada dışlanıp dışlanmayacağımı merak ediyorum. Şüpheli olduğumu hemen anlayacaklar mı?

Kabul etmek gerekir ki, programı okurken aylar öncesine kıyasla daha az endişe duyuyorum.

:RUPVIURP6SDFH\$'LYH8QGHUJURXQG3
RUWDOV3RLQWVRI 1R5HWXUQ

Rolümü oynasam daha mı iyi olur diye merak ediyorum. Eğer *The Out There*'den Hayden ve Hallie olarak davet edildiysek, insanlar benden onun söylediği her şeyde delikler açmamı ve sahnede düz adamı oynamamı bekleyecektir.

Hayden rozetimi başıma geçiriyor ve diğer ikisini Jamie ve Nora'ya veriyor.

"Pekâlâ, resmileştik. Bu ikinizi istediğiniz panele ve birkaç imza gününe sokacaktır."

Jamie bir kaşını kaldırır. "Mükemmel, ben de Koca Ayak erotik kitabımı imzalatmayı umuyordum. Ne olursa olsun, bu şov için harika bir basın. Bu Skroll'un içeriğini izleyecek bir kitle değil."

Acaba *Noobie Brothers*'ı zirveden indirmeye yetecek mi? Koca Ayak bölümümüz her zamankinden daha fazla izlendi, ancak *Noobie Brothers* da bir artış gördü. Diğer programlar ikimizin de çok gerisinde kaldı.

"Hayır," diye onaylıyor Hayden, "Skroll'u tanımıyorlar. Ama beni tanıyorlar ve yakında Skroll'u da tanıyacaklar. Bernard'a iki yıl önce o içkiyi ısmarlamanın bir gün işe yarayacağını biliyordum. Mark'a yazık oldu ama."

"Ona ne oldu?" Ben sordum. Aslında CON-Spiracy'ye katılmayı planlamamıştık. İddialı ve ünlü bir ufolog olan Mark Larkin'in aniden gelememesi mutlu bir tesadüf oldu. Hayden'in başka bir komplo kongresinde tanıştığı bir başka araştırmacı olan Bernard'ın da bir panelde son dakikada yer değiştirmesi gerekiyordu.

"Shasta Dağı'na bir gezi yapti."

"Ve uzadı mı?"

Shasta Dağı, Kocaayak'ı avladığımız yerden çok uzakta değildi. Kuzey Kaliforniya çok güzel, bu yüzden bir erkeğin neden dağlarda uzun ve güzel bir tatil yapmak istediğini anlayabiliyorum.

"Hayır. *Shasta Dağı'na* bir gezi yaptı. Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Shasta Dağı başka bir boyuta açılan bir kapı. Geri gelmeyecek."

"Çok endişelisiniz."

Nora ve Jamie bizi genellikle Medium Professional'da görürler. Skroll ofislerine gittiğimizde elimizde senaryolar, klipler ve konuşma noktaları oluyor. Kelimeleri yanlış söylediğimizi ve gülmek için karakterimizi bozduğumuzu görüyorlar. Bütün bunları görmüyorlar.

Hayden ve benim onun daha saçma teorileri üzerine ileri geri atıştığımız bağırış çağırışlara maruz kalmıyorlar. Birbirimizle gerçekten tartışmıyoruz. Kişisel bir şey değil. Eğer Hayden, George Washington'un Valley Forge savaşında uzaylılarla görüştüğü teorisini reddetmemi kişisel olarak algılamayı seçiyorsa, bu kendi başına çözmesi ve psikiyatristiyle tartışması gereken bir şeydir.

Hayden teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Riskleri biliyordu ama yine de gitti."

"Sert."

Kitap imzalatmak ve Fortean camiasının önemli isimleriyle fotoğraf çektiirmek için sıraya girmiş katılımcı kalabalığının arasından geçiyoruz. Hoppa birkaç genç kız bizi durdurup Hayden'dan fotoğraf istiyor; başka bir rastgele adam ondan imza istiyor. Üçüncü bir rastgele adam ise tamamen önümüzü kesiyor. Kayboldum ama yine de dikkatle dinliyorum. Antarktika'daki monolitler ve ley hatları hakkında bir şeyler var. Hayden politik bir şekilde cevap veriyor ve şu anda bu konuda yorum yapamayacağını söylüyor.

Uzun bir panel masasının bulunduğu yükseltilmiş bir sahneye karşı sıralanmış yüz kadar sandalyenin bulunduğu küçük bir oda olan sergi salonumuza doğru ilerliyoruz. Katılımcılar odaya süzülüyor ve diğer panelistler pankartların arkasında yerlerini alıyor. Hayden tanıdığı kişilerle rahatça sohbet ediyor ve beni "ortağı" olarak tanıtıyor. Bunu "ortak sunucu "dan daha çok sevdim. Biz ortağız. Yaptığımız şey *bizim*.

Koltuklarımızı buluyoruz ve isim levhalarımızın fotoğraflarını çekiyorum çünkü bu çok havalı ve aniden içimi bir endişe kaplıyor. Şüpheliğimle bir grup komplo teorisyeninin karşısına çıkmak üzereyim ve bunun nasıl karşılanacağını bilmiyorum. Acaba domates fırlatırlar mı? Bize sorulacak sorulardan korkuyorum.

Çoğunlukla masa tarafından engellendiğimizde, Hayden gerginliğimi hissederek sırtımı okşuyor. Bu arada, o kendi elementinde.

Konu "Dijital Medya Çağında Açıklanamayanlar" ve teknik açıdan bu konu hakkında konuşabileceğime eminim. Yapımcı geçmişim burada işe yarayabilir. Pek çok şeyin nasıl pazarlanacağını biliyorum. Hatta kriptidleri ve canavarları nasıl pazarlayacağımı bile biliyorum.

Moderatör panelde, viral olmuş ya da yayın sitelerindeki şovlarıyla büyük başarı yakalamış ünlü ufologları ve demonologları sıralıyor. Hayden bana gizlice moderatör Nina'nın YouTube'daki korkunç videolara verdiği tepkilerle nasıl

ünlendiğini anlatıyor. Hayden ve bana ulaştığında, Mark Larkin'in gelemediğini ve özürlerini iletmediğini hemen not ediyor. Hayden mikrofondan uzakta, "Hayır, öyle değil," diye fısıldıyor.

Nina paneli yönetmeye başlamadan önce bir alkış tufanı koptu. İlk sorusu, panelistlerin çalışmalarını sergilemek için daha çağdaş ortamları kullanmayı nasıl seçtiklerine odaklanıyor. Hayden, hem sevdiği işi yapmasına hem de ailesine yakın olmasına nasıl izin verdiğine dair kısa bir yanıt veriyor. İş geçmişleri ve en ilgi çekici bulgular hakkında sorular soruyoruz. Sonunda Nina, Hayden'ın daha önceki ifadesine atıfta bulunuyor ve bir sonraki soruyu ona yöneltiyor.

"Şimdi, Hayden, daha önce yaptığın şeyi gündeme getirdiğin için memnunum. Açıkçası, herkesin bir akıllı telefona sahip olduğu, herkesin YouTube'u duyduğu, hepsinin avucunun içinde olduğu bir noktadayız. Dijital çağın öteki dünyayı avlamayı nasıl daha erişilebilir hale getirdiğini söyleyebilirsin?"

Öne doğru eğilip boğazını temizliyor. "İşin en önemli kısmı, bunu artık *herkesin* yapabiliyor olması. İnsanların viral videolarını ve belgeledikleri deneyimlerini düşünüyorum ve bunlar *normal* insanlar. Yaşadıklarınızı paylaşmak için süslü hayalet avı ekipmanlarına ya da başka bir şeye ihtiyacınız yok. Bence bu, dünyanın ne kadar *tuhaf* olduğunu ve insanların bu tür şeylerle ne kadar sık karşılaştığını vurguluyor."

Nina gülüyor. "Şimdi, söylediklerinizi göz önünde bulundurarak, Hallie'den duymak istiyorum - o dünyanın tuhaf olduğunu söylüyor. Bu arada, sen bilinen bir şüphecin. Son birkaç haftadır *The Out There* ile çok eğlenceli vakit geçiriyorum, bu yüzden hızlı başarı için tebrikler. Ama Hayden'ın konuşmak istediği pek çok şeyi küçümsüyorsun."

Mikrofona doğru eğildim. "Peki, bu *herkesin* bu işe dahil olabileceğine dair yeterli bir kanıt değil mi?" Küçük bir dizi kıkırdama. "Sanırım öyle. İlk etapta nasıl dahil oldunuz?"

"Birkaç yıldır Skroll'dayım ve yaptığım işlerin çoğu kamera arkasında başka diziler ve başka şeyler üretmekti. İleriye dönük bir dizi ararken, *Cosmic Conspiracies*'de Hayden'a rastladım."

"Harika bir bölüm," diyor diğer panelistlerden biri. "Hayden, Kocaayak'ın nasıl uzaylı olabileceğinden bahsediyordu ve kabul ediyorum, gecenin çok geç bir saatiydi ve sarhoş olabilirdim, ama dünyadaki en büyüleyici şeydi-"

Nina, "Ama sen buna inanmıyorsun," diye itiraz ediyor. "Elbette, ama orklar, elfler ve diğer şeyler de gerçek değil ve biz hiç sorgulamadan on iki saat *Yüzüklerin Efendisi* izliyoruz. İnansanız da inanmasanız da ilginç. Ayrıca, Hayden muhteşem bir yazar. Benim gibi birinin hemen onunla çalışmak istemesini sağladı."

"Belki de genetikdir?" Nina öneriyor. O bunları söylerken Hayden koltuğunda kayıyor ve dudağını ısıyor. Burada kendisinden babasının kitaplarını imzalamasını isteyen insanlar olmuş, o da anlaşılır bir şekilde bunu kibarca reddetmiş. Babası hakkında konuşmak yerine mikrofona doğru eğiliyor. "Ya genetik ya da lisede yazdığım tüm *X-Files* hayran kurguları."

"Biliyordum!" Bağırıyorum, kahkahaları topluyorum. Sonra asıl konuşmaya geri dönüyorum. "Başlangıçta onunla programa çıkmamam gerekiyordu ama-"

"Onun dahil olduğu her şey daha iyi," diye araya giriyor Hayden. "O yardımcı sunuculuk yapmasaydı *Out There* şimdikininki sadece yarısı olurdu. Programa daha önce hiç sahip olmadığı bir çekicilik ve bakış açısı getiriyor."

Dudağımı ısıyorum ve eli uyluğumun iç kısmında duruyor. Ona attığım bakışın anlamlı olduğunu biliyorum ama elimde değil. Aylarca yaptığım herhangi bir şeyin buna değip değmeyeceğini, söyleyeceklerimi duymak isteyen biri olup olmadığını sorguladım. Öne çıktım ve önemliydim. İşleri *daha iyi* hale getirdim.

"Kimse beni Hallie gibi kışkırtamaz," diye devam ediyor Hayden. "Ve bu ille de kötü bir şey değil. Birinin bana meydan okuması iyi bir şey, aksi takdirde sadece kendi kendime konuşmuş oluyorum. Teorilerimin sağlamlığını da test ediyor. Her ne kadar çok yönlü olmaya çalışsam da, kim bilir kaç izleyicinin önünde birinin size aklınızı kaçırdığınızı söylemesi kadar insanı alçaltan bir şey yoktur."

"Peki bu ekran dışına nasıl yansıyor?" Nina soruyor. Bir an sessiz kaldık. Bu ekran dışında nasıl tercüme ediliyor? Birbirimizin kıyafetlerini çıkarıyoruz, Kocaayak avında olmamız gerekirken sevişiyoruz, ben sadece öpücükler arasında *The X-Files*'tan parçalar alıyorum.

Hayden, "Sahip olduğumuz tartışmaları kişisel olarak ele almıyorum," diyor. "Ve garip kısımları ona karşı tutmuyorum," diye bitiriyorum. Temiz kurtariş. "Kafa kafaya verdiğimiz yerler sihrin gerçekleştiği yerlerdir. Hayden ne kadar tuhaf şeyler söylerse söylesin, onun bu tuhaf şeyleri söyleme hakkına saygı duyuyorum. Ayrıca zararlı komplo teorilerinin fazla dikkat çekmesine izin vermemesi de harika. Eğer izin verirse, neden insanlara zarar verdiklerine dikkat çekecektir. Buna saygı duyabilirim. Ve sizi düşündürüyor... bazen beni ne hakkında düşündürdüğünü bilmiyorum *ama* düşünüyorum."

Diğer panelistlerden Amara, "Podcast'i önceden dinlemiş biri olarak," diye ekliyor, "bence bu programı daha kişisel hale

getirdi. Hallie'nin damarınıza basma şekli de çok komik. Dürüst olmak gerekirse, bazı iyi noktaları var."

"Ama benim de var," diye alay ediyor Hayden, ben de "Teşekkürler!" diye tezahürat yapıyorum.

Paneli sonlandırıyoruz. Soruların çoğu garip bir şekilde spesifik ve diğer panelistlere yönelik, ama bu benim için gayet iyi. Bir diğeri saç boyamı soruyor. Bu gidişle şirketten bana ödeme yapmasını istemek zorunda kalacağım. Sanırım mavi saç markanın bir parçası olarak tutmalıyım™.

Sahneden indiğimizde, konuştuğumuz sırada fotoğraf çekip sosyal medyada paylaşan Nora ve Jamie ile yeniden bir araya geldik. Kendimi enerji ve önem dolu hissediyorum. *Görüldüğümü* ve öne çıktığımı hissediyorum ve -bütün zaman boyunca- Hayden bundan mutluydu. Beni asla aşağı çekmeye çalışmadı, bunun yerine söyleyecek komik bir şeyim olduğunu *bildiğinde* bana sorular yöneltti ve onunla şakalaşmaya ara verdiğimde bana asla kaşlarını çatmadı. İşte biz böyleyiz. Birbirimizin tuhaflıklarını seviyoruz.

Aslında, sanırım Hayden'a en çok garip olduğu zamanlarda aşık oluyorum.

Hayden, CON-Spiracy'ye üçüncü kez katılan biri olarak, sergi salonlarının çok büyük olmadığını, bu nedenle bütün bir günü orada geçirmemize gerek olmadığını söyledi. Merkezi salonda birkaç kez dolaştık, sahte uzaylı test tanklarında poz verdik ve o da programında yer verdiği yazar ve araştırmacıları dolaştı. Bu o kadar onun unsuru ki acıtıyor, ama onun bu yönünü seviyorum.

Hayden kabul gördüğünü bildiği bir dünyaya adımını attığı anda geliyor. Nazik ve düşünceli, en meraklı hayranlarına bile zaman ayırıyor ve henüz bir ritmi kaçırdığını görmedim.

CON-Spiracy kutularımızı kontrol ettikten sonra dördümüz yakındaki bir barda içki içmeye karar veriyoruz. Koca bir tabak nacho ve biranın üzerine, bu tuhaf küçük dünyada benim için de bir yer olduğunu biliyorum. Bana getireceği rahatlığı hiç tahmin etmemiştim ve önümde daha iyi, heyecan verici şeyler olduğuna inanmak zorundayım.

Bir ara hem Jamie hem de Nora tuvalete gitti ve ikimizi baş başa bıraktı. "Bugün muhteşemdin."

Gülümsüyorum.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Sen de öyleydin. Seni böyle görmek hoşuma

gidiyor-" "Zirve tuhaf mı?"

"*Hayır*. Akıllıca. Rahat. Otantik. O gece *Cosmic Conspiracies*'de gördüğüm şey buydu. Sende özel bir şeyler olduğunu biliyordum. Bu rahatsız edici derecede seksi."

Hayden'ın dudağı seğiriyor ve tuvalete doğru hızlı bir bakış atarak eğiliyor. Dudaklarımız sarı biranın tadıyla buluşuyor ve ben nacholardan gelen hafif jalapeño sancılarıyla irkiliyorum.

Kimse bizi birlikte görmeden önce burnumuza bir öpücük kondurarak bitiriyor.

Telefonum Hayden'ın tezgahında çaldığında gün batımını çoktan geçmişti. O an için görmezden geliyorum. "Bütün bir savaş gemisini *ışınlayamazsın*," diye ısrar ediyorum.

"Denediniz mi? Bak, mürettebattan bazılarının kol ve bacaklarının geminin gövdesine nasıl gömüldüğünden bahsediyorlar. Hâlâ hayattayken," diyor Hayden, elindeki lo mein dolu kartonla televizyondaki Philadelphia Deneyi belgeselini çılgınca işaret ederek.

Telefonum çalmaya devam ediyor. Bu sefer elime alıyorum. Ekranım bildirimlerle dolup taşıyor. Kısmen annem ya da bir aile üyesinin öldüğünü söyleyen biri olmasını bekliyordum ama hayır. Hepsisi sosyal medya yorumları. Bugün normalden daha aktiftik. Ama şimdiye kadar paylaştığımız hiçbir şey *bu* kadar aktif olmamıza neden olmamıştı.

"Ne oldu?" diye sorar.

Kaydırıyorum ve kalp atışlarım hızlanıyor.

, . 1 (: , 7

2 P J \

RDOO

VFUHDPLQIFULQJWKURZ LQJXS

'RXWKLQN WKH\ ZLOOEUHDN XSE\WKH WLP H,WXUQ HLJKWHHQ" ,RP ILIWHHQ QRZ,ZDVVRKRS
LQJKHZRXOGQRW ILQGVRPHRQH XQWLOKH KDG WKH FKDQFH WR PHHWP H

O kadar çok kalp gözü ve ağlama emoji'si var ki ne yapacağımı bilemiyorum. Ne kadar çok yeni fotoğraf eklendiğini görüyorum ve iyi sayılabilecek katılımlı bir kongrede bir gün için çok fazla. CON-Spiracy hiçbir şekilde San Diego Comic-Con değil. O zaman nedenini anlıyorum.

Jamie ve Nora'nın tuvalete gittiği mutlu saatlerden bir fotoğraf. Hayden'ın eli yüzümün yan tarafına uzanıyor ve ben onun fanilasının kumaşını kavıyorum. Ne yaptığımıza dair hiçbir soru işareti yok. Dudaklarının tadını hissedebiliyorum, ilkinin takip eden yumuşak öpücükler, alaycı ve sevimli. Ama şimdi bu sır çok geniş bir alana yayılmış gibi hissediyorum ve içimde bulantı oluşuyor.

"Hayden..."

Telefonu mutfak adasının üzerinden ona doğru kaydırıyorum ve o da yumuşuyor, kızarıyor. Keşke onun coşkusu ve sevgisini paylaşabilseydim. "Ah," diyor başını bir köpek yavrusu gibi eğerek, sonra yüz ifademi fark ediyor. "Sevimli görünüyorsunuz, ama sanırım bu tam olarak

Halka açılmayı planlıyorduk. Komplo teorisyeniyle yattığını tüm dünyanın bilmesini sorun etmiyor musun?" "Hayır," diye hayıflandım. "Hiç de öyle değil."

Bir an düşündükten sonra Hayden yemeğini bırakıyor ve masaya doğru eğilip ellerimi tutuyor. "Ne oldu o zaman?"

"Senden utanmıyorum. Tuhaf olduğunu düşünmüyorum ya da yaptığın şeyden utanmıyorum. Ben sadece..."

"Artık herkes biliyor mu?" Başımı salladım.

Parmakları benimkilerin arasında dolaşıyor.

"Bunu sonsuza kadar gizli tutamayacaktık," diyor. "Sezon finalinde halka açıklamayı önerecektim."

Anlattıklarına bakılırsa, burada bir gelecek varmış gibi görünüyor. *The Out There*'i sunmayacağım bir günü düşünüyorum ve birden ne yapacağımı bilemiyorum. Birlikte inşa ettiğimiz şeyle ve bu programın benim için kişisel olarak yaptıklarından gurur duyuyorum. Yeniden yaratmak için canlandığımı hissediyorum; fikirlerle ve heyecanla doluyum ve bu yanımın öldüğünü düşünüyordum.

Şu anda aramızda olan şey, iptal edilirse sönüp gidecek kısa bir kaçamak değil. Uzun zamandır ilk kez, yeniden sevebilme şansım olduğuna inanıyorum. Bunu söylemeye ne zaman hazır olacağımı bilmiyorum ama göğsümdeki kaşınma ve çekiştirme hissi bana bunun sandığım kadar uzak olmadığını söylüyor.

"Üzerimize ne kadar çok dikkat çekilirse, bize karşı kullanabilecekleri o kadar çok şey olur."

Hayden tezgâhın etrafında dönüyor ve yanımdaki bar taburesini alıp sandalyeme yaklaştırıyor. "Ne demek istiyorsun? Çıkmamıza izin yok mu? Bu bir Skroll kuralı mı? Ben sadece tutuklanamayacağımızı sanıyordum."

"Hayır, bu konuda bir kural yok. Herkes Cade'le çıktığımı biliyordu, ama şimdi seninle birlikte olduğuma göre, bu üst üste iki oldu. Bu görünebilir..."

"Anladım." Parmakları kolumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Birlikte yaptığımız hiçbir şeyden ya da inşa ettiğimiz hiçbir şeyden utanmıyorum. İkimiz bir takımız. Biri ikimizden birine ne atarsa atsın, Hal, ikimize de atacaktır."

Kafasında senaryolar kurduğunu biliyorum. Medyada yer alan bir kadın olduğum için giyotin bana her zaman daha sert inecek. Her zaman nasıl giyindiğim, kaç kilo olduğum, sesimin rahatsız edici olup olmadığı hakkında yorum yapan birileri olacak ve ben bununla yaşamayı öğrendim. Kahretsin, bunu kendi evimde yapan biriyle yaşamayı öğrendim. Ama artık buna gerek yok.

Hayden, "Biri seni incitecek bir şey söylemeye kalkarsa, ilk karşılık verecek kişinin ben olacağımı bilmeni isterim," diye söz veriyor. "Biliyorum."

Hayden saçlarını yüzümden uzaklaştırıyor. "Kedi çantadan çıktığına göre artık yapabileceğimiz bir şey yok-" Dairenin derinliklerinde bir yerde Cthulhu miyavlıyor ve ikimiz de gülüyoruz.

"Bizim yemek yememize ve kendisinin yememesine kızıyor." "Çocuğunu besle,

Hayden."

"Maması var."

"Yaş mamaya ihtiyacı var," diyorum eğilerek. Hayden kolumun altıyla oynuyor, dudaklarını ayırarak benimle ortada buluşuyor.

"Onun *eriştesi* var. İnsan önce eriştesini yer."

Cthulhu'nun bir kedinin kaçması gerektiğinden daha hızlı kaçmasına neden olan bir kutu kedi mamasını açmadan önce bir öpücükle bitiriyor. Tezgâhın üzerine sıçırıyor, beni görmezden geliyor ama Hayden onu beslerken hevesle miyavlıyor.

Tezgâhın üzerinde mutlu bir şekilde zıplıyor. Hayden ona yumuşak bir karın masajı yapıyor ve başına bir öpücük konduruyor.

Bir an için öfkeli ve mutlu hayranlarımızı ve ilişkimizi bize karşı kullanabilecek insanları unutuyorum. Tek düşünebildiğim bu gecenin geri kalanı: paket yemek yemek, bira içmek ve Hayden'la birlikte *The X-Files*'a doğru yol alırken kıvrılmak.

Kurumsal şirket saçmalıkları hakkında hoşlanılmayacak pek çok şey var; ilham verici All Hands toplantıları, zam yerine takdir pizzası partileri ve bir bütün olarak "sinerji" kelimesi gibi.

Ancak Skroll'un üç ayda bir çalışanları için düzenlediği gösterişli partilerdeki açık barlardan hoşlanmamak zor. Bu akşamki "Skroll into Spring" mikseri kibirli bir çatı barında yapılacak ve söz konusu açık barlardan fotoğraf kabinine ve "heyecan verici ödüller" kazanma şansına kadar her şeye sahip olacak.

Cade ile tüm ilişkimi başlatan bir Skroll partisiydi. Açıkçası, Skroll partileri iyi hayat seçimlerine yol açmıyor.

Bu gecenin farklı olacağını söyleyebilirim. Yıllarımı görülmeye ihtiyaç duyarak, spot ışıklarından kapabildiğim kadarını kapmaya çalışarak geçirdim ama bu gece bunun tadını çıkarma şansına sahip olduğumu biliyorum.

CON-Spiracy'de ortaya çıkmamızın ardından, plato olmasını beklediğimiz küçük bir artış gördük, ancak sayılarımız artmaya devam etti. Arka listemiz de bolca hareket gördü. Yorum bölümlerimiz bir video yayınladıktan dakikalar sonra doluyor, sosyal medya paylaşımlarımız "omg "dan "stop "a ve "I ship this so hard "a kadar her şeyi topluyor. Fandom hala gemi ismimizin ne olduğu konusunda kararsız, ancak "Haylie" kazanma eğiliminde ve garip bir beyaz kadının hamilelik duyurusuna veya Starbucks siparişim hazır olduğunda birinin yanlışlıkla bağıracağı şeye daha iyi uyuyor gibi görünüyor.

Skroll şu anda bir kazanan seçecek olsaydı, ikinci sezonu planlamaya tam hız devam ederdik.

"Sormadığınızı biliyorum ama işte *bu* yüzden Zak Bagans'ı her türlü sosyal medyada engelledim." Hayden parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken gerçekten de istemediğim teğeti tamamlıyor. Küçük banyosunda birlikte tıktış tıkışız ve hava saç spreyi, ısıdan zarar görmüş saçlar ve sadece "özel günler" için çıkardığı kolonyasının daha pahalı, keskin, narenciye kokusu gibi kokuyor.

"...Doğru." Tiradının ortasında bir göz makyajı felaketi olasılığını azaltmak için rimel çubuğumu şimdilik indirdim. "Sanırım ona gününü gösterdin."

Hayden aynada gözlerimle buluşuyor ve gözleri vücudumda gezinerek bu akşamki kıyafetimi inceliyor. Hayden'ın beni ne giyersem giyeyim beğeniyor olmasından büyük keyif alıyorum ama aynı zamanda üzerimdeki omuzları açık mavi elbiseyi incelerken gözlerindeki açlık ifadesi de hoşuma gidiyor.

Onun bakışlarından daha iyi hissettirecek tek şey, ellerimin üzerimde olması olurdu. "Ne?" Alay ediyorum. "İyi falan mı görünüyorum?"

"Nefret etmiyorum, orası kesin." Sesini çıplak omuzlarımda hissediyorum, tüyleri tenime sürtünüyor. Sonra dudaklarıyla bitiriyor. Ona doğru eğiliyorum, elbisemin sateni onun siyah düğmeli gömleğinin keskin kırışıklığıyla buluşuyor. Kolları ön kollarının ortasına kadar kıvrılmış. Kolundaki Not Deer önümden geçiyor ve beni kendine aitmişim gibi sahipleniyor.

"Saçımı ve makyajımı mahvedeceksin," diye fısıldıyorum dudakları boynumun kenarına tırmanırken.

"Sanırım Skroll'un şu anki en ateşli gösterisi olarak birkaç dakika geç kalmayı göze alabiliriz." Sesi hırıltıya yakın çıkıyor, o kadar alçak ki midemde bir şeylere takılıyor ve onu kapıya ve odasına doğru itmeme neden oluyor.

Yorganının üzerine düşüyorum, dudakları dudaklarımı yakaladığında onun tadı, kokusu ve hissiyle sarmalanıyorum. Öpüşmelerimizin tadı yeni fırçalanmış dişler ve meyveli dudak parlaticısı gibi ve her biri en iyi boğulma türü - onu tekrar tatmadan ve boğazının arkasından gelen yumuşak, baş döndürücü inlemeler için ölmeden önce hava almak için çok az yer var.

Hayden'ın eli kalçamı kavriyor, elbisemin eteğinin altıyla alay ediyor. Bacaklarımdan aşağıya doğru iniyor, parmaklarını dizimin arkasına geçiriyor ve bacağımı vücuduna doluyor. Hayden'la geçirdiğim her samimi an başlı başına bir "eureka". Beni öptüğünde, bunun böyle olması gerektiğini anlıyorum. Biri diğerine dirsek attığında her gülüşünde ve kıkırdamasında, onu etkilememe gerek olmadığını biliyorum, çünkü onun istediği benim. Benim de her zaman istediğim o. Herkesin

bahsettiği ve özlemini duyduğu şey *bu*.

"Ve eğer başımız belaya girerse," diye nefes alıyor boynumun kıvrımına doğru, "seni suçluyorum." "Ah, kaba," diye gülüyorum, omzuna şaplak atıyorum.

"Bu kadar güzel görüldüğün için kaba olan sensin."

"Sen de hiç fena değilsin," diyorum ona. Gerçekten de iyi görünüyor ve sanırım o da bunun farkında. Biraz saç spreyinin bir erkeğe yapabilecekleri inanılmaz. Koyu renk dalgaları kabarmış, genellikle hafif ya da orta dereceli bir cinsel aktiviteden sonra saçları böyle görünür ve sakalını stratejik bir saat beş gölgesi şeklinde kesmiş. Altından kaymadan önce onu son bir kez öpüyorum. O Cthulhu'yu besleyip bara bir Uber çağırırken ben de görünüşüme son rötuşları yapıyorum.

Çatı katındaki bar, sıralı bitkiler ve gece gökyüzüne vuran küre ışıklarıyla dekore edilmiştir. Skroll, pop-up fotoğraf noktaları ve gösterişli dekorlarla bara sızmış. Her köşede bir açık bar var ve biz de en yakındakine giriyoruz. Trafikte sıkışmış arabaların uğultusundan şehrin üzerinde funky indie ritimleri yükseliyor. Tipik Los Angeles.

Çatı katının karşısında, Nora ve Jamie fotoğraf kabininde yerlerini almış, Nora Jamie'nin başına fötr şapkasını geçirirken Jamie de Nora'nın omuzlarına neon pembe bir boa örtüyor. Sessiz bakışları ve kasıtlı olarak seçtiği kelimelerle Jamie'yi okumak bazen zor, ama Nora'nın yanında açık bir kitap gibi. Mutlu, canlı, sanki Nora onun gizli tutmaya çalıştığı her şeyin bulunduğu kutunun kilidini açmış gibi.

İçkiler elimizde, Hayden ve ben bu işi nasıl halledeceğimize karar verdik. Çok fazla insan tanımıyor ve Skroll hiçbir zaman dokuzdan beşe çalışılan bir ofis olmadı, bu yüzden çoğu insanı geçerken görüyorum. Ama en büyük şok, ilk kiminle konuşacağımızı bile seçemiyor olmamız, çünkü *bizimle* konuşmak isteyen bir sürü insan var. Yıllar boyunca birlikte çalıştığım diğer yapımcılar kamera arkasından kamera önüne ne kadar iyi geçiş yaptığım konusunda hayranlıklarını dile getiriyorlar ve herkes Hayden'la tanışmak istiyor.

İş arkadaşlarımın çoğunun gizli *Kozmik Komplolar* hayranı olduğunu, Koca Ayak avlamak için kamp gezileri yapan akrabaları olduğunu, Roswell'i ziyaret ettiklerini ve daha önce bir UFO gördüklerini iddia ettiklerini bu şekilde keşfediyorum.

Chloe'nin kalabalığı yaparak bize ulaşması uzun sürmedi. Bana sarılıyor ve sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi Hayden'ın yanağını sevgiyle okşuyor. Belli ki şimdiden üç martinilik bir happy hour yapmış.

"Şu halinize bakın çocuklar," diyor. Birden Hayden'ın parmaklarının benimkilerin arasında dolaştığını fark ediyorum. Chloe'nin gözleri de oraya gidiyor. "Bana hayalet avı hakkında bir program önerdiğinde bunu gördüğümü söyleyemem."

Acaba başarımızı mı yoksa aramızda filizlenen ilişkiyi mi kastediyor?

"Biz de öyle," diye katılıyor Hayden. "Henüz Koca Ayak'ı bulamamış olabiliriz ama... bence iyi bir şey bulduk."

Chloe yumuşar. "Şovunuzun bu kadar iyi olmasının bir nedeni var. Çünkü ikinizde bir şeyler var. Ne olduğunu bilmiyorum ama aranızdaki kimyada manyetik bir şey var. Bence ikinizin başarılı olduğunu görmek isteyen pek çok insan var. Oh-Champ!"

"Oh, bu adam mı geliyor? Ona Champ demelisin," diye fısıldıyorum

Hayden'a. Hayden'ın gözleri önce genişliyor, sonra daralıyor. "Yani göl canavarı gibi mi?" "Hayır, kesinlikle göl canavarı gibi *değil*."

Champ Kevin'ı grubumuza doğru yönlendirirken kaskatı kesiliyorum. Hayden'ın omuzlarına kadar zor geliyor ve havalı olmaya çalışıyormuş gibi giyinmiş - son moda skinny jean, beyaz tişört ve deri ceket, elinde sert bir kombucha kutusu. Ama bu önemli değil. Ona yine de iyi görüldüğünü söyleyeceğim.

"Şampiyon, Hallie'yi elbette tanıyorsun," diyor Chloe. Kevin bana yarım bir sarılma ve yanağıma bir öpücük kondurarak harika görüldüğümü söylüyor. "Ve yeni ortağı Hayden'ı."

"Ah, gerçek Siyah Giyen Adam'ın ta kendisi." Dengesiz, erkeksi bir el sıkışması yaparlar. "Babanızın çalışmalarının da büyük hayranıyım.

Vefat etmesi büyük bir kayıp oldu." Hayden yanımda kılanıyor.

"Ve tabii ki kaybınız için de üzgünüm."

"Teşekkür ederim," diyor Hayden. "Son birkaç aydır yaptıklarımızla gurur duyacağınızı düşünmek hoşuma gidiyor.

Hayaletler ve canavarlar her zaman onun ilgi alanındaydı."

"Biliyorsunuz, Hallie fikri ilk ortaya attığında hoşuma gitmişti ama insanların buna nasıl tepki vereceğinden tam olarak emin değildim. Görünüşe göre insanlar bu tür içerikleri gerçekten seviyor. Bunu asla tahmin edemezdim."

"Ben de Kocaayak avlarken bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmezdim," diye ekliyorum. "Yani... bu gerçekten bir rol değil mi?" Kevin bana soruyor. "Yani, bunların

hiçbirine gerçekten inanmıyor musun?" "Kesinlikle rol değil," diyor Hayden içkisini yudumlarken.

"Şampiyon, sana söz veriyorum, o kadar da iyi bir aktris değilim." Sanırım sadece kıs kıs gülmek olarak tanımlanabilecek bir ses çıkarıyor. Garip ve Hayden'ın gergin bir kahkaha atmasına neden oluyor çünkü o da nasıl karşılık vereceğinden emin değil. Ama Kevin'ın kıs kıs gülmesi

İyiye işaret. Snickers için evet.

"Bir de bunca zaman seni kameranın arkasında sakladığımızı düşünsene." Kollarını kavuşturuyor ve gözleri şaşkınlıkla irileşiyor. "Onca yıl Cade'e yardım etmekle meşgul olduğumu biliyorum ama-"

Kevin iblis çağırma konusunda kariyer yapmayı düşünmelidir çünkü tam bu ismi söylediği sırada Cade, kolunda Skroll'un yeni sosyal medya yöneticisiyle asansörden çıkar. Dolgun dudakları, ince beli ve harika kalçalarıyla yirmi üç yaşından fazla olamaz. Sponsorlu bir Instagram fotoğrafından fırlamış gibi görünüyor. Onun kadar güzel biri istediği herkese sahip olabilirdi. Midem sıkışıyor. Onun nasıl bir canavar olduğu konusunda onu uyarmalıymışım gibi hissediyorum.

Bu pislik hemen Kevin'ı fark etti ve konuşmamıza sızdı. Cade bize yaklaşırken Hayden'ın eline uzanıyorum. Hayden'ın parmakları hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini söylercesine benimkilerin etrafında kıvrılıyor. Sunduğu güvenliği seviyorum ama ağı tek başıma tutabilecek kadar güçlü olduğumu da biliyorum. Cade benim için sadece dolabıma, yatağımın altına girmesine izin verirsem bir canavar olur.

Cade, Kevin'a "*Chaaaaamp*," diye seslenir. Lanet olası bir nedenden ötürü, büyük sırt tokatlarıyla cafcaflı bir şekilde kucaklaşırlar. "Seni görmek güzel, adamım."

Sanki birbirlerini haftada birkaç kez ofiste görmüyorlarmış gibi.

"Ve sen de, Chloe."

"Cade," diye onaylıyor Chloe, ama cin tonağını olaydan sonra daha da çok onaylıyor. Cade sevgilisine döner. "Bebeğim, bana bir votka soda getir lütfen."

Sevgilisi bir şey söylemeye ya da sohbete katılmaya hazır görünüyor ama Cade'in gözleri çok iyi tanıdığım hastalıklı tatlı bir bakışla kısınlınca geri çekiliyor ve barda sıra bekliyor.

"Hallie'yi tanıdığını biliyoruz," diyor Kevin.

"Biraz fazla iyi," diyor Cade, Kevin'in kolunu dürterek. "Sadece şaka yapıyorum. Ben de onun yeni ortağıyla tanıştım." "Aslında biz de tam senden bahsediyorduk."

"Oh, gerçekten mi? Ne hakkında?"

"Şey, aslında Hallie hakkında." Kevin elbette düzeltiyor ve Cade sönüyor, ısıltılı gözlerindeki hayat sönüyor. "Seninle uzun süredir çalıştığını ama hiçbir zaman gösterinin yıldızı olmadığını konuşuyorduk, anlıyor musun? Orada burada karşımıza çıkıyordu ama hiçbir zaman sahnenin merkezinde yer almıyordu ve ben buna inanamıyorum. Bunca zamandır elimizde bir yıldız varmış da haberimiz yokmuş!"

Kevin benim hakkımda sanki Hollywood Tepeleri'nde altın bulmuş da Cade donuk bir kayadan başka bir şey değilmiş gibi konuşuyor. Gözlerindeki öfke ifadesini biliyorum; sakın bir yüz ifadesi, rüzgarlar ortalığı kasıp kavurmadan önceki fırtınanın gözü. En azından burada olay çıkarmayacak.

"Bu doğru. Chloe," diye başladı Hayden, "ilk bölümün nasıl geçtiğini hatırlıyorsun. Hallie devreye girene kadar cehennem gibi odundum. *Out There* on saniye sonra iptal edilirdi-"

"Oh, hadi ama!" Ben de öyle dedim. "Senin de içinde sihirli bir şeyler olduğunu biliyordum. Seni *Kozmik Komplolar*'dan sebepsiz yere seçmedim. Şaşırtıcı derecede güzel olman gerekçenin sadece yüzde yetmiş beşiydi."

"Evet, oyunculuk konusunda seni yanılttığıma eminim. İlk bölüm berbattı."

"Ah, bu doğru değil," diyor Chloe, sonra yeniden düşünüyor. "Tamam, ilk bölüm zordu."

"Çok sert," diye yanıtlıyor Hayden. Cade'e bir bakış atıyor. "Bu senin nasıl bir platforma sahip olduğunu tamamen açıklıyor, Cade. Kamera önünde ya da dışında çok zeki biri, bu yüzden onca yıl seni yıldızlığa taşıyan kişi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu hayal bile edemiyorum."

Tanrım, tam da şahdamarıma saldırdı. Gülümsememeye çalışıyorum ama hissettiğim gurur patlamaya hazır. Hayden haklı olabilir. Cade'in sahip olduğu şeylerin sebebi benim. O her şeyin sadece güzel bir üstüydü, ama malzemelerden hiçbiri değildi.

Cade dudağını ısırtıyor ve sonunda boyun eğmiş, gergin bir gülümsemeyle yetiniyor. "Elbette. Hepsi Hallie sayesinde, şüphesiz."

Hayden'a daha da yaklaşıyorum, eli tekrar kalçama kayıyor, böylece Cade ellerini üzerimde görebiliyor. Dudakları başımın yanıyla buluşuyor ve Chloe cıvıdarken ve Kevin tuhaf bir midye kadar mutlu görünürken onunla birlikte görülmekten ve ilişkimizin açığa çıkmasından duyduğum korku dağılıyor.

"Size söylemeliyim ki," diye söze başlıyor Kevin, "Cade ile aranızda böylesine güçlü bir profesyonel ilişki olması ve sizinki gibi çarpıcı kariyerlerin Skroll'da çiçek açması çok ilham verici. Skroll işte böyle bir şey."

Hayır, Skroll tıklama tuzağı ve sponsorluklarla ilgili.

"Ve bu gece burada iki olağanüstü gösterimizi görmekten çok mutluyum. Açıkçası, programdaki her gösteri muhteşem

ama hem *Noobie Brothers* hem de *The Out There*'den gördüğümüz rakamlar harika. Sadece birini seçmek zor olacak." "Seni kıskanmıyorum," diye ekliyor Cade. "Zor bir karar vermen gerekecek, ama bu senin ne kadar yetenekli olduğunun bir kanıtı. süper yetenek, Şampiyon. Ciddiyim."

Kevin'ın kıcını bu şekilde öptüğünü duymak midemi bulandırıyor. Kevin'ı beni incittiği gibi incitmeyecek, tıpkı Skroll'un sosyal medya hesaplarında fazladan paylaşım almak için zavallı Madi'ye zorbalık yaptığı gibi, ama bir kişinin daha onun ağına düştüğünü görmek berbat. Cade'in egosunu beslemek için potansiyel av olarak görmediği kimse yok.

"Yine de sezonun geri kalanını dört gözle bekliyoruz," diye bitiriyor sözlerini Kevin, kadehini kaldırarak. "Ve bu şovların nereye gideceğini göreceğiz."

Ortada kadeh tokuşturuyoruz ve Cade'in gözleri benim üzerimde geziniyor. Ona oyununun ne olduğunu bildiğimi ve ne yaparsa yapsın Hayden ve benim onu yeneceğimizi söylemek istiyorum. Dik duruyorum ve o bakışlarıyla savunmamı yıkmaya çalışsa da bana karşı zafer kazanmasına izin vermiyorum.

Bizim şovumuzu da yenemeyecek.

"Şampiyon, sakıncası yoksa," diye araya girdi Cade, "zamanında konuşmak istediğim bir şey var."

Kevin, itaatkâr bir köpek yavrusu gibi, kabul etti. Chloe hızla uzaklaşıyor ve tekrar yalnız kaldığımızda derin bir nefes alıyorum. Hayden sırtımı okşuyor ve içkisinden *uzun* bir yudum alıyor.

"O pisliği ezip geçeceğiz," diyor tek söylediği, içindeki Kızgın Bostonlu Adam partiye geliyor. Gömleğini avuçluyorum ve dudaklarına ulaşmak için ayak parmaklarımın üzerinde durarak yaklaşıyorum.

"Oh, biliyorsun," diyorum bir öpücükle.

Parti boyunca gevezelik ediyoruz ve popülerliğimiz azalmıyor. Daha fazla iş arkadaşı geldikçe ve daha fazla içki akmaya başladıkça, belki de bir imza masası falan kurmalıyız gibi görünüyor. Diğer tüm partilerde Cade'e akın eden insanlar bize doğru gelirken ona el sallıyorlar.

Nora ve Jamie ile fotoğraf kabinlerinden birinde birkaç fotoğraf çekiyoruz ve şeridin Hayden'ın yatağının yanındaki mantar panoya asıldığını hayal ediyorum.

Hayden'la tuvaleti kullanabilmesi için ayrıldığımızda, yemek masasıyla ve son hindistan cevizli karidesle ittifak kuruyorum ve aslında biraz mola verdiğim için minnettarım. Partide konuşulmakla o kadar meşguldük ki, etrafta dolaşan mini börekleri kaçırdım, kahretsin.

"Yerinde olsam dikkat ederdim." Sırtıma bir ürperti yayılıyor. "Elbisen şimdiden dar görünüyor."

Cade'in dokunuşu kalçamın kıvrımı boyunca ilerliyor, sonra etrafımda dönüp masaya yaslanıyor. Birden yemek yemeye fırsatım olmadığına seviniyorum çünkü hasta olabilirim ama Cade'in kazanmasına izin vermek yerine nefesimi içime çekip ona dönüyorum.

"Yeni kız arkadaşının seni başka bir kıza dokunurken görmesini gerçekten istiyor musun?"

Kıkırdıyor ve gözlerinden muziplik fışkırıyor. "Her nasılsa, senin yıllar önce olduğun gibi onun da bunu sorun etmeyeceğini düşünüyorum. Umarım iyi bir kız olarak kalır. Senin öyle olmadığın kesin."

"Güzel kız. Seni aşar."

"Yani sana daha çok benzeyen biriyle mi birlikte olmalıyım? Ortalama mı?" Yanıt vermeyince şaka yapmayı bırakıp bana yaklaşıyor. "Neyin peşinde olduğunu biliyorum, Hallie. İkinizin oynadığı bu oyun-"

"Hangi oyun, Cade? Seni bu programda adil bir şekilde yendiğim oyun mu? Bu kadar korktuğun şey bu mu? Seni her yendiğimde bu yüzden mi saldırıyorsun?" Ona bir adım daha yaklaştım. Topuklu ayakkabılarımla olduğum için gözlerimiz neredeyse eşit. Artık büyük ve küçük diye bir şey yok. Cade yumruk atamadığında ne yapacağını bilemiyor. "Bunca yıldır seni iyi gösterenin *ben olduğumu* herkesin öğrenmesinden mi korkuyorsun? Bensiz ayakta duracak pek bir şeyin yok ve yeteneğin tükeniyor diye mi?"

"Herkes için bacaklarını açmaktan başka dayanacak bir şeyin var mı-?"

Hayden'ın kolları tekrar sırtıma dolanırken Cade sesini kesiyor.

"Cade," diyor. Sesi buz gibi ve bıçak gibi keskin. Bütün gece çok iyi taşıdığı rahat, karizmatik ev sahibi kişiliğini bir kenara bırakmış. Şimdi karşımda Cade'in bana yaptığı en kötü şeyleri bilen ve Cade'in benim hakkımda söylediği yalanları, benim onun en tuhaf teorilerini savuşturduğum kadar kolay savuşturan biri var.

"Hallie ve ben arayı kapatıyorduk." Cade bana bir adım daha yaklaştı. Eli buklelerimden biriyle oynamak için kalkmadan, Hayden'ın eli Cade'in bileğini kavrayarak dışarı fırlıyor.

"Hallie ona dokunabileceğini söyledi mi?"

Cade teslim olmak için ellerini kaldırıyor ve gülüyor. "Lanet olsun, seni sadece beni dövmek için kullanan bir kıza karşı çok korumacısın. Bunu biliyorsun, değil mi? Aslında senin gösterini umursamıyor ve muhtemelen seni de umursamıyor. İkiniz programı kazanamazsanız o da kazanamayacak." Cade devam ederken ben hâlâ Hayden'ın gözlerinin kararmasını

izliyorum.

"Seni uyarmıştım dostum," diye devam ediyor Cade. "Hallie birlikte çalışması zor biri. Sevmesi zor biri. Onunla birlikte olmak... kötü bir seçim dostum."

Ne kadar çok istesem de şu anda soğukkanlılığımı bozamam. Sevmek zor, çalışmak zordan çok daha kötü geliyor kulağa. Çalışması zor demek, dayanılmaz yanlarımın görev dışı kalabileceği anlamına geliyor. Ama sevmek zor.

"Sanırım kendi kötü seçimlerimi yapabilirim, çok teşekkür ederim," diyor Hayden. "Şimdiye kadar yaptığım tek kötü seçim seninle konuşmaya başlamak oldu."

"Ben sadece beklentilerini yumuşatmaya çalışıyorum. Bir gün tıpkı bana yaptığı gibi seni de terk edecek. Skroll'da tırmanacak başka bir merdiven bulacak ve yeni bir başlangıç yapacak." Hayden'ın tüm vücudu ısı ve öfke saçıyor. Parmakları kalçamdaki kumaşın etrafında sıkışıyor. "Ona bir galibiyet getiremediğinde, güven bana, Reddit'te bulduğu komplo teorisyenini çok hızlı bir şekilde becerecek."

Hayden içkisini bitirir ve bardağı sert bir gümbürtüyle masaya bırakır. "Benim hakkımda ne istersen söyleyebilirsin. Hepsini zaten duydum ve otuz yaşında bir erkek öğrenci birliğinin fikirleri yüzünden uykularım kaçmıyor. Ama onu bu işin dışında bırakırsan..." Sesinin bu kadar derine kaydığını daha önce hiç duymamıştım. Gece geç saatlere kadar kayıt yapmaktan ya da araştırma yapmaktan kaynaklanan sevimli uykulu bir törpü yok, ya da yatakta çok uzun süre kaldığımız tembel sabahlar. Cade'in gözlerini daha hızlı kırpmasına ve Hayden'ın ne kadar büyük olduğuna dikkat etmesine neden olacak şekilde kasıtlı ve ürpertici. İkisinden biri yumruk atacak *olsa*, paramı kime yatacağımı biliyorum.

"Bir içki daha alıp oturabilir ve sana Hallie'ye ne kadar değer verdiğimi, onun ne kadar özel olduğunu ve ona kötü davrandığın için ne kadar *aptal* olduğunu anlatabilirim. Ama dinlemezsin, o yüzden nefesimi boşa harcamayacağım. Şimdiden harcadığıma inanmıyorum." Hayden beni arkasına kaydırarak Cade ile aramda bir bariyer oluşturdu. "Eğer ona zarar vermeye çalıştığını duyarsam ve Tanrı yardımcım olsun, eğer ona elini sürersen-"

"Ne?" Cade kıkırdar. "Ne yapacaksın? Skroll hâlâ Eric'in yasal sorunları yüzünden kızgın. Aptalca bir şey yüzünden ikimizin de programının iptal edilmesini istemeyiz. Gerçekten onun yüzünden programını iptal ettirecek misin? Güven bana. O buna değmez."

"Hayden," diye araya giriyorum. "O haklı."

Hayden'ın Cade'i yumruklamasını ne kadar istesem de bunu mahvetmek için çok yakınız, çok yakınız. Cade'e kaybetmekten daha kötü olan tek şey aptalca bir şey yüzünden Cade'e kaybetmektir.

Sonunda gerginlik sona eriyor ve Hayden Cade'den uzaklaşıyor. Onu çatışmanın dışına çıkarıyorum ama hemen Cade'e geri dönüyor.

"Oh, ve bil diye söylüyorum... Madi? Randevun mu? Eğer bir kadını nasıl tatmin edeceğini bilen birini arıyorsa başka bir yere bakması gerektiğini söyledim." Kolunu sırtıma doladı. "Biliyorsun, ben sadece onun beklentilerini yumuşatmaya çalışıyorum. Haydi, Hallie. İkinci sezon hakkında sana danışmak istediğim bazı fikirlerim var."

Cade öfkeleniyor, bardağını meze masasına bırakıyor ve artık burada olmadığı belli olan Madi için partiyi gözden geçiriyor ve bir an için Hayden'ın Madi'ye gerçekten yatakta berbat olduğunu söylemiş olabileceğini düşünüyorum. Bunun ne tür bir açık bar sohbeti olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Eğer böyle olacaksan," diyor Cade. Sonra geri çekiliyor ve asansöre yöneliyor. O gidene kadar Hayden'a sarılıyorum ve o bana dönmeden önce ikimiz de rahat bir nefes alıyoruz.

"İyi misin?" Yüzümün kenarlarını tutuyor. Yardımına nerede ihtiyaç duyulduğunu anlamak için her mikro ifadeyi inceliyor. Sanki tek başına varlığının, bilebileceğinden çok daha fazla yardımcı olduğunu asla anlayamayacakmış gibi.

"Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Başımı sallıyorum. Cade'e karşı çıktıktan sonra her zaman hissettiğim gibi hissediyorum, adrenalin ve benden intikam almak için ne yapacağının korkusu eşit. Ama yapabileceği bir şey yok. Hayden ve ben Skroll'un en büyük şovuna sahibiz ve bu partideki herkes ateşe atlayan pervaneler gibi üzerimize üşüştü. Hak ettiğim hayranlığın tadını çıkarmak ne kadar yeni bir duygu olsa da, Hayden yanımdayken bunu yapmak çok daha kolaydı. Ve söylemekten korksam da, hissetmekten korksam da, ben de Hayden'a aşık oluyorum.

Onun güvenine ve cesaretine, sarsılmaz desteğine ve ilgisine gittikçe daha derinden kapılıyorum. Tüm bunlara kanıyorum ve bunun kuşların gerçek olmadığına dair komplo teorisine (üç gün önce bana bir Vine göstererek açıklamaya çalıştığı) kanmaktan çok daha iyi olduğunu düşünüyorum.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum." Bu bir yalan değil, hiç değil, ama Hayden uzun, sessiz bir an boyunca beni izliyor, yanağımın kıvrımını okşuyor. Gözlerinde hâlâ öfke ve parmaklarında yumuşak bir titreme var ve bu bana onun sadakatini ya

da bana olan sevgisini nasıl sorgulayabileceğimi merak ettiriyor. Birinin beni incitmesi fikri bile onu çok çabuk dize getiriyor. İyi olduğumu anlaması için konuyu değıştiriyorum. "Cade'in flörtüne yatakta kötü olduğunu gerçekten söyledin mi?"

Hayden'ın sabit yüzünde gururlu bir gülümseme beliriyor. "Elbette."

"Gerçekten mi?"

"Fırsat tam oradaydı." Kollarını belime doluyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Kabul etmek zorundaydım."

7+(287 7+(5(
(SLVRGH S7KH. RNRP RIURP +HOOT

'RQRWEH IRROHG EWKHEHDXWLIXOVDQG\ HHDHMDQGYLEUDQWVXQVHWV IRONV +DGHQDQG+DOOLH GU
LQWR WKH PWWHLVWRU\ RWKH %HUPXGD7ULDQJOH LRPVKISDQGLUFUDIWGLVDSSHDUDQFHVWR WKH UX
RUVWKDWWKH /RVW&LW\ RSWOQWOLHVGHHHS EHQHDKWK WKH ZDYHV7KLVDVQRWZKDW7KH%HDFK%R
VZHUHVLQJQJDERXW

+\$//,(
,JXHVJ RLQJWR %HUPXGDLVRXWRI WKH TXHVWLRQ ,ZDVJRLQJWR VXJHWWLWRUDQHGRIVHDVRQWULS
EXWZ

+\$<'(1
\$EVROXWHO\ QRW:KHQ,ZDVDNLGP\SDUHQVWWULHG WR GRVRPHWKLQJ QLFHDQGWDNH PHWR '
LVQH:RUOG DQGDWLV
,GLGQRWZ DQWWR JREHFDXVH,NQHZSDUWRI WKH %HUPXGD7ULDQJOH WRXFKHG)ORULGD

+\$//,(
6R\RXRYH QHYHUEHHQWR 'LVQH:RUOG'

+\$<'(1
1R,KDYH7KH\VKRZHGPDPDSQGWKDWLWZDVDGLIIHUHQWSDUWRI)ORULGD VRZHZHQW,KDGDJ
UHDWWLP HEXWWKHQ P\PR\HOOHG DWP\GDGIRUWHOOHQJ PHDERXWWKH %HUPXGD7ULDQJOH DQG
IUHDNLQJPHRXWDQGWUDXP DWJ LQJ
PH,RG UHGDGRXWMLQDERRNDQGLGQRWOHQUQ DERXWLMURPKIPEXWDODV 0DEHVKRXOG KDYHNQRZQGLYRUH
ZDLQ WKH FDUGV

+\$//,(
:HUH\RXUHDOO\ WKDWWUDXP DWJ HGE\WKH %HUPXGD7ULDQJOH'

+\$<'(1
7REHIDLU ,WKRXXJ KW,ZRXOG KDYHWR GHDOZLWK LWDORWP RUHLQP\DGXOWOLIH WKDQ ,KDYH
,WGRHVQRWRFFXS\ P\WKRXXJ KWVWKDWRIWHQ

+\$//,(
2 KJ RRG , Z DVZ RUHG

+\$<'(1
1R\RXZHUHQRW:DLWZKDWLHXRGRQLQJ"

+\$//,(
/RRNLQXSDOOLQFOXVLYH UHVWUWVLQ %HUPXGD

+\$<'(1
1 R

+\$//,(
/RRNDWLW,WORRNVVR SUHWW\ :KFDQRWZ HJR"

+\$<'(1

7KDWRVKRZ WKH\ JHW\RX 7KH\VKRZ\RXDSUHW\ UMRUWKHUH\RXFDQJHWGLQNZLWK XP

EUHOODVLQ WKHP DQG WKH

\RX GLH

+\$//,(

'DPQ,KDGQRLGHDWKH %HUPXGD7ULDQJOH KDVPDVWHURVLQ PDUNHWLQJ

Donun adamı *asla* bacak gününü atlamaz."

Hayden ve ben, karın kaslarıyla çeliği kesebilen Mothman'in heykeline bakıyoruz. Bu heykeli kimin tasarladığını bilmiyorum ama Hayden'ın beyninin en karanlık kısımlarının -örneğin bir kriptidle yatağa girmeyi gizliden gizliye arzuladığını düşündüğüm kısmının- böyle olduğunu hayal ediyorum. Heykel, jilet gibi keskin kanatları ve Point Pleasant, Batı Virginia'ya bakan parlak kırmızı gözleriyle parlak zırhlı bir şövalye gibi tepemizde yükseliyor.

Bu şeyin yoğun karın ve göğüs kasları var ve video kamerayla heykelin etrafında dolanırken heykelin arkasını gözlemliyorum.

"Pes etmeyen bir kıcı da var," diye ekliyorum. Skroll'un Mothman'in sert, çelik kıcını filme almak için bir seyahat harcamamıza izin verdiğine inanamıyorum.

Hayden heykelin arkasında bana katılıyor, bir elini sıkıca yanağıma koymuş. "Bence sen daha iyilerini gördün." "İltifat bekliyorsun."

"Belki."

Birkaç hafta önce olsa o bölümü anında keserdik ama artık sır ortaya çıktı. Hayranlarımız birlikte olduğumuzu biliyor ve bunu açıkça söylememiş olsak da hiçbir şeyi saklamaya çalışmıyoruz. Birbirimizin sosyal medya hikayelerinde ve paylaşımlarında yer alıyoruz, ne kadar yakın göründüğümüze aldırmandan ve sadece işleri ilginç tutmak için ne kadar sevimli bir çift olduğumuz hakkında ara sıra yapılan yorumları seviyoruz.

Bu yüzden şimdilik kameranın bir süre daha Hayden'da kalmasına izin veriyorum, sinsi gülümsemesini, kalkık kaşlarını ve elini Mothman'in kıcından dikkatlice çekerken attığı yumuşak kahkahayı yakalıyorum. Eğilip ceketinin yakasından tutuyorum ve onu öpüyorum.

"Gördün mü? Bana kızgın değilsin," diye sırtarak alay ediyor.

Dün geceki kamp maceramızla ilgili anılarımın çoğunu bastırdım. Böcek ısırıklarımı ve üzerime yapışan ot parçalarını *Pinokyo*'da eşeğe dönüştükleri bölümle birlikte beynimin bağırsaklarına geri ittim. Ormanda işemenin dehşeti ölene kadar benimle yaşayacak ama en azından bir yaprak kullanmam gerekmedi.

Mothman'i bulamadık ama bu sefer ormanda olmaktan o kadar da *nefret etmedim*. Hayden endişe verici derecede iyi bir kampçı - kendi yaktığı küçük bir ateşte yemek pişirebiliyor, uyku tulumlarını nasıl rahat ettireceğini biliyor ve benim için bir ayıyla dövülebileceğinden oldukça eminim. Birkaç doz çadır seksinin de zararı olmadı.

"Hayır," diye kabul ediyorum. "*Kızgın* değilim ama gelecek sezonun en azından yarısına kadar beni kampa götürmeyeceğine dair film üzerinde söz vermeni istiyorum. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

"Yani, sezonun ilk yarısında bir Kokarca Maymun bölümü umutlarım suya mı düştü?" "Evet, bu umutları Bermuda Şeytan Üçgeni'ne sürgün ediyorum, teşekkürler."

"Çizim tahtasına geri dönüyoruz. Şimdi," diye devam ediyor, anlatıcı sesine geri dönerek. Kamerayı ona sabitliyorum. "Mothman bir kıyamet alametidir. Ortaya çıkışı 1967'deki Gümüş Köprü'nün çöküşünden Çernobil'e ve 11 Eylül'e kadar pek çok felaketten önce gerçekleşmiştir."

"Çernobil mi? Çernobil'e Mothman'in sebep olduğunu söylemeye çalışıyorsun. O ne yaptı ki? O kalın kıcıyla nükleer reaktörün düşmesine mi bastı?"

"Hayır, onları *uyardı* ama dinlemediler."

"Ona bu kadar yakinken tehlikede miyiz?"

Hayden kararlı bir güvenle başını sallar. "Hayır, o turistik bir atraksiyon. Gerçek bir şey değil. Bence Eylül ayında tekrar gelmeli ve Mothman Festivali'ne katılmalıyız. Tam bir festival. Koca bir *festival*, Hallie."

Bütün bir Mothman festivali olasılığı karşısında heyecandan neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplamasına ölebilirim. Komplo teorisyenleri için Coachella gibi.

"Batı Virginia'da bir yıl içinde iki kez gelmemizi gerektirecek kadar çok şey var mı bilmiyorum. Oraya sadece üç ay var."

"Flatwoods Canavarı'nı da avlayabiliriz."

"Peki ya Geyik Değil?" Kaydı durduruyorum ve kamera kayışını omzuma asıyorum. Hayden'ın gülümsemesi büyüyor, parmakları benimkileri kavıyor ve yavaşça birbirimize sarılıyoruz, Mothman'in karın kasları ve sulu kalçaları tarafından korunuyoruz. Geceyi ormanda geçirdikten sonra otelimize yerleştik ve hızlıca duş aldık ama Hayden hâlâ temiz hava, berrak çam ve biraz da limonlu şampuan kokuyor.

"Üzerinde Mothman olan bir pizza yemeye hazır mısın?" Bunu sanki beni tahrik edecekmiş gibi söylüyor.

Başımı sallıyorum. "Elbette, ama senin kadar hazır değilim."

Şehir merkezinden pizzacıya doğru ilerlerken bana elini uzatarak uzaklaşıyor. Yaya geçidinde beklerken telefonum çalıyor ve cebimden çıkarıyorum. Birçok sosyal medya yorumu ve beğenisi arasında bir bildirim göze çarpıyor.

1 2 5 \$	3 0	+DYH\RXVHHQWKLY'
1 2 5 \$	3 0	, Z DQWWKLVPDQ WR HDWKLWDQGLH
1 2 5 \$	3 0	KHVWDUWVWDONLQJ VKLWP LQVLQ

Zincirimize gönderdiği linkin üzerine geliyorum ve tıklıyorum. Bunun iyi bir haber olmayacağını hemen anladım.

⌘ : +\$7 7+() 2;
(S ZLWK 6SHFLDO*XHVV&DGH%URZ QLQJ

Fox Evans, Cade'in üniversiteden eski oda arkadaşı Joe Rogan'ın taklididir ve fuckboy podcast kalabalığı arasında şaşırtıcı derecede büyük bir başarı yakalamıştır. Tüm sağduyuma rağmen, meydanın tam ortasında Play tuşuna basıyorum.

)2; (9\$16
\$QGWLVLVDFRPSHWLWLRQ VROLNHZ ,QHGG\RXWR ZLQ(YHURQHOLVWHQLQJ PKHQHHGVWR ZLQI
RQHRIWKHRWKHUVKRZ DUHFRP SHWLQJ DWKLVOHYHO1 RWDRQH

&\$' (%52: 1,1*
<HDKWKHUHRUH VRPHRGGVKRZVLQWKH OLQHXS
Bu arada Hayden da bana dönmüş, beni dinliyordu. Sessizce "Cade?" diye soruyor ve devam etmeden önce başımı sallıyorum.

)2; (9\$16
,FRXOGQRWKHOS EXWQRWLFH DSDUWLFXODUH JLUIULHQG RI\RXUVLVDOVR ZRLNQRQDVKRZLQ
WKL VFRP SHWLWLRQ

&\$' (%52: 1,1*
<HDK

)2; (9\$16
: KDWRVXS Z LWK W

&\$' (%52: 1,1*
,WRVDIUHH FRXQWU\ 6KHZDVQRWULJ KWIRUIRRELH%URWKHUV

)2; (9\$16

<HDKVKHRVJ RWRPHIHDWXUHVQRQH RIWKH RWKHU%URWKHUVKDYH

Tekrar Hayden'a baktığımda ellerini başının arkasına çekmiş, gözlük camlarının altındaki yeşil gözleri fırtınalı ve öfkeli.

&\$' (%52: 1,1*
>&+8&./(6@\$ QG,PHDQOLNHZ ,GRQRWZ DQWWR VD\LWDQGVXRQGOLNH DGLFNP

)2; (9\$16
<RXGRQRWFRP HRQ:KDWKWH)R[WR VRXQGOLNH DQLFHJX\7KHUHDUHVRHYZVSDFHVIRUPHQWR
MXVWEH WKHP VHOYH DQ\ P RUH

&\$' (%52: 1,1*
)LQH,PHDQOLNH VKHLVQRWWKH FXWH EXEEO\ JILOKMHHPVOLNH RQFDPHUD7UXWPH,NQRZ
KHUTXLWH ZHOORII FDPHUD3HRSOH ORYH KHUEXWWKH\ GRQRWNQRZ KHU%XW,KDYHQR
FRQWURORYHUKRZ VKHEHKDYHVDQPRUH

)2; (9\$16
1RZ,GRQRWZ DQWWR SRNHWKH EHDURUDQ\WKLQJ KHUHEXW,ZDVORRNLQJ DWRPHQXPEHUV)RUVRPH
UHDVRQKHUVKRZLVDYHUIQIKLJKHUYLHZHUKLSWKDQ \RXUVP

&\$' (%52: 1,1*
<HS

)2; (9\$16
+RZFRPH",PHDQORRNPLWRVDVKRZ DERXWJKRVWKXQWLQJ P

&\$' (%52: 1,1*
0PFDQRWIRUJ HWORRNLQJ IRUWKH /RFK1HVV0RQVWHU

>%2 7 + / \$ 8 * + , 1 * @

&\$' (%52: 1,1*
6KHUDQGRPO\ IRXQGWKLVJ XP

)2; (9\$16
)URPOLNH WKH ERZHOVRI 5HGGLWRUVRP HWKLQJ P

&\$' (%52: 1,1*
2UKLVPRPRVEDVHP HQW

Hayden yanımdaki banklardan birine oturuyor ve bir elini bacağıma koyuyor. Zorbalıkla dolu bir çocukluk geçirdiğini ve birinin onun adını çamurda sürüklediğini duymanın ne kadar zor olduğunu düşünüyorum. Duraklıyorum.
"Sürekli dinlemek zorunda değiliz," diye boğuluyorum. Gözlerim yanıyor ve Cade'in söyledikleri her ne kadar özel hayatında söylediklerinin yanında çocuk oyuncağı gibi kalsa da, o kadar çok insan bunu duyacak ki. O kadar çok insan benim yıllardır yaptığım gibi onun söylediği her şeyi yalayıp yutacak ki.
Hayden başını sallıyor ve sesi buz gibi soğuk çıkıyor. "Bu sana bağlı. Benim hakkımda ne söylediği umurumda değil." Play tuşuna tekrar basıyorum.

)2; (9\$16
,IHHOOLNH ,FDQRWHYHQ DUWLFXODWH KRZELJDUHDQGHPEUDMLQWKL VVKRZ LVPOHWP H
MXVWSOD\ DFOLS IRU\RXZ

>&/,3 2) 7 + (2 8 7 7 + (5 ((3 , 6 2 ' (@

+\$/,(

:KDWLWKDW%LJ IRRWEXUJHU\RXRUH HDWLQJ LVPDGHURP%LJIRRWPN

+\$<'(1
,WREYLRXVO\ LVQRW7KDWRG LPSO\ WKDWVRP HRQHXRQGDQGFDXJK WD%LJ IRRWDQGFDUYHG
LWRUMUHQ

+\$//,(
,WRG EHDVKDPHWR VKRYH%LJIRRWKURXJ KDPHDWJULQGHU%XW,KDYHDTXH VWLRQ

+\$<'(1
6KRRW

+\$//,(
+RZFRPHQRRQHKDVHYHUIRXQGD%LJIRRWVNHQHWQR'

+\$<'(1
7KHUHRVEHHQ DIHZSHRSOH ZKRKDYHFODLP HGWKH\ IRXQGRQH RUNLOOHG RQHEXWQRQHKDYHEHHQ
SURYHQ WR EHUHD
7KH RUH DOZ D\ VWKHVHVNHWF\JX\ VZKRVD\ WKLQJ VOLNH TZHOO, FDQRWWHOO\ RXZKHUHLW\ EXW,
KDYH LW

+\$//,(
1 RWVNHWF\ DWDOO

+\$<'(1
,NQRZVD\VDQRWKHUVNHWF\ JX\

>%2 7 + / \$ 8 * + , 1 * @

+\$//,(
6R%LJIRRW RVLP P

+\$<'(1
\$Q\ WKLQJ RVSRVVLEOH

+\$//,(
5LJKW,WRV2 XW7KHUH+RZRVWKH EXUJHU"

+\$<'(1
+ RQH VWO\ " ,WRVNLQG RI GU\

>%(\$ 7 @

)2; (9\$16
<RXVHHZKDW,PHDQ'

&\$' (%52: 1,1*
<RXGRQRWJ RWWDWHOOP HGXGH:KDWHYHUVKH FDQGRIRUWKH DWWHQWLRQ ,JXHVV
7KLVLVMXVWZ KDWKHGRHV6KHRVVR LQVHFUHWKDWVKH QHGVVRPHRQHWR EHWRRWLQJ KHUKRUQ
DOOWKH WLP H6KHRVQH HG\ DQGFOLQJ \DQGLVKHGLGQRWVOHZZLWK DOOKHUFRZ RNUHWKH RG EH
RXWRIDMRE

)2; (9\$16

6KLW7KDWWUXH'

&\$' (%52: 1,1*

6KHRVWZ RIRUWZ RWDY NQRZRI

)2; (9\$16
7KLVJX"

&\$' (%52: 1,1*

<HDKFDPHRXWDIHZ ZHHNVDJRWKDWWKH\ RUH WRJ HWKHU 6KHRVFOHDUO\ XVLQJKLPDQG
LWRVUHD00\ XSVHWWLQJ WDWKGR LWWR DQRWKHUSHUVRQ MXVWWU\ LQJWR PDNHWKHLUP DUN

)2; (9\$16

0DWFK PDGHLQZHLUGRKHDYHQ,JXHVV <RXNQRZWKDWRVZK\RXFDQRWWUXVWZ RPHQOLNH KHU
<RXZDQWWR H0HMMKHRUH EHLQJJHQXLQHO\ NLQGDQQLFHEXWWKHQ ~~W~~KOOVKLWOLNH WKLVDQG
IWDNVHVXVORRNEDG <RXNQRZWKHUHRVD QDPHIRUJLUOVOLNH KHU:HFDQRWVD\LWRQP\VKRZ
EXWWKHUH LV

&\$' (%52: 1,1*

>/ \$8*+6@<HS ,I,JHW\RXWDNHQ RIIWKH DLU\RXROOQHYHUKDYH PHEDFN

• • •

Bölümü titreyen parmaklarımla kapatıyorum ve hasta olacaktım gibi hissediyorum. Hayden'a bakıp, belki bu sefer Cade'in söylediğini duyunca inanır diye düşünmek istemiyorum. Ama ona bir bakışım yemeyeceğini söylüyor. Elleri kot pantolonunun üzerinde yumruk olmuş ve çenesi gergin, düz bir çizgi halinde.

Bu beni yeterince rahatlatmalı ama değil. Şimdi değil. Telefonuma yeni bildirimler geliyor, bu sabahki son yazıma gelen yanıtlar - sökmeye çalıştıktan sonra yıkılan çadırımıza kaşlarını çatarak baktığım bir fotoğraf - ve okumaya başlıyorum. Önceki yorumlar kelime oyunları ve şakalardan ibaretti, arada bir ciddi komplo teorisyenleri Mothman'i bulamamamızın nedeninin yeterince "ormanın derinliklerine inmememiz" olduğunu söylüyordu ki bunu asla yapmayacağım.

Şimdi konuşma değişti.

'RXUHDOO\ WKLQN VKHRVMXVWGDWLQJ KLPIRUWKH DWWHQWLRQ' 7RJHWRQWKH VKRZ"

,UO\ KRS HQRW +D\ GHQ GHVHUYHVEHWWHUWKDQ JHWWLQJ SOD\ HG E\ VRPHELWFK

'RQRWFDUH IRURQVOHHS LQIZLWK KHUFRZRUNHUVLVORZ DQGZK\QRRQH URRWVIRUZ
RPHQWR VXFFHHG'RQHZDWFKLQJ WKL VVKRZ QRZ

,WKLQN ,RP RXWWRR

Ben daha fazla okuyamadan Hayden bir elini benimkinin üstüne koyuyor ve telefonu bırakmam için beni dürtüyor.

Spot ışıklarının altına girmenin risklerini her zaman biliyordum. Çekiç her zaman bir kadına bir erkekten daha sert inecektir, bu nedenle çizginin dışına attığım her adım vitriol ve öfkeli sanal dirgenlerle karşılaşacaktır. Benden hoşlanmayan ya da beni sinir bozucu bulan insanlar olduğunu biliyorum, ancak hayranlarımızın çoğu yorumlarımızı sevgiyle doldururken bunlar kolayca görmezden gelebileceğim küçük bir azınlık gibi görünüyor.

Cade'in hakkımda yaydığı tüm komplo teorilerini çürütmek için aylar harcadım ve beynimde iltihaplanmasına izin verdim, sadece kanıtları yüzüme geri atması için. Sadece bitiş çizgisinde sıkı çalışmamı sabote etmenin bir yolunu bulması için. Ekranımda beliren her olumsuz yorumla birlikte, bir kişinin daha ona inandığını ve hayranlarımızı bize karşı kıskırttığını biliyorum.

Hepsi yanlış kişiye aşık olduğum için. Sonra doğru kişiye aşık oldum. Ve daha iyisini biliyordum.

Korkusuz olmaktan ve kendi yolumu çizmekten daha iyisini biliyordum. Görülen herhangi bir alanı talep etmekten daha iyisini biliyordum.

Mothman'e bakıyorum ve titanyumdan yapılma vücudu bana dik dik bakıyor. Bu heykeli kim yaptı lan? Mothman'in karın kasları ve sıkı bir kışçı var. Mothman CrossFit'e gidiyor. Mothman eğlenmek için lastik çeviriyor.

Kıyamet alameti çok doğru.

Ayağa kalkıyorum ve Mothman ile fotoğraf çekirtmeye çalışan küçük ailelerin önünde yıkılmadan önce kaçıyorum.

Hayden arkamdan geliyor ve kiralık arabamıza kadar bana rehberlik ediyor. Duman ve bayat patates kızartması gibi kokan gri sedana varıyoruz ve Hayden hızla arka kapıyı açıyor ve ne yaptığını anlıyorum.

Onunla birlikte arka koltuğa kayıyorum ve kapı arkasından kapanır kapanmaz gözyaşlarıma teslim oluyorum. Hayden beni kollarına, kucağına alıyor ve sanki dağılmamı önlemek onun kişisel sorumluluğuymuş gibi bana sarılıyor. Ceketinin içine ağıyorum, sıcak gözyaşlarım su geçirmez rüzgarlık kumaşından kayıyor, kırık dökük hıçkırıklarla, artık nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar durmuyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyor Hayden. "Söz veriyorum her şey yoluna girecek."

Ona inanmakta güçlük çekiyorum ama diğer insanların Cade'in sözlerine itibar edeceğine inanmakta güçlük çekmiyorum. Eğer taraftarlarımız bana karşı cephe alırsa, bu *The Out There*'i yerle bir eder. Sadece birkaç saat oldu ve Skroll hayranları bunu çoktan öğrendi. Ukalalık ettik, ellerimizi gösterdik ve Cade misilleme yaptı. Kaybedeceğini biliyordu, bu yüzden bize zarar vermek için elinden geleni yaptı. Beni incitmek için. Hayır, ona defalarca "hayır" diyecek kadar cesur olduğum için beni cezalandırmak için.

Beni en çok korkutan şey, şu anda bile -bana koşulsuz değer veren birine, işe gitmek için heyecan duymamı sağlayan bir işe, söylediğimiz ve yayınladığımız her şeye takılan ve her hafta programımızın onları ne kadar mutlu ettiğini söyleyen hayranlara sahipken- Cade'in geride bıraktığı yaralardan asla kurtulamayacak olmam.

Hayden'in ceketimi sıkıca kavraması, sanki rol yapmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi, birden keşke Skroll partisinde Cade'e yumruk atsaydı diyorum. Bu Cade'in misillemesini daha da kötüleştirirdi ama en azından burnu falan kırılırdı da kendimi daha iyi hissederdim. Gözlerimi silecek, konuşacak, acımı kelimelere dökecek kadar sakinleşmek için Hayden'in nefes alışını takip ediyorum, ağır ve öfkeli olsa da.

Başparmağıyla gözyaşlarını siliyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Ne yapmamı istiyorsun?" diyor sonunda.

"Ne?"

"Benden ne yapmamı istiyorsun? Bilmiyorum," diye söze başlıyor, sesi çılgınca bir karmaşaya dönüşüyor. "Yapabilirim... Bilmiyorum, istersen ona dava açabilirim. İznimiz olmadan şovumuzun bir klibini kullandı. Ya da... Şiddete başvurmayı sevmem ama istersen senin için onu yumruklayabilirim."

"Hayden, hiçbir şey yapmak zorunda değilsin." İsteddiği cevap bu değil, çünkü bu konuda benimle mücadele etmekten kendini alıkoyuyor. "Zorunda değilsin. Bir fark yaratmayacak. Bunu yaptı çünkü biz onu kötü gösterdik. Çünkü biz kazanacaktık."

Gidiyorum.

Şimdi, izleyicilerimiz benden nefret ettiği, Hayden'ı ilgi çekmek için kullandığımı düşündüğü ya da onu her şeyimle sevmediğime inandığı için görüşlerimiz azalır... Skroll fikirlerini değiştirebilir. Etrafta kalmam onlar için bir yük olur.

"Bu pisliğin yanına kâr kalmasını istemiyorum, Hallie. Etrafta dolaşıp bizim hakkımızda, *senin* hakkında böyle şeyler söyleyemez.

Bu doğru değil ve bunu öylece *yapamaz*."

"Cade ne isterse yapar ve *asla* bedelini ödemez. Hayatında hiçbir şeyin sonucunu görmedi Hayden. Biz ne dersek diyelim, konuyu bize getirecek. İşte böyle..."

Bu kadar uzun süre böyle kaldım.

Çünkü çizginin dışına çıkmaktan ve görülmekten korkuyorum - Cade'den önce var olmayan bir korku. Keşke Cade'den sonra da olmasaydı.

"Tamam," diye nefes alıyor ve başını koltuğa yaslıyor. Gözlerini kırıştırarak kapatıyor ve bana dönmeden önce gözlüklerinin altından burnunun köprüsünü ovuşturuyor. Kalan gözyaşlarımı siliyor ve başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor. "O zaman *senin için* ne yapabilirim?"

"Sadece otele geri dönmek istiyorum."

Hayden altımdan kayıyor ve ön koltuğa tırmanıp otel odamıza geri dönüyoruz. Endişe verici renkteki yorganlar ve daha da ürkütücü halılarla dolu bir sığınak sayılmaz ama en azından ormanın ortasında bir çadır değil. Sivrisinekler burada çok daha az. Mothman pizzası şansımızı kaçırdığımız için Hayden iyi olduğumu anladıktan sonra bize yiyecek bulmak için ortadan kayboluyor.

O gittikten sonra telefonumu tekrar çıkarıp gelen yorumları okumaya devam ediyorum. Cade podcast bölümünü ve toksik insanları hayatınızdan çıkarmakla ilgili alıntıları sayfasında paylaşıyor ve yorumlar ona çenesini dik tutmasını, beni ve olumsuzluklarımı görmezden gelmesini söyleyen destekleyici hayranlarla dolu. *Üstesinden geldiği için* aferin ona. *Kadınların erkekleri* nasıl incitebileceği hakkında yeterince konuşmuyoruz.

Hayden'ın profiline gidiyorum ve ikimizin birlikte çekilmiş bir fotoğrafını buluyorum. Çok fazla yeni yorum var, sanki insanlar ona bensiz daha iyi olacağını söylemek için çırpınıyor. Acaba telefonu da sürekli çalışıyor mudur? Acaba bunlardan herhangi birini okuyor mu ve kafasının içinde neler oluyor?

Kendi yorumlarıma bakmanın bana bir faydası olmayacağını biliyorum. Her bir sevgi dolu hayrana karşılık, korkarım on tane daha kötü trol termiti üzerime çullanacak.

Hayden ve *The Out There*'i ilk keşfettiğimde, tüm amacım onun hakkında olmasını sağlamaktı. O benim şovum olacaktı ve ben de ona başarıya giden yolda rehberlik edecektim. Spot ışıklarını asla paylaşmamam gerekiyordu. Şimdi paylaşıyorum ve bu yıllarca süren bir çalışmanın çöküşü olabilir.

Otel odasının kapısı tekrar açılıp bir elinde bir kutu pizza, diğerinde bir şişe şarapla içeri girdiğinde telefonu bir kenara bırakıyorum. Yürüyüş botlarını ve ceketini çıkarıyor ve pizzayı yatağın üzerinde aramıza yerleştiriyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü içinde ne olduğunu zaten biliyorum.

"Bu pislik bizi Mothman pizzamızdan alıkoyamayacak," diyor ve her birimiz için birer kadeh şarabı dayanıksız plastik otel bardaklarına dolduruyor. Bir yudum alıyorum ama plastik bardaktan çıkan şarabın tadı çok daha kötü. Bu sadece bilim, komplo değil. Ne olursa olsun, yine de hepsini içeceğim.

Hayden yatağın kenarına eğiliyor, komodinin üzerinden telefonumu alıyor ve odanın diğer tarafındaki kendi telefonunun yanına sessize alıyor. İkimiz için de dijital bir fırtına yaklaşıyor ama o burayı olabildiğince güvenli bir sığınak haline getirmeye çalışıyor. Gerekirse pencereleri ve kapıları kapatarak beni düşürebilecek ya da sürükleyip götürebilecek her şeyi uzak tutmaya çalışıyor. Alnımdan öpüyor ve başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Ona sadece başımı hafifçe sallayabiliyorum.

Pizza kutusunu çevirerek açtı ve odadaki uzman ben değilim biliyorum ama bu gerçekten Mothman'e benzemiyor. Mothman bana tuhaf küçük domatesimsi gözleri, biberli gövdesi, kanatları için inanılmaz miktarda mantar ve cılız dolmalık biber bacaklarıyla bakıyor. Bu Mothman'i mi yoksa kasaba meydanındaki çizmeli olanı mı tercih edeceğimi bilemiyorum.

"İlk parçayı senin almana izin vereceğim."

"Kahramanım," diye takılıyorum. Mothman'in bacaklarından birine sahip çıkıyorum, ki bu bacakta biraz orantılı miktarda pepperoni ve dolmalık biber var gibi görünüyor. Hiçbir şekilde bir New York dilimi değil, ama bence önemli olan düşüncesi. Hayden daha mantarlı bir parça istiyor ve birkaç dakika boyunca sessizce yemeğe başlıyoruz. Şarap şişesinin yarısı ve Mothman'in vücudunun tutarsız bir yarısı çok çabuk bitti.

Her ikimizin de telefon ekranları odanın diğer ucunda yanmaya devam ediyor ve herkesin bu konuda ne söylediğini bilmemek acı verici. Ancak takipçi sayılarımızın düşmesini, bildirimlerin artmasını, DM'lerin dolmasını izlemek, çünkü bir kişinin bu kadar güce sahip olması, geri çekilmekten daha çok acı verir.

"Hallie, onlara aldırma. Lütfen." "İnsanlar

sana da mı spam gönderiyor?"

Başını salladı.

"Evet." "Ne ile?"

"Bunun bir önemi var mı? Ne yaparsak yapalım, söyleyecek iyi bir şeyi olmayan insanlar olacaktır. Bu işi yeterince uzun zamandır yapıyorum-"

"Elbette, ama bu saçmalık kazanma şansımızı mahvettiğinde ne olacak? Birlikte çalışmak için çok fazla sorun çıkardığımda ne olacak?"

Gözleri yumuşuyor ve oturuyor. Dizlerimiz birbirine sürtünüyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. Bileğindeki UFO dövmesinin dış hatlarını okşuyorum, saatinin kordonunu yolumdan çekiyorum. Sanırım uzaylılara inanmaya en çok bu kadar yaklaşmış olabilirim ama en azından kendime yeniden inanmaya başladığımı düşündüm.

"Son beş yılımı Koca Ayak ve uzaylılar hakkında konuşarak geçirdim ve ABD hükümetinin astral seyahatleri araştırdığı, canavarlar bulduğu ve 'siktir et' dediği o zamanı anlattım. İnsanlar internette sürekli benimle kavga ediyor ve komplo teorileri camiasında pek çok düşmanım var."

"Çok tuhaf bir topluluk."

"Evet, tabii ki öyle. Ama onları dinlemiyorum ve bana ne yapacağımı söyleyemiyorlar. İnsanlar bana sürekli aptal olduğumu söylüyor, sen de dahil." Gülümseyerek çenemi yukarı kaldırıyor. "Evimde takıldığımız o ilk gün ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Gözlerim açıldı. "Hayden, bana koca bir PowerPoint sunumu verdin. Daha açıklayıcı olmalısın." "Bazı insanlar sadece kendilerine söylenenlere inanır. Diğerleri inanmaz."

"Benim bir komplo teorisyei olmadığımı zaten kabul etmiştik. Benim hakkımda bunu bildiğini sanıyordum."

Hayden gözlerini silerken yanaklarımdan bir damla yaş daha süzülüyor. "Bunu çok iyi biliyorum, İnançsız. Ama

söylemeye çalıştığım şey, şu an için benim gibi biraz dışarıda olmanın sana yardımcı olabileceği."

"Neden?"

"Çünkü bu pislğin söylediklerini dinlemeniz için hiçbir neden yok. Sırf o söylüyor diye doğru olduğu anlamına gelmez. Ona inanmamayı seçebilirsiniz, tıpkı Koca Ayak'a ya da uzaylılara inanmadığınız gibi-"

"Ya da Mothman."

"Ah," diye tıslıyor. "Kendi memleketinde bile."

"Mothman için merhamet yok."

"Gördün mü?" diye gülüyor.

"O kadar kolay değil. Keşke Cade'in söylediklerini bu kadar kolay geçiştirebilseydim. Artık ona inanan daha fazla insan olduğu için daha zor olacak." Telefonum yeni bildirimlerle yanıp sönmeye devam ediyor. Her birinin ne söyleyeceğinden korkuyorum.

Hayden beni tekrar kendisine çekiyor. "Öyle olmadığını biliyorum ama Cade'i düşünmeni istemiyorum. Beyin gücünden bir saniye bile faydalanmasını istemiyorum çünkü bunu hak etmiyor. Senin zekanı yeterince kullandı. Birlikte harika bir şey yarattık. Ve her zaman hayır diyenler olacaktır, onlar da bu kutsal tavırlarıyla hemen atlayacaklardır, ama her zaman senin bu şova getirdiklerini seven insanlar da olacaktır. *Ben* senin bu şova kattıklarını seviyorum."

Kamera karşısına geçmeyi düşündükçe midem daha çok bulanıyor. İnandığım biriyle birlikte inanmadığım canavarları avlamaya elimden geldiğince devam etmek istiyorum. Hayden'ı ormanda takip etmek ve sürekli şikayet etmek, *The Departed* filmine aitmiş gibi konuşana kadar tüm teorilerine çomak sokmak ve başarımızın büyümesini izlemek ve bunu yaptığımızı bilmek istiyorum. Birlikte.

Ama her galibiyette, Cade'in ve onun ektiğı korkuların hemen arkamızda olmasından, beni - hayır, *bizi* - *aşağı* çekmesinden korkuyorum... ve Hayden bundan daha fazlasını hak ediyor.

Sanırım ben de inanıyorum ama inandığım tek hayaletler omzumun üzerinde beliren ve değerimi nasıl göstereceğimi bilemediğim kadar aşağıya iten kendi şüphelerim gibi görünüyor. Hayden'ın peşinden 51. Bölge'ye gidip uzaylı avına çıkmayı, her şey yolundaymış gibi davranmayı ve ona her zaman karşı çıkan, hiçbir şeyi umursamayan cesur bir kızmışım gibi davranmayı hayal edemiyorum. O olduğumu sanıyordum.

Henüz o kadar yol kat etmediğimi ve iyileşmenin her zaman doğrusal olmadığını hatırladım. Bermuda Şeytan Üçgenleri, solucan delikleri ve açıklayamadığım portallarla da dolu. Bu da onlardan biri. Tek umabildiğim, diğer tarafta cevapların olduğu vakalardan biri olduğum.

Şimdilik beynim kendimle ilgili bir dizi akıl almaz komplo teorisi üretiyor ve hangisinin doğru olduğundan emin değilim.

Telefonumu kapat. Hayden onunkini görmezden geliyor.

Vızılı dursa da ve yorumlarda spekülasyonları ve kavgaları görmesem de, bunların olduğunu biliyorum ve Hayden'ın da bunun tamamen farkında olduğunu biliyorum. Los Angeles'a dönmek üzere yola çıkmadan önce, insanların hâlâ bu konu hakkında konuştuğunu doğruluyor. Cade'in hâlâ ateşi körüklediğini, gönderilere şifreli yorum yanıtları bıraktığını, #TheOutThereIsOverParty etiketli gönderileri beğendiğini, nefret edenlere insanların benim gerçekte nasıl biri olduğumu bilseler fikirlerini değiştireceklerini iddia ettiğini doğruluyor.

Her zaman olduğu gibi, Cade savaşmak için doğru silahları seçiyor.

Los Angeles'a dönüş uçuşu aslında güzeldi çünkü ikimiz de internette dönen yorumlara ve spirallere odaklanamıyorduk. Birkaç saat boyunca sanki hiçbir şey olmamış gibi. Uçak iniyor ve Hayden elime uzanıyor. Parmaklarımız birbirine dolanıyor ve çantalarımızı beklerken beni yakınında tutuyor, havaalanında dolaşan gözler bizi belli belirsiz bir aşinalık duygusuyla yakalıyor. Hiçbir şekilde A sınıfı değiliz, ama "internetteki bu kişi mi?" tarzında tanınıyoruz. Bunların hiçbirisi Hayden'ın geri çekilmesine neden olmuyor.

Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey onu birlikte inşa ettiğimiz şeyden vazgeçiremez. Peki neden bu kadar çok kaçmak istiyorum?

Beni neşelendirmek için elinden geleni yapıyor, havaalanındaki Dunkin'den bana bir kahve alıyor çünkü bu onun kalbine giden yol olabilir, arabada bazı internet Creepypastas'ları hakkındaki gerçek veya kurgu hakkında özellikle saçma bir podcast bölümü koyuyor ve benimle etkileşime geçmek için gözlerini deviriyormuş gibi yapıyor.

Hayden'ın dairesine geri döndüğümüzde, Cthulhu kapıda ona doğru koşarak geliyor ve göbeğinin ovulmasını ve ikram edilmesini talep ediyor.

Cthulhu'ya "Merhaba Bay Chunks," diye cilvelenir. "Biliyorum, atıştırılabilir istiyorsun."

Cthulhu, Hayden ödül kavanozunu açarken arkasından koşuyor ve dönüp bana temkinli bir şekilde yavaşça göz kırpmadan önce birkaç saniye onları kemiriyor.

"Yavaş göz kırpmalar güven anlamına gelir," diye fısıldıyor Hayden.

"Beni yiyecekmiş gibi görünüyor." Cthulhu paytak paytak yanıma gelip kafasını tozluklarıma sürerken çantamı kanepeye bırakıyorum. Cthulhu ile aramızda zayıf bir ilişki var. Bana saldırmıyor ama Hayden'a sokulmak için beni yolumdan çekerek *onun* benim değil, *kendi* insanı olduğunu kanıtlamaya çalışıyor.

"Gördün mü?" Hayden diyor ki.

Eğilip kedinin başının arkasını okşuyorum ve onu tanıdığımdan beri ilk kez mırlıyor. Hayden'ın dairesinin geri kalanı gibi burası da bir yuva haline geldi. Çoğu geceyi burada geçiriyorum, şifonyerinde pijamalarım için yarım bir çekmece, bir diş fırçası ve evde kaldığım zamanlar için yedek kıyafetlerim var. Hayden'ın kanepesinde dizüstü bilgisayarım, onun tuhaf komplo ve kriptid kitaplarının arasında yaşıyorum. Az önce içeri adım attığımda dünyanın en yumuşak yatağına düşmüş gibi hissettim.

"Biraz takılmak ister misin? Dışarıdan yemek sipariş edebiliriz ve yarınki finale koşturmadan önce biraz dinleniriz." Çoktan mutfak çekmecelerinden birindeki menüleri karıştırmaya başlamıştı ama ben yine ince bir buzun üzerinde yürüyormuşum ve parçalanmak üzereymişim gibi hissediyorum. "Ne oldu?"

"Ben sadece... Belki de finalde olmak benim için o kadar da iyi bir fikir değildir."

Bu sözleri söylemekten korkuyordum ama ikimiz için de en iyisinin bu olduğunu düşünmeye devam ediyorum. Cade'i istediğim gibi yenmek gibi bir zafer olmayacak, en sevdiğim insanla çölün ortasında uzaylı avına çıkmak olmayacak. Ama

Cade'i tanıyorsam, bir platformu olduğu sürece ve Skroll onu desteklediğı sürece, hayatımı cehenneme çevirmekten vazgeçmeyecek.

Yıllarca daha kolay olduğu için pes ettim ve bunu tekrar yapmaktan nefret ediyorum ama başka ne seçeneğim var bilmiyorum. Başka bir şey seçecek kadar cesur hissetmiyorum.

"Neden yapmayasın *ki...* Hallie, bu '*Gizli Dosyalar*'ı yapsak ama Scully olmasa' demek gibi bir şey. " Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, böyle bölümleri vardı ve benim favorilerim *değiller*."

"Bunu duymak istemediğinizi biliyorum ama bence tüm bu olup bitenlerden sonra, tüm bu nefret ve ilgiden sonra, belki de finali tek başınıza yapmanız daha iyi olur. Ayıyı ne kadar dürtersem o kadar kötüleşecek ve ikinci sezon şansınızı tehlikeye atabilir. Sihrin gerçekleşmesi için ipleri elinde tutan kişi ben olmalıyım, başarısız olmanıza neden olmamalıyım."

Hayden söylediklerimi düşünüyor ve adem elması sallanıyor, çenesi geriliyor. "Eğer sen yardımcı sunuculuk yapmasaydın bu programın var olamayacağını farkındasın değil mi? Sadece ben olsaydım tam bir sezon bile yapamazdık ve sen de bunu biliyorsun. İnan bana, biliyorum."

"O zaman öyleydi, şimdi ise böyle. Şartlar değişti. Hayden, seni ilgi çekmek için kullandığımı, seni ya da programı gerçekten önemsemediğimi düşünen bir sürü izleyicimiz var."

"Podcast'teki bir pislğin sözlerine bu kadar kolay inanıyorlarsa, onları istemiyorum. Onlarsız daha iyi oluruz."

İşin kötü tarafı, savaş alanı olarak seçtiğimiz Skroll yarışmasında sayılar önemli. Sessizlik içinde duruyoruz, mutfakta kollarımızı karşılıklı kavuşturmuşuz ve buzdolabının uğultusu ve Cthulhu'nun oturma odasında bir parça mama kovalaması dışında ses yok.

"Bu tam da onun istediği şey," diyor Hayden sonunda. "Bunun farkında mısın? Geri çekilmeni istiyor çünkü senin ne kadar harika olduğun onu tehdit ediyor ve tek başına hiç şansı olmadığını biliyor. Ve eğer son bölümden sonra çekip gidersen, ona bir zafer vermiş oluruz çünkü tek başıma, seninle sıçrayabileceğim bir yerde değilim. Ve bunu sensiz yapmak *istemiyorum*, o yüzden lütfen beni zorlama."

Gözyaşlarımı yutmakta zorlanıyorum ve ağlamaktan o kadar yoruldum ki. "Korkuyorum. Bu yüzden geri çekilmek istiyorum. Cade dünyadaki herkesin beni onun gördüğü gibi görmesini sağlamak için elinden geleni yapacak. Hayranlarımız... sen..."

Gözleri benimkilere kayıyor ve başını sallıyor. "Asla yapamam."

"Cesur görünebilirim. Senin gibi perili bir otel odasındaki her esintiye atlamıyorum..." Hayden kendi kendine kaşlarını çatıyor. "Ya da Kocaayak tarafından yenme endişesi, ama ben gerçekten cesur değilim. Yıllarca birinin beni itip kakmasına ve aşağılamasına izin verdim çünkü ayrılmaktan ve sonuçlarını göze almaktan çok korktum."

"Ama sen yaptın..."

"Ve hâlâ bunun bedelini ödüyorum. Bu şekilde kendimi savunmak için ne gerektiğini biliyorum ve Hayden, şu anda buna sahip miyim bilmiyorum. İyileşmek için elimden geleni yapıyorum ve bu konuda ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin ama şu anda bunu yapmanın en iyi yolunu bilmiyorum. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama tüm bunlar *çok fazla* ve zamana ihtiyacım var."

Hayden ellerini yüzünde gezdirip iç geçirmeden önce bir saniye beni izliyor. Gözyaşlarımı kolumun altıyla burnumu çekerek uzaklaştırıyorum ve tekrar spor çantama uzanıyorum. Elim kapı koluna dolanırken, o konuşuyor.

"Hallie, gitmeden önce bir şey söyleyebilir

miyim?" Döndüm ve başımı salladım.

"Elbette."

Sözlerini dikkatle düşünüyor ve ben onun şu anki gergin, kararsız halini birlikte çalıştığımız ilk günden hatırlıyorum. Birlikte ilerleme kaydettiğimiz tüm yolları düşünüyorum. Bir daha asla sevmeyeceğime yemin ettiğim birini sevmeme izin verdim. Onun yanında güvenle duruyorum, istediğim zaman istediğimi söyleyebileceğimi biliyorum ve o da ya beni dinleyecek ya da şakacı bir şekilde tartışacak ve saçmalıklarımı bana geri püskürtecek. İnsanların en kötü günlerini görmesine izin veriyor. Artık günlük antidepressan haplarını saklamıyor ya da kendi kafasının içinde sıkışıp kaldığını anladığımda bir yalan uydurmuyor. İkimizin de bu ilerlemeyi kaybetmesini istemiyorum ama benim zaten bir ayağım kapının dışında.

"Cade'in sana yaşattıklarının sadece yarısını biliyorum ve neden olduğu acıyı hayal bile edemiyorum. Ve Tanrım, keşke bunu ortadan kaldırabilseydim ama yapamam. Sadece elimden gelenin en iyisini yapabilirim. Ama insanların seni görmesine izin vermenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. İnan bana, biliyorum. Üç yılımı tamamen yalnız geçirdim çünkü kimseye kırıldığım tüm yönlerimi göstermek istemedim.

"Size söyleyebileceğim tek şey yalnız olmanın *berbat* bir şey olduğu. Yapılacak en kolay şey gibi görünse de bunun bir çözüm olmadığını biliyorum. Ama onun söylediklerini ciddiye aldığını görmek istemiyorum. Bu kadar yakinken, bizi seven ve sezonlarca internette aptallık yapmamızı isteyen binlerce hayranımız varken olmaz. Ve özellikle de senin hakkında söylediği *her şeyde* yanılıyorsa."

"Hepsi değil," diye boğuluyorum. "Yakın çalıştığım son iki kişiyle çok fazla çıktım."

Hayden gözlerindeki yaşların kaybolmasına neden olan bir gülümseme atıyor. "Adil, ama geri kalanı? O tamamen yanılıyor. Seninle çalışmak ya da seni sevmek zor değil. Seni sevmek şimdiye kadar yaptığım en kolay şeydi."

Gözlerimiz buluşuyor ve görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarının parıltısından onu zar zor görebiliyorum. Sadece vücudundaki gergin ve gergin soğukkanlılığı ve gerginliği, giydiği aptal Koca Ayak tişörtünü ve omuzlarındaki kırmızı fanilayı toplayabiliyorum. Ama biliyorum ki

Bütün boşlukları dolduracak kadar iyi tanıyorum onu. Gözlerindeki en hafif yeşili bile bastıran ağır korkuyu ve ellerinin titremesini biliyorum çünkü bu kadar açık olmak onu hayaletlerle karşılaşmamızdan daha çok korkutuyor.

Ama başını hafifçe sallayarak söylediği her şeyde ciddi olduğunu da biliyorum. Ve gerçek şu ki beni seviyor. *Seviyor* Ben. Kolayca, mutlulukla ve tamamen. Tıpkı benim de onun için hissettiğim gibi.

"Ne?" Aptalca bir soru olmasına rağmen sordum. Onu gayet net duydum.

"Seni çok seviyorum, İnançsız. Ve bilmelisin ki inandığım tüm saçma komplo teorileri ve canavarlar arasında en çok sana inanıyorum. En çok sana inanıyorum." Göğsü, sanki yıkılıp kalmam için bana yalvarmasına bir saniye kalmış gibi ağır nefeslerle kabarıyor. "*Dışarıda*"nın tek bir saniyesini bile sensiz geçirmek istemiyorum. Artık sen ve ben varız, Hal. İster inan ister inanma, sen hep eksik olan sihirsin ve iki beyin hücresi olan herkes bunu biliyor. Cade bile biliyor, çünkü aksi takdirde şu an yaşadığı tıslama krizini yaşıyor olmazdı. Cade'in sana yaptıklarını yaşamak bile büyük cesaret ister. Ondan uzaklaşmak ve onsuz kendi yolunu çizmek daha da fazlasını gerektirir. Sen ikisini de yaptın. Kendini bir an bile küçümseme. Ve bil ki ne olursa olsun, ben senin yanıdayım.

"Ama benim ne istediğimden daha önemlisi, senin kendini güvende hissetmeni istiyorum. Desteklendim. Yani Cade'in yapacaklarından, izleyicilerimizin söyleyeceklerinden korkuyorsanız ve bu sezonu bitirmek içinize sinmiyorsa... Bu size zarar vermekten başka bir işe yaramayacaksa? Bir süreliğine uzaklaşman gerekiyorsa, bunu yapmanı istiyorum."

"Hayden..."

"Ciddiyim," diyor. Ciddi olduğunu biliyorum. "Gerçekten. Ve bu hislerimi değiştirmeyecek."

Ama nasıl olmasın ki? Birkaç hafta içinde, ben bu bölümün dışında kaldıktan ve Skroll seçimini yaptıktan sonra, muhtemelen artık *Dışarıda* diye *bir şey* kalmayacak. Hayden ve benim tanıdığımız değil. Podcast yayıncılığına geri dönebilir ya da yeni bir şeye başlayabilir ama onu ben seçtim ve bana güvenmesini sağladım. Onu bu şekilde hayal kırıklığına uğratmak affedilemez bir duygu.

Çünkü kendime inanacak ve şüphecileri bastıracak kadar cesur değilim.

Hayden'in odayı geçip bana yaklaştığını duymuyorum ama ellerini yüzümün kenarlarına götürüp gözyaşlarımı siliyor. Bu sadece gözyaşlarımın daha çok akmasına neden oluyor ve göğsüne gömülüyorum. Gömleğinde hâlâ hafif bir uçak izi var ama saçları limon mine çiçeği gibi kokuyor ve bir şeyi kanıtlamak için her yere fazladan otel beleş taşıdığına ikna oldum.

Bana sımsıkı sarılıyor, bir eli saçlarımda, diğeri beni göğsüne bastırıyor. Çok sıcak, çok güvenli, çok sevgi dolu, ama keşke bu bana mutluluğu her şeye tercih etmem için gereken son cesareti vermeye yetseydi.

"Sorun değil. Kendine iyi bakman için ne yapman gerekiyorsa yapmanı istiyorum." Hayden başımı göğsüne doğru eğiyor ve başparmağını dudağımın kıvrımında gezdiriyor. "Bu geri çekilmek ve ihtiyacın olan zamanı ayırmak olsa bile. İhtiyacın olan her şey için her zaman burada olacağım."

Ona doğru eğiliyorum, kollarımı omuzlarına doluyorum ve dudaklarında buluşuyoruz. Onu sevmeyi çok kolaylaştırıyor ve sevmekten korkmamamı sağlıyor ama şu anda onu öpmek, gitmemem için yalvarıyormuş gibi hissettiriyor ki buna söz veremem. Gömleğimi kavırıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, gömleğinin altında olduğunu bildiğim dövmelemin izini sürüyorum ve iç çekmesine ve bana daha sıkı sarılmasına neden olacak şekilde dudağını ısıırıyorum.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor. "Sadece benden ne istediğini söyle."

Ona onu sevdiğimi de söyleyebileceğimi biliyorum ama bunun hep *doğru* zamanda olmasını istedim. Veda yerine bir kutlama gibi hissettirdiği zaman gelmesini istiyorum, bu yüzden şimdilik bunu kendime saklıyorum. Yanaklarının kıvrımlarını okşayarak uzaklaşıyorum. "Şimdi mi? Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Son birkaç günü değerlendirmek için."

Hayden beni bırakıyor ve başını sallıyor. "Tabii ki."

Kendimi hazır olmadığım bir şeyi yapmaya ikna etmeden önce ayrılıyorum ve çantamı alıyorum. Kapıya yönelmeden önce Cthulhu'nun başını okşuyorum.

"Hallie," diye ekliyor Hayden. Gözlüklerinin altından gözlerini siliyor ve gözyaşlarının geri kalanını burnuna çekiyor. "Bir kriptid olma. İnsanlar seni görmeli ve Tanrı biliyor ki önümüzde yeterince kriptid avlama işi var. İşimizi zaten olduğundan daha da zorlaştırma."

Bana her şeyin yoluna gireceğini hissettiren yumuşak bir gülümsemeyle bitiriyor. Uzaklaşırken ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışırken tutunabileceğim bir ışık şeridi.

2 TF@QEQDDFTLLXAD@QR
+ @W@SHUDRHMSGDJNLATBG@L@BGHMD
1 DOK@BDOQNSDHMONVCDQVHSGA@JHMF EKNTQ

Başımı kaldırıp Nora'yla aramızdaki ince not defterindeki listeye bakıyorum. El yazısı pek arzulanan bir şey değil ve sanırım aramızda paylaştığımız bir buçuk şişe şarabın da bununla bir ilgisi var. Ama pembe, parıltılı jel kalemle not aldığı saf kötülük beni büyülüyor.

"Nora, bunlar kimin için?"

Gözleri şarap kadehinin üzerinden kısılıyor. "*Kim olduğunu biliyorsun.*"

Ne yazık ki kim olduğunu biliyorum. Son birkaç gündür, her ne kadar evimin dışındaki dünyayı görmezden gelmeye çalışsam da, Cade beynime sızmaya devam ediyor ve zihnimin arkasındaki meraklı cinler internette ne tür bir fırtına koptuğunu bilmek istiyor. Acaba insanlar yollarına devam edip unuttular mı, yoksa *The Out There*'in gerçek hayranları galip geldi ve nefret edenleri karanlığa mı itti?

Ama bakmaya çok korkuyorum ve kesinlikle sormaya da çok korkuyorum.

Hayden'dan ayrıldığımdan beri telefonumu açmadım bile. Her gece ondan gelen milyonlarca bildirim ve "iyi geceler" mesajıyla tekrar açacağımdan eminim. Onun sesini duymadan uykuya dalmak zor ama henüz kaçtığım her şeyle yüzleşemiyorum. Nora'nın onu bilgilendirdiğini ve en azından iyi olduğumu bilmesini sağladığını biliyorum.

Olanları sindirmek için zaman ayırmanın ve ortalıkta görünmemenin doğru karar olduğunu düşündüm. Şimdi kendimi korkak gibi hissediyorum. "Jelibonların olayı ne?"

Nora'nın gözleri büyür. "Amazon'a gir. Şekersiz jelibonlarla ilgili yorumlara bak."

"Telefonum yanımda değil."

İnliyor. "İyi, altına sıçmana neden oluyorlar. Şiddetli bir şekilde."

"Laksatifler de öyle."

"Evet."

"Yani, Cade'in altına sıçmasını sağlayarak ondan intikam mı almak istiyorsun?" diye sordum. Yani, çok tatmin edici olurdu ama aslında hiçbir şeyi *düzeltilmezdi*.

"Hayır, hepsi değil. Un bunu yapmaz. Sadece iğrenç."

"Doğru. Ben... şimdi filmi izlemeye geri dönüyorum."

Nora bir krizi atlatmanın diğer en iyi yolunun kafayı bulup *Big Fat Liar*'ı izlemek olduğunu düşünüyor, çünkü görünüşe göre Frankie Muniz tekrar saldırıyor. Bu işe yarar mı ya da *Cosmo*'da seks tüyosu olarak gösterilir mi bilmiyorum ama filmin sonunda kesinlikle Cade, Hayden ya da *The Out There*'i düşünmüyorum. Paul Giamatti'nin mavi tenini ve turuncu kaşlarını düşünüyorum ve bu filme nasıl girdiğini merak ediyorum. Yine de Nora'yı beni buna maruz bırakmadan önce birkaç gün beklemeye zorladım. Kederimi sindirmek ve Sarah McLachlan ASPCA reklamlarını tekrar tekrar izlemek gibi özel hüzünlü aktiviteler yapmak için kendi başıma zamana ihtiyacım vardı.

Dürüst olmak gerekirse, *hepsi* korkunç değildi. Nora, Lizzie için engelli bir parkur inşa etmekten duygularımız hakkında zor ama garip bir şekilde katartik olan derin, dürüst konuşmalara kadar her şeyle dikkatimi dağıtmakta harika. Bunlardan biri

beni bir tavşana götürdü.

Google'da "gri aseptiel" ifadesini aramak bana rahatlatıcı geliyor ve kendimle ilgili bir kelime arama bulmacasındaki son gizli kelimeyi bulmuşum gibi hissettiriyor.

Film bittiğinde ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadığında, tekrar ağlamaya başlıyorum. şarabı, otu ve muhtemelen PMS'i suçluyorum. "Olamaz!" Nora feryat ediyor. "Çok iyi gidiyorduk! Sırada canlı aksiyon *Scooby-Doo* filmlerini mi izlese?"

"Hayır!" Ben ağlıyorum. "Gizemleri çözüyorlar. *Biz de* bunu yapıyorduk."

"...Doğru. Biliyor musun, daha önce Gizem Çetesi tarafından tetiklenen birini hiç görmemiştim." "Hayden Velma'ya benziyor. Ama bir *erkek*."

"O... evet, öyle. Bu adil bir sebep."

"Üzgünüm. Ve kafam karışık."

Ellerimin içine çöktüm. Cheetos'um bile yok. Bunu bir noktada mırıldanıyor olmalıyım çünkü Nora sırtımı sıvazlıyor ve telefonunu yüzüme doğru sallıyor.

"Merak etmeyin. Jamie Cheetos getiriyor."

"Jamie buraya mı geliyor?"

Tanrım, Jamie beni bir paket Cheetos'a ağlarken görecek. Kocaayak çiftleşme çağrıları üzerine beyin fırtınası yaptığım bölümün kötü olduğunu sanıyordum.

"Evet, ona gerçekten bunu yaşadığımızı söyledim." "Sen mi? Bence çoğunlukla *ben* yaşıyorum."

"*Hayır*," diye mırıldanıyor. "*Sen* üzgün *olduğun* için ve Cade'in taşaklarını peynir rendesiyle ovmak istediğim için üzgünüm ama *yapamıyorum*."

Çünkü *bence* bu ağır bir suç."

"Bu tamamen ağır bir suç," diye burnumu çekiyorum.

"Ama kefaletle seni hapisten çıkarırım." "Yine de sabıka kaydım olur."

Kapı çalındı. "Bunu nasıl bu kadar hızlı yapabildi?" Nefes nefese kaldım.

"Yirmi dakika önce Cheetos istediğini söylemiştin."

"*Az önce* söyledim."

"Bu ilk sefer değıldi."

"Oh..."

Nora koltuktan fırlar ve Jamie için kapıyı açar. Sevinçli bir çığlık atar ve kollarını Jamie'ye dolar. Jamie, her zamanki gibi, onu kollarının arasına alır ve sıkar.

Hüzünlü kucaklaşmalarını sadece kızın eline bir Crunchwrap sıkıştırmak için keser. Sonra bir ciyaklama daha.

Jamie kanepede bize katılıyor, sırt çantasını silkiyor ve büyük Cheetos paketimi bana uzatıyor. Bir dahaki sefere Skroll ofislerine gittiğimde Chloe'ye ona zam yapması için yalvaracağıma karar veriyorum. O bunu hak ediyor.

Olimpik bir yüzücü gibi Cheetos'un içine daldım.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Gerçekten bunu yapmak zorunda değildin." Omuz silkti. "Giderleştiriyorum."

Nora mutlu bir şekilde Crunchwrap yerken ve bir kadeh şarabını yudumlarken, Jamie'nin ona nasıl baktığına ve onun küçük, tuhaf parçalarını hiç düşünmeden nasıl sevdiğine bakıyorum. Bu bana Hayden özellikle aptalca ya da saçma bir şey yaptığında kalbimin nasıl hissettiğini düşündürüyor. Şaşkınlık içinde *X-Files*'ın tema şarkısını mırıldandığı ya da Bill Pullman'ın *Bağımsızlık Günü* konuşmasının sözlerini ağzında gevelediğı anlarda ona aşık oldum. Bazı insanlar gerçek anlamda kendileridir ve Hayden da onlardan biri. Onun bu yönünü severdim. Hâlâ da seviyorum.

"Ofisten mi geldin?" Nora ona sorar.

Kollarını başının arkasına doğru uzatarak başını sallıyor. İfadesinde sanki bütün günü bilgisayarının başında geçirmiş ve kafasını kaldırmaya fırsat bulamamış gibi bir yorgunluk var. "Mothman bölümünün montajı neredeyse bitti. Bu arada iyi görünüyor. Siz ikiniz kamerayı daha iyi kullanıyorsunuz."

Kamerayla daha iyi oluyorsun, düzeltmek istiyorum. Ben düzeltemeden o

inliyor. "51. Bölge bölümü olsa da..."

"Ne olmuş ona?"

Jamie ellerini yüzüne sürüyor. "Çok zor. Bugünün tamamını konuşan kafa bölümlerini çekerek ve yeniden çekerek geçirdik ve bu... Hayden'ın..."

"Berbat mı?" Nora araya giriyor. Kaşlarımı çattım.

Jamie, "Hayır," diye çekindi.

"Bocalıyor, değil mi?" Ben soruyorum. Jamie'nin bunu söylemesine gerek yok, çünkü yüzünden okunuyor. Bunun olacağını biliyordum ve Hayden ne kadar cesur görünmeye çalışırsa çalışsın, o da sonunun böyle olacağını biliyordu.

"Bocalama bunun için iyi bir kelime."

Suçluluk duygumu bir parça daha Cheetos yiyerek bastırmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. "Nasıl yani?"

"Başlangıçta olduğu gibi - senaryosuna çok fazla güveniyor, ahşap, ve tartışacak bir şeyiniz olacakmış gibi yanına bakıp duruyor, ama..."

"Ben orada değilim," diye bitiriyorum.

Başka bir baş sallama. "Bence bunu sadece sezonu güçlü bir şekilde bitirmek için yapıyor, ama siz orada olmazsanız o da orada olmak istemiyor."

"*Dışarıdaki* Hayden'ın. Onun bana ihtiyacı yok," diye karşılık veriyorum ama bunun doğru olmadığını ben bile biliyorum. *Out There*, Hayden'la *birlikte bizim* yaptığımız harika bir şey. Onu dünyanın dört bir yanında takip ettiğim, hayaletlerin sahte olduğunu söylerken, komplo teorilerinde delikler açarken onun parlak renklerini ve duygularını ortaya çıkardığım gelecek sezonları düşünüyorum.

"Sana ihtiyacı olsun ya da olmasın, bence seni orada *istiyor*. Daha iyisini bilmeseydim, senin bile bazı şeylere yaklaştığını söyleyebilirdim," diye takılıyor Jamie.

Bir Cheeto'da boğuldum. "Kesinlikle

olmaz." "Emin misin?" Nora soruyor.

"Olumlu. Korumam gereken bir imajım var, lanet olsun."

Birkaç saat daha kanepede somurtuyoruz, ta ki Jamie eve dönene kadar. Yatmak için üzerimi değiştirdiğimde, çekmecemdeki tişörtlere göz gezdiriyorum. Bir tanesi dikkatimi çekiyor. Hayden'ın "İnanmak İstiyorum" tişörtü. Parmaklarımı yıpranmış kumaşın etrafında kıvırıyorum ve göğsüme yashıyorum. Henüz yıkamadım ve hala onun gibi kokuyor.

Eğer bu başka bir gece olsaydı, yarın 51. Bölge'ye gitmeden önce erkenden yatmak için ona sarılmış olurdum. Sanki bizi bekleyen her neyse onunla yüzleşecek cesareti aniden bulacakmışım gibi çantamı hazırlamaya çalışıyorum.

Tişörtümü giyiyorum ve Nora'yla paylaştığım banyoya giriyorum. Dişlerini fırçalıyor ama ben girince duruyor. Sonra tişörtüme bakıyor. Aynada gözleri bana kayıyor. Sonra tişörtüme. Sonra tekrar bana. "Kızım."

"Ne? Çekmecemdeydi."

Nora lavaboya tükürüyor. "Buraya gelip kalacak bir yer istediğin zamanı hatırlıyor musun? Sana fikrini neyin değiştirdiğini sormuştum. Bana Cade'in sana bunu yapmasına artık izin vermediğini söylemiştin."

Hayatımın en zor gecelerinden biriydi ama atlattım. Ve ondan da kurtuldum. Beni *Noobie Brothers*'ta istemediğini, ancak birlikte yatmaya devam etmek istiyorsak edebileceğimizi söylediğinde temiz bir ayrılık yapmaya karar verdim. Hayır dediğimde, yıllardır sadece derime saplanan sözlü pençeler ortaya çıktı.

Tüm bunları unutmanın kolay olmayacağını biliyordum ama daha önce bir kez

kazanmasını engellemiştim. Sanırım bunu tekrar yapabilirim.

Tekrar yapmak *istiyorum*.

"Daha önce kendin için savaşmıştın," diyor Nora. Bir yüz maskesi uygulamaya başlar. "Sadece söylüyorum. Oh, ve madem inzivaya çekildin, belki de bunu görmelisin."

Telefonunu tezgahın üzerinden Hayden'ın sayfasında paylaştığı bir gönderiye doğru kaydırıyor. İkimizin kuzeyde Kocaayak avlarken çekilmiş bir fotoğrafı. Hayden beni hiçbir fotoğrafta çekememekten bıkmıştı, bu yüzden iki yaşlı balıkçıdan bizim için fotoğraf çekmelerini istedi. İkisinin de bunu anlaması gerekti.

Çok mutlu görünüyoruz. O an her şey basit geliyordu, ikimiz de ilişkimizin nasıl olabileceğinin heyecanına kapılmıştık. Cade'i ya da yaptığım herhangi bir şeyin nasıl algılanacağını düşünmüyordum. Kocaayak avını, karşılaşacağım sivrisineklerden nasıl kaçacağımı ve Hayden'a ne kadar aşık olduğumu düşünüyordum.

Başlığını okudum, iğneleyici espriler ve kelimelerle ilgili her zamanki olağanüstü becerisiyle dolu ve en önemlisi, benim hakkımda bir bölüm. Sözleri bana yüz yüze söylediklerinden pek farklı değil ama yine de takdir ediyorum.

2YHUWKH SDWMIH ZGDVWKHUHRVEHHQ DORWRI WDON RQOLQH DERXWRXUMKRZDQG+DOOLH DQG,DQG
QRWDOORI LWLVJ UH DW,NQRZ LWRVWKH QDWXUH RI EHLQI DS XEOLF ILJ XUH EXWZ KHQ LWJH WVS
HUVRQDOLWRVKDUG WR VWD\ TXLHW

,WKLQN KRZSHSOH WUHDWRWKHUVVD\ VDORWDERXWWKHP DQGOLWWOH DERXWWKH SHSOH
WKH\ PLVWUHDW,W VMDORWZ KHQVRPHRQH XVHVWKHLUS ODWIRUP WR VSUHDGKDW H DQGUXPRUZ
KHQWKH\ FRXOG EH,GRQRW NQRZ Z S URP RWLQJ WKHLURZ Q VKRZ EXWWKDWRVQRQH RI P\
EXVLQHVV,JXHVV

:KDWLVP\EXVLQHVWVKRXJ KLVRXUVKRZDQGP\FRKRWW#WKHRXWWKHUH EHJDQILYH\H DUVDJR
LQP\FORVHWEHFDXVH ,KDGQRWILXUHGRXWKZRWR EXLOG DUHFRUGLQIERRWK \HWDQG,EURXJ
KWOLVWHQHUVVWRULHVDERXWHYHUFRQVSLUDF\DQGFUSWLG,WKRXJ KWSHRSOH VKRXOG NQRZ
DERXWDOOIURP RQHGHVN1RZ\WKZKDVPHWUDYHOLQJ DURXQGWKH FRXQWU\ ORRNLLQJ IRUJ
KRWWVDQG PRQVWHUVDQG KDVDZLGHUDXGLHQFHWKDQ ,FRXOG HYHULPDJLQH,VHULRXVO\
FDQRWEHOLHYH\RXJ\VDUHDOKHUH WR OLVWHQ WR XVDUJXHDERXWDOLHQ FRUS VHV OLNHZ
GDPQ

%XWDOORI WKDWLVEHFDXVH RI#KDOOLHEDUHHWWZ KRSOXFNHG PHRXWRI
REVFUXULW\ DQGPDGHDGHFHQWVKRZJUHDW)RUVRPHRQHZKRG RHVQRWEHOLHYH LQDQRI
WKLVVWXII VKHEHOLHYHG LQWKLVVKRZ IURPWKH EHJLQQLQJDQG,DPVRJUDWH\KRWKDW%&W,RP
HYHQPRUJUDWHIXOWKDWVKHRVWKH RQH,JHWWR GRWLZWK

1RWRQO\ GRHV+DOOLH VHHPWR DOZ D\VNQRZZKDWWR GRWR PDNHRXUVKRZNLFNDDV
VKHRVRQH RIWKHNLOGHVWXQLHVWPRVWLQFUHGLEOH SHRSOH ,RYH HYHUNQRZQDQGVSHQGLQJ
HYHUGDZLWK KHUPDNHVPWKH OXFNLHVWJ XLQWKH ZRUOG \$QRQHZKRGLVDJ
UHHVREYLRXVO\ DGRHVQRWNQRZ KHUWKDWZ HOORUE VXFNV&DVHFORVHG
,NQRZWKH IDQVRIRXUVKRZORYH KHUDVPXFKDV,GREXWLIWKHUHRVDQ\ TXHVWLRQDERXWLW,DP
DOZ D\VSURXGO\ 7HDP+DOOLH 3DUWQHULQ FULPH%HVWUHLHQG)D🙄RULWH 1RQEHOLHYH

36,I\RXUHVSRQGGZLWK QDVW\ FRPPHQWV ,NQRZKRZ WR XVHDEORFN EXWWRQ -XVWDVN=DN%DJ
DQV

Yorumları açmak için tıklıyorum. ZaddyBigfoot adlı bir kullanıcıdan gelen ilk yorumda basitçe "Bu adam neden ig'de zak
bagans'ı engelledi?" yazıyor ve beklenmedik bir şekilde umut verici bir alamet gibi geliyor. İnsanların Cade'in sözlerine
benim beynim gibi bağlanacağından endişe ettiğim için günlerdir internetteki her şeyden uzak duruyorum, ancak bu yorumları
hızlıca okuduğumda küçük ama gürültülü bir azınlıktan çok korkmuş olabileceğimi anladım. Ve bu kezzap hayatta kalmadı.

2PJREVVHVGZLWK WKHVH WZ R

,JWKHUH LVQRVHDVRQWZ R,DPJRLQJWR HDWP\DUPLVJ

+DOOLHRVWKH EHVWWKLQJ WR KDS SHQWR WKL VVKRZ

:HORYH ERWK RI\RXVRPXF

2NIDQGRPDJUHHPHQWWR UHIHUWR &%DVTELWFKIRRWUIURP KHUHRQW

1RWKDWRVLQVXOWLQJ WR %LJIRRW

Nora kaşlarını kaldırarak, "Yarın 51. Bölge'ye gitmezsen en azından birkaçının çok üzüleceğini tahmin ediyorum," diyor.
"Onlara inanabilirsin ya da Cade ve onun sikik ordusuna."

Telefonunu ona geri veriyorum ve odamda kayboluyorum. Günler sonra ilk kez telefonumu açıyorum. Kısa devre yapıyor
ve tüm bildirimler yüzünden yeniden başlatmak zorunda kalıyorum ama sakinleşince yorumları incelemeye başlıyorum. O
kadar çok sevgi ve destek var ki ve sezonun şimdiye kadarki en komik anlarından oluşan sevimli derleme videolar var.
Beklemediğim derecede bunaltıcı. Bunun ne kadarının Hayden'ın paylaşımıyla ilgili olduğunu ya da insanların beni
gerçekten de görüldüğü kadar önemseyip önemsemediklerini bilmiyorum.

Sosyal medya uygulamaları patlamayı bıraktığında, bazı mesajlarım geliyor. Birkaç spam, Nora'dan internette bulduğu
tuhaf kedi videolarıyla ilgili birkaç mesaj ve en önemlisi, ayrı kaldığımız her gece Hayden'dan gelen iyi geceler mesajı.

Bir süre yatakta oturuyorum, bunalmış bir halde korkularımı zihnimin en ücra köşelerine itmeye çalışıyorum. Google'dan
51. Bölge'ye gidiyorum. Çevrimiçi bir terapi hizmetine kaydoluyorum ve kısa sürede Maggie adında orta yaşlı nazik bir
kadınla eşleştiriliyorum ve bana en çok hangi konuda yardım istediğimi soran bir mesaj gönderiyor. Ona kemerini
bağlamasını söylüyorum ama o her şeye hazır görünüyor. Hayden'ın içkisinden çıkan ve şimdi komodininin üzerinde duran
plastik uzaylıya bakıyorum. *Cosmic Conspiracies*'in bir bölümünü bile izledim.

Sonra dizüstü bilgisayarımı açtım ve Cade'in podcast bölümünü tekrar dinledim. Onun beni küçümsemesini ve azarlamasını dinledim. Bana önemsiz olduğumu, öne çıkmadığımı ve uzun süre sevilmemin zor olduğunu söyledi. Ona inandım çünkü başka bir şeye nasıl inanacağımı bilmiyordum.

Ama artık bunu yapmak zorunda değilim.

Kendime, *Dışarı'ya* ve sonrasında gelecek her şeye inanıyorum.

Hayden'a duyduğum aşka ve bunun için savaşmaya değer olduğuna inanıyorum.

Chloe'ye yeni bir e-posta açıyorum, Kevin ve İK'ya cc yapıyorum, Cade'in podcast'inin bağlantısını gövdeye yapııştırıyorum ve yazmaya başlıyorum.

+L&KORH DQG&KDPS

,ZDQWWR EULQJVRPHWKLQJ WR \RXUDWWHQWLRQ

Bölge 51 için çantamı hazırlamayı bitireceğim.

Her zaman olduğu gibi, uzakta geçirmeyi planladığımız birkaç güne yetecek kadar eşya ve bol miktarda iç çamaşırı aldığımı emin oluyorum. Spor çantamın fermuarını çekiyorum ve "İnanmak İstiyorum" tişörtümü kot pantolonumun içine sokuyorum. Bu, tartışmasız, en önemli kısım.

Gece geç saatte e-postamı gönderdikten sonra, Hayden'ın herhangi bir değişiklik yapıp yapmadığını görmek için seyahatimizi planlamak için kullandığımız ortak Google Doc'u kontrol ettim. Yapmamıştı.

DP + D\ GHQ GURS VRII &WKXOKX

DWFDWKRWHO DP \$ OOP

HHWDW6NUROORIILFHVWR ORDG XS

FDUDP P S P ' UYHWR 5 DFKHO1 9

Nora ve ben planladığımız gibi Skroll ofislerinde buluşmak üzere Hollywood'a gitmek için erkenden arabama doluyoruz. Jamie'ye ulaşmaya çalışıyor ama aramaları ve mesajları cevapsız kalıyor. Hayden'ı birkaç kez aramaya çalışıyorum, ancak EMF okumalarını bozmamak için seyahatlerde telefonunu genellikle kapatıyor, bu yüzden ona ulaşmayı beklemiyorum.

Saat henüz erken ve şirketin çoğu henüz ofise gelmedi, ancak açık ve beyaz masalar ve bilgisayarlar denizi arasında Hayden veya Jamie'yi bulamıyoruz. Hay sikeyim.

Nora hâlâ nefes nefese, "Mutfağı kontrol edeceğim," diye homurdanıyor.

Hâlâ ne yaptığımı bilmiyorum. Cade'in yıllarca çektiği eziyeti ve internetteki yorumlarından duyduğum tiksintiyi ortaya dökmek iyi bir fikir miydi bilmiyorum ama yapabileceğim tek şey buymuş gibi hissettim. Bunun beni kovdurup kovdurmayacağı ya da *The Out There*'i şu anda olduğundan daha fazla batırıp batırmayacağı konusunda hiçbir fikrim yok.

Ama denemek zorundaydım.

Nora ortadan kaybolurken ve ben nefesimi toplamaya çalışırken, Kevin yanında genç bir kızla ofise doğru hızla ilerliyor. Uzun boylu, koyu renk saçlı, kulağının arkasında bir defter ve kalem tutuyor. Sıra dışı tarzını seviyorum, sanki daha cesur seçimler yapmaya çalışıyor ama korkuyor gibi.

"Hallie!"

Bu sabah e-postalarımı okuyan birinin sesine benzemiyor... En iyi gülümsememi taklit edip naz yapmaya karar veriyorum. "Günaydın, Şampiyon."

"Hallie, yeğenim Effy ile tanışmanı istiyorum. Bu yaz burada staj yapacak ve programınızı ne kadar beğendiğinden bahsetti. Eğer buralarda olursan seninle tanışmak isteyeceğini düşündüm. Son bölümü çekmeye gidip gitmediğinden emin değildim."

Bizi beş dakika bekleten çöp kamyonuna lanet mi edeyim yoksa Kevin'in hâlâ son bölümü *istemesi* karşısında rahatlayarak iç mi çekeyim bilemiyorum. Yine de dizimizin buna değdiğini kanıtlamak için bir şans daha ve kendimi savunmanın beni kıcımdan ısırmadığının kanıtı.

"Evet, Nora ve ben onlarla orada buluşacağız," diyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Effy."

Effy'de, keşke onun yaşındayken bende de olsaydı dediğim bir sertlik var; sıkı bir el sıkışma ve kararlı bir bakış.

Kevin'in telefonu çalar ve yere bakar. "Kusura bakmayın, ikiniz de. Hızlı bir toplantıya girmem gerekiyor, aranızda

konuşmakta özgürsünüz." Kevin bir konferans odasına girer. Ona etrafı göstermem gerekiyor mu? Ona otomatın nasıl çalıştığını öğretmem mi gerekiyor? Bu kız her ne kadar iyi görünse de, biraz acelem var. Nora döndüğünde buradan gideceğiz.

"İzlediğiniz için teşekkürler," diyorum. "Gerçekten minnettarız."

"Elbette. Son iki bölüm ve umarım ikinci sezon için sabırsızlanıyorum."

Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Pek çok şey hâlâ belirsiz ama bir çocuğu hayal kırıklığına uğratma fikrinden nefret ediyorum. Yirmiden fazla olamaz. Neyse ki Effy benim için devam ediyor.

"Kevin amcama yalvarıyordum-" "Ona

Kevin demene izin mi veriyor?"

"Aksine mi?" diye soruyor.

"Biliyor musun, boş ver."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Effy

dedi ki. "Tabii ki."

Not defterinin köşesini karıştırıyor. "Bütün bu adamların arasından nasıl

sıyrılıyorsun?" Kaşlarını kalkıyor. "Nasıl... öne çıkıyorum?"

"Evet. Skroll'un videolarını yıllardır izliyorum ve her zaman eğlenceliydi, ama sadece... hepsi erkekti. Sıradan beyaz adamlar olmayan çok az insan vardı. Sonra senin şovun yapıldı."

Skroll her zaman biraz erkekler kulübü olmuştur. Nora ve diğer bazı yazarlarımız ve katkıda bulunanlar geçerken göründüler, ancak programlarında öne çıkan çok az kadın oldu. Cade'i memnun etmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki burada yapılacak ne kadar çok iş olduğunu fark edemedim.

"Bilmiyorum," diye devam ediyor, sözleri hızlanıyor. "Kendin olmanın ve başarılı olmanın bir yolunu bulmuşsun gibi

hissediyorum. Sanırım benim durduğum yerden, kendin olmayı ve bunun yeterli olmasını hayal etmek zor. Her zaman ne

istediğini söyledin ve Hayden'ın seninle aynı fikirde olmamasını umursamadın. O da bunun için sana saygı duydu. İnsanların

ne düşündüğünü umursamaman hoşuma gidiyor." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

Elbette, *The Out There*'de karşılaştığım kız enerjikti, her zaman savaşımaya ve kendini savunmaya hazırды. Hayden'la bunu

yapabileceğimi hep biliyordum. Kameralar için eğlenceliydim ama

her zaman böyle olmamıştır.

Yıllarca, başarılı olmak ve Cade'i memnun etmek için yapmam gerektiğine inandığım şeyleri yaptım. Bunu bu kadar uzun

süre yapan kıza çok kızgındım. Cade'in benim çıkarlarımı düşündüğüne kim inanabilirdi ki?

Ama öğrendiğim bir şey varsa o da inançların değişebileceğidir.

"Bu benim ilk *gerçek* işim. Sanırım yeterince iyi olmak konusunda gerginim." Gözlerinde *kıçlarına tekmeyi basmak*

istediğimi söyleyen bir bakış var ve buna saygı duyuyorum. Keşke onun azmi bende de olsaydı. "Ciddiye alınmak istiyorum."

Yıllar önce duymaya ihtiyacım olan şeyi düşünüyorum. Kendimi savunmam için bana ne değer verirdi? Ne beni daha

cesur yapardı? Geçmişe ders veremem-Hallie. Sadece ilerleyebilirim. Ve sadece elimden gelen iyiliği yapabilirim.

"Bence... Bence sana olduğun gibi inanan insanları bul ve geri kalanını siktir et." Gülüyor.

"Kolaymış gibi söylüyorsun."

"Öyle değil," diyorum. "Her zaman değil, ama buna değeceğini garanti ederim."

"Doğru." Boğazımı temizler. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Bu biraz utanç verici ama Instagram'da bahsettiğin saç

boyasından bir kutu aldım. Ama pembe rengini aldım. Influencer kültürü en iyi haliyle sanırım. Nasıl görüneceğinden emin

değilim."

"Lanet olsun," diyorum. "Bana gerçekten sponsor olmaya başlamaları gerekiyor."

Telefonum cebimde vızıldıyor ve Shocked Pikachu konferans odasından bağırışlar yankılanıyor. Effy de ben de kapıya

bakıyoruz. Hemen Kevin'ın sesini duyuyorum... sonra da Cade'in.

Kapı açıldı ve Cade dışarı fırlayıp doğrudan bana doğru hücum etti. Bir noktada, onun sarı bukleleri ve büyük mavi

gözleri başarımın anahtarı gibiydi. Beni saatlerce dinler, zeki ve akıllı olduğumu ve benim gibi birinin olmadığını söylerdi.

Birlikte harika şeyler yapacağımızı söylerdi. Beni sevdiğini söylerdi çünkü bu beni ayakta tutardı. Benden o kadar çok şey

aldı ki ayrıldığımda kim olduğumu bile bilmiyordum. Ama şimdi, çok daha iyi bir fikrim var.

Saçları dağılmış, yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuş. Cade'in bu yönünü pek çok kez gördüm. Tabaklarını kaldırmazsam,

duşta ya da hazırlanırken çok geç kalırsam, planlarına uymak istemezsem. Bağırır, beni küçümser, kazanana kadar asla rahat

vermezdi. Hak ettiğimin bu olduğuna inanırdım. Sonunda önemli olmak için katlanmam gerektiğine inandım.

Artık buna mecbur olmadığımı biliyorum.

Cesurum (perili evlerde pek çok gece geçirdim ve bir kez kampa gittim), zekiyim, yetenek konusunda çok iyiyim ve

ilgilenilmeyi hak eden biriyim. Sevilmeyi ve Cade'den çok daha iyi biri tarafından sevilmeyi hak eden biriyim.

"Ne istiyorsun?"

"Ne yaptın sen?" Cade öfkelendi.

Demek Kevin e-postamı okumuş. Bundan ne anlam çıkaracağımı henüz bilmiyorum. Skroll, Cade'e bedelini ödeyeceğim bir ceza mı veriyor yoksa onun saçmalıkları hakkında *gerçekten* bir şeyler yapacaklar mı emin değilim.

"Onlara bunların hiçbirinin doğru olmadığını söylemeni istiyorum-"

"Cade." Bakışlarım daralıyor. "Hepsini kendin söyledin. Bunu sen *teşvik ettin*. Herkes ne dediğini biliyor ve sen bununla gurur duyuyordun. Ne değişti?"

"*Her şeyimi* kaybedeceğim. Çünkü sen yalancı bir kaltaksın. Onlara bunun doğru olmadığını söyle-"

Bileğimi kavlıyor. Sesi kızgın ama *çaresiz*. Cade hiçbir şey *istemez*. Cade istediğini alır ve her zaman kazanır. Her zaman. Hayatımda ilk kez bir şey için yalvardığını duyuyorum.

Sözleri karşısında irkilmiyorum. Bana ne isterse diyebilir. Elimi çekiyorum, onu ıslak tuvalet kağıdıyla birlikte ait olduğu umumi tuvaletteki su gibi üzerimden silkeliyorum.

"Neden umursayayım ki? Bana yaptığın onca şeyden sonra neden umursayayım?" "Çünkü beni *kovdular*, Hallie."

"Pardon, *ne* dedin?"

"*Kovuluyorum!*" diye tekrarlıyor, sanki anlamam için başka bir cümlede duymam gerekiyormuş gibi. Belki de öyle.

Beynim durdu. *Kovulmak*. Cade *kovuldu*.

Belki de ilk kez bu kadar bariz bir şekilde yaptığı boktan davranışlar yanına kâr kalmadı. Doğal olarak bu beni sevindiriyor. Bir işi olmayacak.

Noobie Brothers'ı olmayacak.

Noobie Brothers'ın yarış dışı kalmasıyla.

Ben de bir cevap ya da işe yarar bir şey vermek yerine gülüyorum.

"Gülüyor musun? Ben kovuluyorum ve sen *gülüyor* musun? Bu hiç komik değil,

Hallie." Başımı sallıyorum. "Tabii, ama neden umurumda olsun ki?"

"Çünkü bunu yapmalarına izin veremezsiniz. Skroll *her şeydir*. Eğer programımı kaybedersem, işimi kaybedersem ne yapmam gerekiyor?"

Onsuz ben bir hiçim."

"Utanç verici."

Dünyanın oyun oynayan daha fazla pisliğe ihtiyacı yok.

"Hallie-" diye yalvarıyor Cade, elleri yüzüme geliyor. Bakışları yumuşuyor ve bana yalvarıyor. Bu ses tonunu onun en kötü anlarından biliyorum.

Kişisel algılama.

Senin için sadece en iyisini istiyorum.

Kimse seni benim sevdiğim gibi sevmeyecek. Bunu biliyorsun.

Effy arkamda dolanırken, muhtemelen Skroll'un nasıl bir işyeri olduğunu merak ediyordur, ne demek istediğimi kanıtlamam gerekiyor. Diğerlerinin canı cehenneme.

Elini kendimden uzaklaştırıyorum ve tokat yemiş gibi geri çekiliyor. Tokatlanmaya çok yakındı. "Dokunma bana. Asla."

"Böyle yapma-" "Böyle yapacağım."

"Lütfen, Hal. Sana *yalvarıyorum*."

"Bana yalvarıyor musun?" Gülümsüyorum. Yalvarmak kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti.

Yüz ifadesi düştü. Tekrar. "Evet. Lütfen. *Lütfen*. Tüm bunları iptal et."

Üç yılımı Cade'in arzularına boyun eğerek ve onları kendimden üstün tutarak geçirdim. Üç yıl boyunca kendim yerine başkasını seçtim. Neden başka zaferler kazanmasına izin vereyim ki?

"Hayır," dedim.

"*Hayır mı?*" diye tersledi. Artık gözlerindeki öfkeyi biliyorum. "Ne dedin sen?", "Tekrar etmek ister misin?" ya da "Sanırım seni yanlış duydum." gibi sözler takip edecek. Ama bugün değil.

"Hayır. Sanırım seni kovmalarına izin vereceğim."

Gözleri büyüyor ve karşı koyamayacak kadar donmuş durumda.

"Ve söylediklerimi geri almayacağım. Bence onlara bana inanmaları için yeterince sebep verdiniz."

Effy'ye dönüyorum. Belki bir stajyerin önünde bok çuvalı eski sevgilimi azarlamak pek hoş bir davranış değil ama gülümsemesini gizlemek için defteriyle ağzını kapatmasına bakılırsa bir şey söyleyeceğini sanmıyorum. Bir elimi omzuna koyuyorum.

"Bence saçların pembe renkte harika görünür. Sakıncası yoksa... Gitmem gereken bir yer var."

Tam bunu söylerken, Nora topuklarının üzerinde ofise geri döndü. "Artık burada değiller!"

"Biliyorum, gitmemiz gerek." Nora Cade'e bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Acele etmesi için ona el sallıyorum. "Hadi ama.

Masasını temizlemesi için ona zaman vermeliyiz."

"Kovuldun mu?" diye sorar Cade'e. Cade'in bakışları daha da şiddetlenince ayak parmaklarının üzerinde zıplar. "Bu çok *komik*." "Nora!"

O bana dönüp dikkat kesildiğinde ben kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım bile. "Tamam, şimdi ne olacak?" "51. Bölge'ye gitmemiz gerekiyor."

Rachel, Nevada'ya doğru Dünya Dışı Otoyol'da ilerlerken 51. Bölge'nin gerçekten de hiçbir yerin ortasında olduğunu fark ediyorum. Bölge 51'e ulaşabileceğimiz en yakın yer teknik olarak yirmi beş kilometre yürümemiz gereken bir dağ. kilometrelik toprak bir patikada yürüyüp, sonra da yukarı tırmanmak.

Haftalar önce yürüyüş fikrinden vazgeçmiştim ve Hayden sonunda bana Rachel'da zaman geçireceğimizi ve dağa tırmanmadan olabildiğince yaklaşacağımızı söyleyerek razı oldu.

"Hayden, benim," diyorum telefonuma. "Tekrar. EMF ölçümlerini bozmamak için telefonunun kapalı olduğunu biliyorum ama 51. Bölge'de hayaletler değil uzaylılar varmış, o yüzden telefonunu tekrar açabilirsen harika olur. Beş dakika falan uzaktayım ve nerede olduğunu bilmek istiyorum. O yüzden beni ara. Teşekkürler."

Benzer beş mesaj daha bıraktım, hepsi de sesli mesaja düştü. Başka biri olsaydı, bunu bir tehlike işareti olarak görürdüm ve belki de hala öyledir, ama bunun *benimle* hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin Hayden'ın Amazon'dan aldığı hayalet avı ekipmanına olan sarsılmaz güveniyle ilgili olduğunu biliyorum.

Oraya vardığımızda, onu bulmanın o kadar da zor olamayacağını fark ediyorum. Rachel -nüfusu yüzün altında- neredeyse bir mil uzunluğunda, birkaç işyerinin bulunduğu tek bir şerit.

Nora arabayı yavaşlatarak, "Pekâlâ, bu o kadar da zor olmayabilir," diyor. Bana bakıyor. "İyi misin?" "İyiyim."

"Emin misin?" Son altı buçuk saattir arabada konuşmadığımız hiçbir şeyi ona söyleyecek durumda değilim. Arabamın umutsuzca bakıma ihtiyacı olduğu için beni buraya kadar getirmeye razı olduğu için o bir şampiyon. Dönüş yolunda Vegas'a vardığımızda ona bol bol alkol sözü verdim. Ayrıca Hoover Barajı'na da gitmek istiyor çünkü Megatron'u buz üzerinde nerede tuttuklarını görmek istiyor. "Seninle gurur duyuyorum, biliyorsun."

Yukarı baktım. "Neden?"

Omuz silkiyor. "Birkaç ay önce en kötü zamanlarında bana geldin çünkü başka ne yapacağını ya da nereye gideceğini bilmiyordun. Ofise gitmekten ya da Cade'i görmekten korkuyordun. Skroll'da daha fazla dayanamayacağını düşünüyordun ve şimdi onların en büyük programlarından birinin sunucususun. Cade'e siktir olup gitmesini söyledin ve şimdi elinde hiçbir şey yok."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim.

"Ama o kıvılcımı geri aldın. Fikirlerin vardı ve onları paylaşmaktan, çalışmaktan ve yaratmaktan korkmuyordun ve bu *benim* mutluyum. Sizi en parlak halinizden alıkoyacak biriyle asla zamanınızı harcamamalısınız."

Beklediğim son şey canavarlar ve uzaylılar hakkında konuşmaktan bu kadar keyif almaktı. Birinin beni çölde 51. Bölge'ye koşturmasını beklemiyordum. Özellikle de birinin beni *X- Files* tişörtüyle çölde 51. Bölge'ye koşturmasını beklemiyordum.

Ellerimi koyu gri kumaşın üzerinde gezdiriyorum ve yutkunuyorum. Bu bana kulübemizdeki o uyku sabahı, pastırma, temiz hava ve yağmur kokusunu, birbirimize dalmış olduğumuz için yanan krepleri düşündürüyor. Aylar önce, öne çıkmak ve önemli olmak istiyordum. Ama şimdi önemli olduğumu biliyorum, önemli olan insanlar için. Ve istediğim şey, bir ömür boyu o sabahları yaşamak, her gece bana iyi geceler diyecek birini, hasta olduğumda benimle ilgilenecek birini ve aynı şeyleri benim de yapmama izin verecek birini istiyorum.

Hayranlar, ilgi, başarı ve Cade'i kendi oyununda yendiğimizi bilmek; bunların hepsi pastanın üstündeki krema.

Bu gece kalacağımız ve Hayden ile Jamie'nin giriş tabelasının yanındaki küçük bir vinçten sarkan küçük bir UFO'nun önünde bir tripod ve kamera kurdukları Little A'Le'Inn'e yaşıyoruz. Nora bir çığlık atarak otoparka giriyor ve "TOKYO

DRIFT!" diye bağıyor ve eminim ki sadece yüz kişinin yaşadığı bu kasabadan kovulacağız.

Karnımda sinirlerim çalkalanıyor ve yolculuğa çıkarken yanıma aldığım küçük plastik uzaylıyı tutuyorum. Ayakkabılarım çimento dolu ve tüm kıyafetlerim çok dar geliyor. Endişeden mi yoksa kavurucu çöl sıcağından mı bilemiyorum, sanki başka bir gezegendeymişim gibi hissediyorum.

Korkumu yutuyorum ve arabadan iniyorum. Nora'nın *Hızlı ve Öfkeli* hareketleri dikkatlerini çekmiş, iki adam da atışlarını kimin böldüğünü görmek için gözlerini kısıyor ve gözlerini kapatıyor. Dışarısı taşak gibi sıcak ama Hayden da hâlâ kot pantolon giyiyor, çok uzun olduğu ve spor salonu için olmayan şortlarla aptal görüldüğü konusunda kararlı. "51. Bölge'nin Malı" tişörtünün içinde terlemeye başladı bile ve Nora da nemli görünmeyelim diye yarı saydam pudrasıyla ikimize de saldırmaktan bir saniye kadar uzakta.

"Hey!" diye bağıryorum. "Sensiz uzaylı bulmasan iyi edersin."

Hayden gülümsüyor ve bu, *burada olacağını bildiğimi* söyleyen bir bakış. "Hayır. Sadece bu."

Arkasındaki tabelaya spreyci boyayla yazılmış uzaylıyı işaret ediyor. Ben yaklaşırken gözleri üzerimde geziniyor, ta ki tişörtüme gelene kadar. O sabah kahvaltıda söylediklerini hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum, çünkü ben hatırlıyorum: "Eğer isteyerek 'İnanmak İstiyorum' tişörtü giyiyorsan beni *gerçekten* seviyor olmalısın."

Birden söylemek istediğim her şeyi unutuyorum ama bir şey söylememe gerek kalmıyor çünkü Hayden uzanıp tişörtümün kumaşını hissediyor.

"Yakınlarda bir kamera var," diyor.

Sesi hiç bu kadar güzel çıkmamıştı. Onu televizyonda keşfettiğim ve işimi korumak için altın biletim olduğunu fark ettiğim gece bile. Dünyanın en şatafatlı komplo şovunu izlemenin tüm mutluluğumun anahtarı olduğunu fark etmemiştim.

"Evet, biliyorum."

"Biri seni bunu giyerken görebilir."

"Evet," diye katılıyorum. "Olabilir. Ama ne dediğini hatırlıyor musun? Kendi isteğimle 'İnanmak İstiyorum' tişörtü giyiyorsam seni gerçekten seviyor olmalıyım. Onunla filme çekilmeye razı olduğuma göre seni daha da çok seviyor olmalıyım."

Sıcak bunalıcı ve kelimeler aramızda nem gibi yapışıp kalıyor. Bunu ilk kez söylüyorum ve günlerdir geri dönmesi için onu bekletiyorum. Bu beklediğim mükemmel an gibi geliyor.

"Ve bu oldukça çılgınca, çünkü tüm bu şeyler hakkında nasıl hissettiğimi biliyorsun. Bence 51. Bölge'deki o tepede normal şüpheli hükümet işleri yapıyorlar ve orada uzaylılar olduğunu düşünmüyorum-" Dudaklarında bir çürütme fokurduyor. "*Biliyorum*. Biliyorum, aynı fikirde değilsin."

Ama duvarları aşmanın ve gerçek Hayden'ı bulmanın yolunun uzaylılara hakaret etmekten geçtiği gerçeğine olan sevgimi gizleyemiyorum. Ya da Koca Ayak'a. Ya da Mothman'e.

"Böyle bir şeyi yapmayı sevebileceğimi hiç düşünmemiştim ve bir parçam önemli hissettiren şeyleri bulmaktan vazgeçmişti. Ama sonra seninle tanıştım... Daha farklı olamazdık ve aslında hemfikir olduğumuzdan daha fazla konuda hemfikir değiliz, ama her zaman eşit olduk. Her zaman birbirimize saygı duyduk ve birbirimizle ilgilendik çünkü bu diziyi daha güçlü kılıyordu ama *bizi* de daha güçlü kılıyordu. Birlikte başardıklarımız sayesinde daha iyi, daha mutlu bir insanım ve sana duyduğum sevgi sayesinde daha iyi, daha mutlu bir insanım.

"Skroll'a her şeyi anlattım. Onlara Fox Evans podcast'ini gönderdim. Cade'in bana nasıl davrandığını anlattım. Bunun bir fark yaratıp yaratmayacağını ya da yeni sezon şansımıza zarar verip vermeyeceğini bilmiyordum ama sen haklıydın. Cade'in beni kontrol etmesine izin veremem. Ve etmeyeceğim de. Artık vermeyeceğim.

"Sizi ülkenin dört bir yanında takip etmeye, inanmadığım şeylerin peşine düşmeye devam etmek istiyorum çünkü bize ve yaptıklarımıza inanıyorum. Ve bunu birlikte başardığımızı görmek isteyen hayranlarımıza. Bu biziz. Ortaklar. Scully'nin Mulder'ı."

Kaşlarını çatıyor ve yaklaşıyor. Boğucu çöl sıcağına rağmen, dokunuşu tam da istediğim sıcaklıkta. Mükemmel. Bir araya geldiğimizde parmakları yanağıma değiyor.

"Tam tersi," diyor. Beni bir öpücüğün içine çekmeden önce cevap veremiyorum. Yavaş ve uzun zamandır beklenen bir öpücük, saat beş gölgesinin ısırlıkları ve dilin tadı. Bedenlerimiz birbirine yapışırken onu içime çekiyorum. Kolları beni sarıyor, tamamen sarmalıyor. Terli tişörtünün kumaşını kavırıyorum ve yemin ediyorum bir daha benden uzaklaşmasına izin vermeyeceğim. Bunu düşünemeyecek kadar çok seviyorum onu.

"Doğru," diyorum, uzaklaşarak. "Senin Mulder'ının Scully'si."

"Daha iyi." Yüzüne alaycı bir gülümseme yayılıyor. "İyi

görünüyorsun." "Bu gömlek inançlarım hakkında *hiçbir şeyi* değiştirmiyor."

"Doğru," diye sırtıyor. Omzuna vurup onu itiyorum, ama beni yakalıyor, neredeyse acıtacak kadar sıkı bir kucaklamaya çekiyor, ama onu umursamayacak kadar sıkılamakla meşgulüm. Nefes alış verişlerimiz sendeleyerek, çılgınca ve çaresizce. Hayden'ın dokunuşuna hasret kalmıştım.

Günlerdir rahatım ve belki de farkında olmadan hayatım boyunca bunun özlemini çektim. Onu dudaklarım kopana kadar öpebilirim ama sarılmak... sarılmak şu anda mükemmel.

Çenemi omzunun kıvrımından çekip çıkarıyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "Ben de seni seviyorum, İnançsız."

Beni tekrar öpüyor, öpmediği günleri telafi ediyor. Burnum gözlüğüne çarpıyor ve kıkırdıyorum. Düzeltmeye zahmet etmedi.

Elleri tişörtümün kumaşında geziniyor ve beni daha yakına

çekiyor. "Bu sana çok yakışmış," diyor dudaklarıma karşı.

"Buna alışmayın. Sadece bu bölüm için alacaksınız. Arabada diğer gömleğime bir şey döktüğümü de gizleyeceğim-"

Başını salladı. "Doğru. Devam etmemiz

gereken bir maskaralık var-" "Maskaralık değil.

Uzaylılara inanmıyorum." "O zaman neden 51.

Bölge'ye gitmek için yarıştın?"

"Çünkü seni seviyorum. Ve bunu bensiz yapman fikrine katlanamıyorum."

Dudaklarında beni tadarak bunu düşünüyor. "Uzaylıları bulmaya geldin."

"*Senin* için geldim."

"Uzaylıları bulmamı izlemek için," diye fısıldıyor. "Sorun değil. Bana itiraf edebilirsin. Söylemeyeceğim.

Burada olacağını biliyordum." "Nasıl?" diye sordum.

"Sadece bir teori." Gülümsüyor ve dudağını ısıırıyor.

"Kulağa komplo gibi geliyor." Duraksıyorum, ensesindeki buklelerle oynuyorum.

"Peki... sen ne diyorsun Hallie?"

"Şu uzaylıları görelim" dedim. "

Tekrar gülümsüyor ve bir öpücük daha almak için eğiliyor. "Bu söyleyebileceğin en seksi şeydi."

6L[0RQWKV/ DWHU

Loch Ness Canavarı ile yatmak istemezsiniz."

Hayden eldivenli ellerini birbirine sürtüyor. İskoçya'nın soğuk havası yanaklarını ısıyor ve gözlük çerçevelerinin arkasından pembeye boyuyor. Birkaç kez gözlerini kırpıştırıyor, bununla nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışıyor. şimdiye kadar varış noktası olmadığını bilmesi gerekirdi.

"Evet, kötü bir zaman gibi görünüyor."

"Detaylandırabilir misiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse, yapmamayı tercih ederim. Ayrıca, ben alındım, değil mi?"

"Evet, ama Loch Ness Canavarı sudan çıkıp gelse, senin için onunla savaşır mıydım bilmiyorum. Kaybederim."

Hayden kaşlarını çatar. "Ouch."

"Beni Loch Ness Canavarından korumayacak mısınız?"

"Ben de kaybederdim." Ben kamerayı indirirken o yaklaşıyor. Sezon finalinde ilişkimizi resmen açıkladığımızda hayranlar çok sevinmişti, yani artık saklayacak bir sır yok. Ama yine de kendimize saklayabileceğimiz bazı şeyler var. "İkimiz de büyük, zgn, hüngür hüngür leceğiz."

"Tam olarak nasıl çıkmak istiyorsam yle."

Dudaklarını alnıma sıcak bir şekilde bastırarak gülümsüyor. Önümüzde Jamie ve Nora ekipmanları kuruyor, kameralarımızın üzerine bir şemsiye yerleştiriyorlar. Işığı değerlendiriyor ve mikrofonlarımızı test ederek aşırı gürültü almadığımızdan emin oluyorlar. Daha yüksek bir bütçe bizimle *her yere* gelmelerine izin vermek anlamına geliyor çünkü artık *her şey* Skroll'un cebinden çıkıyor.

"Arka planda gayda yok mu?" Nora soruyor.

Jamie i geçirir, zaten yorgundur. "Hayır, Nor. Arka planda gayda *yok*."

"İskoç eteği giymeliydin. İçinde çok şık grnrdn."

"Hayır," diye iddia ediyor. "*Yapmazdım*."

"Hadi ama Jamie," diye şaka yaparak onlara katılıyorum. İkinci sezon için, Nora ve Jamie'yi sezona daha fazla *dahil* etmeye de karar verdik. Başarımızın büyük bir kısmı onların becerilerine ve yardımlarına dayanıyor. İlgi odağı olmanın bir kısmını onlar da paylaşmalı. "Burası sizin anavatanınız. Bu konuda daha heyecanlı olmalısınız."

"Ben İskoç değilim."

Hayden elini daireler çizerek sallıyor ve aklıma Birleşik Krallık'ın şeklini bilmiyor olabileceği geliyor. "İskoçya Birleşik Krallık'ın bir parçası, dostum."

"yle söyleme. İngiliz aksanın gerçekten çok kötü-

" "İskoumu duyana kadar bekle."

Bir elimi omzuna koyuyorum. "Lütfen yapma. Senden hâlâ hoşlanıyor olmayı çok isterdim."

İskoçya şimdiye kadar bulunduğum en güzel yerlerden biri. Yemyeşil tepeler ve sisli kırlar. Her şey şirin ve çok fazla koyun var. Hava çok nemli ve glden esen rüzgar havayı olduğundan çok daha soğuk hissettiriyor. Oda ayırttığımız han küçük ve yerel, alt katında bir pub var. Hayden ve Jamie iki gecede tüm içki listesini bitirdiler ve ikisinin de Kaliforniya'ya dönmek istemeyeceğinden endişeleniyorum.

Skroll, 51. Bölge bölümünün yayınlandığı gün bize resmi bir yenileme yaptı. Sadece şimdiye kadarki en yüksek sayılarımızla prömiyer yapmakla kalmadı, Skroll *Noobie Brothers*'ı neredeyse anında sitelerinden kaldırdı.

Yeni ve daha büyük bir bütçeyle yeni bölümlerimiz için beyin fırtınası yapmak üzere oturduğumuzda Hayden'ın aklına ilk gelen şey büyük oynamak oldu.

Gerçekten büyük.

"Bence *Atlantis*'i aramalıyız." "Bunu nasıl yapacağız?"

"Scuba ekipmanlarıyla ne kadar rahatsınız?"

İskoçya'da karar kıldık. Büyük olmak ya da eve dönmek için tüm canavarların en yağlısını avlamaktan daha iyi bir yol var mı? Prodüksiyon programımız daha esnek çünkü her şeyi kendimiz yapmak zorunda değiliz. Bu bize gerçekten *tatil* yapma imkanı verecek. Canavarları ve hayaletleri avlamak için dünyayı dolaşabiliriz ve bunu yanımda en sevdiğim insanlarla yapabilirim.

Loch Ness Canavarı'nı fethettikten sonra, birkaç gün daha kale turlarına katılmayı ve İskoçya'yı birlikte keşfetmeyi planlıyoruz. Benim üzüntümden dolayı hala Bermuda'ya gitmemize izin verilmiyor.

Nora ve Jamie herhangi bir aksiyon durumunda gölden ve bizden en iyi şekilde yararlanmak için ışıklandırma ve konumlandırma hakkında gevezelik ederken, Hayden elini benimkinin içine sokuyor ve yüzümüzü suya dönüyoruz. Gözleri kısılmış, yüzeyin altında gizlenen zor dinazorun herhangi bir işaretini arıyor. Eldivenli başparmağı avucumun arkasına sürtünüyor ve kıyıya yakın bir kayanın üzerine yerleşiyoruz.

Hayden'ın dudakları başımın yan tarafına bastırıyor, sert havaya karşı hoş bir sıcaklık.

"Sıcak iklimlerde yaşayan herhangi bir kriptid var mı?" diye sordum.

Gözleri büyür ve *X-Files*'in tema şarkısını mırıldanmaya başlar. "Şey, El Chupacabra-"

"Ben Porto Riko'ya giderdim."

El Chupacabra'nın nereden geldiğini bildiğimi fark ederek gülümsüyor. "Kokarca Maymunu da var-" "Florida bataklığında kıllı, pis kokulu bir adam için avlanmayacağım."

Gülümseyerek omuz silkiyor. "Doğru. Kıllı, pis kokulu adamlar bulmak için Florida'ya ya da bir bataklığa gitmenize gerek yok. Yine de araştırmaya değer diye düşünüyorum. Kocaayak avlamakta pek başarılı olduğumuz söylenemez. Ama bir gün başarıya ulaşacağız. Öyle reddedilemez bir şey bulacağız ki, en sevdiğim İnançsızım olan *sen* bile inanacaksın."

"Şüpheli."

Bu tür konuşmaları her zaman yaparız. Akşam yemeğinde, arabada, market alışverişi yaparken Ralphs'de. Birinci sezonu tamamladıktan birkaç ay sonra, Nora'nın kira kontratı bittiğinde, bana taşınmak istediğini söyledi. Özellikle de Jamie ile birlikte yaşamak istediklerini, dolayısıyla benim de Hayden'ın yanına taşınmamın mantıklı olacağını söyledi. Üç ay oldu ve onu Bermuda Şeytan Üçgeni'ne itmeye çalışmadım. Ben onu Loch Ness'e itmeden tüm yolculuğu atlatıp atlatamayacağımız konusunda jüri hala kararını vermedi.

Elleri gülümseyerek yüzümün iki yanında duruyor. Dudaklarında öğle yemeğinde içtiği biranın tadını alıyorum. Saçları limon mine çiçeği gibi kokuyor (gölün ötesinde bile komplosunu öne çıkarıyor) ve ben tüm kıyafetlerinin kumaşı arasında yaşayan sıcak, miskli amber kokusuna dalıyorum.

"Beni yine de seviyorsun, değil mi?" Öpücüklerin arasında soruyorum. Dudaklarını büzüyor ve geri çekiyor. "Ehhh..."

Gözlerim dalmışken, uzaktan bir şey yumuşak bir sıçramayla suyun yüzeyini kırıyor. Hayden özür dileyen bir öpücük veriyor ama benim gözlerim göle odaklanıyor. Bir dalgalanma suyu rahatsız ediyor ve tam zamanında Hayden'ın koluna bir yumruk atıyorum.

"Bak!"

Nora ve Jamie'ye dönüyor ve Jamie'ye çekime başlaması için bağılıyor. Kaygan kayadan kayarak altımızdaki çamurlu çimlere düşüyor. Hayden mağlup bir "ah" çekerek ayağa kalkıyor. Ben suya odaklanmaya devam ediyorum. Yağlı bir yüzgeç ya da ona benzer bir şey

-Havaya dürtüyor. Yunus (kesinlikle değil), büyük balık (mümkün), yılan balığı (emin değilim) gibi bir kontrol listesinden geçerek ne yapacağımı bilmiyorum, ama bir şey bana *başka* bir şey gördüğümü söylüyor.

Bu da beni heyecanlandırıyor. Tıpkı bir gece *Kozmik Komplolar*'ı izlerken hissettiğim gibi.

"Bunu gördün mü?" diye sordum.

"Jamie, aldın mı?" Hayden kameranın üzerine çıkmış, görüntüleri yeniden oynatıyor, çünkü yaratık çoktan gitmiş. Bizim kakofonimiz de muhtemelen yardımcı olmadı. "İyi bakamadım."

Sesi çok hızlı ve telaşlı, elleri de titriyor. Ona ulaşmak için tepenin yamacına tırmanıyorum. Beni çamurun içinden çekerken elini tutuyorum ve ona tutunuyorum. Çamurlu olmak hiç bu kadar canlandırıcı olmamıştı. Potansiyel olarak şişmiş bir canavar görmek de hiç bu kadar canlandırıcı olmamıştı. "Görmedim de ne demek? *Görmedin mi?*"

"Hayır!"

"Aman Tanrım." Elimi alnıma vuruyorum. Ne tür bir canavar avcısı bu?

Jamie bandı geri sarıyor ve etrafımızda dönüyoruz. Uzakta, ama birkaç saniye durgun su ve Hayden'la benim ön planda öpüşmemizden sonra su kırılıyor ve şişmiş bir kütle ortaya çıkıyor. En çok Hayden'ın tepkisini izliyorum. Merakla çenesini sıvazlıyor ve her kareyi inceliyor. Saniyeler içinde kafasından olasılıkları geçiriyor ve dudağını ısırtıyor.

"Tekrar oynat."

Jamie oynatıyor.

"Her şey olabilir," diye kabul ediyor sonunda. "Burası iyi bir nokta ama bunun Nessie olduğunu *bilemeyiz*."

"Sen az inançlısın," diye takılıyorum ona dirsek atarak. "Bir kriptid göreceğim kimin aklına gelirdi ki?"

Bu beni de şok ediyor ve günün birinde bir şey bulacağımız konusunda umutluyum çünkü bu hem Hayden'ı mutlu edecek hem de *bize* çok para kazandıracak. Bu parayla, ormanlık yerlere yaptığımız seyahatleri, boş zamanlarımızda kriptidlerin olmadığı yerlere yaptığımız her şey dahil tatillerle eşit şekilde destekleyebiliriz.

"Sence bu Nessie mi, Hallie?"

Bir yıl önce Loch Ness Canavarı'nı görmeyi ummazdım. Bunu suda çırpınan garip bir ördek olarak görüp geçiştirirdim.

Loch Ness Canavarı konusunda kararsızım. Bu şeyin bir dinazor olduğu açık, ancak asteroidin ıskaladığı *tek* dinazor olup olmadığı...

Bir yıl önce buna inanmak istemezdim.

"Bence onun Nessie *olduğuna* inanmak eğlenceli. Görüntüler için iyi, basın için iyi, ruhunuz için iyi." Omuz silkiyorum.

"Kanıt bulursak çok para kazanırız. Sağabilir miyiz?"

Hayden çok aptalca ve tatlı bir şekilde gülümsüyor ve başını omzuma yaslıyor. "Kimseye söylemeyeceğim." "Neyi söylemeyeceksin?"

"Loch Ness Canavarı'na inandığımı." Ona ters

ters baktım. "İnandığımı sanmıyorum."

"Kesinlikle öyle."

"Görüşlerimiz uğruna inançsızlığımı askıya almaya hazır olduğuma inanıyorum, Hayden."

"Ehhhh," diye inliyor yanımda. "Sanırım bunu şimdi söylüyorsun ama bir şey gördüğüne *çok* emindin. Dediğim gibi.

Sorun yok. *Asla* söylemeyeceğim. Burada sürdürmemiz gereken bir sahte bayrak operasyonumuz var. Mulder'ımın Scully'si.

Anlıyorum ama bir gün bunu bana itiraf edeceksin ve o gün hayatımın en güzel günü olacak."

Karar verildi: Hayden bir göle itilecek.

&\$ 6(&/ 2 6('

Aşk ve Diğer Komplolar, kalbimin en sıcak ve en tuhaf yerlerinden gelen gerçekten özel bir kitap, ancak bu yolculukta bana yardımcı olan pek çok başka insan olmasaydı var olamazdı.

Muhteşem menajerim Jill Marr olmasaydı bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Bu yolculukta daha iyi bir amigo ve ortak bulamazdım ve garip küçük hikayelerimi anlatmama izin verdiğiniz için desteğinize sonsuz minnettarım.

Mary Baker, olağanüstü editör. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama fikirlerimi ve kelimelerimi bir sonraki seviyeye taşımak ve her zaman bir şeyi nasıl daha iyi hale getireceğini bilmek konusunda sihirli bir yolun var. Bu süreç boyunca gösterdiğiniz rehberlik, nezaket ve coşku küçümsenemez.

Hannah Engler, Kristin Cipolla, Christine Legon, Jennifer Lynes, Jennifer Sale, Lindsey Tulloch ve Sasha Grossman'dan oluşan harika Berkley ekibine teşekkür ederiz. *Aşk ve Diğer Komplolar*'ın havasını mükemmel bir şekilde yakalayan çarpıcı kapak ve kitap tasarımı için Vikki Chu'ya teşekkür ederiz.

Aileme: Hayatım boyunca bana işletme fakültesine gitmemi ve masa başı bir işte çalışmamı söyleme şansınız oldu ve bunu asla kullanmadınız. Hayallerimin peşinden gitmem ve beni en mutlu eden şeyi yapmam için hayat boyu verdiğiniz destek ve teşvik olmadan ben bir hiçim. Annem, babam, Nick ve Stephen (ve Lilly, Bear ve Cali), hepimizi çok seviyorum. Eğer 17. ve 18. bölümleri hiç konuşmazsak sizi daha da çok seveceğim.

Maria, sen gerçekten benim Mulder'ımın Scully'sisin. On yılı aşkın bir süredir her iyi ve kötü fikrimi, her panik sarmalımı ve tüm saçma sapan teğetlerimi dinledin. Bunun için tüm ödülleri hak ediyorsun, ama bir insanın isteyebileceği en iyi arkadaş olduğun için daha da fazlasını hak ediyorsun. Birlikte takılmaktan asla bıkmayacağın ve seni sen olduğun için tanıyan ve kabul eden birini bulmak son derece şanslı ve nadir bir durum. Lisedeki Facebook fotoğraflarımın sana düşündürdüğü kadar kötü biri olmadığımı karar vermene gerçekten çok sevindim. (Ve yazarken ellerimi ısırmaya çalışarak bana istemsiz molalar vermemi hatırlattığı için Grubby'ye özel bir teşekkür).

Laura ve Nicole- Sizin sayenizde neredeyse üç yıldır Pazar Korkusu yaşamıyorum. Haftalık eleştiri toplantılarımız her haftanın en önemli olayı. Rastgele bir CP grubu eşleşmesi sizi Maria ve benimle tanıştırdığı için sonsuza dek hayranlık ve minnettarlık duyuyorum. Savunmasız olabileceğimi, sıcak karmaşalarımı ve "belki "lerimi özgürce paylaşabileceğimi biliyorum ve bir şekilde, kovan zihnimiz her zaman çözümü buluyor. Sizi seviyorum çocuklar.

Dallas, Julie ve Nikki - Siz üçünüz *gerçek* dostlar haline gelen en yakın yazar arkadaşlarımdan bazılarısınız. Sizler sadece en güvendiğim okuyucuları ve CP'lerim değilsiniz, aynı zamanda iyi bir beyin fırtınası, atıp tutma ya da dedikodu seansı için her zaman yanımdasınız. Sizi bulduğum için çok minnettarım.

Kiss Pitch akıl hocam Kat Turner'ın yardımı olmasaydı *Aşk ve Diğer Komplolar* çok farklı (ve daha dağınık) bir kitap olurdu. Kat'in bilgeliği, bu kitabın ilk versiyonlarındaki tüm gevşek ipleri bir araya getirerek dünyaya açılmaya hazır bir şey haline getirdi. Bu kitap için büyük bir heyecan duyan tüm Kiss Pitch mentilerine, organizatörlerine ve diğer mentorlara da çok teşekkür ederim.

Yazmak son derece izole edici bir tutku, ancak Romantizm Dostları ve SF 2.0 gibi harika topluluklar bunu çok daha az yalnız ve çok daha eğlenceli hissettirdi. Tüm Berkletler'e ve beni kollarını açarak karşıladıkları için minnettarım. Hepiniz benden çok daha havalısınız ama son derece nazik ve destekleyici olmayı da asla ihmal etmiyorsunuz. Böyle rock yıldızlarının arasında olduğum için şanslıyım.

Zaman ayırıp *Aşk ve Diğer Komplolar*'ı okumakla kalmayıp harika tanıtım yazıları ve güzel sözler söyleyen muhteşem yazarlara; Ashley Hawthorne, Alona Stark, Sarah Slusher ve Vienna Veltman gibi bu kitabın şekillenmesine yardımcı olan ilk okurlara; tüm bu taslaklar boyunca bu kitapla ilgili tutarlı ve birinci sınıf kalan tek şey olan "The Out There" başlığını

bulduğu için Mary Jo'ya teşekkür ederim.

Sevgili Zak Bagans, bu kitaptaki tüm iftiralar için çok üzgünüm, ama söz veriyorum Hayden gibi senden nefret etmiyorum.

Son olarak ama kesinlikle en az değil-okuyucularıma. Bu kitabı alan, arkadaşlarına anlatan, kütüphaneden isteyen herkes -

hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz ve umarım kelimelerimle bir nebze de olsa neşe katabilirim. Sizler en iyisisiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.